

சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி நிலத்தோற்றம்

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக முனைவர் (பிஎச். டி)
பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

இரா. பாண்டியராஜன்

(பதிவு எண் : F 9801)

மேற்பார்வையாளர்

பேராசிரியர் வை. இராமராஜபாண்டியன், எம்.ஏ., எம்ஃபில்., பிஎச்.டி.,

பேராசிரியர் மற்றும் புலத்தலைவர்

இக்கால இலக்கியத்துறை

தமிழியற்புலம்

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்

(ஆற்றல்சால் பல்கலைக்கழகம்)

மதுரை-625 021

டிசம்பர் – 2021

பேராசிரியர் வை.இராமராஜபாண்டியன், எம்.ஏ., எம்.பில்., பிஎச்.டி.,
பேராசிரியர் மற்றும் புலத்தலைவர்,
இக்கால இலக்கியத்துறை, தமிழியற்புலம்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை – 625 021.

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்

“சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி நிலத்தோற்றம்” என்னும் தலைப்பில் இரா.பாண்டியராஜன் (பதிவு எண்: F9801) அவர்களால் முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பட்டுள்ள இவ்வாய்வு மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம் தமிழியற்புலத்தில் இக்கால இலக்கியத்துறையில் இவரால் தம் சொந்த முயற்சியால் செய்யப்பட்டது என்றும் இவ்வாய்வின் மீது நான் அறிந்தவரை இந்தத் தலைப்பில் வேறு எவரும் ஆய்வு செய்யவில்லை என்றும் ஆய்வாளருக்கு வேறு எந்தப்பட்டமும் அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதி சான்றளிக்கிறேன்.

இடம்: மதுரை – 21.

மேற்பார்வையாளர்

நாள்:

(வை.இராமராஜபாண்டியன்)

இரா. பாண்டியராஜன்,

(பதிவு எண்: F9801)

முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

இக்கால இலக்கியத்துறை, தமிழியற்புலம்,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை – 625 021.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி நிலத்தோற்றம்” என்னும் தலைப்பில் முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பட்டுள்ள இவ்வாய்வு எனது சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்றும், இவ்வாய்வு இதற்கு முன்னர் வேறு எந்தவொரு ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம்: மதுரை – 21.

ஆய்வாளர்

நாள்:

(இரா.பாண்டியராஜன்)

மேற்பார்வையாளரின் உறுதிக் கையொப்பம்,

பேராசிரியர் வை.இராமராஜபாண்டியன், எம்.ஏ., எம்.பில்., பிஎச்.டி.,

பேராசிரியர் மற்றும் புலத்தலைவர்,

இக்கால இலக்கியத்துறை, தமிழியற்புலம்,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை – 625 021

நன்றியுரை

வீட்டில் தவழ்ந்த என்னை ஏட்டில் தவழவைத்த என் தமிழன்னைக்கும், என்னை அனுதினமும் ஆனந்தமாய் நல்வழிப்படுத்தி வையத்தில் வாழவைக்கும் தெய்வங்களுக்கும் எனது முதற்கண் நன்றியை காணிக்கையாக்குகிறேன்.

“சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி நிலத்தோற்றம்” என்னும் தலைப்பில் முழுநேர முனைவர் (பிஎச்.டி) ஆய்வு மேற்கொள்வதற்கு அனுமதி அளித்த மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் அவர்களுக்கும், பதிவாளர் அவர்களுக்கும், ஆட்சி மன்ற குழு உறுப்பினர்கள் மற்றும் பணியாளர்கள் ஆகியோர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தாய்போலத் தேற்றி தந்தை போலாற்றித் தன் தோளில் என்னுடைய கல்வி கனவை சுமந்து இன்றுவரை அதனை நிறைவேற்றி எனது ஆய்வுபணி சிறப்பாக அமைய பல்வேறு நிலைகளிலும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் ஊட்டி எனது ஆய்விற்கு வழிகாட்டியாக இருந்து, ஆய்வின் சிக்கல்களையும் ஐயங்களையும் போக்கி தொய்வு ஏற்பட்ட நேரங்களில் அவற்றை நுணுக்கமுடன் ஆராய்ந்தும் நுணுகியும் அன்போடு களைந்தும் என்னைச் செம்மைப்படுத்தி வழிநடத்திய மதிப்பிற்கும் மரியாதைக்குரிய தமிழியற்புலம் ஒருங்கிணைப்பாளரும் எனது ஆய்வு மேற்பார்வையாளருமான பேராசிரியர் வை.இராமராஜபாண்டியன் அவர்களுக்கு என் சிரம் தாழ்ந்த நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அறிவென்னும் விளக்கேற்றி அன்பென்னும் வழிகாட்டி எமது வாழ்க்கையில் ஏற்றம் பெற உதவியதோடு மட்டுமல்லாமல் எனது ஆய்வினைத் தமிழியற்புலத்தில் தொடர்வதற்கும் செம்மையாக நிகழ்த்துவதற்கும் காரணமாக இருந்த மதிப்பிற்கும் மரியாதைக்குரிய மேனாள் தமிழியற் புலத்தலைவர் பேராசிரியர் செ.சாரதாம்பாள் அவர்களுக்கு எனது உளங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

‘பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறப்புண்டேல், உன்னை என்றும் மறவாமை வேண்டும்’ என்றடிகளுக்கு இணங்க நான் சோர்ந்து விழும் போதெல்லாம் சோதியாய் இருந்து சோதனைகளை அகற்றி சாமியாய் வந்து சாதனைப் படைக்கும் சரித்திர தன்னம்பிக்கைகளைத் தளிராக எடுத்தாட்டி என் தடைகளை அகற்றி முப்பொழுதும் என் முன்னேற்றத்தின் முதல் படியாய் இருந்தும், என்னைச் சோர்வடைய விடாமல் மணிதுளிகள் தோறும் ஊற்சாகமடைய வைத்தும் என் ஆய்வு பணிகளுக்கு ஆலமரமாகவும் ஆணிவேராகவும் இருந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் என் வாழ்விற்கே ஊன்றுகோலாகவும் உறுதுணையாகவும் ஒளிவிளக்காய் இருக்கின்ற கணினி அறிவியல் பொறியியலாளர் செல்வி. பா.ஜெயபிருந்தா அவர்களுக்கு என் நெஞ்சம் நிறைந்த கனிவான நன்றியைக் கூறிக்கொள்கிறேன்.

வேகாத வெயிலில் உழைத்த என் பெற்றோரின் வியர்வையில் விளைந்த முத்துக்கள் தான் என் முனைவர் பட்ட படிப்பு அதில் விளைந்தது தான் என் கல்வியெனும் மதிப்பு என்பதற்கு இணங்க என்னை வளர்த்து ஆளாக்கி உலக அறிவைப்புகட்டி வாழ்வில் உயரச் செய்து, அழகு பார்க்கும் முதல் தெய்வங்களான என் பெற்றோர் இ.இராமநாதன் – கு.லெட்சுமி ஆகியோருக்கும் என் மாமா அதை அ.பாண்டியன் – ஆ.சுமதி ஆகியோருக்கும் என் மைத்துனன் பா.மணிரத்தினம் அவர்களும் எனது ஆய்விற்குப் பெரிதும் உதவிய என்னுடன் பிறந்த உடன் பிறப்புகளான இரா.பாண்டிஸ்வரி, இரா.கவிதா சகோதரிகளுக்கும் இரா.கக்கன் சகோதரன் ஆகியோர்க்கும் இன்பத்தில் மட்டுமல்ல துன்பத்திலும் கூடப் பங்குகேட்டு என் சிரிப்புக்கு சொந்தகாரர்களாய் என்னுடைய நட்பு என்னும் சொல்லுக்குப் பெருமைக்காரர்களாய் என்னுடன் ஆய்வுலகில் பயணப்பட்டு அனைத்து துறைகளையும் சார்ந்த சக ஆய்வாளர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

முன்னுரையில் தன்னுரையை முடித்துக் கொள்ளாமல் முடிவுரையில் அடிவரையிலும் நீள்கின்ற நூல்களின் நூலகங்கள் எனது ஆய்வுக்குத் தேவையான நூல்களை வழங்கிய மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம் தெ.பொ.மீ. நூலகம், தமிழியற்புல நூலகம், சென்னை கன்னிமாரா நூலகம், அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகம், டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் நூல்நிலையம், ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், திருச்சி பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம் நூலகம் மற்றும் தகவல் அறிவியல் துறை, கோவை அறிஞர் அண்ணா மைய நூலகம், தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் முதுமுனைவர் வ.அய்.சுப்பிரமணியம் நூலகம், சிதம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் டாக்டர் சி.பி.இராமசாமி ஐயர் நூலகம், திருநெல்வேலி மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம் நூலகம், சேலம் பெரியார் பல்கலைக்கழகம் நூலகம் ஆகிய நூலகங்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தண்ணீர் மேல் செல்லும் ஓடம் போல என்னுள் செல்லும் எண்ணத்தை ஏட்டில் வண்ண எழுத்துக்களாய், செம்மையுற செய்து சிறந்த முறையில் கணினி மூலம் தட்டச்சுச் செய்து கொடுத்த திரு. சோ.அறிவுமணி அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நன்றியுடன்

(இரா. பாண்டியராஜன்)

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	—	அகநானூறு
உ.ஆ.	—	உரையாசிரியர்
ஐங்.	—	ஐங்குறுநூறு
கலித்.	—	கலித்தொகை
குறுந்.	—	குறுந்தொகை
சிலம்பு.	—	சிலப்பதிகாரம்
தொல்.	—	தொல்காப்பியம்
தொல்.அகம்.	—	தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல்
தொ.ஆ.	—	தொகுப்பாசிரியர்
தொல்.பொருள்.	—	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
தொல்.பொருள்.மரபு.	—	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் மரபியல்
நற்.	—	நற்றிணை
ப.	—	பக்கம்
ப.ஆ.	—	பதிப்பாசிரியர்
பக்.	—	பக்கங்கள்
பெரும்பாண்.	—	பெரும்பாணாற்றுப்படை
மு.கூ.நூ.	—	முன் கூறிய நூல்
மேலது.	—	மேலே கூறிய நூல்
மொ.ஆ.	—	மொழிபெயர்ப்பாசிரியர்

பொருளடக்கம்

இயல் எண்கள்	இயல் தலைப்புகள்	பக்கம் எண்கள்
	முன்னுரை	1 – 10
1	பழந்தமிழர் வாழ்வில் நிலம்	11 – 43
2.	சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி குறிஞ்சி நிலத்தோற்றம்	44 – 101
3.	சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி முல்லை நிலத்தோற்றம்	102 – 131
4.	சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி மருத நிலத்தோற்றம்	132 – 165
5.	சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி நெய்தல் நிலத்தோற்றம்	166 – 207
6.	சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி பாலை நிலத்தோற்றம்	208 – 255
	முடிவுரை	256 – 262
	துணைநூற்பட்டியல்	263 – 280
	பின்னிணைப்புகள்	i – xlvii

முன்னுரை

ஆய்வு அறிமுகம்

- 0.1 ஆய்வுத் தலைப்பு
- 0.2 ஆய்வு நோக்கம்
- 0.3 ஆய்வுக் கருதுகோள்
- 0.4 ஆய்வு முன்னோடிகள்
- 0.5 ஆய்வு அணுகுமுறை
- 0.6 ஆய்வு எல்லை
- 0.7 ஆய்வுச் சான்றாதாரங்கள்
- 0.8 ஆய்வுப் பகுப்பு
- 0.9 துணைநாற்பட்டியல்
- 0.10 பின்னிணைப்புகள்

முன்னுரை

தமிழர்களின் வாழ்வியல் பன்னெடுங்காலத் தொன்மையான பண்பாட்டினை உடையது. வரலாற்றின் நெடும் பரப்பில் தமிழர்கள் நிலம் சார்ந்தும், இயற்கை சார்ந்தும் இடையறாத தொடர்பினைக் கொண்டவர்களாக இருந்து வந்துள்ளனர். சங்க காலமானது நாகரிகத்திலும், பண்பாட்டிலும் உயர்வான நிலையை வெளிக்காட்டும் வகையில் இருந்ததை அறியத் தருவனவாகச் சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்கள் காணப்படுகின்றன. அகப்பாடல்கள் தமிழின் காதல் வாழ்வை மையமிட்டதாக அமைந்துள்ளன. காதற் பாடல்களில் கூற்று நிகழ்த்துவோரின் பார்வை முழுமையாக வெளிப்படும் வகையில் புனையப்பட்டுள்ளன. புலவர்கள் தாமே பல்வேறு மனிதர்களாக வெளிப்பட்டுப் பாடல்கள் இயற்றியுள்ளனர் என்பதைக் காணமுடிகிறது. அகவாழ்வினை வெளிப்படுத்தும் பாடல்கள் யாவும் தலைவியை மையப்படுத்தும் வகையிலானவை. தலைவியே முதன்மையான பேசுபொருளாகிறாள். தலைவியும் கூடக் கூற்று நிகழ்த்தினாலும் அதுவும் அவளைப் பற்றியதாகவே அமைகிறது. தலைவன், தோழி, செவிலி, நற்றாய், பாங்கன், கண்டோர் ஆகியோரது கூற்றுக்கள் யாவும் தலைவியை மையமிட்டதாக அமைந்திருப்பது தற்செயலானதல்ல. ஏனெனில் அன்றைய காலம் நிலவுடைமை சமூகமாக முதிர்ந்து கொண்டிருந்த காலமாகும். நான்கு நிலைகள் சங்க காலத்திய சமூகத்தில் ஊடாடுகின்றன. வேட்டை, மேய்ச்சல், வேளாண்மை, கடலோர வாழ்வு என அவை அமைகின்றன. இந்நான்கு நிலத்திலும் மனிதர்கள் கொண்டிருந்த அகவாழ்வினைத் தருவதாக அகத்திணைப் பாடல்கள் அமைகின்றன. இப்பாடல்கள் யாவும் கூற்றுக்களால் ஆனவை. இக்கூற்றுப் பாடல்கள் வெறுமனே தலைவன், தலைவி ஆகியோரது காதலை மட்டும் பாடவில்லை. மாறாக அதன் பொருட்டு அவ்வைந் நிலத்துச் சூழல்களைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. கூற்றுப் பாடல்களை வகைபிரித்து அவற்றில் நிலத்தோற்றத்தை அறிய இயலவில்லை. ஒவ்வொரு கூற்று நிகழ்த்துவோரின் எண்ணங்கள் இயற்கையை மையமிட்டு அமைந்திருத்தலால் ஒரே மாதிரியான நிலத்தோற்றங்களே புலப்படுகின்றன. தனித்தனியான கூற்றுக்களிலும் நிலத்தோற்றம் கருப்பொருள்களை மையமிட்டே உள்ளன எனவே தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், பரத்தை, கண்டோர் ஆகியோரின் கூற்றுக்கள் மொத்தமாகவே ஆய்வில் சுட்டப்படுகின்றன. தனித்தனியாகச் சுட்டுவதற்கு ஏற்ப வேறுபாடுகள் துவக்கம் பெறவில்லை என்பதே அதற்கான காரணமாகும்.

அந்தவகையில் இந்த ஆய்வானது கூற்றுப்பாடல்களில் நிலத்தோற்றம் அமைந்துள்ளமையை வெளிக்காட்டுவதாக உள்ளது.

0.1 ஆய்வுத் தலைப்பு

இவ்வாய்விற்கு “சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி நிலத்தோற்றம்” என்னும் தலைப்புத் தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

0.2 ஆய்வு நோக்கம்

தமிழ் ஆய்வுச் சூழலில் சங்கப் பாடல்கள் குறித்த பல்வேறு ஆய்வுகள் அவற்றின் பொருண்மை கருதியும், உள்ளடக்கம் கருதியும் வெளிப்பட்டுள்ளன. சங்ககால மக்களின் வாழ்வியலானது அகம், புறம் எனப் பகுக்கப்பட்டாலும் அகவாழ்வில் புறத்தை மையமிட்ட மனநிலையை உடையனவாகப் பாடல்கள் புனையப்பட்டன. அகப்பாடல்களில் காதல் உணர்வுகளோடு நிலக்காட்சிகளும் இணைந்தே வெளிப்படுகின்றன. புறவய மெய்மையின் அகவயப் பிரதிபலிப்பாகவே சங்க அகப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. எனவே தான் கூற்றுப்பாடல்களில் நிலம் காட்சியாகிறது என்பதைக் கூறுவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

0.3 ஆய்வுக் கருதுகோள்

பண்டையத் தமிழர்களின் அகவாழ்வு பதிவு பெற்றிருக்கும் கூற்றுப் பாடல்களில் திணைகளின் ஒழுங்கமைவு குறித்த சிந்தனைகள் வெளிப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு திணையின் முதல், கரு, உரிப் பொருள்கள் அடையாளப் படுத்தப்படுகின்றன. நிலத்தின் தன்மை, சங்க அகப்பாடல்களில் கூற்று நிகழ்த்துவோரின் எண்ணங்களைப் புலவர்கள் புனைவாகவும் புறவயக் காட்சிகளாகவும் வெளிப்படுத்தினர் என்பதே இவ்வாய்வின் கருதுகோளாகும்.

0.4 ஆய்வு முன்னோடிகள்

இவ்வாய்விற்குக் க.ரத்தினம் அவர்களின் ‘சங்க அகப்பாடல்களில் கூற்று’ என்னும் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடும், இரா.ஈஸ்வரி அவர்களின் ‘தொல்காப்பியத்தில் கூற்றுக் கோட்பாடு’ ஆகிய நூலும், ‘சங்கஇலக்கியத்தில் தொல்காப்பியரின் கூற்று மரபுகள்’ என்ற தலைப்பில் 2012இல் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சு.காளீஸ்வரி அவர்களின் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடும், ‘சங்க அகப்பாடல்களில் கருப்பொருள்’ என்ற தலைப்பில் 2012இல் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட வெ.சங்கீதா அவர்களின் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடும், ‘தொல்காப்பியக் கூற்றுநோக்கில் சங்க இலக்கியம்’ என்ற தலைப்பில் 2013இல் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில்

சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மு.ஹரிகிருஷ்ணன் அவர்களின் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடும், ‘சங்க அகஇலக்கியங்களில் பெண்பாற் கூற்றுகளில் பொருள் புலப்பாட்டு நெறிகள்’ என்ற ஆய்வை 2016இல் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மா.மாரியம்மாள் அவர்களின் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடும் ஆய்வு முன்னோடிகளாக அமைகின்றன.

0.5 ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வாய்வில் சங்கப் பாடல்களுக்கு விளக்கம் அளிக்கப்பட்டு அவை பயன்படுத்தப்படுகின்றன. எனவே விளக்கமுறை ஆய்வும், கருத்துக்கள் தொகுத்தும் பகுத்தும் அளிக்கப்படுவதால் பகுப்பாய்வு அணுகுமுறையும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. நிலத்தோற்றக் கூறுகளாகத் திணை சார்ந்த மக்களும் அவர்களது செயல்பாடுகளும் விவரிக்கப்படுவதால் திணையவியல் கோட்பாடும் பின்பற்றப்படுகிறது.

0.6 ஆய்வு எல்லை

இவ்வாய்விற்குச் சங்க அகப்பாடல் நூல்களான நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு, ஆகிய ஐந்து நூல்கள் மட்டும் ஆய்வு எல்லையாக அமைகின்றன.

0.7 ஆய்வுச் சான்றாதாரங்கள்

இவ்வாய்வு சான்றாதாரங்களை இரண்டு வகையாகக் கொள்ளலாம். அவை,

0.7.1 முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்

இவ்வாய்விற்குச் சங்க இலக்கியத்தின் அகநூல்கள் மட்டும் முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன.

0.7.2 துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

இவ்வாய்விற்குச் சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள், சங்க இலக்கியத்தில் பிறநூல்கள், இலக்கண நூல்கள், திறனாய்வு நூல்கள், ஆய்வேடுகள், கலைக்களஞ்சியங்கள், அகராதிகள் முதலியன துணைமைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன.

0.8 ஆய்வுப் பகுப்பு

இவ்வாய்வு முன்னுரை முடிவுவுரை நீங்கலாக ஆறு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவை,

1. பழந்தமிழர் வாழ்வில் நிலம்
2. சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி குறிஞ்சி நிலத்தோற்றம்

3. சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி முல்லை நிலத்தோற்றம்
4. சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி மருத நிலத்தோற்றம்
5. சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி நெய்தல் நிலத்தோற்றம்
6. சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி பாலை நிலத்தோற்றம்

என்பனவாகும்.

முன்னுரை

ஆய்வு அறிமுகத்தில் ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வுக் கருதுகோள், ஆய்வு முன்னோடிகள், ஆய்வு அணுகுமுறை, ஆய்வு எல்லை, ஆய்வுச் சான்றாதாரங்கள், ஆய்வுப் பகுப்பு ஆகியன இடம்பெறுகின்றன.

இயல்: ஒன்று

“பழந்தமிழர் வாழ்வில் நிலம்” என்னும் முதல் இயல் தமிழர் ஐந்திணை ஒழுக்கத்தின் பாற்பட்ட திணை வாழ்வை மேற்கொண்டவர்கள் என்பதை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது. நிலம் தமிழரின் அடையாளமாக உருப்பெற்றதாகும். நில எல்லைகள் வரையறுக்கப்பட்ட தன்மையைத் தொல்காப்பியத்தின் பாயிரவியலில் பனம்பாரனார் கூறுகிறார். நில எல்லைகள் மட்டுமே தரப்படுகின்றன. கடல் எல்லைகள் தரப்படவில்லை என்ற அடிப்படையில் குமரிக்கண்டம் அக்காலத்து நிலை பெற்றிருந்தது என்ற அடிப்படையில் ஆய்வோர் உண்டு. ஆயினும் குமரியையும் வடவேங்கடத்தையும் எல்லையாகக் கொண்ட தமிழர்களின் வாழ்வு ஐந்திணைப் பகுப்பில் அமைந்தது என்பதை அறியலாம். நானிலம் என்போரும் ஐந்து நிலம் என்போரும் தத்தம் கருத்துக்களை வாதத்திற்கு எடுத்தாண்டுள்ளனர். ஐந்திணைகளைத் தொல்காப்பியம் கூறினாலும் நானிலங்களை மட்டுமே எடுத்துரைக்கிறது. நடுவணது ஒழிய என்ற பதத்தில் பாலை தவிர்த்த நான்கு நிலங்களுக்கான புறச்சூழல்கள் எடுத்தியம்பப்படுகின்றன. ஆயினும் திணை என்ற அடிப்படையில் பாலை நிலத்தின் சூழல்களும் விவரிக்கப்படுகின்றன. ஆதலின் பாலை என்பது குறித்த ஐயப்பாட்டினை இளம்பூரணர் உரையில் கண்டவாறு தெளியலாம். அதாவது கோடைக் காலத்து முல்லை, குறிஞ்சி நிலங்கள் பாலையாக மாறுகின்றன. அந்நிலத்து மக்களும் கேடுதரும் செயலில் ஈடுபடுகின்றனர் எனக்கூறுவதை ஒப்பலாம். தமிழர்களின் நிலம் சார்ந்த வாழ்வியலானது முதல், கரு, உரிப்பொருள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலக்கணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொன்றின் முதற் பொருளான நிலமும் பொழுதும் அகவாழ்வின் செயல்களோடு பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. அதுபோலக் கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் மனித உணர்வு நிலைகளை வெளிக்காட்டுவனாக

அமைகின்றன. இவ்வாறு நிலம் அகஉணர்வின் படிமத்தைப் பெறுவதாக அமைகிறது. மனித உணர்வோடு இயற்கை இயைபு படுத்தப்படுகிறது என்பதே இதில் வெளிப்படும் செய்தியாகக் காணப்படுகிறது. அகவாழ்வில் ஒவ்வொரு நிலத்தின் கூறுகளும் மாறுபடுகின்றன. நிலமும் பொழுதும் முதற் பொருளாக இருக்கின்ற போது புணர்தல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல், பிரிதல் என்னும் ஐந்தும் உரிப்பொருளாக அமைகின்றன. இந்நிலையில் கூற்று நிகழ்த்தும் பெண்ணின் தன்மையே பெரிதும் மேலோங்கிக் காணப்படுகிறது.

இயல்: இரண்டு

“சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி குறிஞ்சி நிலத்தோற்றம்” என்னும் இரண்டாவது இயல் குறிஞ்சித் திணையின் அகவாழ்வையும் இயற்கைப் பொருட்களின் காட்சி விரிவையும் எடுத்துரைக்கின்றது. மலைசார்ந்த பகுதிகள் யாவும் குறிஞ்சி நிலமாகும். குறிஞ்சியின் உரிப்பொருள் புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும் ஆகும். மலைப் பகுதியாதலின் குளிர் மிகுதியாகக் காணப்படும். இந்நிலத்தில் மழை பெய்து அருவியாக நீர்கொட்டும் இயல்புடையது. கற்பதுக்கைகள் மிகுதியாகக் காணப்படும். விலங்குகள் தமக்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்ளும் வகையில் மனிதர்க்கு அச்சம் தருவது. தலைவன் வரும் வழியாக அகப்பாடல்களில் கூறும்போது விலங்குகள், மழை, இடி, மின்னல், நச்சுப் பாம்புகள் ஆகியனவற்றுடன் காணப்படுகிறது. மழைபெய்து அருவிகள் வீழும் வகையில் அதன் இயற்கைக்காட்சி விரித்துக் கூறப்படுவதாகக் காணப்படுகிறது. குறிஞ்சி நிலத்து மக்களான குறவர், குறத்தியர், பொற்பன், சேர்ப்பன், வேட்டுவன் ஆகியோரின் செயல்பாடுகள் வாழ்வாதாரத்திற்கானதாக அமைந்துள்ளன. வேட்டையாடுதல் அவர்களின் முதன்மைத்தொழில் ஆகும். உணவுக்காக வேட்டையாடுதல், திணைப்புனத்தின் பொருட்டு விலங்குகளை வேட்டையாடுதல் எனக் காணப்படுகிறது. திணை விதைத்தல் அறுவடை செய்தல் அடுத்தத் தொழில் ஆகும். குறிஞ்சி நிலத்தினரின் குடியிருப்புகள் அவ்விடத்தில் கிடைக்கும் புல்லினால் வேயப்பட்டவையாகும். மலையில் திணை தவிர ஐவன நெல்லினை விதைத்து அறுவடை செய்வதும் காணப்படுகிறது. குறவர்களின் பல்வேறு செயல்பாடுகளில் அவர்களது வழிபாடும் ஒன்றாக அமைகிறது. முருகனை வழிபட்டு மறியறுத்து விழாவாகக் கொண்டாடுகின்றனர். குறிஞ்சி நிலத்தில் திணைக்கதிர்கள் மிகுதியாகப் பயிரிடப்படும் சூழல் காணப்படுகிறது. குறிஞ்சிப் பூக்களைத் தவிர்த்த வேங்கை மலர்கள் குறிஞ்சி நிலத்தில் யானைகளைச் சினமுறச் செய்யும் வகையிலானவை. காந்தள் மலர்கள், கூதளம் கொடிமலர், குவளைமலர் ஆகிய மலர்களும் குறிஞ்சி நிலத்தை அணி செய்கின்றன. சுரபுன்னை, மூங்கில், அசோக

மரம், மாமரம், அகில் மரம், குமிழ் மரம், ஞாழல் மரம் முதலான மரங்களும், அவரை, மிளகுக்கொடி, மாணைக்கொடி முதலான கொடியினங்களும், ஆலமரம் போன்ற பரந்து விரிந்த மரவகைகளும் கூற்றுப் பாடல்களில் விவரிக்கப்படுகின்றன. அதுபோலக் கிளிகள், ஆந்தைகள், சேவல், மயில், குறும்பூழ்ப் பறவை, அன்றில் முதலான பறவைகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் செயல்பாடுகள் மனிதச் செயல்பாடுகளுடன் இயைபு படுத்தப்படும் நிலையைக் காணமுடிகிறது. இந்நிலத்தில் யானைகள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. புலி அடுத்த நிலையில் காணப்படும் விலங்காகும். பன்றிகள், குரங்குகள், காட்டுப்பசு ஆகிய விலங்குகள் கூற்று நிகழ்த்துவோரின் எண்ணங்களிலிருந்து வெளிப்படுகின்றன. மலைப் பாதையில் பாம்புகள் மிகுந்து காணப்படுவது தலைவியின் கூற்றுக்களில் விவரிக்கப்படுகிறது.

இயல்: மூன்று

“சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி முல்லை நிலத்தோற்றம்” என்னும் முன்றாவது இயலானது முல்லைத் திணையின் காட்சிகளை முன்னிறுத்துகின்றது. இருத்தல் இந்நிலத்தின் உரிப்பொருளாக அமைகிறது. கோவலர், ஆயர், பொதுவர், இடையர் ஆகிய குடியினர் இந்நிலத்தில் வாழ்கின்றனர். இவரது முதன்மையான தொழில் மேய்ச்சல் ஆகும். ஏறுதழுவுதலில் ஈடுபடுதல் இங்கு நடைபெறக் கூடிய நிகழ்வாகக் கலித்தொகையில் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது. இம்மக்களின் வேறு தொழில்களாக வணிகத்தில் ஈடுபடுதல் அதாவது பால்பொருட்களை விற்று அதற்கு இணையாகத் தானியங்களைப் பெறுதல், வேளாண்மை செய்தல் முதலியவை ஆகும். இந்நிலத்தினைப் பற்றிய கூற்றுப் பாடல்களில் நிலத்தின் தன்மை, இயற்கைச் சூழல், நீராதாரங்கள் ஆகியன சுட்டப்படுகின்றன. இந்நிலத்தில் காணப்படும் தாவரங்களில் மரங்களும், மலர்களும் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. முல்லை மலர்களும், பிடவம், குரா மலர்களும் கார்காலத்தில் அரும்பு விடத் தொடங்கும் சூழல்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. தலைவியின் இருத்தலானது பிரிந்திருத்தல் ஆகும். கணவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவியின் கூற்றுக்களில் இம்மலர்கள் மலர்வது அவளது வேதனையை மிகுவிப்பதாக அமைகிறது. உரிய நேரத்தில் வந்து சேராத தலைவனைப் பற்றிய கோபம் இவ்வியற்கைப் பொருட்கள் மீது வெளிப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறது. கார்காலத்தின் தன்மையானது புதிய அரும்புகள் விடத் தொடங்கும் மலர்களை வெளிக்காட்டுகின்றன. பிறகாலங்களை விடக் கார்காலமானது முல்லை நிலத்திற்குப் பசுமையைத் தருவதாகக் காணப்படுகிறது. மழைபெய்யும் போது மலர்கள் மலர்ந்து மணம் வீசுவதைக் காணமுடிகிறது. முல்லை நிலத்தில் பசுக்கள் மேய்ச்சல் சார்ந்து

வளர்க்கப்படுகின்றன. அதுபோல ஆடுகளும் உள்ளன. குதிரை, பன்றி, முயல், நரி, கானக்கோழி ஆகிய உயிரினங்கள் கூற்றுப் பாடல்களில் சுட்டப்படுகின்றனவாக அமைகின்றன.

இயல்: நான்கு

“சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி மருத நிலத்தோற்றம்” என்னும் நான்காம் இயலானது வேளாண்மை நடைபெறும் நிலமான மருத நிலத்தின் தன்மைகளைச் சூழல்களைக் கூற்றுப் பாடல்கள் வழி விவரிப்பதாக அமைகிறது. மருத நிலமானது விளைச்சல் மிகுதியாகக் கிடைத்து அதன் மூலம் பசியை அகற்றி வாழும் மக்களைக் கொண்டது. எனவே ‘தொல்பசி அறியா துளங்கை’ என்று பத்துப்பாட்டில் கூறப்படுகின்ற சிறப்பினை உடையது. இந்நிலத்தின் மக்கள் உழவர், உழத்தியர், களமர், கடைசியர் ஆவர். மகிழ்நன், ஊரன் ஆகிய தலைமக்களைக் கொண்டதாக அமைகிறது. இந்நிலத்துத் தலைவி ஊடல் கொள்ளும் இயல்பினள். பரத்தையரிடம் சென்று வரும் தலைவனைச் சினந்து புலந்து வாயில் மறுப்பவள் எனக் கூறப்படுகிறது. இந்த வகையில் கூற்று நிகழ்த்தும் போது தலைவனின் செயல்கள் எருமைக்கு ஒப்பிடப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. பரத்தைத் தொடர்பு எருமை சேற்றில் இருப்பதற்கு ஒப்பாகக் கூறப்படுகிறது. இந்நிலத்து மக்களின் முதன்மையான தொழில் வேளாண்மை ஆகும். உழவுக்கான நிலத்தைப் பண்படுத்துதல், விதை விதைத்தல், நாற்றுக்களைப் பிடுங்கி வேறொரு இடத்தில் நடவு செய்தல், களைப் பறித்தல், அறுவடை செய்தல் என்பனவாகும். இந்நிலத்தின் தாவரங்களில் மழைப் பொழிவின் போது பசுமை மிகுதியாகக் காணப்படும். அந்நிலையில் பகன்றை மலர்கள் பூக்கத் தொடங்கும். வேழமரம் நீர்த்துறைகளில் காணப்படும். நீர்நிரம்பிய கழனிகளில் தாமரை மலர்கள் மலர்ந்திருக்கும், ஆம்பல் மலர்கள் வயல்களில் மிகுதியாகக் காணப்படும். இம்மலர்களை எருமைகள் உணவாகக் கொள்ளும். நெருஞ்சிச் செடிகள் பூக்களை உடையதாக இருக்கும். கரும்பு நெல்லைப் போல விளைவிக்கப்படும் பயிராகும். பனை மரங்கள், மா மரங்கள், புன்க மரங்கள் நிறைந்திருக்கும் நிலமாகும். குருவிகள், அன்ன பறவை, நாரை எனப்படும் குருகுகள் காணப்படும். இவை நீர்த்துறைகளில் மீன்களை உண்ணும் வகையினவாகும். எருமை, மான், நீர்நாய், காட்டுப்பூனை, யானை எனச் சிற்சில விலங்குகள் காணப்படும் நிலமாக மருதநிலம் காட்சியளிக்கிறது. இதனைத் தலைவன் தலைவியருடன் இணை பிரியாத பிற வாயில்களின் வழியாகவும் இவ்வியல் கூற்றுப் பாடல்களை எடுத்துரைக்கின்றது.

இயல்: ஐந்து

“சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி நெய்தல் நிலத்தோற்றம்” என்னும் ஐந்தாம் இயல் கடல் சார்ந்த பகுதியினை விவரிப்பதாக அமைகிறது. கடற்கரையோர மக்களே நெய்தல் நிலத்தவர் ஆவர். கடலில் சென்று மீன் பிடித்தல் அவர்தம் முதன்மையான தொழில், அகப்பாடல்களில் நெய்தல் நிலத்தலைவியின் நிலை இரங்கல் ஆகும். கடலிற் சென்றவர் திரும்பும் வரை தம் மனத்திண்மையும் உலைவும் கொண்டிலங்கும் தலைவியின் கூற்றுக்கள் களவுக் காதல் சார்ந்தும் உப்பங்கழிகளில் சோலைகளில் தலைவனைச் சந்தித்து மகிழ்ந்திருத்தல் சார்ந்தும் அமைகின்றன. பிற கூற்றுக்களிலும் தலைவியின் செயல்பாடுகள் விவரிக்கப்படுகின்றன. அவ்வாறு விவரிக்கும் போது கடல் சார்ந்த பல்வேறு நிகழ்வுகள் கூறப்படுகின்றன. இந்நிலத்தின் மக்கள் பரதவர், நுளையர், திமிலர், உமணர் என்று குறிக்கப்படுகின்றனர். சேர்ப்பன், புலம்பன் ஆகியோர் தலைமக்களாவர். இந்நிலத்தின் மக்கள் மீன்பிடித்தல், வலைப் பின்னுதல், வலை சரிசெய்தல், உப்பு விளைத்தல், உப்பு விற்றல், மீன் காயவைத்து கருவாடாக்குதல் அவற்றை விற்றல் எனப் பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாக இருக்கின்றனர். மீன்பிடித்தல் தவிர்த்து வேளாண்மையும் நெய்தல் நிலத்தின் முடிவில் உள்ள விளை நிலங்களில் செய்கின்றனர். கடலில் சென்று வணிகத்திலும் ஈடுபடக் கூடியவர்களாக இருக்கின்றனர். நிலத்தில் வேளாண்மை செய்வதைப் போல உப்பு விளைச்சலும் இவர்களுடைய முதன்மையான தொழிலாகச் சுட்டப்படுகிறது. முத்துக் குளித்தல், சங்கறுத்தல் போன்றனவும் இவர்களுடைய தொழில்களில் காணப்படுகின்றன. இந்நிலத்தின் தாவரங்களாகப் புன்னை, ஞாழல், தாழை, செருத்தி, தில்லை, பனை ஆகியன சுட்டப்படுகின்றன. ஞாழல் நிறைந்த பகுதியை வேறு இலக்கியங்களும் சுட்டுகின்றன. தாழை மரங்கள் வேலியைப் போலக் காணப்படும் எனவும் கூறப்படுகிறது. இந்நிலத்தின் பறவைகள் நாரை, காக்கை, அன்னம், அன்றில், கொக்கு, கூகை, வெளவால் ஆகியன சுட்டப்படுகின்றன. இதில் அன்றில் நாரை பிற நிலங்களிலும் வாழுகின்றனவாகும். இந்நிலத்தில் நண்டுகள் மிகுதியாகக் காணப்படும். கடலில் மீன்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றைப் பற்றிய பாடல் பகுதிகளில் அவற்றின் செயல்கள், அதன் தன்மை ஆகியன கூறப்படுகின்றன. ஆமை, சுறாமீன், இறா,முதலை, அத்திரி எனப்படும் கோவேறு கழுதைகள் ஆகியன சுட்டப்படுகின்றன. நெய்தல் மலர்கள் மிகுந்திருத்தலால் நெய்தல் நிலம் எனப்படுகின்ற இந்நிலத்தில் அது தவிர்த்த வேறு கருப்பொருட்களும் கூற்றுக்களின் வழியாகக் காட்சியுறுகின்றன.

இயல்: ஆறு

“சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி பாலை நிலத்தோற்றம்” என்னும் ஆறாம் இயலில் வெம்மையும் வறட்சியும் ஒருங்கே காணப்படும் கடுமையான நிலமாகக் காட்சித் தரும் பாலை நிலத்தின் தன்மைகள் கூற்றுப் பாடல்கள் வழி வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. இந்நிலத்தில் வாழும் மக்கள் கடுங்கண் கொண்டவர்கள் ஆவர். வம்லர்களைக் கொன்று கொள்ளையடிப்பதை முதன்மையான தொழிலாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். இவர்களின் செயல்கள் மனித உணர்வுகளுக்கு அப்பாலானது. எனவேதான் தலைவன் அவ்வழியே செல்லும் போது பதைப்புக்குள்ளாகும் தலைவியின் மனநிலைப் பாடல்களில் ஒலிக்கிறது. இந்நிலத்தின் மக்களாக எயினர், எயிற்றியர், கள்வர், மழவர், மறவர், ஆரியர் ஆகியோர் சுட்டப்படுகின்றனர். ஆரியர் என்போர் புலம்பெயர்ந்து வந்தோர் எனப்படுகின்றனர். வணிகத்திற்காகப் பாலை நிலத்து வழியே செல்பவர்கள் அச்சத்துடன் செல்வதை அந்நிலத்துப் பறவைகள், விலங்குகள் ஆகியனவற்றின் செயல்கள் வழியும் விரித்துரைக்கப்படுகிறது. இந்நிலத்தின் தலைமக்கள் காளை, மீளி எனப்படுகின்றனர். இவர்களுடைய பதிவுகள் கூற்றுப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. பாலை நிலத்தில் வெப்பத்தைத்தாங்கி நிற்கும் தாவரங்களே பெரிதும் காணப்படுகின்றன. வேப்பமரம் மிகுதியும் காணப்படுகின்றன. குறிஞ்சி நிலத்தில் காணப்படும் மூங்கில்கள் இங்கும் காணப்படுகின்றன. புன்னை, ஓமை, கொன்றை, வேங்கை, வேலமரம், வாகை, அரசமரம், இருப்பை, யாமரம், முருக்கமரம், இற்றிமரம், இலவ மரங்கள் எனப் பல்வேறு மரங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் யா மரங்களையும், ஓமை, வேங்கை மரங்களையும் யானைகள் நீரின் வேட்கையால் உட்கொள்வதற்குக் குத்தி சாய்க்கின்ற காட்சியினைக் காணமுடிகிறது. கரும்பு, நுணா, நெல்லி, பனை, ஞெமை, விளா, கள்ளி முதலான மரங்களும் காணப்படுகின்றன. எறுழ மலர், கோங்க மலர், ஈங்கை மலர், கடப்ப மலர் ஆகிய மலர்களும் காணப்படுகின்றன. இந்நிலத்தின் பறவைகளில் குயில்கள், கணந்துள், வெளவால், போகில், கழுகு ஆகிய பறவைகள் காணப்படுகின்றன. வழிச் செல்வோர்க்கு அச்சமுட்டும் போகில் பறவைகளின் ஒலியானது, ஆபத்து இருப்பதை முன்னுணர்த்துவதாகக் கூற்றுக்களின் வழியாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது. கொன்று போடப்படும் பிணங்களைக் கொத்தித் தின்பதற்காக மரங்களில் கழுகுகள் காத்திருக்கும் எனவும் கூறப்படுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் மட்டுமே ஆளி விலங்கு குறித்துக் கூறப்படுகிறது. அதன் கொடூரத் தன்மையினைக் கூறும்போது யானையைக் கொன்று அதன் மருப்புகளை ஒடித்துத் தின்னும் வகையிலானது எனக்

கூறப்படுகிறது. மான்கள், புலி, யானை, கரடி ஆகிய விலங்குகளும் காணப்படுகின்றன. கூற்றுப் பாடல்களில் பாலை நிலமானது கடுமையான வழியாகக் கூறப்படுகிறது. அச்சம் நிறைந்ததாகவும் ஆபத்து நிறைந்ததாகவும் காட்சிப்படுவதைக் கூற்றுக்களின் வழியாகவும் விவரிக்கப்படுகின்றன.

முடிவுரை

முடிவுரையில் இயல்களில் விவாதிக்கப்பட்ட கருத்துக்கள் அனைத்தும் தொகுத்துத் தரப்படுகின்றன.

0.9 துணைநூற்பட்டியல்

துணைநூற்பட்டியலில் ஆய்விற்குத் துணைநின்ற நூல்கள் அனைத்தும் அகரவரிசைப்படுத்தித் தரப்பட்டுள்ளன.

0.10 பின்னிணைப்புகள்

இவ்வாய்விற்குத் துணைநின்ற ஐவகை நிலங்களுடைய கூற்றுக்களின் அட்டவணைகளும் படங்களும் பின்னிணைப்புகளில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் - 1

பழந்தமிழர் வாழ்வில் நலம்

இயல் – 1

பழந்தமிழர் வாழ்வில் நிலம்

- 1.0 முன்னுரை
- 1.1 சங்க அகத்திணைப் பாடல்கள்
- 1.2 நிலமும் மனிதரும்
 - 1.2.1 மனிதரும் நில அடையாளமும்
 - 1.2.2 மொழியால் கட்டப்படும் நிலம்
- 1.3 சங்க இலக்கியத்தில் நிலம்
 - 1.3.1 ஐந்திணைகளும் நிலத்தன்மைகளும்
- 1.4 அகப்பாடல்களின் இயல்பு
- 1.5 திணை
- 1.6 நிலத்தின் காலமும் பொழுதும்
- 1.7 கருப்பொருள்கள்
- 1.8 உரிப்பொருள்
- 1.9 கூற்றுப்பாடல்களும் நிலப்பின்னணியும்
- 1.10 பழந்தமிழரின் நிலம் சார்ந்த வாழ்வு
 - 1.10.1 குறிஞ்சி நிலமும் வாழ்வும்
 - 1.10.2 முல்லை நிலமும் வாழ்வும்
 - 1.10.3 மருத நிலத்தவர்களின் வாழ்வு
 - 1.10.4 நெய்தல் நிலத்தவர்களின் வாழ்வு
 - 1.10.5 பாலை நிலமும் மக்கள் வாழ்வும்
- 1.11 தொகுப்புரை

இயல் – 1

பழந்தமிழர் வாழ்வில் நிலம்

1.0 முன்னுரை

பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் மக்கள் வாழ்நிலை என்பது திணை சார்ந்து அமைந்திருந்தது. நானிலங்கள் பாகுபடுத்தப்பட்டு அவ்வவ் நிலத்து வாழும் மக்களின் இயல்புகள், தொழில்கள், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியன கருப்பொருளாகக் குறிப்பிடப்பட்டு இலக்கணப் படுத்தப்பட்டன. ஐவகை நிலங்களாகப் பாகுபடுத்தும் போக்குத் திணைப் பாகுபாட்டில் இருந்தாலும் நானிலங்களே இருந்தன என்பது திண்ணம். பாலை என்னும் நிலம் தமிழகத்தில் நிகழ்ந்திருக்கவில்லை என்றே அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். ஆயினும் அந்நிலத்திற்குரிய முதல், கரு, உரிப் பொருட்கள் தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படுகின்றன. பாலையைக் குறிப்பிட்ட தட்பவெப்ப சூழலில் உருவாகும் நிலமென்று இளம்பூரணர் உரையில் கூறியுள்ளார். மலைப்பகுதியும் காட்டுப்பகுதியும் கோடைக் காலத்தில் தம்இயல்பு திரிந்து காணப்படும். அப்போது அது பாலை என்னும் நிலத்திற்குரிய பண்பினைப் பெறும் என்று கூறப்படுகிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் இது பற்றிய செய்தி கூறப்படுகிறது. பத்துப்பாட்டிலேயே பெரும்பாணாற்றுப்படையில் நிலத்தின் தன்மை மாறி மலைப் பகுதிகளில் தீப்பிடித்து எரியும் அளவிற்கு வெப்பம் இருந்தமை கூறப்படுகிறது. எனவே கோடைக் காலத்துத் தோன்றும் நிலம் பாலை எனக் கொண்டனர். தமிழகத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் நிலத்தோடு தம்மைப் பிணைத்துக் கொண்டவர்களாக இருந்தனர். திணை சார்ந்த வாழ்வில் ஒவ்வொரு நிலத்திலும் வாழும் மக்கள் அந்நிலத்தின் தன்மைகளை உடையவர்களாக இருந்தனர். குறிஞ்சி நிலத்தில் குளிர் மிகுதியாக இருத்தலின் புணர்தல் உரிப்பொருளாக ஆயிற்று. மேய்ச்சல் நிலத்தின் பொருட்டு இருத்தல் உரிப் பொருளாயிற்று. மருத நிலத்தில் வளம் மிகுதியாக இருத்தலின் தலைவனின் புறத்தொழுக்கம் மிகுதியாக இருந்தது. எனவே மனைவிக்கும் அவனுக்குமிடையே ஊடல் உரிப் பொருளாயிற்று. இதுபோல் நெய்தலுக்கு இரங்கலும், பாலைக்குப் பிரிதலும் உரிப் பொருள்களாயின. நிலத்தைச் சார்ந்தே மக்களுடைய பொருளாதார வாழ்வும், சமயவாழ்வும், சமூகவாழ்வும் நிலை பெற்றிருந்தன. சங்க காலத் தமிழரின் வாழ்வில் நிலம் இன்றியமையாத பங்கினை வகித்தது என்பதை இவ்வியல் எடுத்துரைக்கிறது.

1.1 சங்க அகத்திணைப் பாடல்கள்

பழந்தமிழர் இலக்கியமான சங்க இலக்கியம் பதினெண் மேல்கணக்கு நூல் எனக் கூறப்படுகிறது. இப்பதினெட்டு நூல்களில் பத்துப்பாட்டு தவிர்த்து எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஐந்து முழுமையான அகநூல்கள் காணப்படுகின்றன. இந்நூல்களிலுள்ள மொத்தப் பாடல்கள் 1847 ஆகும். தலைவன் கூற்றுப் பாடல்கள் – 134, தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள் – 275, தோழி கூற்றுப் பாடல்கள் – 395, பரத்தைக் கூற்றுப் பாடல்கள் – 8, தேர்ப்பாகன் கூற்றுப் பாடல்கள் – 1, கண்டோர் கூற்றுப் பாடல்கள் – 8, நற்றாய் கூற்றுப் பாடல்கள் – 11, பாங்கன் கூற்றுப் பாடல்கள் – 2, செவிலித்தாய் கூற்றுப் பாடல்கள் – 28, காதற் பரத்தைக் கூற்றுப் பாடல்கள் – 10, இப்பரத்தைக் கூற்றுப் பாடல்கள் – 1, அயலோர் கூற்றுப் பாடல்கள் – 1, வாயில்கள் கூற்றுப் பாடல்கள் – 1, சுற்றத்தார் கூற்றுப் பாடல்கள் – 1, காமக்கிழத்தி கூற்றுப் பாடல்கள் – 4, பாணன் கூற்றுப் பாடல்கள் – 1, உழையர் கூற்றுப் பாடல்கள் – 1 போன்றவர்களின் அனைத்து வாயில்களையுடைய கூற்றுப் பாடல்களையும் இவ்வாறு வகைப்படுத்தி அமைக்கலாம். ஐந்து நூல்களிலும் தோழி கூற்றுப் பாடல்களே மிகுதியாக இருக்கின்றன. உடைமைச் சமூகத்தில் நிலத்தையும் சொத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு கட்டமைக்கப்படும் குடும்ப அமைப்பில் தோழி கூற்றுப் பாடல்கள் தோழியை வழி நடத்துவதற்காக அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம். கற்பினைக் கடைபிடித்து வாழ்வதற்கு அறிவுறுத்தப்படும் சமூகமாக இருத்தலின் தலைவன் தலைவியரிடையே காணப்படும் உறவினை திருமணத்திற்கு முன்னர்ப் பாலுறவு கொள்வதைத் தவிர்த்தல் வேண்டும் என்ற நோக்கத்திற்காகத் தலைவியை அறியாதவளாகவும் தோழி அவளுக்கு வழிகாட்டி துணையாக இருப்பவளாகவும் சங்க இலக்கியம் முன் மொழிந்திருக்கிறது எனக்கருத இடம் தருவதாக அமைந்துள்ளது. தலைவன் கூற்றுப் பாடல்கள் பெரிதும் குறியிடம் தேடிச் சென்று தலைவியை அடைவதை நோக்கமாகக் கொண்டனவாகவும், தலைவியைச் சந்திக்க முடியாத விடத்து தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லி தலைவியை அடைய முடியாதவளாகக் கருதுவதாகவும் அமைகின்றன. நிலம் சார்ந்த காட்சிகள் தலைவனது கூற்றுப் பாடல்களில் உரைக்கப்படுகின்றன. அதுபோலத் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் அறிவுறுத்துவதாகவும், அமையும் தோழி கூற்றுப் பாடல்கள் தலைவன் வரும் வழி, இரவில் நேரும் இயற்கை சார்ந்த இடங்கள், பகலில் ஏற்படும் ஊரார் மற்றும் பிற இயற்கை சார்ந்தவற்றின் இடையூறுகள் ஆகியனவற்றை அறிவுறுத்துவதாக அமைகின்றன. தலைவியின் கூற்றுப் பாடல்கள் தலைவனைச் சந்திக்காத போது

வருத்த மிகுதியும், ஆற்றாளாய் மேனிபசந்து விடுதலையும், பிரிவுத்துயரையும், தலைவனைக் கண்டு மீளும் போது ஏற்படும் மகிழ்ச்சியையும், தலைவனுக்கு வரைதலை அறிவுறுத்தும் படியாகவும் அமைந்துள்ளன. நற்றாய் மற்றும் செவிலி ஆகியோரின் கூற்றுப் பாடல்கள் தன்மகள் முருகு பற்றியதால் சோர்வாக இருப்பதையும் வெறியாடல் நிகழ்த்துவதைப் பற்றியும் தலைவி உடன் போக்கு போய்விடத்து அவள் சென்ற பாதையின் ஏதம் குறித்து வருந்துவதாகவும் அமைகின்றன. செவிலியும் தலைவியின் உடன்போக்கு குறித்தும் அவள் சென்ற பாதை குறித்தும் வருந்துவளாக இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. பாங்கன், அந்தணர், வழிப்போக்கர் ஆகியோரின் கூற்றுக்களும் தலைவியைக் குறித்தனவாக அமைந்துள்ளன. இக்கூற்றுப் பாடல்கள் அனைத்திலும் ஐந்திணையின் நில அமைப்புகள் சுட்டப்படுகின்றன. அவற்றின் தன்மைகளும், சூழலும் விரித்துரைக்கப்படுகின்றன.

1.2 நிலமும் மனிதரும்

மனிதச் சமூகம் மனிதப் படிமலர்ச்சியில் பல்வேறு கட்டங்களைக் கடந்து வந்திருக்கிறது. தொடக்கத்தில் மனிதர்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வினை மேற்கொண்டிருந்தனர். உலகமெங்கும் உள்ள மக்கள் சமூகத்தினர் தத்தம் சூழல் சார்ந்த வாழ்வினை உடையவர்களாக இருந்தனர். நிலத்தின் அடிப்படையில் அவர்களது வாழ்வும் பண்பாடும் அமைந்தன. சமூக வளர்ச்சி நிலையில் வேளாண் சமூக வளர்ச்சிக் கட்டமே நாகரிகத்திலும் பண்பாட்டு நிலையிலும் மேம்பட்டதெனக் கூறப்படுகிறது. உற்பத்தியின் மூலம் மிகுதியான உணவுப் பொருளினைப் பெற முடிந்தது. உபரி சேமிக்கப்பட்டு அது சொத்தாகப் பரிணமித்தது, சொத்துடைமைச் சமூகம் உருவானது. நிலத்தினைக் கைப்பற்றுதல் ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றியமையாததாக இருந்தது. மன்னர்கள் நிலம் பிடித்தலைத் தம் வாழ்வாகக் கொண்டனர். நாட்டினை வளமானதாகக் நிலத்தின் வளம் இன்றியமையாததாகக் கருதப்பட்டது. எனவே காட்டினை அழித்து வளம் பெருக்கினர் எனக் கூறப்பட்டது. ஒவ்வொரு மனிதரும் தாம் சார்ந்த நிலத்தின் பண்புகளை உடையவர்களாக வெளிப்படுகிறார்கள். கலைவளர்ச்சியும் நிலத்தினைச் சார்ந்த ஒன்றாகக் காணப்படுகிறது. ஒவ்வொரு நிலத்திலும் வெளிப்படும் கலைகள் அந்நிலத்தின் கூறுகளைக் கொண்டு அமைகிறது. மனிதர் தம் உணர்ச்சியைக் கலையாக்கும் போது அதில், தான் சார்ந்த நிலத்தின் பண்புகளை இயல்புக்கமாக வெளிப்படுத்துகிறார். கவிதையிலும் இது தொடர்ந்து வெளிப்படுகிறது. “மலைகள், ஆறுகள் போன்ற இயற்கை அமைப்புகள் மிகத் தெளிவாக எல்லை வகுக்கும் தென்னிந்திய நிலத்தோற்றத்தின் பௌதிக அமைப்பு, தென்னிந்தியாவில் சிறிய

அரசுகள் இன்னும் சிறிய குறுநிலத் தலைவர்கள் ஆண்ட சிறு பகுதிகள் ஆகியவற்றிற்கு இடம் தந்தது. அது மட்டுமில்லாமல் கவிதையையும் நிலவியல் பகுதிகளுக்கேற்ப மலைப்பாங்கான நிலத்துக் கவிதை, மேய்ச்சல் நிலக் கவிதை, கடற்கரைப் பகுதிக் கவிதை என்பது போலப் பகுக்க வாய்ப்பளித்தது.”¹ என்று நிலத்தின் தன்மைக்கேற்ப கவிதைகள் வெளிப்படும் விதத்தைக் கூறுகிறார் தனிநாயகம் அடிகள். பண்பாட்டு அமைப்புகளும் நிலத்திற்கேற்பவே வளர்ச்சி அடையும் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். தமிழ்க் கவிதையானது நிலத்தின் பண்பாட்டு அடையாளங்கள் அனைத்தையும் கொண்டிருப்பதாகக் கூறுகிறார்.

1.2.1 மனிதரும் நில அடையாளமும்

சமூக வளர்ச்சிக் கட்டங்களில் பல்வேறு நிலத்தைச் சார்ந்த மக்கள் தம்மைத் தாம் சார்ந்த நிலத்தோடு அடையாளப்படுத்திக் கொள்வது இயல்பாகும். மொழியால், இனத்தால் நிலம் அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது. தமிழ் நிலத்தினை “வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்” (தொல்.பாயிரம்) என்று வரையறை செய்வதைக் காணலாம். “வடக்கில் வேங்கட மலையையும், தெற்கில் குமரியையும் எல்லைகளாகக் கூறிய பனம்பாரனார் கிழக்கு மேற்கு எல்லைகளைக் கூறாமைக்குக் காரணம் அவை கடல் எல்லையாதலினாலாம். தெற்குக் கடல் எல்லையாக இருந்தால் கிழக்கு மேற்கெல்லைகளைக் கூறாது போலவே கூறாது விட்டிருப்பார்.”² என்ற கூற்றானது கிழக்கு மேற்கு எல்லைகள் நிலத்தினை உடையனவாக இல்லாமையின் எல்லைகள் கூறப்படவில்லை. தெற்கிலும் குமரிக்கண்டம் இருந்திருக்க வேண்டும். அதனால் தான் குமரியை எல்லையாகக் குறிப்பிட்டார் எனலாம். தமிழ் மொழி பேசும் மக்கள் வாழ்கின்ற நிலப்பகுதியை இவ்வாறு பண்டைக் காலத்தில் வரையறுத்தனர்.

1.2.2 மொழியால் கட்டப்படும் நிலம்

மனித உணர்வுகள் நிலத்தாலும், மொழியாலும் கட்டமைகின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட நிலத்தில் வாழும் மனிதர்கள் அந்நிலத்தின் சுற்றுச்சூழலை மனதில் உள் வாங்குகின்றனர். அதனையே தம்வாழ்வியல் செயல்பாடுகளில் வெளிப்படுத்தவும் செய்கின்றனர். ஒரு மனித உயிர் பிறக்கும் போது ஏதுமற்றதாக இருக்கிறது. பின்பு குடும்பத்தோடும், இனத்தோடும், மொழியோடும், நிலத்தோடும் பிணைப்புறுகிறது. “ஒரு உடல் பிறக்கும் போது ஒரு உயிரி என்ற அளவில் ஏதுமற்றதாக உள்ளது. அது முதன் முதலாகத் தாயுடன் தந்தையுடன் குடும்பத்துடன் இணைத்து அடையாளப் படுத்தப்படும் போது அது தனது பிறப்பு சார்ந்த குடும்பத்தின் நிலத்துடன் பிணைக்கப்படுகிறது. எனவேதான் இனம் என்பது

பிறப்புடனும் நிலத்துடனும் இணைந்த ஒரு அடையாளமாக உள்ளது.”³ என்ற ஜமாலனின் கூற்றானது உடல் நிலத்தோடு கட்டப்படும் போது தனது நாடு எனும் தேசிய உணர்வு ஊட்டப்படுகிறது. அது போல மொழியோடு பிணைக்கப்படும் போது மொழி உணர்வு கொள்கிறது. ஆனால் தொல்காப்பியத்தில் நிலம் அகப்பாடல்களோடு பிணைப்புறுகிறது. அதாவது புறவயமான நிலம் உடலோடு இணைக்கப்படாமல் அகத்தோடு இணைப்புறுகிறது. அகவாழ்வின் ஒழுக்கங்கள் நிலத்தினை அடையாளப்படுத்துகின்றன. நிலச்சூழல் இதில் முதன்மை பெறுவதை அறிஞர்கள் சுட்டுகின்றனர். இயற்கையை மனிதமயமாக்குவது என இதனைக் குறிப்பிடுகின்றனர். “ஒரு மொழியின் இறுதி இலக்கு மனிதனை நிலத்துடன் பிணைப்பதே மொழியின் முதல் வினை வெளியே (புறத்தை – இயற்கையை) மனித வயமாக்குவதே (அகமாக்குதல்– மனம்) அதாவது புறவெளியை அகவெளியாக்குவதன் மூலம் மனத்தையும் அதன் மூலம் மனிதனையும் கட்டமைத்தல்.”⁴ என்று குறிப்பிடுகிறார் ஜமாலன். புறத்தை அகவயமாக்குதல் மூலம் மனிதனை நிலத்தோடு பிணைக்கும் செயலை மொழி செய்கிறது என்பதை இதன் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

1.3 சங்க இலக்கியத்தில் நிலம்

மனிதர் வாழும் பூமியை நிலம் என்று உரைக்கின்றனர். நிலையான ஒன்றாக இருப்பதால் அதனை நிலம் என்கின்றனர் எனக் கொள்ளலாம். சங்க இலக்கியத்தில் நிலம் என்ற சொல் பல்வேறு இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. மதுரைக் காஞ்சியானது, “நிலம் அமர் வையம்” (ம.கா.470) என்று சுட்டிகாட்டுகிறது. விரிந்து பரந்து விளங்கும் நிலத்தின் சிறப்புகளைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள், “இருநிலம்” (ஐங்.320:3), “உருகெழு மாநிலம்” (கலித்.106:18), “நனந்தலைப் பைந்நிலம்” (பதிற்.17:9), “பெருநிலம்” (அகம்.233:3), “பெருங்கண் மாநிலம்” (புறம்.363:1) போன்ற பாடல்களில் குறிப்பிட்ட பகுதியைக் குறித்து அமைந்துள்ளன. அகன்று கிடக்கும் நிலபரப்பானது கடற்கரையோடு முடிந்துவிடவில்லை கடலுக்கு அடியிலும் தொடர்கிறது. பரந்து விளங்கும் கடல் நீரையும் நிலம் தாங்கி நிற்கிறது என்பதைப் பரிபாடல், “நீர்நிரந்து ஏற்றநிலம் தாங்கு அழுவத்து” (பரி.18:3) என்ற பாடலடி பழந்தமிழரின் நிலம் சார்ந்த சிந்தனையை வெளிப்படுத்துகிறது. இடை நிலையில் இருக்கும் நிலத்தில் அரிதாக ஏற்படும் அதிர்வுகளால் மாற்றங்கள் நிகழும் என்பதைச் சங்க இலக்கியம் புடைபெயர்ச்சி என்று குறிக்கின்றது, “நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும்” (நற்.289:2),

“நிலம்புடை பெயர்வது” (அகம்.31:3), “நிலம் பெயரினும்” (புறம்.3:14) என்ற பாடல்கள் நிலத்தட்டுக்கள் அதிர்ச்சிக்குள்ளானது குறித்து அமைகின்றன. நிலம் என்ற சொல் நற்றிணையில் – 12 இடங்களிலும், குறுந்தொகையில் – 11 இடங்களிலும், ஐங்குறுநூற்றில் – 03 இடங்களிலும், கலித்தொகையில் – 08 இடங்களிலும், அகநானூற்றில் – 32 இடங்களிலும், இடம் பெற்றுள்ளன. வேளாண்மை சார்ந்த சிந்தனைகள் நிலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்பதால் அது சார்ந்த பதிவுகள் அனைத்திலும் நிலம் என்ற சொல் குறிக்கப்படுகின்றன. மனிதர்கள் வாழும் இடத்தினையும் நிலத்தின் அடையாளம் கொண்டு குறிப்பிடுவர். எனவே சமூகத்திற்கு நில அடையாளம் குறித்தும் அமைகிறது.

1.3.1 ஐந்திணைகளும் நிலத் தன்மைகளும்

பழந்தமிழர் வாழ்வியல் திணை சார்ந்து இருந்ததெனக் குறிப்பார். திணை வாழ்வியல் என்பது ஐந்து நிலத்தின் சூழலமைவிற்குள் வாழ்ந்த மக்களின் பண்பாடு என்பதாகக் கொள்ளலாம். திணை என்ற சொல் பல்வேறு பொருள்களைக் கொண்டது. ஒழுக்க விதி, குடும்பம், கணம், குடியிருப்பு போன்ற பொருள்களைத் தருவதாக அமைகிறது. “இச்சொல்லுக்கு மதுரைக் காஞ்சியில் நிலம் என்றும் குறிஞ்சிப் பாட்டில் குலம் அல்லது குடும்பம் என்றும் உரை எழுதுகிறார். குழு (கணம்) அல்லது குடியிருப்பு என்ற பொருளில் திணை நிலப்பெயர் என்ற சொற்றொடர் வருகிறது. திணை என்ற சொல்லுக்கும் ஆரம்பத்தில் குழு (கணம்), குடும்பம், குடியிருப்பு என்ற பொருள் உண்டு என்பது இதன் மூலம் தெளிவு பெறுகிறது.”⁵ என்று திணை என்ற சொல் அழைக்கப்படும் பல்வேறு முறைகளைக் குறித்துக் கூறுகிறார் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி. திணை என்பதற்கு ஒரு நிலத்தில் வாழும் குழுக்களையோ, குடியிருப்புகளையோ அல்லது அம்மக்களின் ஒழுக்கத்தையோ பொருளாகக் கொள்ளலாம். ஆயினும் நிலத்தோடு தொடர்புடையதாகவே இச்சொல் அடையாளப் படுத்தப்படுகிறது. அதனால் தான் திணை சார்ந்த வாழ்வினை உடைய தமிழர்தம் அடையாளம் நில அடையாளமாகக் கூறப்படுகிறது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்து நிலத்தினையும் ஐந்திணைகளாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். ஐந்து திணைகளுக்கும் நிலத்தினை வரையறுக்கும் போது தொல்காப்பியம் நடுவணது ஒழிய என்று கூறுகிறது. நான்கு நிலங்களையே ஐந்திணைக்கும் குறிப்பிடுவதாக அறிஞர்கள் சுட்டுகின்றனர். “இனி பாலைக்கு நிலம் பிரித்து ஓதப் பெறவில்லை யாயினும் காலம் வகுத்ததோடு பெற்றமையான் அக்காலங்களின் கடுமையாக

வளந்திரிந்த நானிலப் பகுதிகளே பாலையாக அமைந்து வரும் என்பதும் அந்நிலமும் பொழுதும் பற்றித் தோன்றும் கருப்பொருள்கள் பாலைக்குரிய கருப்பொருளாக அமைந்து வரும் என்பதும் அம்முறைமையானமைந்த பாலை நிலத்து ஏனைய ஒழுக்கங்கள் மயங்கும் என்பதும் தெளியப்படும்.”⁶ என்று பாலை நிலத்தோற்றம் உருவாகும் சூழல் பற்றி எடுத்துரைக்கிறார் ச.பாலசுந்தரம். இவ்வாறு நானிலத்தின் தன்மைகளே ஐந்திணைகளுக்குச் சுட்டப்படுகின்ற முறைமை குறித்து விளக்கப்படுகிறது. பாலை நிலம் தமிழகத்தில் நிலவியிராத தன்மையுடையதாகும். எனவே தான் தொல்காப்பியம் அதனை நடுவணது ஒழிய என்று கூறுகிறது.

“அவற்றுள்,

நடுவண் ஐந்திணை நடுவணது ஒழியப்

படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே” (தொல்.பொருள்.அகம்:2)

என்னும் நூற்பாவானது பாலைக்கு மட்டும் நிலம் குறிக்கப்படவில்லை. அதற்குப் பொழுதினை வகுக்கும் போது, “நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு” (தொல்.பொருள்.அகம்:9) என வெப்பக் காலத்தை நடுவுநிலைத் திணை பெறுவதாகக் குறிப்பிடுகிறது. நடுவு நிலைத் திணை என்பது பாலையாகும். நான்கு திணைகளின் நிலப்பகுதிகளைப் பற்றி,

“மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்

வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்

முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்

சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே” (தொல்.பொருள்.அகம்:5)

என்ற நூற்பாவில் நான்கு நிலத்திற்கான நிலங்களே வரையறுக்கப்படுகின்றன. அவற்றின் கருப்பொருள், உரிப்பொருள்களும் கூறப்படுகின்றன. நிலம் வரையறுக்கப்படாமல் கருப்பொருள், உரிப் பொருள் கூறப்படுகின்ற திணையாகப் பாலைத் திணை விளங்குகிறது. இத்திணை குறிப்பிட்டக் காலத்தில் நிகழ்ந்து மறையும் நிலமாதலின் போலித்திணை என்று கூறப்படுவதும் உண்டு. மேலும் பாலைத் திணை என்ற சொல்லை தொல்காப்பியம் கூறவில்லை. அதற்குப் பதிலாக நடுவணது, நடுவுத் திணை என்றே குறிப்பிடுகிறது. “அகத்திணையியலில் தொல்காப்பியர் பாலைத் திணையைக் குறிப்பிடக் கையாண்டுள்ள கலைச் சொற்கள் நடுவணது, நடுவு நிலைத்திணை என்பன. இவை குறியீட்டுக் கலைச் சொற்களாகக் காரணக் காரிய உறவுடைய காரணப் பெயர்களாகத் தொல்காப்பியரால் ஆளப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு கலைச் சொற்கள்

ஆளப்பட்டதற்கான காரணம் ஆராயப்பட வேண்டியதாக உள்ளது. பாலைத் திணை நிலத்தை முதற்பொருளாக உடைய நாற்றிணைகளுக்கும் பொதுவாக வரக்கூடிய இயல்புடையது. இவ்வொழுக்கம் நானிலத்தும் நடைபெறும் தன்மையது என்பதை உரைக்கவே இந்தக் கலைச்சொற்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன.”⁷ என்று பாலைத் திணையை நடுவுநிலைத் திணை என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டதற்கான காரணத்தை விளக்குகிறார் பெ.மாதையன்.

தமிழர்கள் நிலம் சார்ந்தே தம் வாழ்வியலை அமைத்துக் கொண்டனர். அகவாழ்வும் புறவாழ்வும் நிலத்தின் அடிப்படையிலேயே அமைந்தன. பண்பாட்டு அமைப்புகளும் அதை அடியொற்றியே வெளிப்பட்டன. சங்கக் கவிதைகள் நிலத்தின் தன்மைகளைக் கொண்டே மக்களின் வாழ்வைப் பாடல்களில் புனைந்தனர் எனக் காணமுடிகிறது. எனவே தான் அகவாழ்வில் தமிழர்கள் செயல்பாடுகள் அனைத்தும் இயற்கையோடு ஒன்றிணைந்து ஒவ்வொரு பாடல்களிலும் புனைவுகளாகப் பெற்றுள்ளன. ஐந்திணைகளுக்கான நில அமைப்புகள் பாடல்களில் முதல், கரு, உரிப் பொருள்களாக வெளிப்படுகின்றன. அன்பின் ஐந்திணை எனக்கூறப்பட்ட மக்களின் அகவொழுக்கமானது இயற்கைவயப்பட்ட மனிதர்களையே குறித்து நிற்கிறது.

1.4 அகப்பாடல்களின் இயல்பு

மனித வாழ்வானது பல்வேறு நிலை மாற்றங்களுக்கு உள்ளாவதாகும். பிறப்பு, முதுமை, இறப்பு ஆகியனவற்றைப் பற்றிக் கூறாமல் காதல் தோன்றும் பருவத்தை மட்டுமே முதன்மைபடுத்துகின்றன. சங்க அகப்பாடல்கள் சங்ககால மக்களின் வாழ்வினைப் பற்றிக் கூறப்படுவதாயினும். ஆண், பெண் இருவரது காதல் பருவத்தினை மட்டுமே முதன்மைப் படுத்துவதைக் காணலாம். அதற்குக் காரணமாக அகப்பாடல்கள் அனைத்திலும் தலைவன், தலைவி ஆகியோரே முதன்மையான மாந்தர்களாக விளங்குகிறார்கள். அவர்களது காதல் வாழ்வைப் பற்றி மட்டுமே பிற மாந்தர்கள் பேசும் வகையில் அமைந்திருக்கின்றன. “அகத்திணைச் செய்யுள் வாழ்வில் ஏற்படும் பிறப்பு, இறப்பு, நோய், முதுமை ஆகியவற்றை விடுத்து ஏனைய காதல் நிகழ்ச்சிகளைப் புனைகின்றது.”⁸ என்று குறிப்பிடுகிறார் தமிழண்ணல். அகப்பாடல்கள் முழுவதும் மனிதர்களின் காதல் வயதினை மட்டுமே பாடுகின்றன. ஆதலின் ஒவ்வொரு நிலத்தின் இயல்புக்கும் ஏற்ப காதல் செயல்கள் மாறுபட்டு அமைவதையும் காணமுடிகிறது. குறிஞ்சி நிலமெனின் புணர்தல், முல்லை நிலமெனின் இருத்தல், மருதமெனின் ஊடல், நெய்தல் நிலத்தில் இரங்கல், பாலை நிலத்தில் பிரிவு எனக் காதலுணர்வுகள்

வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. இவையாவும் அந்நிலத்தின் தன்மைகளை வெளிப்படுத்தக் கூடியனவாக அமைகின்றன. குறிஞ்சி நிலமான மலைகளில் குளிர் மிகுதியாக இருக்கும் எனவே உடற்சேர்க்கை இயல்பாகக் கூறப்படுகிறது. மேய்ச்சல் நிலங்களில் கால்நடைகளைக் கொண்டு சென்ற தலைவனுக்காகத் தலைவி காத்திருத்தல் இயல்பாகக் கூறப்படுகிறது. மருத நிலத்தில் பரத்தையரிடம் செல்லும் போக்குக் கூறப்படுகிறது. இதனால் ஊடல் பெண்டிரின் செயலாக அமைகிறது. கடலிற் சென்றோரின் நிலைமைக் குறித்து இரங்குதல் நெய்தல் நிலத்திற்குப் பண்பாகிறது. பாலை அதன் வறட்சிக்கு ஏற்றார் போல் பொருள் வயின் பிரிவு ஏற்பட்டு துன்புறும் நிலைக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு நிலத்தின் தன்மைகளை மக்களின் அகச்செயல்கள் சுட்டி அமைகின்றன.

1.5 திணை

தமிழர் வாழ்வை திணை வாழ்வெனக் குறிப்பிடுவது வழக்கமாகும். இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்த அக்காலத்து மக்கள் நிலம் சார்ந்து வேறுபட்ட பகுதிகளில் வாழ்ந்திருந்தனர். ஒவ்வொரு நிலத்திலும் வாழ்ந்த மக்களின் இயல்புகள் மாறுபட்டு அமைந்தன. எனவே திணை வாழ்வென்பது மாறுபாட்டிற்குரிய தன்மைகளைக் கொண்டது எனலாம்.

‘திணை’ என்ற சொல் ஒழுக்கம், நிலம், வீடு, திண்ணை, குலம் எனப் பல பொருள்களைக் குறிப்பதாக அமைகிறது. இருப்பினும் நிலம், ஒழுக்கம் என்ற பொருள்களே உரியவையாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. திணை என்பதற்கு உரிப்பொருள் என்றும் கருத்துரைப்பது எனத் திணையை உரிப் பொருள் அல்லது ஒழுக்கமாக மட்டும் குறிப்போர் உளர். திணை என்ற சொல் காட்சிப்பொருள் (முதல்கரு – பருப்பொருள்) பாடலுக்குரிய பாடுபொருள் என்றும், கருத்துப் பொருள் (உரிப்பொருள் – நுண்பொருள்) பாடல் நுதல் பொருள் என்றும் கொள்ளலாம் எனக் கருதுவோரும் உளர். முதற் பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகிய மூன்றையும் உள்ளடக்கிய திணை என்ற சொல்லுக்குப் பாடல் அல்லது பாட்டு என்று பொருள் கொள்வது பொருந்தும். முல்லை, குறிஞ்சி ஒழுக்கங்கள் – உரிப் பொருள்களைப் பற்றிப் பேசுகின்ற பாடல்கள் முல்லைத் திணை என்றோ, குறிஞ்சித் திணை என்றோ பெயர் பெறாமல் முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு என்று பெயர் பெறுதல் கவனத்திற்குரியதாகிறது என்று திணையினைப் பாட்டு எனப் பொருள் கொள்வதையும் இதற்குத் தொல்காப்பியம் சான்றாக அமைவதையும் காணலாம். தொல்காப்பியத்தில்,

“முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே

நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே

பாடலுள் பயின்றவை நாடுங் காலை” (தொல்.பொருள்.அகம்:3)

என்ற அடிகள் ஒரு பாடலில் முதல், கரு, உரி என்ற மூன்று பொருளும் இடம் பெற வேண்டும் என்பதை அறிவுறுத்தும் வகையில் அமைகிறது. இவ்வாறு இடம் பெறும் பொழுது அது திணை என்று பெயர் பெறுகிறது. எனவே திணை என்பது வடிவம் (Form) பொருளும் (Content) அடங்கிய பாட்டு அல்லது செய்யுள் எனவும் கொள்ளலாம். அகத்திணைகளான குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நான்கு திணைகளுக்கும் முதற் பொருள் விளக்கம் தந்துள்ளது. கருப்பொருள் ஐந்திணைக்கும் பொதுவானதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்தத் திணைக்கு இந்தக் கருப்பொருள் தான் என்ற தெளிவான விளக்கம் இல்லை. ஆனால் “முறைசிறந் தனவே” (தொல்.பொருள்.அகம்:3) என்ற நூற்பாக்கள் மூலம் முதல், கரு, உரி ஆகிய மூன்று பொருளும் தொடர்புடையதாய் இருத்தல் வேண்டும் என்று கருதப்படுகிறது. கைக்கிளை, பெருந்திணை ஆகிய இரண்டிற்கும் முதற்பொருள் விளக்கம் தரப்படவில்லை என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. திணை என்ற சொல்லுக்கு நிலம், குடி, ஒழுக்கம் என்றெல்லாம் தொல்காப்பியர் பொருள் கூறுகிறார். இச்சொல்லைப் பெரும் பிரிவுகள், உட்பிரிவுகளைக் குறிக்கப் பயன்படுத்திகிறார். திணை என்னும் பெயர் முதலில் நிலத்தைக் குறிக்கப் பயன்பட்டிருக்கக் கூடும். பிறகு அதன் பொருளான குடி, ஒழுக்கம் என்பனவற்றையும், பின்னர் நிலத்தையே பெரிதும் பாடுபொருளாகக் கொள்ளும் செய்யுளையும் குறித்திருக்கலாம். தொல்காப்பியர் நிலத்தைக் குறிக்கத் திணை என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார் என்பதை,

“பெயரும் வினையும்என்று ஆஇரு வகைய

திணைதொறும் மரீஇய திணைநிலப் பெயரே” (தொல்.பொருள்.அகம்:20)

என்ற அடிகளுக்கு ஒவ்வொரு திணைப்பாடலிலும் அவ்வத்திணைக்குரிய நிலம் சார்ந்த மக்கட் பெயர்கள் இடம் பெறும். அவை நிலத்தால் வரும் பெயரும் அவ்வந்நிலத் தொழிலால் வரும் பெயரும் என இருவகையின என்று தமிழண்ணல் விளக்கமளிக்கிறார்.

“திணைப் பிறத்தல்லே” (குறுந்.45:5)

என்னும் அடியானது திணை என்ற சொல்லுக்கு நிலம் (மருதநிலம்) என்ற பொருளைக் குறிப்பிடுகிறது. மேலும் திணை என்ற சொல்லானது உயர்ந்த குடிகளையும் உணர்த்தும் என்பதை, “விழுத்திணை” (புறம்.24:28, 27:3, 159:27) ஆகிய பாடலடிகள் திணை என்பது உயர்ந்த குடிகளைக் குறிப்பதைக் காணமுடிகிறது. மதுரைக் காஞ்சியும், மலைபடுகடாம் என்ற இரு நூல்களும்

“ஐம்பால் திணையும்” (மதுரைக்:326), “தொல்திணை முதூர்” (மலைபடு:401) என்று திணை என்பதை ஒழுக்கம் என்ற பொருளில் குறிக்கின்றன.

இலக்கண நூல்கள் திணை என்பதற்கு ‘நிலம்’ என்ற பொருளையும் ‘ஒழுக்கம்’ என்ற பொருளையும் வழங்குகின்றன. மேலும், திணை என்ற சொல் நிலம், குடி, ஒழுக்கம் போன்ற பொருள்களைக் குறிக்கும் என்கிறார் சீனிவாசன். தொல்காப்பியரும் அவரது காலத்தில் திணை என்ற பல பொருள் கொண்ட ஒரு சொல்லினை இடத்திற்கேற்ப பெரும்பான்மையாக ஒழுக்கம் என்ற பொருளிலும் சிறுபான்மையாக நிலம் என்ற பொருளிலும் கையாண்டுள்ளார் என்பதையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. தொல்காப்பியத்தில் ‘திணை’ என்ற சொற்பயன்பாடு இருக்கிறது. சில இடங்களில் ‘நிலம்’ என்ற பொருளிலும், பல இடங்களில் ‘ஒழுக்கம்’ என்ற பொருளிலும் தொல்காப்பியர் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

1.6 நிலத்தின் காலமும் பொழுதும்

உரிப் பொருள்களின் வழி நிலத்தின் தன்மைகளைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. தொல்காப்பியம் ஒவ்வொரு நிலத்திற்குமான உரிப் பொருள்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது. நிலம் சார்ந்த அடிப்படைக் கருத்துக்கள் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற அடிப்படையில் பாகுபாடு செய்யப்பட்டுள்ளன. உலகியலை உணர்த்தும் சிறப்பிலக்கணமாக ‘**பொருள் இலக்கணம்**’ அறிவியல் சார்ந்த அடிப்படைக் கருத்துகளைச் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. பொருள் இலக்கணத்திலுள்ள இப்பொருள் பாகுபாடு பல நிலைகளில் ஆராயப்பட்டு, வகுக்கப் பெற்ற சிறப்பினை உடையது. உணர்வை அடிப்படையாகக் கொண்டு உரிப்பொருள் நிகழ்வதற்கு, நிலம் சார்ந்த கருப்பொருள்கள் பின்புலமாகவும் முதற் பொருளாகிய நிலமும், பொழுதும் களமாகவும் அமைகின்றன. நிலமும் பொழுதும் மக்களின் வாழ்வியல் நடவடிக்கைகளையும் தீர்மானிக்கின்றன. நிலம் என்பது ஓர் இடத்தில் நிலவும் பொழுதாகிய கால நிலைக்கு ஏற்றவாறு அமைந்திருக்கும். இக்காரணங்கள் கொண்டே தொல்காப்பியர் நிலத்தையும், பொழுதையும் முதற்பொருளும், கருப்பொருளும் நிலவியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு வகுத்துள்ளார் என்பதை அறியமுடிகிறது.

தமிழகத்திலுள்ள நில அமைப்புகள் அனைத்தும் பல்வேறு வடிவங்களைக் கொண்டே காணப்படுகிறது. அவை, பாறைகள் நிறைந்த மலைகளாகவும் மற்றும் சிறுசிறு குன்றுகளாகவும், நீர் வளமும் மிகுந்த மற்றும் குறைந்த வறண்ட நிலப்

பகுதிகளாகவும், மண்வளமும் கொண்ட நிலப்பகுதிகளாகவும், கடல் சார்ந்த நிலப் பகுதிகளாகவும் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதாக நில அமைப்புகள் அமைந்துள்ளன. நிலம் என்பது அதனுடைய தன்மை அடிப்படையில் இருந்து பாகுபடுத்தப்பட்டுக் கால நிலைகளுக்கு ஏற்ப வேறுபடுகின்றன. பண்டையத் தமிழர்கள் நிலப்பாகு பாடுகளையும் அவற்றிற்கான பொழுது வரையறைகளையும் அறிவார்ந்த முறையில் வகுக்கப் பெற்றதால் நிலவியல் அறிவைத் தெளிவாக அறியமுடிகின்றது. பாலை என்ற தனிநிலம் தமிழகத்தில் இல்லை. குறிஞ்சியும், முல்லையும் வேனிற் காலத்தில் நீரின்றி வறண்டு வெப்பம் மிகுந்து காணப்படும். இந்தத் தன்மையை நோக்கியே பாலை என்று சுட்டப்பட்டது. வேளாண் தொழிலுக்குப் பயன்படாத நிலம் களர்நிலம் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்நிலத்தில் வெண்மையான உப்புப் படிவுகள் படர்ந்திருப்பதைச் சங்கப் பாடல்களும் குறிப்பிடுகின்றன. கைக்கிளை, பெருந்திணை என்பதற்கு நிலமும், காலமும் குறிப்பிடவில்லை. ஆகவே தொல்காப்பியர் பாலைக்குத் தனியாக இலக்கணம் கூறாமல் அது தோன்றும் காலப்பொழுதை மட்டும் கூறுவதால் பழந்தமிழகத்தின் நிலப்பரப்பினை நானிலம் எனக் குறித்தனர். நால்வகை நிலங்களுக்கும் அந்நிலத்திலுள்ள மலரின் பெயரே நிலப்பெயராக அமைந்துள்ளது. பின்னர் அவற்றில் நிகழும் ஒழுக்கத்திற்கும் அப்பெயர்களே வழங்கப்பட்டன. தொல்காப்பியர் இயற்கை நிலத்தையும் இயற்கைப் பொழுதையுமே முதற்பொருள் என்றார். ஒருவினை (செயல்) நிகழ்வதற்கு முக்கியக் காரணமாக இருப்பது இடமும், பொழுதும் தான் முக்கியமான முதற்பொருளாக இருக்கின்றன எனலாம். முதற் பொருள் நிலமும், காலமும் என இருவகை என்று இளம்பூரணர் எடுத்துரைக்கிறார் இதனை,

“முதல்எனப் படுவது நிலம்பொழுது இரண்டின்

இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே” (தொல்.பொருள்.அகம்: 4)

என்னும் நூற்பாவானது முதற் பொருளாக நிலத்தையும் காலத்தையும் குறிப்பிடுகிறது. நிலமே யாவற்றிற்கும் அடிப்படையாக அமைகிறது. காலமும் அடிப்படையானதே, காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மனிதர்கள் தம் வாழ்வியல் செயல்பாடுகளைத் தீர்மானித்துக் கொள்கின்றனர். நிலமானது ஐந்தாகக் கூறப்பட்டாலும் நானிலங்களே இருக்கின்றன என்று பல அறிஞர்கள் எடுத்துரைத்துள்ளனர். ஐந்திணைகளுக்கும் முதல், கரு, உரிப் பொருள்கள் கூறப்பட்டமையால் அந்நிலங்கள் தமிழகத்தில் நிகழ்ந்திருந்தன என்ற கூற்றும் முன் வைக்கப்படுகிறது. ஆனால் பாலைநிலம் என்பதை நடுவுநிலைத் திணை எனக்குறிப்பிட்டு தொல்காப்பியமே அது நிகழாத திணை என்பதைச் சுட்டுவதாகக்

கூறுகின்றனர். எனவே முதற்பொருளாகிய நிலமானது நானிலங்களே என்பது தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் ஐந்திணைகளுக்கான முதல், கரு, உரிப் பொருள்கள் கூறப்பட்டுள்ளமையின் பாலையையும் நிலமாகவே கருதப்படல் வேண்டும். அது ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் தோன்றுகின்ற நிலமாகக் கொண்டு அந்நிலத்திற்குரிய பண்பாட்டுக் கூறுகளும் சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்படுகின்றன. “முல்லை, குறிஞ்சி எனும் இரு நிலமும் வளம் குறைந்த காலத்தில் அங்கு வாழ்வோர் ஆறலைக் கள்வராக மாறுகின்றனர். இங்கு வாழும் ஆடவர் எயினர் என்றும் மகளிர் எயிற்றியர் என்றும் குறிக்கப் பெறுவர்.”⁹ என்ற கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியனின் குறிப்பானது பாலையிலும் வெப்பம் மிகுந்திருத்தலாலும் நிலத்தின் தன்மை மாறுதலாலும் மக்களும் குணமழிவர் எனக் கூறப்படுகிறது. அடிக்கடி பாலையிலே வருணனை நிகழ்வதாயின் அக்காலத்துச் சூழலில் வெப்பக் காலம் மிகுந்திருந்தது புலப்படுகிறது. வெப்பக் காலத்தில் வறட்சியும் அதனால் தோன்றும் மனிதக் குணக்கேடுகளும் கூறப்படுகின்றன. நல்லவரையும் கள்வராக்கி விடும் விதமே வறட்சியின் இயல்பு என்பதால் பாலையிலே நிலத்து கள்வர் மக்களை ஆறலைத்தனர் எனக் காணமுடிகிறது.

பாலையிலே நிலமானது நான்கு நிலத்திலும் நிகழ்வதெனக் கூறப்படுகிறது. கோடையில் மிகுதியான வெப்பமே அதற்குக் காரணமாக அமைகிறது. எனவே தான் அதனை நான்கு நிலத்திற்கும் பொதுவில் வைத்து தொல்காப்பியர் குறித்தார் என்றும் கூறப்படுகிறது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்பன செழிப்பான நிலங்களாக அமைகின்றன. வருவாய் ஈட்டுவதிலும், சுற்று சூழலிலும் வளமும், வனப்பும் உடையனவாகக் காட்சியளிக்கின்றன. நானிலங்களின் தன்மைகளைக் காட்சிப்படுத்தும் போது கருப்பொருள்களின் இயல்புகள் மனிதர்களின் மகிழ்ச்சியான உணர்வுகளோடு ஒப்பிடப்படுகின்றன. குறிஞ்சி நிலத்தின் கடுமையான வழியைப் பற்றிக் கூறும்போது கூடக் கருப்பொருள்களின் இயல்புகளைக் குறித்தே பெரிதும் கூறுவதாக அமைகிறது. அதுபோலப் பிற நிலங்களின் வருணனைகளிலும் கருப்பொருள்கள் மகிழ்ச்சிக்கான தன்மையில் வெளிப்படுகின்றன.

காலம் என்பதற்கு மாத்திரை, நாழிகை, யாமம், பொழுது நாள் பக்கம் திங்கள், இருது, அயநம், ஆண்டு, உகம் எனப் பல பொருள்கள் கூறப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு நிலத்திற்குமான காலமானது சிறும்பொழுது, பெரும் பொழுது என இரண்டு வகையாகப் பிரித்துக் கூறப்படுகிறது. பொழுதும் திணை காதலை வெளிப்படுத்துவனவாகும். “ஆண் பெண் உறவில் எழும் காதலை, காமத்தை முதன்மைப் படுத்தியதாகவே மையப் படுத்தியதாகவே உள்ளது. காம உணர்வு

சிறந்து இருவரும் இணைந்து இருப்பதற்கான காலப் பகுதியை கவிதை மரபாகக் காட்டியுள்ளார் தொல்காப்பியர்”¹⁰ என்று குறிப்பிடும் பெ.மாதையன் கூற்றில் காலமும் உணர்வும் இயைபு படுத்தப்படுவது புலனெறி வழக்கத்தின் ஒரு பகுதியாக அமைகிறது என்கிறார். ஒரு நாளுக்குரிய பொழுதுகள் சிறுபொழுதுகள் எனப்படும். அவை, (முல்லை – மாலை), (குறிஞ்சி – யாமம்), (மருதம் – வைகறை, காலை (விடியல்)), (நெய்தல் – ஏற்பாடு), (பாலை – நண்பகல்) என்று ஆறு வயையாகக் கூறப்பட்டன. ஓர் ஆண்டிற்குரிய பருவங்கள் பெரும் பொழுதுகள் எனப்பட்டன. அவை, (முல்லை – கார் = (ஆவணி, புரட்டாசி), (குறிஞ்சி – கூதிர், முன்பனி = (ஐப்பசி, கார்த்திகை, மார்கழி, தை), (மருதம் – கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் = (ஆவணி, புரட்டாசி, ஐப்பசி, கார்த்திகை, மார்கழி, தை, மாசி, பங்குனி, சித்திரை, வைகாசி, ஆனி, ஆடி), (நெய்தல் – கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் = (ஆவணி, புரட்டாசி, ஐப்பசி, கார்த்திகை, மார்கழி, தை, மாசி, பங்குனி, சித்திரை, வைகாசி, ஆனி, ஆடி), (பாலை – பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் = (மாசி, பங்குனி, சித்திரை, வைகாசி, ஆனி, ஆடி) போன்ற எல்லாம் காலத்தை வரையறை செய்துள்ளன.

இவ்வாறு நிலத்தினையும் காலத்தினையும் வகைப்படுத்தும் தொல்காப்பியத்தின் திணை அடிப்படையில் மக்களின் வாழ்வு அமைந்திருப்பதை எடுத்து காட்டுவதாகவே சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. அகப்பாடல்களில் குறிப்பிடப்படும் மக்கள் வாழ்வியல் அனைத்தும் தொழில்கள் ஈறாக நிலத்தைச் சார்ந்தே அமைகின்றன. நிலத்தின் தன்மைக்கு ஏற்ப வாழ்க்கைச் சூழல் மாற்றம் பெறுவதையும் சங்கப் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

1.7 கருப்பொருள்கள்

நானிலமாகக் கூறப்பட்டாலும் ஐந்திலங்களுக்கான கருப்பொருள்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. நிலத்தைச் சார்ந்து கருப்பொருள்கள் ஏழென வகைப்படுத்திக் கூறப்படுவதைக் காணலாம். பிற இலக்கண நூல்களில் இது மாறுபட்டுக் காணப்படுவதுண்டு. தொல்காப்பியர் கருப்பொருள்களை,

“தெய்வம் உணாவே மா மரம் புள்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகைப் பிறவும் கருஎன மொழி” (தொல்.பொருள்.அகம்:18)

என்று குறிப்பிடுகிறார். இவை போன்ற பிறவும் கருப்பொருள் என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாகும். இவை உலக வாழ்விற்குக் கருவாக விளங்குவதால் இதனைக் கருப்பொருள் என்று கூறலாம். ஒவ்வொரு திணைக்கும் கருப்பொருள்கள்

விளங்குகின்றன. அதனை உரையாசிரியர்கள் எடுத்துரைக்கின்றனர். சான்றாகக் குறிஞ்சிக்குக் கருப்பொருள்களாக அமைவன குறித்து, “குறிஞ்சிக்கு உணா – ஐவன நெல்லும் தினையும் மூங்கிலரிசியும், மா – புலியும் யானையும் கரடியும் பன்றியும், மரம் – அகிலும் ஆரமும் தேக்கும் திமிசும் வேங்கையும், புள் – கிளியும் மயிலும், பறை – முருகியமும் தொண்டகப் பறையும், செய்தி – தேன் அழித்தலும் கிழங்கு அகழ்தலும், தினை – விளைத்தலும் கிளி கடிதலும், யாழ் – குறிஞ்சியாழ் பிறவுமென்றதனால், பூ – காந்தளும் வேங்கையும் கனைக்குவளையும், நீர் – அருவியும் சுனையும், ஊர் – சிறுகுடியும் குறிச்சியும்.”¹¹ என்று கூறப்படுகிறது. இது போலவே பிற திணைகளுக்கும் கருப்பொருள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவையாவும் ஒரு நிலத்தில் வாழும் உயிர்களையும், மக்களின் பொழுதுபோக்கு, தொழில் முதலியவற்றையும், உணவாகக் கொள்ளும் தாவரங்களையும் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. நீராதாரமும் குறிப்பிடப்படுவதால் ஒவ்வொரு நிலத்திலும் மக்கள் வாழும் சூழல் முழுமையாக விவரிக்கப்படுகிறது எனலாம். இக்கருப் பொருள்கள் கொண்டே தலைவன், தலைவி இருவரின் காதல் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் நோக்கு அக்காலப் புலவர்களிடம் இருந்தது என்பதையும் காணமுடிகிறது. கருப்பொருள்களை உள்ளுறை இறைச்சியாகப் பயன்படுத்தும் மரபினை உடையது சங்க மரபு என்பதையும் குறித்துள்ளனர். அகம்.18ஆம் பாடலில் கூறப்படும் செய்தியில் கருப்பொருள்கள் பயின்று வரும் நிலையினைக் குறித்து, “ஒரு நாள் பகலில் தலைவியைச் சந்திக்க வந்த தலைவனைத் தோழி விளித்துப் பேசியது. இது தலைவனுடைய நாட்டின் வளத்தைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. ‘நின்னுடைய நாட்டில் நல்ல செழித்த வாழைகள் மிகுந்திருக்கும். நன்றாகப் பழுத்த குலைகள் அவற்றில் தொங்கும். கனிகள் வெடித்துத் தேனைச் சொட்டிக் கொண்டிருக்கும். உண்பவர்க்கு நறுஞ்சுவை பயக்கும் பலாப் பழங்கள் மிகுதியாக அங்குக் காணப்பெறும். அவ்விருக்கைப் பலாச் சுளையிலிருந்தும் தேன் வடிந்து கொண்டிருக்கும். இந்த இரண்டு வகைத் தேனும் கற்பாறைகளிலுள்ள குழிகளில் தேங்கியிருக்கும். சில சமயம் ஆண் குரங்கு தாகத்தின் மிகுதியால் இத்தேனை நீர் என்று நினைத்து அளவுக்கு மீறிப் பருகி விடும். இம்மதுவின் போதையால் மிளகுக் கொடி படர்ந்துள்ள சந்தன மரத்தில் ஏற முடியாது மயங்கி அம்மரத்தின் கீழ் நல்ல பூக்களாலாகிய படுக்கையில் அயர்ந்து தூங்கும். இங்ஙனம் பல்வேறு விலங்குகளும் நின் நாட்டில் எதிர்பாராத இன்பத்தை அடையும். அத்தகைய நாட்டின் தலைவனே என்று தன்பேச்சை தொடங்குகின்றாள் தோழி.”¹² என்று குறிப்பிடுகிறார், இதில் பயின்று வரும் கருப்பொருள்கள் என்பன பலா, தேன்,

சந்தனமரம் ஆகிய குறிஞ்சி நிலத்தைச் சார்ந்தனவாகும். மேலும் குரங்கும் மலைகளில் இருக்கும் விலங்காகும். கவிஞர்கள் உள்ளுறை உவமத்தை வைத்துக் கூறும்போது அந்நிலத்தின் கருப்பொருள்களையே பயன்படுத்துகிறார் என்பது இதில் விளங்குகிறது. இவ்வாறுதான் கருப்பொருள்களைக் கொண்டு தம் பாடல்களில் உள்ளுறையாகவும் இறைச்சியாகவும் பயன்படுத்துகின்றனர். சங்க அகப்பாடல்களில் இதுபோன்ற கருப்பொருள் காட்சியானது நிலத்தின் பின்னணியை எடுத்துரைப்பனவாக அமைவதைக் காணலாம். ஐந்து நிலத்தின் கருப்பொருள்களும் காமக் குறிப்புகளுக்கு உவமையாக எடுத்தாளப்படுவதால் நிலத்தின் காட்சியினைக் கூற்றுப் பாடல்களில் அறிந்து கொள்ளலாம்.

1.8 உரிப்பொருள்

மக்கள் ஒழுக்கமே உரிப்பொருள் எனப்படுகிறது. திணை என்ற சொல்லும் ஒழுக்கத்தையே குறித்து நிற்கிறது. ஒவ்வொரு திணைக்குமான ஒழுகலாறுகள் அத்திணையின் குழலுக்கு ஏற்ப அமைந்துள்ளன. முதற்பொருளை அடியொற்றி உரிப்பொருள் அமைகிறது.

**“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் இவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை**

தேருங்காலை திணைக்குரிப் பொருளே” (தொல்.பொருள்.அகம்:14)

என்ற நூற்பா நடுவண் ஐந்திணைக்குமான உரிப்பொருளை எடுத்துரைக்கிறது. மக்களிடம் எழும் உணர்வுகளில் காமப்பொருள் பற்றியவை அகம் என்றும் அறம் பற்றியவை புறம் என்றும் கூறப்படுகின்றன. ஐந்திணைக்குரிய உரிப்பொருள் முழுமையாக வரையறுக்கப்பட்டதல்ல என்றும் கூறப்படுகிறது. இதன் காரணம் ஒவ்வொரு திணைக்குரிய ஒழுகலாறுகள் அத்திணைக்கு மட்டுமே உரித்தானவையல்ல என்பதை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது. “தொல்காப்பியர் உரிப் பொருட்களை இந்தஇந்தத் திணைகளுக்கு என வரையறுத்து உரைக்கவில்லை. திணைகளுக்கு உரிப் பொருள் எனப் பொதுப்படவே கூறியுள்ளார். இவ்வாறு பொதுப்படக் கூறப்பட்ட நிலையில் உரையாசிரியர்களும் ஆய்வாளர்களும் இவ்வாறு நிரல்நிறையாகக் கொண்டதற்கான காரணமும் தொல்காப்பியர் இந்த இந்தத் திணைகளுக்கானது என வரையறுத்து உரைக்காததற்கான காரணமும் விரிவாய் ஆராயப்பட வேண்டியனவாக உள்ளன.”¹³ என்கிறார் பெ.மாதையன். இதன் மூலம் ஒவ்வொரு திணையிலும் புணர்தல் என்னும் ஒழுக்கம் காணப்படும். ஒவ்வொரு திணையிலும் பிரிதல், இரங்கல், ஊடல் என்பன போன்ற ஒழுகலாறுகள் தோன்றும். எது பெரும்பான்மையாக இருக்கிறதோ அதுவே அத்திணைக்கு உரிப்பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டது என்று வேண்டுமானால்

குறிப்பிடலாம். எனவே உரிப்பொருளை இந்தத் திணைக்கு இந்த உரிப்பொருள் என்று வரையறுத்தல் முறையன்று என்பதும் உரைக்கப்படுகிறது.

1.9 கூற்றுப் பாடல்களும் நிலப் பின்னணியும்

கூற்றுப் பாடல்கள் என்பவைச் சங்க அகப்பாடல்களுக்கே உரித்தானவையாகும். தலைவன், தலைவி இருவரிடையே நிகழும் காதல் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துவதே கூற்றுப் பாடல்களின் நோக்கமாக அமைந்துள்ளது. தலைவியே பெரிதும் பேசுபொருளாய் அப்பாடல்களில் காணப்படுகிறாள். தலைவனும் தலைவியைப் பற்றியே பேசுகிறான். தோழி, செவிலி, நற்றாய், பாங்கன் என அனைவரது கூற்றுக்களும் தலைவியைப் பற்றியனவாக அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். இக்கூற்றுப் பாடல்களுக்குப் பின்னணியாகச் சூழல்கள் கூறப்படுகின்றன. தலைவன், தலைவி இருவரிடையே நிகழும் காதல், பிரிவு, உடன்போக்கு ஆகியனவற்றை மையப்படுத்தியே பாடல்கள் அமைகின்றன. இதில் களவுத் திணை எனக் குறிப்பிடப்படுவது குறிஞ்சித் திணையாகும். களவும் கற்பும் இணைந்ததாக அமைவது பாலைத் திணையாகும். பிற மூன்று திணைகளும் கற்புத் திணைகள் எனக் கொள்ளப்படுகின்றன. இக்கூற்றுப் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்கள் யாவரும் இயற்கையின் மீது நாட்டம் கொண்டவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். அதனால்தான் காதல் உணர்ச்சிகளைக் கவிதையாக வடிக்கும் போது இயற்கையைத் துணையாகக் கோரினர் எனக்காணமுடிகிறது. “இயற்கை காதல் மாந்தர்களின் எண்ணங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் மிகவும் தாக்கி உறுத்திற்று என்பதனைப் பொதுவாக அகத்திணைப் பாடல்களிலும் சிறப்பாக ஐந்திணைப் பாடல்களிலும் காண்கின்றோம். ஒவ்வொரு அகத்துறையும் காதல் நினைவும், இயற்கையோடு உறவுடையது.”¹⁴ என்ற கூற்றானது காதலும் இயற்கையும் இணைந்தே பாடல்களில் புனைவு பெற்றுள்ளன என்பதைச் சுட்டுவதாக அமைகிறது. அகமாந்தர்களின் காதல் வாழ்வினை வெளிப்படுத்தும் பாடல்கள் இயல்பாகவே இயற்கையின் கருப்பொருள்களைக் கொண்டு எழுதப்பட்டன. விலங்குகளும், பறவைகளும் இணைவிழைச்சின் போது செயல்படும் நிலை தலைவன், தலைவி இருவருக்கும் பிரிந்திருக்கும் நிலையில் துன்பத்தைத் தருவனவாக அமைவதைப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. காதற் நிகழ்ச்சிகள் இயற்கைப் பொருட்களில் நடைபெறுவது கண்டு உள்ளக் கிளர்ச்சிக்கு ஆளாகும் காதலர்கள் இருந்தனர். “களிறும் பிடியும், கலையும் மானும், காளையும் பசுவும், புறாவும் பெடையும், பல்லியும் துணையும் இணைந்து கலக்கும் இனிமையைக் கண்டுகேட்ட காதலர்கள் தம் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தார்கள் எனவும் இதுகாறும் தெளிந்தோம். குயிலும்

அன்றிலும், குருவியும் வண்டும், கரடியும் குரங்கும் தத்தம் இனப் பிணையோடு அளவாளவியிருக்கும் காட்சிக் கொள்ளைகள் தமிழ்த் தலைமக்களுக்குக் காதற் கொள்ளைகளை உரித்த வாழைப் பழத்து ஊசி போல, எளிதில் விளைத்தன. காதலுடைய இயற்கைக் காட்சிகள் எளிதில் பற்றிக் கொள்ளுமாறு தமிழனத்தின் நெஞ்சம் காதற்பதம் உடையதாக அமைந்து கிடந்தது.”¹⁵ என்று இதனை வெளிப்படுத்துகிறார் வ.சுப.மாணிக்கனார். இவ்வாறு அகப்பாடல்களில் வெளிப்படும் காதற் புனைவுகள் யாவும் இயற்கைக் காட்சிகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு அமைந்துள்ளன. கருப்பொருள்களின் செயல்பாடுகள் யாவும் காதலர்களின் செயல்பாடுகளுக்கு இணையானவையாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

1.10 பழந்தமிழரின் நிலம் சார்ந்த வாழ்வு

பழங்காலத் தமிழர்கள் வாழ்ந்த நிலத்தினை நானிலமாகக் கூறினாலும், ஐந்திணைகளுக்கும் நிலப்பின்னணி குறிப்பிடப்படுகிறது. மலை, காடு, வயல், கடல், சுரம் என்னும் ஐந்து வகை நிலப் பகுதிகளிலும் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வானது அகம் சார்ந்தும் புறம் சார்ந்தும் அமைந்திருந்தன. இதில் அகம் என்பது காதல் வாழ்வை மையமிட்டதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் அக்காதல் வாழ்வினைக் கூறும் பாடல்கள் யாவற்றிலும் அம்மக்களின் பொருளாதாரச் செயல்பாடுகளையும், அரசியல் செயல்பாடுகளையும் காணமுடிகிறது. தொல்காப்பியம் ஐந்து நிலத்திற்கான முதல், கரு, உரிப்பொருள்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது. குறிப்பிட்ட பகுதியில் வாழும் மக்களின் பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள் யாவும் அவர்களது சூழலைப் பொறுத்து அமைவது இயல்பாகும். ஒவ்வொரு திணையிலும் மக்கள் அவர்களைச் சூழ்ந்துள்ள இயற்கை அமைப்பைத் தம் வாழ்வியலுக்குப் பயன்படுத்துகின்றனர். இதனால்தான் அவர்களது செயல்பாடுகள் அனைத்தும் பாடல்களில் வெளிப்படுகின்றன. தலைவன் தலைவி இருவரும் சந்திக்கும் பகுதிகளாகக் குறிஞ்சி நிலத்தில் திணைப்புனம் காணப்படும். திணைப்புனம் என்பது குறவர்கள் விதைத்து அறுவடை செய்து தாம் உணவாகக் கொள்ளும் பயிர் வகையாகும். அப்பகுதியின் நிலையைக் குறித்துத் தலைவன் தலைவியைச் சந்திக்க வரும் போது குறிப்பிடப்படும் கருத்துக்கள் வழியின் அருமைப் பாட்டையும் வேட்டைக்காக இரவில் காத்திருக்கும் மக்களைக் குறித்தும் அமைவது அவர்களது வாழ்வாதாரத்திற்கான செயல்பாடுகளையும் கொண்டு அமைவதைக் காணலாம். இரவில் வரும் தலைவனைப் பகலில் வரச் சொல்வதற்கும், பகலில் வரும் தலைவனை இரவில் வரச் சொல்வதற்கும், இரண்டு குறியிலும் வரவேண்டாம் என்று சொல்வதற்கும் பின்னணிச் சூழல்களே காரணமாக இருக்கின்றன. வழியின் அருமைப்பாடு, வேட்டையில் ஈடுபடுபவர்களால் தீங்குநேருதல், விலங்குகளால்

தீங்குநேருதல், மழை வெள்ளத்தால் இடர்நேருதல் எனப்பல வகையிலான தீங்கிழைக்கும் செயல்பாடுகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. காதல் பாடலெனினும் அம்மக்களின் பல்வேறு செயல்பாடுகளை நிலம் சார்ந்து அவர்களது வாழ்வியலை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. தலைவன் வரும் பாதையின் அருமைப் பாட்டினை அகம்.128ஆம் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. “தலைவன் வரும் வழி குறுஞ்சுனை பாயும் சிறுவழியாகும். அவ்வழி யானையின் முதுகின் மீதுள்ள கயிற்றுத் தழும்பு போன்று சிறுத்ததாகும். அம்மலையைக் கடந்து வருகிறான் தலைவன். மழை பெய்து படுகுழிகள் எல்லாம் தண்ணீர் நிரம்பிக் கிடக்கும். அவற்றை மிதித்து வருவது இடர்பாடுடையது. அவ்வாறு பள்ளம் படுகுழிகள் எல்லாம் மிதித்துத் தளர் நடையிட்டு வருபவர்பால் என் நெஞ்சம் போய் விடுகிறது.”¹⁶ என்று பாடலுக்கான விளக்கம் அமைகிறது. இதுபோல் அகம்.122ஆம் பாடலில் “ஊரில் மக்கள் விழா நடைபெறவில்லையானாலும் உறக்கம் கொள்ளாமல் இருப்பர். ஊர் உறங்கினாலும் உரத்த குரலுடன் பேசும் நம் தாய் நம்மை அரண் போன்று காவல் காத்து கொண்டிருக்கிறாள். அவள் உறங்கினாலும் ஊர்க் காவல்காரர்கள் ஊரைச் சுற்றி உறங்காமல் வலம் வருகின்றனர். அவர்கள் வராமல் போனாலும் நாய்கள் குரைக்கின்றன. அவை குரைக்காது போனாலும் நிலவு பகல் போல் ஒளி பாய்ச்சுகிறது. நிலவும் மலையிடத்து மறைந்து போனாலும் எலியை உணவாகக் கொள்ளும் கூகைச் சேவல் கத்தும். அவை கத்தாவிட்டாலும் நள்ளிரவில் கோழிகள் கூவும். ஒருநாளில் இவையெல்லாம் இல்லாதவிடத்து தலைவர் வராமல் ஒன்றும் போகமாட்டார்.”¹⁷ என்ற விளக்கமானது தலைவன் வரும்போது குறிஞ்சி நிலத்தில் ஏற்படும் இடர்பாடுகளாக நிலப்பின்னணியே குறியிடங்களாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. விலங்குகள், பறவைகள், மனிதர்கள் போன்றவை ஒரு நிலத்தின் கருப்பொருள்களாகக் கொள்ளத்தக்கனவாகும். இவற்றைச் சார்ந்து வாழும் வாழ்வை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது. ஊரில் திருவிழா நடைபெறும் என்றும் அத்திருவிழாவின் போது மக்கள் யாவரும் உறங்காமல் விழித்திருப்பார்கள் என்பதும் விளங்குகிறது. இவ்வாறு அகப்பாடல்களில் சூழல்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. நிலம் சார்ந்த சூழல்கள் அம்மக்களின் வாழ்வாதாரத்திற்கான செயல்களை உள்ளடக்கியதாக அமைவதைக் காணலாம். காதல் வாழ்வான குறிஞ்சியில் மட்டுமே களவுக் காதல் காணப்படுகிறது. பிற திணைகளில் களவும் கற்பும் எனக் காணப்படுகின்றன. இப்பாடல்களிலும் அம்மக்களின் வாழ்வாதாரம் சார்ந்த நிகழ்ச்சிகள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. எனவே அகப்பாடல்கள் காதலை முன்னிலைப்

படுத்தினாலும் அந்நிலத்தைச் சார்ந்த மக்களின் வாழ்வும் வெளிப்படும் எனலாம். பருவமாறுதல்கள் ஒவ்வொரு திணையிலும் அல்லது நிலத்திலும் ஏற்படுத்தும் விளைவுகளைக் குறித்தும் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. சான்றாகத் திணைப்புனத்தில் அறுவடை நடைபெறும் போது திணைப் புனத்திற்குத் தலைவி வரமாட்டாள் என்ற செய்தி அறிவிக்கப்படுகிறது. “குறிஞ்சி நிலக் குறவர்கள் தம் குடிசைகட்கு அருகிலேயே திணை விதைத்துப் பயன் கொண்டனர். ஆடவர் வேட்டைக்குச் செல்வது வழக்கமாக இருந்ததால் திணையைக் காப்பது பெண்கள் கடமையாக இருந்ததும் தெரிகின்றது. கன்னிப் பெண்கள் திணையைக் காத்து நிற்பதும் காதலனை அங்குச் சந்தித்து மகிழ்வதும் அந்நிலத்து இயற்கையாகத் தெரிகின்றது. திணை முற்றும் பொழுது காதலுற்ற பெண்கள் தம் சந்திப்புக்கு இடையூறு நேர்தல் பற்றி அஞ்சினர் என்பது சில பாடல்களில் விளக்கப்படுகிறது.”¹⁸ என்ற கூற்று இதனை வெளிப்படுத்துகிறது. நெய்தல் நிலத்தைச் சார்ந்தவர்களின் வீடுகளில் வாழும் பெண்களைப் பற்றியும் இது போன்ற காதல் நிகழ்வுகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. கடலுக்குச் சென்ற தந்தையும் அருகிருக்கும் வீட்டிற்குச் சென்ற தாயும் வீடு திரும்பக் கூடும் என்று தலைவி அச்சம் கொள்ளும் நிலையும் கூறப்படுகிறது. தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து பொருள் தேட செல்லும் போது பிரிவின் துயர் கூறப்படுகிறது. அதிலும் விலங்குகள், பறவைகள், தாவரங்கள் ஆகியவற்றினூடாகத் தலைவியின் மனம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. இவையாவும் அக்காலத்து மக்களின் வாழ்வியலில் ஆதிக்கம் செலுத்திய செய்திகளாகக் காணப்படுகின்றன.

1.10.1 குறிஞ்சி நிலமும் வாழ்வும்

மலை சார்ந்த இடங்கள் யாவும் குறிஞ்சி நிலமெனப்படுகிறது. குறிஞ்சி என்பது மலைகளில் பூக்கும் பூவாகும் நிலத்திற்கும் அதுவே பெயராகியது. குறிஞ்சியில் வாழும் மக்களைக் குறவர், கானவர், வேட்டுவர் எனக் குறிப்பிடுவர். இவர்களது வாழ்வாதாரத்திற்கான புலமாகக் குறிஞ்சி நிலமே காணப்படுகிறது. சங்க இலக்கியத்தின் அகப்பாடல்களில் ஒன்றாகக் குறிக்கப் பெறுகின்றன. பத்துப்பாட்டு நூல்களில் ஒன்றான குறிஞ்சிப்பாட்டு அந்நிலத்தின் பெருமைகளையும் அங்கு விளையும் பல்வேறு உணவுகள், பூக்கள் குறித்தும் எடுத்துரைக்கின்றன. குறிஞ்சி நிலத்தவர்களது தொழில் வேட்டையாடுதல், தேனழித்தல், கிழங்கு அகழ்தல் என்பனவாக இருந்தாலும் வேளாண்மையிலும் ஈடுபடுகிறார்கள். திணை விதைத்து அறுத்து அதனை உணவாக்கிக் கொள்ளும் வழக்கத்தினையும் கொண்டுள்ளார்கள். இவர்களது வாழ்வியலை அகப்பாடல்களில் பெரிதும் காணமுடிகிறது. “குறிஞ்சிக்

கவிதைகள் சித்தரிக்கும் வாழ்க்கை இயற்கையோடு ஒன்றியது. மரபாக, கவிதையின் தலைவனுக்கு அந்த மலைப்பகுதிகள் சொந்தமானவை. மலைகள் உயரமாக இருப்பது போலவே அவனுடைய பண்பும் மேன்மையும் உயர்ந்தவை. அவனுடைய ஆட்சியின் கீழ் மலைவாழ்க் குறவர்கள் உள்ளனர். அவர்களின் முக்கியத் தொழில் வேட்டை. அவர்கள் புற்களிலும் புதர்களிலும் கல்லெறிந்தும், ஆரவாரம் செய்தும் தங்கள் இரைக்கு அச்ச மூட்டுகிறார்கள். அவர்களுடைய குடில்களுக்கருகில் அடர்ந்த நிலநடுக் கோட்டுக் காடுகள் உள்ளன. அவற்றில் கொடிய விலங்குகள் திரிகின்றன. அவர்கள் வருந்தி உழைத்து வளர்ச்சியைத் தினை முதலிய பயிர்களை அழிப்பதற்கு யானைகள் இரவில் திரிகின்றன. கால்நடைகளை இரையாகக் கொள்ளக் கரடிகளும் வேங்கைகளும் ஒளிந்து மறைந்து வருகின்றன.”¹⁹ என்று தனிநாயகம் அடிகள் மலைக் குறவர்களின் வாழ்வில் இயற்கையின் பங்கினைக் குறிப்பிடுகிறார்.

மலைவாழ் மக்கள் தினைப் பயிரை விளைவிக்கும் பணியைச் செய்யும் போது தினைப்புனத்திற்குத் தின்னவரும் பறவைகளை விரட்டுவதற்குத்தான் தலைவியானவள் செல்கிறாள். தினைப்புனம் என்பது காதலர்கள் சந்திக்கும் இடமாக மாறி விடுகிறது. ஒரு வகையில் தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்துக் கொள்வதற்காகவே பறவைகள் திணையைத் தின்ன வருகின்றன என்றும் அவற்றிற்கு நன்றி செலுத்தும் தலைவனையும் பாடல்களில் காணமுடிகிறது. வேட்டையில் ஈடுபடும் மலைவாழ் மக்கள் முயல், பன்றி, முள்ளம்பன்றி முதலானவற்றை உணவாக்கினர் என்பதை அறிய முடிகிறது. “தினைப் புனத்தில் தினைக் கதிர்கள் நன்கு விளைந்து முற்றிய காலங்களில் பன்றிகள் இரவு பொழுதில் வந்து அத்தினைக் கதிர்களை மேய்ந்து அழிக்கும். அதனைத் தடுப்பதற்காக வேட்டுவர் தினைப் புனங்களில் பன்றிகள் வரும் பாதையில் பெரிய கற்பொறிகளை அமைத்து வைத்திருப்பார்கள். தினைப் புனத்தை மேய வரும் பன்றிகள் அக்கற்பொறிகளில் அகப்பட்டுக் கொள்ளும் அப்போது தினைப்புனம் காத்த எயினர் விரைந்து வந்து அப்பன்றியைக் குத்திக் கொல்வர்.”²⁰ என்று மலையில் வாழ்வோரான எயினர்கள் வேட்டையில் ஈடுபடுவதையும் தினைப்புனத்தில் அழிவை ஏற்படுத்தும் பன்றிகளைக் கொல்வதற்குக் கற்பொறிகளை வைப்பதைக் குறித்தும் எடுத்துரைக்கிறார் வெ.பெருமாள்சாமி. அதுபோல உணவுக்காக மூங்கிலரிசியை அரைத்துப் பயன்படுத்துகின்றனர். அதற்காக யானையின் தந்தங்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர் என்பதைக் கலித்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது. “மூங்கிலரிசியைக் குற்றுவதற்கு அவர்கள் உலக்கையாக யானையின் நீண்ட

தந்தங்களைப் பயன்படுத்தினர். சேம்பின் பெரிய இலைகள் கதிரடிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஐவனம் எனப்பட்ட ஒருவகை நெல்லை அரைக்கச் சந்தன மரக்கட்டையிலிருந்து தயாரித்த ஆயுதத்தைச் சில பெண்கள் உபயோகித்தனர்.”²¹ என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இவ்வாறு குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்வாதாரம் நிலத்தோடு பின்னப்பட்ட ஒன்றாகவும் அதே வேளையில் அகப்பாடல்களில் காதலர்களின் சந்திப்புகளும் குறித்துக் கூறப்படுகின்றன.

குறிஞ்சி நிலத்தில்தான் குறியிடங்கள் அதாவது காதலர் சந்திப்பதற்கான மறைவான பகுதிகள் குறிக்கப்படுகின்றன. ஆண், பெண் இருவருக்கும் பொதுவான பகுதியாக அது இருத்தல் கூடும். ஆனால் குறியிடம் என்பது பெண்ணால் மட்டுமே குறிப்பிடக் கூடியதாக இருப்பதைச் சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. அதற்குக் காரணமாகச் சங்க அகத்திணை மாந்தர்களில் பெண்கள் இற்செறித்து வைக்கப்படக் கூடியவர்களாக இருந்தார்கள். பெண்கள் மிகவும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவர்களாகக் கருதப்பட்டார்கள். ஆண் பரந்துபட்ட வெளியில் இயங்கினான். பெண்ணின் இயக்கவெளி மிகக் குறுகியதாக இருந்தது. ஆதலின் ஆண் பரந்துபட்ட வெளியைக் குறியிடமாகக் குறித்தால் அவ்விடத்திற்குத் தலைவியால் வரவியலாது. அதனால்தான் குறியிடம் தலைவியால் குறிக்கப்பட்டு அவ்விடத்திற்குத் தலைவன் வரவழைக்கப்பட்டு அவர்களிடையே சந்திப்பு நடைபெற்றன. இவ்வாறு சந்திப்பு நடைபெறுவதற்கு ஊருநேரும் வகையில் பகற்குறியில் அலரும், இரவு குறியில் வழியின் ஏதழும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அல்லகுறி என்றும் குறியிடையீடு என்றும் இதனைக் குறிப்பிடுகின்றனர். காதலர் வாழ்வில் நிலப்பின்னணி பெரிதும் பங்காற்றுகிறது. மேலும் நிலமே ஒரு குறிப்பிட்டத் திணையின் வாழ்வாதாரத்திற்கு அடிப்படையாக அமைகிறது என்பதைக் குறிஞ்சித் திணையின் மக்கள் வாழ்வினைக் குறித்து அறிந்து கொண்டவற்றிலிருந்து தெளியலாம்.

1.10.2 முல்லை நிலமும் வாழ்வும்

குறிஞ்சி நிலத்தை அடுத்துள்ள பகுதிகள் காடுகளாகும். காட்டு வாழ்க்கை என்பது ஆநிறைகளை உடைமை கொள்ளும் புராதன உடைமைச் சமூகம் தோன்றிய நிலையைக் குறிப்பதாகும். நிலவுடைமை தோன்றுவதற்கு முன்னரே ஆநிறைகளை உடைமை கொண்டு உடைமையாளர்களாக மாறியவர்களாக முல்லை நிலத்தினர் கருதப்படுகின்றனர். முல்லைத் திணையின் உரிப்பொருள் இருத்தல் ஆகும். காத்திருத்தல் எனக்கூறுவர். தலைவன் வருகைக்காகக் காத்திருத்தல் என்பது பிரிதல் என்பதையும் உள்ளடக்கியதாகும். அதாவது

பாலைத் திணையின் பண்புகளை உடையது. ஆனால் முல்லைத் திணையில் வாழும் மக்கள் ஆயர், கோவலர் என்போர் மேய்ச்சலில் ஈடுபடுகின்றனர். வேந்தனுக்காகப் போர் மேற்சென்று திரும்பாத தலைவனுக்காகத் தலைவியர் காத்திருக்கின்றனர். “முல்லைத் திணைச் செய்யுட்களின் தலைவர்கள் வேந்தனுக்காகப் படை நடத்திச் சென்று பாசறையில் தங்குவோராகவும், பாகன் இயக்கத் தேரூர்ந்து வருவோராகவும் காட்டப்படுகின்றனர்.”²² எனவே மனைவியானவள் அவனுக்காகக் காத்திருக்கிறாள் எனக் கொள்ளப்படுகிறது. மேய்ச்சல் நடைபெறும் இடங்களில் காதலர் கூடுவது நடைபெறுகிறது. கலித்தொகையின் பாடல் ஒன்றில் பசுவை மேய்க்கும் இடத்திற்குத் தலைவனைத் தலைவி வரச் சொல்வதாகக் கூறப்படுகிறது.

பசுவை மேய்த்தலும் காட்டு வேளாண்மையில் ஈடுபடுதலும் முல்லை நிலத்தவரது முக்கியமானப் பணிகளாகும். பசுக்கள் மழையில் நனையும் போது மேய்ச்சல் என்பது கடினமாக இருக்கும் ஆதலால் மழையைப் பழிக்கக் கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்நிலத்தைச் சார்ந்தவர்களாக ஆயர், கோவலர், அண்டர் ஆகியோர் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். “ஆயர்குடித் தலைமக்கள் குறும்பொறை நாடன், தோன்றல், அண்ணல் என்ற சிறப்புப் பெயர்களால் அழைக்கப் பெறுவர். அதே போன்று தலைவர் குடிப் பிறந்த ஆய்ச்சியர் கிழத்தி, மனைவி என வழங்கப் பெறுவர். தலைமக்களின்றிப் பொதுவான பிற ஆயர் குடியினரான ஆண்கள் கோவலர், இடையர், ஆயர், பொதுவர் என்றும் பெண்கள் இடைச்சியர், கோவித்தியர், ஆய்ச்சியர், பொதுவியர் என்றும் அழைக்கப் பெறுவர்”²³ என்று குறிப்பிடுகிறார் கா.கோவிந்தன். முல்லைக் குடியினரான இவர்களில் தலைமக்கள் என்றும் சாதாரணக் குடிகள் என்றும் பிரிவினர் காணப்படுகின்றனர். கோவித்தாயர் என்போர் பசுக்கூட்டங்களை வைத்திருப்பவர்களாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். ஆடு, மாடுகளின் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப அக்குடியினர் வெவ்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப் பெறுவதையும் காணமுடிகிறது. “எருமைகள் உடையவர் கோட்டினத்து ஆயர் என்றும் ஆநிரைகளைப் பேணி வளர்த்தவர் கோவினத்து ஆயர் அல்லது நல்லினத்து ஆயர் என்றும் ஆட்டினம் கொண்டு வாழ்ந்தவர் புல்லினத்து ஆயர் எனவும் குறிக்கப்பெற்று வந்தனர்”²⁴ என இதனைக் குறிப்பிடுகிறார். கால்நடைகளை வைத்திருப்பவர்களுக்கென்று பெயர் வழங்கப்பட்டது. உடைமைகளாக அவை விளங்கின. மேய்ச்சலில் ஆண்கள், பெண்கள் இயல்பாக ஈடுபட்டனர் என்பதைக் காணமுடிகிறது. மேய்ச்சல் தளங்களில் கன்னியும் காளையும் சந்தித்துத் தம் காதலைப் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் நடைபெற்றிருக்கின்றன என்பதைக்

காணமுடிகிறது. அகத்திணையின் முல்லைத் திணையின் கூற்றுப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. கூற்றுப் பாடல்களில் முல்லைத் திணையின் பல்வேறு நிகழ்வுகள் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

இம்மக்களின் செயல்பாடுகள் எல்லா நாட்டிலும் ஒரே மாதிரியானவை என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது. “மேய்ச்சல் நிலங்கள் உலககெங்கும் பல பகுதிகளில் உள்ளன. அங்கு வாழ்வோரும் நம் நாட்டு ஆயர்களைப் போன்ற வாழ்க்கையையே அமைத்துக் கொண்டு வாழுகின்றனர். ஆநிறை மேய்த்தும் ஆடும் எருமையும் வளர்த்தும் அவற்றால் பெறும் பயன் கொண்டும் வாழ்வதே அவர்கட்கும் இயல்பாக விளங்குகின்றது.”²⁵ என்று முல்லை நிலத்து ஆயர்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றி எடுத்துரைக்கிறார் கா.கோவிந்தன். முல்லை நிலத்தில் பயிர் செய்தமையையும் அதனை அறுவடை செய்தமையையும் கூற்றுப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. “வரகு முதலியன விதைத்தல், களைக்கட்டல், அறுத்தல் கடாவிடுதல் முதலியனவும், நிறை மேய்த்தலும் ஆயர்களின் தொழில்கள். அவர்களிடையே நிகழும் மேய்ச்சல் குறித்தவைப் பற்றியதாகவே மிகுதியாகக் காணப்படும்.”²⁶ என்றுரைக்கிறார் கா.கோவிந்தன். எனவே முல்லை நிலத்தில் வேளாண்மைச் சார்ந்த மழைநீரை அடிப்படையாகக் கொண்டு நடைபெறுகின்றன. அங்குவிளையும் பயிர்களை வைத்தே உணவுத் தேவையினை நிறைவு செய்கின்றனர். முல்லை நிலத்தினர் பாலினைத் தயிராக்கி அதனை விற்பனைச் செய்யும் பணியினையும் மேற்கொள்கின்றனர் என்பதைக் காணமுடிகிறது. ஆய்ச்சியர் பாலுக்கு உறை ஊத்தி தயிராக்குவதையும் மாடுகளின் கன்றுகளைப் பேணிப் பாதுகாப்பதையும் வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். இவர்களது பொழுதுபோக்குகளில் ஒன்றாக ஏறுதழுவுதல் காணப்படுகிறது. வீரனைத் திருமணம் செய்யும் பெண்டிர் அன்று காளையை அடக்கும் வீரனைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்வதைக் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர் எனக் காணமுடிகிறது. “கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சுவானை மறுமையும் புல்லாளே ஆயமகள் தோள் என்ற கலியடியும், கொல்லேறு கொண்டான் இவள் கேள்வன் என ஊரவர் போற்றும் உரையை விரும்புவள் ஆயமகள் எனக் கலியில் வருஞ் செய்தியும் ஆயரிடை ஏறுதழுவுதல் எனும் துணிகரச் செயல் எந்த அளவு வன்மையாக வேருன்றி இருந்தது எனக் காட்டுவதாகும்.”²⁷ எனக் குறிப்பிடுவதன் வழி அறிந்துகொள்ளலாம். இவ்வாறு முல்லை நிலத்தவரின் வாழ்வில் பல்வேறு செயல்பாடுகள் கூற்றுப் பாடல்கள் வழி அறிந்து கொள்ளப்படுவனவாகக் காணப்படுகின்றன. தலைவனின் வருகைக்காகக் காத்திருத்தல் பெண்ணின் இயல்பாக முல்லைத் திணையில் காணப்படுகிறது.

அப்போது காலம் மாறிவரும் நிலையும் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. அவர்தம் தொழில், கால்நடைப் பேணுதல், விற்பனையில் ஈடுபடுதல் என்பன அவர்தம் வாழ்வியல் கூறுகளாக அமைகின்றன.

1.10.3 மருத நிலத்தவர்களின் வாழ்வு

வயல் சார்ந்த வளமான பகுதிகள் அல்லது ஆறுகள் பாயும் வண்டல் மண் பகுதிகள் மருத நிலமாகும். இத்திணையின் தலைமை மாந்தர்கள் பெரும் செல்வம் உடையவர்களாகக் குறிக்கப்படுகின்றனர். ஊரன், மகிழ்நன் எனப்பட்ட தலைமக்கள் செல்வர்களாகக் குறிக்கப்பட்டனர். உழுவித்துண்ணும் வகையினர் உழவர், களமர், கடையர் என அழைக்கப்பட்டனர். பெண்களும் மருத நிலத்தில் உள்ளவர்கள் உழுத்தியர், கடைசியர் எனக் குறிக்கப்பட்டனர். இவர்களது முதன்மையான தொழில் வேளாண்மையாக இருந்தது. “இவர்கள் நிலத்தை உழுதல், விதைத்தல், களை எடுத்தல், நீர் பாய்ச்சுதல், அறுவடை செய்தல், கடா விடல் ஆறுகளிலும் பொய்கைகளிலும் நீராடல் முதலிய தொழில்களில் ஈடுபட்டார்கள்.”²⁸ எனத் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இம்மக்களின் கடவுள் இந்திரன் எனத் தொல்காப்பியம் எடுத்துரைக்கிறது.

உடைமைக்கான பண்புகள் மிகுந்ததாக இத்திணைக் கூறப்படுகிறது. வேளாண்மையினால் உபரி உற்பத்தியும் அதனால் சொத்துடைமையும் தோன்றுவதற்கு நிலவளமே காரணமாதலால் மருத நிலத்தில் தான் அரசுகள் தோன்றுவதற்குச் சாதனமான சூழல் நிலவுகிறது. ஆயினும் இந்நிலத்தில் களவுக் காதல் உறவுகள் இருப்பதைக் கூற்றுப் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. “மருதத்தின் முதல் பத்தின் பின்னைந்து பாடல்கள் களவு வழிப்பட்ட மணம் பற்றியே பேசுகின்றன. 28ஆம் பாடல் இற்செறிப்புப் பற்றியும், 29, 30ஆம் பாடல்கள் தமர் வரைவு எதிர் கொள்ளாதவிடத்துத் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றமைப் பற்றியதாகவே உள்ளன. 60ஆம் பாடல் இரவுக்குறிப் பற்றியதாக உள்ளது. 91 முதலான நான்கு பாடல்கள் களவு பற்றிய பாடல்களாகவே உள்ளன.”²⁹ என்று ஐங்குறுநாற்றின் மருதத் திணையின் கூற்றுப் பாடல்களில் சிலவற்றில் களவுப் பாடல்கள் இருப்பதைச் சுட்டி காட்டுகிறார் பெ.மாதையன். மருதத் திணையானது அரச வளர்ச்சிக்கு வித்திட்ட வேளாண்மையை முதன்மையாகக் கொண்டதெனினும் இனக்குழுச் சமூக எச்சங்களாகக் களவுக் காதல் பாடல்களும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன எனக்கொள்ளலாம்.

மருத நிலத்தில் தலைவன், தலைவி ஆகியோரிடையே நிகழும் பிரச்சினைகளை உரிப்பொருளான ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும் குறிப்பிடுகிறது.

“மருத நிலம் தான் செல்வம் கொழிக்கும் சிறந்த நிலம். அரசும் வாணிகமும் தொழில்களும் ஒழுங்காக நடைபெறும் நாகரிகம் நிறைந்த நிலம். இந்த நிலத்தில் வாழ்ந்த செல்வக்குடி மக்களே இந்தக் கூடா ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தனர். இந்தச் செல்வக் குடியினர் பெருநிலக்கிழவர்கள். இவர்களுடைய இன்வாழ்க்கைக்காகவே பரத்தையர் விலைமாதர் என்ற பெண்கள் ஒரு தனிப்பிரிவாக இருந்தனர். இவர்கள் வாழும் இடத்திற்குப் பரத்தையர் சேரி என்று பெயர்.”³⁰ என்று மருதநிலத் தலைவன் தலைவியை விடுத்துப் பரத்தையரிடம் சென்று இன்பம் துய்ப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தான். இது பரத்தையர் பிரிவு எனப்பட்டது. கூற்றுப்பாடல்களில் இத்தகைய பிரிவு சார்ந்த பாடல்களில் பரத்தைக்கும் தலைவிக்கும் இடையே மோதல் ஏற்படுவதையும் காணமுடிகிறது. பரத்தையரை நாடிச் செல்லும் தலைவன் மீது சினம் கொண்டு வாயில் மறுத்து அப்பரத்தையிடமே செல்க என்று தலைவி கூறுவதையும் காணமுடிகிறது. பரத்தையரிடம் செல்லும் கணவனை நிறுத்துவதற்குச் செய்த முயற்சிகள் பலனளிக்கவில்லை என வருந்தியவாறே தன் கணவனிடம் பரத்தையர் செய்த பண்களுடன் அவனை வீட்டிற்கு வர அனுமதியாது மறுத்துப் பேசுகிறாள், “உன் அன்பை ஆரப் பெற்று உயிர்வாழ விரும்பும் என்பால் ஓர் ஆண்டிற்கு ஒரு நாள் என வந்து சிறிது பொழுதே தங்கிச் சிறிது இன்பம் அளித்துச் செல்வத்தை யான் வேண்டேன். அதனால் நான் பெருந்துயர் கொள்கிறேன். ஆகவே அன்பு இதுகாரும் உன் வருகையை எதிர்நோக்கி இன்று வருவர் நாளை நில்லார் என எண்ணி எண்ணி அமைதியுற்று வாழ்ந்தது போலவே, இனியும் வாழ வல்லேன். உன்னை இமைப்பொழுதும் பிரியாது பேரின்பம் நுகரும் அப்பரத்தையர் வருந்தாவாறே அவர் மனைக்கே செல்க என்று சினந்து கூறி அவ்விடம் விட்டு அப்பாற் சென்றாள்.”³¹ என்று தலைவி தலைவனிடம் சினந்து கூறும் சொற்களை அகப்பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது. இது போன்ற நிலைமைகள் தலைமை மாந்தர்களிடம் காணப்படுவது மருதநிலத்தின் இயல்பாகக் கொள்ளலாம். களவுக் காதலும், பரத்தையர் பிரிவும் காணப்படுவது இத்திணையின் சிறப்பாகக் காணப்படுகிறது.

1.10.4 நெய்தல் நிலத்தவர்களின் வாழ்வு

கடல் சார்ந்த பகுதிகள் நெய்தல் நிலமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. கடற்கரையின் பகுதிகளில் வேளாண்மையும் நடைபெற்று வருகிறது. அதனால்தான் அறுவடை நாளில் தூற்றும் போது தூசிகள் உப்பளத்தில் போய் விழுந்து இரு சாராருக்கும் பிரச்சினைகள் ஏற்படுகின்றன. பின்பு இரு சாராரும் அமர்ந்து பேசி சமாதானமாகப் போய் அதன் அடையாளமாக கள் அருந்தி மகிழ்கின்றனர். மீன்

பிடிப் பரதவர்கள், வலையர், உப்பளம் காய்ச்சம் உமணர் என்போர் உப்பினை கொள்ளைச் சாற்றி வண்டிகளில் கொண்டு சென்று விற்பனை செய்பவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இந்நிலத்து மாந்தர்களாகப் பரதவர், நுழையர், வலையர் எனப் பலர் குறிக்கப்படுகின்றனர். “சங்கப் பாடல்கள் கடல்சார் மக்களைப் பொதுவாகப் பரதவர், நுளையர் என்னும் பெயர்களால் குறிக்கின்றன. இந்த மக்களில் தலைவனைக் குறிப்பிடப் புலம்பன், சேர்ப்பன், துறையவன், கொண்கன் என்றும் பெயர்கள் வருகின்றன. இவை கடல் தலைவனை மட்டும் குறித்ததாகக் கொள்ள முடியாது. கடல் சார் மக்களின் பிற இளைஞர்களுக்கும் பொதுவானதாக இவை இருந்திருக்கலாம்.”³² என்று நெய்தல் நிலத்து மக்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். உப்பெடுத்தலும் இம்மக்களின் இன்றியமையாத தொழிலாக விளங்குகிறது. உப்புக் காய்ச்சுபவர்கள் உமணர்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். உமணப் பெண் வண்டியில் உப்பு விற்பனைச் செல்வதை அகத்திணைப் பாடல் குறித்து நிற்கிறது. மீன்பிடித்தல் போல முதன்மையான தொழிலாகக் கொள்ளப்படுவது உப்பு விளைத்தல் ஆகும். மீன்பிடித் தொழில் அவர்கள் ஈடுபடுவதைச் சங்க அகப்பாடல்கள் பல எடுத்துரைக்கின்றன. “நுளையர், வலைஞர் என்று சுட்டப்பட்ட பரதவர்கள் கடற்கரைப் பகுதிகளில் கடலில் தொழில் புரிந்து வாழ்ந்தார்கள். திமில் என்றழைக்கப்பட்ட படகுகளில் இரவில் சென்று வலை வீசி மீன்பிடித்து விடியலில் கரைசேர்ந்தார்கள். பிடித்த மீன்களைக் கூறுகட்டி விற்பார்கள். மீன் பிடித்ததைப் புலவர்கள் மீன் வேட்டத்து... என்று வேட்டைத் தொழிலாகக் குறிப்பிட்டார்கள். மீனொடு வளைபடு முத்தம் என்ற முத்துக்களை மூழ்கி எடுத்தார்கள். கிழிஞ்சல், இப்பிக்களை எடுத்து விற்பார்கள். கழிகளில் பாத்தி கட்டி உப்பு விளைவித்து விற்பார்கள்.”³³ என்று கடற்கரைச் சார்ந்து வாழ்கின்ற மக்களின் முதன்மையான தொழில் குறித்து எடுத்துரைக்கிறார் ராஜகௌதமன். உப்பெடுத்தலில் ஈடுபடும் பரதவர்கள் மழைபெய்யாத நிலைக்கண்டு வருந்த மாட்டார்கள் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். “மழையில்லையெனக் கவலைப் படாதவர் பரதவ மக்கள், மழை பெய்தாலும், பொய்த்தாலும், ஆக்கமும் ஊக்கமும் குன்றாதது எமது பழங்குடி மூதார், பெய்தால் நெற்பயிர் செழித்துக் கொழித்து வளர்ந்து புது வருவாயுடன் பொலியும், பொய்த்தால் நீர்முள்ளி மல்கும் கழிக்கரையெல்லாம் காய்ந்து அவ்வுவர் நிலத்தே வெள்ளுப்பு விளைந்து குவியும் என்று நெய்தல் மக்களின் நெஞ்சத் தருக்கைத் தோழியின் வாயிலாய் விளங்க வைக்கிறார் நெய்தல் நிலத்தின் நிகரற்ற புலவர் உலோச்சனார்.”³⁴ என்று உப்பு விளைவிக்கும்

பரதவர்கள் அதனை ஒரு வேளாண்மையைப் போலக் கருதினர் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார் தி.முத்துக்கண்ணப்பன்.

நெய்தல் நிலத்தின் உரிப் பொருளாகக் குறிக்கப் பெறுவது இரங்கல் ஆகும். தலைவன் குறித்த கவலை கொண்டபெண்கள் இந்நெய்தல் பாடல்களில் பெரிதும் காணப்படுகின்றனர். காதலன் பிரிந்து சென்ற பின் அவன் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் தலைவியானவள் அவனது நினைவினால் உடலும் உள்ளமும் வருந்த காணப்படுகிறாள். “பிறிதொரு நாள் கடல்போல் அகன்ற அவள் பெரிய மனையில் அலைபாயும் தன் உள்ளத்தை ஒரு வழியில் நிறுத்த மாட்டாது வருந்திக் கிடந்தாள். அவள் நெஞ்சு அவனையே நினைந்து கொண்டிருந்தது. காதலனைக் கணப்பொழுதும் மறந்திருப்பதும் அதற்கு இயலவில்லை. அந்நிலையில் தொடர்ந்து பலநாள் உறக்கம் இன்மையால் உடலும், அவனையே எண்ணி எண்ணி உறுதுயர் கொள்வதால், உள்ளமும் சோர்ந்து விட்டமையால் அவள் கண்கள் அவனை அறியாமலே சிறிது அயர்ந்துவிட்டன. உறக்கத்திலும் அவன் நினைவே தலை தூக்கி நின்றமையால் அச்சிறுப் பொழுதில் அவன் ஆங்கு வந்து அவளைத் ஆரத்தழுவி கொள்வது போலும் ஓர்உணர்வு பிறந்தது. உடனே தன் தோள்மீது கிடப்பவனைத் தழுவி கொள்ள அவள் கைகள் ஆங்குச் சென்று தடவினாள். அங்கு அவனுடைய உடல் இல்லை என்பதால் அவளுக்குப் பேரதிர்ச்சி அளித்தது.”³⁵ என்று பிரிவுத் துயரால் வாடும் தலைவியின் நிலையினை எடுத்துரைக்கும் அகத்திணைப் பாடலினைப் பற்றிக் கூறுகிறார் கா.கோவிந்தன். நெய்தல் திணையில் வாழும் மக்களின் வாழ்வோடு காதலும் பிணைந்திருக்கிறது. அதனை வெளிப்படுத்தும் பாடல்களில் நெய்தல் நிலத்தின் காட்சிகளைக் கூறுமாறு அமைந்துள்ளன. நெய்தல் திணையின் தலை மக்களாகப் பரதவர்களும், நுளையரும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். கடலில் சென்று மீன்பிடித்துத் தம் வாழ்வாதாரத்தை மேம்படுத்திக் கொள்கிறவர்களாகவும் கடற்கரையோரங்களில் வேளாண்மை செய்து பயிர் விளைவிப்பவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்.

1.10.5 பாலை நிலமும் மக்கள் வாழ்வும்

தமிழகத்தில் நிலவாத நிலமெனக் கூறினும் குறிப்பிட்ட காலத்து தோன்றும் போலி நிலமெனக் கூறப்படும் பாலை நிலத்தின் கூறுகள் எனத் தொல்காப்பியம் கூறும் செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் பயின்று வருகின்றன. முதல், கரு, உரிப்பொருள் ஆகியன பாலை நிலத்திற்கெனக் கூறப்படுவதைக் காணலாம். நிலத்தின் அடிப்படையில் பாலைத் திணைக்கெனக் கடவுளைக் கூறாதொழிந்தாலும் கொற்றவை பாலை நிலத்திற்குரிய தெய்வமாகக் கூறப்படுகிறது. வேனில் காலம்

பாலைத் திணைக்கான பெரும் பொழுதாக அமைகிறது. இந்நிலத்தைச் சார்ந்த மக்கள் எயினர், எயிற்றியர், வேட்டுவர், மழவர், மறவர், கள்வர் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இவர்களின் தொழில்கள் புல்லரிசி சேகரித்தல், வேட்டையாடுதல், ஆறலைத்தல் என்பனவாகக் காணப்படுகின்றன. சங்க அகப்பாடல்கள் பிரிவினை மிகுதியாகப் பேசும் வகையில் பாலைத் திணைப் பாடல்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. பண்டைத் தமிழர் வாழ்வியலானது காலத்திற்கும் சூழலிற்கும் ஏற்ப மக்களையும் அவர்தம் செயல்களையும் கொண்டிருந்தது என்பதைப் பாலைத்திணை வழியாக அறியலாம். கோடைக் காலத்து நிலவும் சூழலானது மனிதர்களை வறியவர்களாகவும், வழிப்பறியில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாகவும் மாற்றுகின்றன. இந்நிலத்தைச் சார்ந்த ஆண்களும், பெண்களும் காதல் வாழ்வில் பிரிவுத் துயருடன் காணப்படுகிறார்கள் என்பதைக் கூற்றுப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பாலை நிலத்தின் தலைவன் விடலை, காளை, மீளி என அழைக்கப்பட்டான். எயினர்கள் வேட்டையில் ஈடுபட்டு விலங்குகளைக் கொண்டு வந்து உணவாக்கினர் எனவும் அவற்றில் மீதமானதை உலர்த்திப் பதப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டனர் எனவும் கூறப்படுகிறது. மழவர்கள் ஆறலைத்துப் பொருட்களைக் கவர்ந்து கொள்ளக் கூடியவர்களாக இருந்தார்கள். தம் மக்களுக்கும் அத்தொழிலைக் கற்றுத் தரும் வகையில் அவர்களது வாழ்வியல் நடைமுறை இருந்ததெனவும் கூறப்படுகிறது. போர்களில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாவும், களவில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாகவும் இருந்தார்கள் எனக் கூறப்படுகிறது. மேலும் இத்தகையவர்கள் வாழும் பகுதியைக் கடந்து வரும் தலைவன் பற்றிய அச்சத்தைத் தோழி வெளிப்படுத்துவதை (நற்.33) காணமுடிகிறது.

வறிய நிலத்து உள்ள மக்கள் பொருள்தேடி வளமான பகுதிக்குச் செல்வது இயல்பாகும். அவ்வாறு பொருள்வயின் பிரிவு பாலைத் திணையில் நிகழ்வதுண்டு. அவ்வாறு பிரிந்து செல்லும் தலைவனைப் பற்றி வருத்தம் கொள்பவளாகத் தலைவி இருக்கிறாள். பிரிவுத்துயரைத் தாங்க முடியாது என்று பொருளுக்காகப் பிரிவதைத் தள்ளிப் போட சொல்கிறாள் தோழி. ஆயினும் தலைவன் பொருளீட்டா விட்டால் வாழ்தல் கடினம் எனும் நடைமுறையினை உணர்ந்தவன் என்பதும் கூறப்படுகிறது. “மனைவிழைவார் மாண்பயன் எய்தார் வினை விழைவார் வேண்டாப் பொருளும் அது. எனும் குறள்நெறி உணராதவள் அல்லள் அத்தோழி. அதை அறிந்தே பொருள் தேடிச் செல்லும் அவன் முயற்சியினை வெறுத்தாள். அவனும் அவன் மனைவியும் இளமைப் பருவத்து இன்ப உலகில் அப்பொழுதுதான் அடியெடுத்து வைத்துள்ளார்கள். அதற்கு இந்த நிலையில் இடையூறு உண்டாதல்

கூடாது. இளமை வாழ்வு இறவா இயல்புடைத்தன்று. கண்டு கொண்டிருக்கும் போதே கழிந்து விடும் இயல்புடையது. அது இன்பம் நுகர்தல் இளமைக் காலத்திற்கே இயலும். அவ்விளமை கழிந்த பின்னர் வாழ்க்கை இன்பம் தருவது இல்லை. இழந்தால் மீண்டும் பெறலாகா அவ்விளமைக் காலத்தைப் பயன் கொண்டு இன்பம் துய்க்கத் தவறியவர், பின்னர் அவ்வின்பவுலகை எட்டிப் பார்த்தலும் இயலாது. இன்பம் துய்க்க வேண்டிய இளமைக் காலத்தை அது வாய்க்காது வறிதே கழித்தாலர். வாழ்நாள் விரைவில் முடிந்து போதலும் உண்டு.”³⁶ என்று கூறி தலைவன் பொருளுக்காகப் பிரிவதைத் தடுத்து நிறுத்த முனைகிறாள் தோழி என்று அகப்பாடல் ஒன்றிற்கு விளக்கம் தருகிறார் கா.கோவிந்தன். பாலைத் திணைப் பாடல்கள் யாவும் பிரிவை மையப்படுத்தி அமைகின்றன. அதில் பாலைத் திணையின் பல்வேறு நிலக்காட்சிகள் கூற்றுக்களில் வெளிப்படுகின்றன.

1.11 தொகுப்புரை

- சங்க அகப்பாடல்கள் திணைப் பாடல்களாக அமைந்துள்ளன. அதில் கூற்றுக்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. ஒவ்வொரு அகநூலிலும் உள்ள பாடல்கள் திணையை மையப்படுத்தி அமைந்துள்ளன. தமிழகத்தின் நிலப்பகுதிகளை வடவேங்கடம் தென்குமரி என எல்லை வகுக்கும் தன்மை காணப்படுகிறது.
- நிலவெல்லைகளை மட்டுமே இதில் கூறுகின்றனர். மேற்கு கிழக்காக உள்ள பகுதிகள் கடற்பகுதிகளைக் கொண்டிருத்தலால் அவற்றை எல்லையாகக் கூறவில்லை. குமரியும் பழங்காலத்தில் நிலத்தையுடைய கண்டமாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது அறிஞர் துணிபாகும். தமிழகத்தின் நிலப்பகுதிகளைக் குறித்த செய்திகளில் பல்வேறு கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன.
- முரண்பட்ட கருத்துக்களைக் கூறும் நிலையில் தொல்காப்பியம் கூறும் ஐந்திணைகளுக்கான நிலப்பகுதிகள் நான்கு நிலங்களாகக் காட்சியளிக்கின்றன. ஒவ்வொரு திணையும் ஒவ்வொரு நிலத்தைக் குறித்து நிற்பதைக் காணலாம். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பன அந்நிலங்களாகும். ஆனால் பாலை என்பது நான்கு நிலத்திலும் நிலவுவதாகத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. குறிஞ்சி பாலையாவதுண்டு, அதுபோல முல்லையும் பாலையாக மாறுவதுண்டு. இதனைக் கருத்தில்

கொண்டே குறிஞ்சியும் முல்லையும் முறைமையில் திரிந்து பாலை என்னும் படிவம் கொள்ளும் என்று சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது.

- பாலை என்னும் நிலமானது தமிழகத்தில் நிலவாத நிலமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. எனவே இது போலித் திணையாகும் என்பர். மனிதர் வாழ்விற்கு நிலமே அடிப்படையாக விளங்குகிறது. வாழ்வாதாரத்திற்காக நிலத்தினைப் பண்படுத்தியும் இயற்கையை அப்படியேயும் பயன்படுத்துகின்ற மக்களாகச் சங்ககால மக்கள் இருந்தனர்.
- ஒவ்வொரு நிலத்திலும் வாழும் மக்களின் செயல்பாடுகள், காதல் நிகழ்வுகள் குறித்த செய்திகளை அகத்திணைப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது. கூற்றுப்பாடல்கள் யாவும் நிலக்காட்சிகளை முதன்மைப்படுத்தி அமைகின்றன என்பதைக் காணமுடிகிறது.
- ஒவ்வொரு நிலத்திலும் குடிகள், தொழில்கள், காதல் நிகழ்வுகள் ஆகியனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட தன்மை காணப்படுகிறது. பாடல்களில் கூறப்படும் செய்திகளுக்கு ஏற்ப நிலக் காட்சிகள் புனைந்துரைக்கப் படுவதையும் காணமுடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தனிநாயக அடிகள், நில அமைப்பும் தமிழ்க் கவிதையும், ப.3
2. ஆ.சிவலிங்கனார் (தொ.ஆ), தொல்காப்பியம் – சிறப்புப்பாயிரம், ப.50
3. ஜமாலன், நவீன தொன்மங்களும் நாடோடிக் குறிப்புகளும், ப.43
4. ஜமாலன், மொழியும் நிலமும், ப.229
5. கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம், ப.22
6. ச.பாலசுந்தரம் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் ஆராய்ச்சிக் காண்டிகையுரை, ப.32
7. பெ.மாதையன், அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க அகக்கவிதை மரபும், ப.50
8. தமிழண்ணல், சங்க மரபு, ப.110
9. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியக் கொள்கை, ப.290
10. பெ.மாதையன், மு.கூ.நா, ப.27
11. தமிழண்ணல், மு.கூ.நா, ப.238
12. ந.சுப்புரெட்டியார், தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, ப.213
13. பெ.மாதையன், மு.கூ.நா, ப.36
14. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.159
15. மேலது, ப.165
16. சு.இராமர், சங்க அகப்பாடல்களில் குறிகளும் குறியிடங்களும், ப.108
17. மேலது, ப.110
18. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள், ப.32
19. தனிநாயக அடிகள், மு.கூ.நா, ப.109
20. வெ.பெருமாள்சாமி, சங்ககாலத் தமிழகத்தின் சமூகநிலை, ப.29
21. நா.பாலுசாமி, பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் பொருளியல் கூறுகள், ப.77
22. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, மு.கூ.நா, ப.28
23. கா.கோவிந்தன், முல்லைக்கொடி, ப.10
24. மேலது, ப.6
25. மேலது, ப.20
26. மேலது, ப.11

27. மேலது, ப.22
28. சு.சண்முகசுந்தரம் (தொ.ஆ), சங்க இலக்கிய வரலாறு மா.ரா களஞ்சியம் III, ப.297
29. பெ.மாதையன், தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் காலமும் கருத்தும், ப. 126
30. சாமி.சிதம்பரனார், எட்டுத் தொகையும் தமிழர் பண்பாடும், ப.12
31. கா.கோவிந்தன், மருதநில மங்கை, ப.44
32. அ.கா.பெருமாள் (தொ.ஆ), கானலம் பெருந்துறை, ப.13
33. ராஜ்கௌதமன், பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும், ப.149
34. தி.முத்து கண்ணப்பன், சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், ப.201
35. கா.கோவிந்தன், நெய்தற் கன்னி, ப.76
36. கா.கோவிந்தன், பாலைச்செல்வி, பக்.9-10

இயல் - 2

சங்கஅக இலக்கியங்களில்
கூற்றுவழி குறிஞ்சு
நலத்தோற்றம்

சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி குறிஞ்சி
நிலத்தோற்றம்

- 2.0 முன்னுரை
- 2.1 குறிஞ்சி நிலம் கூற்றுக்குரியோர்கள்
- 2.2 நிலவியற்கை
 - 2.2.1 நிலக்கூறுகள்
 - 2.2.1.1 அருவிகள் வீழும்மலை
- 2.3 மழைப்பருவம் அறிந்த குறிஞ்சி நிலத்தினர்
- 2.4 குறிஞ்சி நிலத்தின் மக்களும் செயல்களும்
 - 2.4.1 புல்வேயப்பட்ட சிறுகுடில்கள்
 - 2.4.2 குறிஞ்சி நில வேளாண்மை
 - 2.4.3 தினைப்புனம் காத்தல்
 - 2.4.4 அறுவடை செய்தல்
 - 2.4.5 வேட்டைத் தொழில்
 - 2.4.6 கானவர்கள் கிழங்கு தோண்டுதல்
 - 2.4.7 தினைக்காவல்
 - 2.4.8 விளை நிலத்தைப் பண்படுத்துதல்
 - 2.4.9 தேனெடுத்தல்
 - 2.4.10 மரம் வெட்டும் தொழில்
 - 2.4.11 குறவர்களின் பொழுதுபோக்கு
 - 2.4.12 குறவர்கள் வழிபாடு செய்தல்

2.5 குறிஞ்சி நிலத்தின் மலர்களும் மரங்களும்

2.5.1 தினைக்கதிர்கள்

2.5.2 வேங்கை மலர்களும் மரமும்

2.5.3 காந்தள் மலர்கள்

2.6 குறிஞ்சி நிலத்தின் பிறமலர்கள்

2.6.1 கூதளம் கொடி மலர்தல்

2.6.2 குவளைமலர் மலர்தல்

2.6.3 சுரபுன்னை

2.6.4 பலா மரம்

2.6.5 சந்தன மரம்

2.6.6 மூங்கில்

2.6.7 மா மரம்

2.6.8 அசோக மரம்

2.6.9 அகில மரங்களை எரித்தல்

2.6.10 குமிழ் மரம்

2.6.11 ஞாழல் மரம்

2.6.12 மிளகுக் கொடி

2.6.13 மாணைக் கொடி படர்தல்

2.6.14 சேம்பின்னுடைய இலைகள்

2.6.15 அவரைப் பூத்துக்காய்த்தல்

2.6.16 ஆல மரத்தின் விழுதுகள்

2.6.17 தடா மரம்

2.7 குறிஞ்சி நிலத்துப் பறவைகள்

2.7.1 கிளிகள்

2.7.2 ஆந்தைகள்

2.7.3 சேவல், கோழி

2.7.4 மயில்கள்

2.7.5 குறும்பூழ்ப் பறவை

2.7.6 அன்றில் பறவை

2.7.7 வண்டுகள்

2.8 குறிஞ்சி நில விலங்குகள்

2.8.1 யானை

2.8.2 புலி

2.8.3 பன்றிகள்

2.8.4 குரங்குகள்

2.8.5 கரடிகள்

2.8.6 மான்கள்

2.8.7 காட்டுப்பசு

2.8.8 பாம்புகள்

2.9 தொகுப்புரை

இயல் – 2

சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி குறிஞ்சி நிலத்தோற்றம்

2.0 முன்னுரை

தமிழ் இலக்கியங்கள் பழம்பெருமை வாய்ந்தவை அதே வேளையில் பண்டைத் தமிழர்தம் இயற்கையுடனான வாழ்வியலை வெளிப்படுத்தும் வகையிலான கவிதைகளைக் கொண்டவை. சங்க இலக்கியத்தின் அகப்பாடல்கள் துறை, திணை, கூற்று என்னும் பாகுபாட்டினைக் கொண்டு விளங்குகின்றன. அகத்திணை, புறத்திணைப் பாடல்கள் தமிழின் காதல், கற்பு என்னும் அகவாழ்வையும், கொடை, குடிச்சிறப்பு, போர் என்பன போன்ற புறவாழ்வையும் வெளிப்படுத்தி அமைகின்றன. புறவாழ்வில் தமிழர்தம் செயல்பாடுகள் பாடல்களாகப் பாடப்பெறும் போது நேரடியாக நிலமும் நிலவியற்கையும் எடுத்தியம்பப்படுகின்றன. சங்க அகப்பாடல்களான கூற்றுப் பாடல்களிலுள்ள ஒவ்வொரு கூற்றிலும் வெளிப்படும் செய்திகள் அத்திணையில் இயங்கும் பொருட்களைக் குறித்து உள்ளுறையாகவும், இறைச்சியாகவும் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஒவ்வொரு திணை சார்ந்தும் மக்களின் இயல்புகள், அவர்களது நடவடிக்கைகள், நிலத்தின் மீதான அவர்களுடைய உறவுகள், அந்நிலத்தில் இயங்கும் பல்வேறு உயிரினங்கள் ஆகியனவற்றைப் பற்றிய குறிப்புகளைத் தருகின்றன. அகப்பாடல்களின் தன்மை காதலன், காதலி இருவரிடையே நிகழும் காதல் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதாகும். அதில் பங்கேற்கும் மாந்தர்களாக முதன்மைப் படுத்தப்படுபவர்கள் தலைவன், தலைவி, தோழி ஆகியோராவர். இவர்களது கூற்றுக்களில் நிலவியற்கையும் காதல் உணர்வுகளோடு இயைந்து வெளிப்படுகின்றன. சங்க காலத்தில் புலமை மரபினரான புலவர்கள் இயற்றிய பாடல்கள் அகப்பாடல்களின் மூலம் நிலத்தின் இயல்பை வெளிப்படுத்தும் அறிதலைப் பெற்றிருந்தனர் எனக்கொள்ளலாம். இவ்வியல் சங்க இலக்கியத்தின் அகப்பாடல்களில் நிலத்தோற்றமும் அந்நிலத்தின் இயல்புகளும், நில மாந்தர்களும், அவர்தம் தொழில்களும் பதிவு பெற்றிருப்பதனை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது.

2.1 குறிஞ்சி நிலம் கூற்றுக்குரியோர்கள்

1 தலைவன் கூற்றுப் பாடல்கள்	—	30
2 தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள்	—	77
3 தோழி கூற்றுப் பாடல்கள்	—	159
4 பரத்தைக் கூற்றுப் பாடல்	—	1
5 பாங்கன் கூற்றுப் பாடல்கள்	—	2

மொத்தம்

269

குறிஞ்சி நிலக் கூற்றுக்களின் பாடல்களில் தோழி கூற்றுப் பாடல்களே மிகுதியாக உள்ளன. பரத்தைக் கூற்றுப் பாடல் ஒன்று மட்டுமே உள்ளது. குறிஞ்சி நிலமானது களவுக் காதல் நடைபெறும் இடமாகும். தலைவியை ஆற்றுப் படுத்துவதும், தலைவனை ஆற்றுப் படுத்துவதுமேன மிகுதியான கூற்றுக்களை இருவரிடமும் நிகழ்த்தக் கூடியவளாகத் தோழி இருக்கின்றாள். அவரது பாடல்கள் பலவும் குறிஞ்சி நிலத்தின் பல்வேறு இயல்புகளை எடுத்துரைக்கும் வண்ணம் அமைந்துள்ளன.

2.2 நிலவியற்கை

மனிதர்கள் வாழும் பூமியின் நிலப்பகுதிகளில் பல்வேறு சூழ்நிலைகளைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. தட்ப வெப்பத்திற்கு ஏற்ப நில அமைப்பும் மாறுபட்டு அமைவது இயல்பாகக் காணப்படுகிறது. கடும் வெப்பம் நிலவும் பகுதிகளும் பனி உறைந்த பகுதிகளும் பூமியில் காணப்படுகின்றன. பூமத்திய ரேகைப் பகுதிகளாக இருக்கும் இந்திய நிலவியல் அமைப்பு மாறுபட்டுக் காணப்படுகிறது. வெப்பமும், குளிரும், மழையும், வசந்தமும் மாறிமாறி நிலவும் நிலங்களாகக் காணப்படுகின்றன. தமிழக நில அமைப்பானது இந்நான்கு பருவங்களையும் கொண்டு அமைந்திருக்கின்ற நில அமைப்புகளாகக் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு பருவத்திற்கும் ஒரு நிலத்தின் தன்மை திணையில் கூறப்படுகிறது. குறிஞ்சி நிலமானது குளிர் நிறைந்த பகுதியாகக் காணப்படுகிறது. அங்கு வாழும் மக்களும் குளிரைப் பொருட்படுத்தும் வகையில் தகவமைப்பைக் கொண்டவர்களாக இருக்கின்றார்கள். அங்கு நிலவும் நிலவியல் கூறுகள், மேகம், இடி இடித்தல், மின்னல் வெட்டுதல், மழைபொழிதல், குளிர் நிலவுதல் என்பனவாகக் காணப்படுகின்றன. தலைவன் தலைவி இருவரும் குறிஞ்சியில் சந்தித்தற்கு

இயற்கை இடர்பாடுகளாக மழையும், வெள்ளமும், இடியும் காணப்படுவதை, “உலகெலாம் ஒடுங்கியிருக்கும் நள்ளிரவு, இடைவிடாது மழைபொழியும் கூதிர் பருவம் இச்சூழ்நிலையில் தலைவனும் தலைவியும் கூடுவது எங்கே, எவ்வாறு? இரவும், மழையும், பிறவும் தரும் இடைஞ்சல்களைப் பொருட்படுத்தாமல் எவ்வாறேனும் ஒருவரை ஒருவர் காணத்துடிப்பர். நேரமோ நள்ளிரவு. விலங்குகளும் பறவைகளும் தத்தம் துணையோடு இன்பம் துய்த்து ஒடுங்கியிருக்கும் நினைப்பு நெஞ்சில் எழும்.... இன்னும் நுரைத்துச் சுழித் தடித்துப் பாய்ந்தோடும் வெள்ளப் பெருக்கு. பசித்து இரைதேடித் திரியும் கொடிய விலங்குகள், கும்மென்று கவிந்து உலகை விழுங்கி நிற்கும் இருள். இருளின் சூழலை மேலும் அஞ்சத்தக்கதாக்கிச் சில்லென்று உறைக்கும் குளிர்.”¹ என்று குறிஞ்சி நிலத்தின் இயற்கைத் தன்மையும் சூழலும் விவரிக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய இயற்கை சூழலில்தான் தலைவனும் தலைவியும் தமக்குள் காதல் உறவாடி மகிழ்கின்றனர். அவர்களது கூற்றுக்களில் இத்தகைய இயற்கைச் சார்ந்த நிகழ்வுகள் கூறப்படுகின்றன. கூற்றுப் பாடல்களில் விவரிக்கப்படும் சூழலானது பண்டையத் தமிழர்களின் வாழ்வியல் என்பது இயற்கையின் மீது கொண்டிருந்த விருப்பினை வெளிக்காட்டுவதாகவும் அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

2.2.1 நிலக் கூறுகள்

குறிஞ்சி நிலத்தின் நிலக் கூறுகளாகத் தலைவன் தலைவியைச் சந்திக்க வரும் பாதையும், இடர்தரும் பாறைகள், கற்கள் ஆகியனவும், மழைபெய்து அருவி வீழ்தல், மேகம், இடி, ஆகியனவும் நிலக்கூறுகள் எனக் கொள்ளலாம். “மழை பெய்யும் போது கொடிய இடியானது ‘உத்தி அரவின் பைந்தலை துமிய (அகம்.202) எனப் பாம்பின் தலையைத் துண்டாகச் செய்யும்படி கடுமையானதாக உள்ளதைக் கூறி அத்தகைய சிறுவழியில் ‘தவிர்வுஇல் உள்ளமொடு எ.:கு துணையாக’ (அகம்.202) என வேல் மட்டும் துணையாகக் கொண்டு அச்சமின்றித் தலைவன் வருவதைக் கூறுகிறாள்.”² என்று தலைவன் வரும் வழியானது இரவில் மழை பெய்தும் இடி இடித்தும் இடர் தரக் கூடியதாக இருப்பது கூறப்படுகிறது. இத்தகைய நிலத்தோற்றத்தின் பின்னணியை நிலக்கூறுகள் என அகப்பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

குறிஞ்சி நிலமானது உயிர்களுக்கு இன்னல்களைக் கொடுக்கின்ற வலிமையான முதலைகளையும் கற்பாறைகளையும் நீர்ச் சுழிகளையும் கொண்டு

தண்ணீரே தெரியாதவாறு மலர்களால் மூடப்பட்ட காட்டாறு வெள்ளப் பெருக்கையும் கொண்டுள்ளது. என்பதை,

**“நீநிறம் கரப்ப ஊழுறுபு உதிர்ந்து
பூமலர் கஞலிய கடுவரற் கான்யாற்று
கராஅம் துஞ்சம் கல்உயர் மறிசுழி
மராஅ யானை மதம்தப ஒற்றி**

உராஅ ஈர்க்கும் உட்குவரு நீத்தம்” (அகம்.18:1-5)

என்னும் பாடலடிகள் வழி அறியலாம். குறிஞ்சி நிலத்திலிருந்து விழும் அருவியானது பல வகையான நறுமணப் பூக்களை அரித்துக் கொண்டு கரும் பாறைகளிலும், குகைகளிலும் விழுந்து அருவியாக, “மால்வரை இழிதரும் தூவெள் அருவி” (குறுந்.95:1) என ஓடுவதாகக் குறிப்பிடுகிறது. அதுபோல, குறிஞ்சி நிலத்தில் விடியற் காலையில் பெய்தமழை நீரானது அங்குள்ள உயர்ந்த மலைகளிலிருந்து வெண்மையான அருவிகளாகக் கீழே விழுந்து, பாறைகளின் வெடிப்புகளில் பட்டு கடலின் அலையைப் போல நீண்ட ஒலிகளையெழுப்பிக் கொண்டு பெரியமலை காடுகளின் வழியே அருவிகளாகத் திரண்டு ஓடுகின்றமையை, “...நல்நெடுங் குன்றத்து, மால்கடல் திரையின் இழிதரும் அருவி” (நற்.17:1-2) என நற்றிணைப் பாடல் கூறுகிறது. அருவி நீர்பாய்வதால் மலையின் நிலம் பசுமையாக இருப்பதை,

“..... வாழைக்

கொழுமடல் அகல்இலைத் தளிதலைக் கலாவும்” (நற்.309:4-5)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. அந்நிலத்தில் பசுமையாக வளர்ந்திருக்கும் வாழையின் ஈற்றிலையின் மேல் பகுதியில் இருக்கும் நீர் அந்நிலச் சிறப்பினை உணர்த்துவதாக அமைகிறது. தலைவனின் மலைப் பகுதியானது பெரும் வளம் உடையது என்பதை,

“பிரசம் தூங்க பெரும்பழம் துணர

வரைவெள் அருவி மாலையின் இழிதர” (நற்.93:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. மரங்களின் கிளைகளில் எல்லாம் தேனிறால் தொங்கும் என்றும் பெரிய பழங்கள் குலைகுலையாகப் பழுத்திருக்கும் என்றும் மலையில் உள்ள வெள்ளிய அருவியானது மாலை போல இறங்கி வரும் என்றும் கூறப்படுகிறது.

மழையினால் காட்டாற்று வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடுவதும் அதன் ஓட்டத்திற்கு இணையாகப் பெண்புலிகள் இரையைத் தேடி ஓடுகின்றன என்பதை,

**“பெருங்களிறு உழுவை தாக்கலின் இரும்பிடி
கருவிமா மழையின் அரவம் அஞ்சுபு**

போதுளர் உண்கண் கலுழவும்” (நற்.144:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. பெண் புலியானது பசியில் இரையைத் தேடி ஓடுவதும் காட்டாற்று வெள்ளம் ஓடுவதும் இணையாகக் காணப்படுவது காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது.

நள்ளிரவில் உயர்ந்த மலைகளில் இடியோசையோடு மின்னல் ஒளியைப் பாய்ச்சி மேகம் மழையைப் பொழியும் காட்சியை,

“உரவுஉரும் உறும் அரைஇருள் நடுநாள்

கொடி நுடங்கு இலங்கின மின்னி

ஆடு மழை இறுத்தன்று” (நற்.68:8-10)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. இதே மலையில் மாலையில் பெய்யும் மழையும் நள்ளிரவில் பெய்யும் மழையும் கடுமையான அச்சத்தை விளைவிக்கக் கூடியனவாக இருந்தாலும் குறவர்கள் அவற்றைக் கண்டு அஞ்சுவதில்லை என்பதைப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. மாலைநேரப் பொழுதுகளில் குறிஞ்சி நிலத்தில் பெய்யும் மழை வெள்ளமாய் ஓடும்போது,

“மாலைப்பெய்த மணம்கமழ் உந்தியொடு

காலை வந்த முழுமுதற் காந்தள்” (குறுந்.361:3-4)

எனக் கிழங்குகளுடன் காந்தள் மலர்க்கொடிகளையும் அரித்துச் செல்கின்றன. கூதிர் காலத்தில் இசை முழக்கம் போல இடிமுழங்கி மலைப் பகுதிகளில் மழைபெய்கிறது. அந்நிலங்களிலுள்ள அனைத்து உயிரினங்களும் நள்ளிரவு நேரத்தில் நன்றாக உறங்குகின்ற பொழுதில் இந்நிலத்தையுடைய குறத்தியரின் தந்தை வேட்டையாடச் சென்று எதுவும் கிடைக்காமல் திரும்புவதனை,

“காடுதேர் வேட்டத்து விளிவுஇடம் பெறாஅது

வரிஅதள் படுத்த சேக்கை தெரிஇழைத்

தேன்நாறு கதுப்பின் கொடிச்சியர் தந்தை

கூதிர்இல் செறியும்” (அகம்.58:3-6)

என்ற பாடல் இதனை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. மழை பெய்யும் போதும் வேட்டையில் ஈடுபடக் கூடியவர்கள் என்பதை இப்பாடல்வழி அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

காலைச் சூரியன் எழும்போது அதன் ஒளி தரையில் விழாதபடி மூங்கில் மரங்கள் அடர்ந்திருக்கும் எனக் கூறப்படுகிறது. “விடியல் வெங்கதிர் காயும்வேய் அமல்அகல் அறை” (கலித்.45:1) அதே சூரியன் மாலையில் மறையும்படி மேகங்களால் இருள் நிறைந்திருக்கும் வானத்தில் இடி முழக்கத்துடன் மழைபெய்யும். மலை முகடுகளில் மேகங்கள் நிறைந்திருக்கும். அதன் மூலம்

பெய்யும் மழைச் சூழலில் சினம் கொண்ட யானை சந்தன மரத்தை முட்டித் தள்ளும். அதன் ஓசையினால் இடருக்குள்ளாகி பாம்பானது எழுந்து கொள்ளும். மலைப் பிளவுகளில் உள்ள கொறுக்கச்சி மலர்கள் மணம் வீசும் என்பன போன்ற நிகழ்வுகளைப் பற்றி,

**“நெடும்பல் குன்றத்துக் குறும்பல மறுகி
தாஇல் பெரும்பெயல் தலைஇய யாமத்து
களிறு அகப்படுத்த பெருஞ்சின மாசுணம்
வெளிறு இல்காழ் மரம்பிணித்து நனிமிளிர்க்கும்
சாந்தம் போகிய தேம்கமழ் விடர்முகை
எருவை நறும்பூ நீடிய” (நற்.261:4-9)**

என்னும் பாடலடிகள் விவரிக்கின்றன. மலைப் பகுதியின் இத்தன்மைகள் யாவும் தலைவியின் கூற்றினால் தலைவன் வரும் வழியின் அருமை கூறுவதற்காக மொழியப்படுவனவாகும்.

2.2.1.1 அருவிகள் வீழும் மலை

மேகம் பொழிந்தமையால் சுனைகள் பெருகின. “பெரும்பெயர் பொழிந்த தொழில் எழிலி” (நற்.5:5) சுனைகள் பெருகும் அளவிற்கு இடியுடன் கூடிய மழை பெய்யும் இடமாக, “சூருடை நனந்தலைச் சுனைநீர் மல்க” (நற்.268:1) என்றும், “...வருடையும் பாயா,சூருடை அடுக்கத்த” (நற்.359:8-9), என்றும், “சூருடைச் சிலம்பில” (அகம்.158:8) மலைப் பகுதிகள் இருக்கின்றன எனவும் கூறப்படுகின்றன. இப்பாடலடிகள் மலையின் நீர்நிலைகளிலுள்ள நீரை உறுஞ்சிக் கொண்டு மேகமானது மழைப் பொழிவை ஏற்படுத்துகிறது எனவும் கூறப்படுகிறது. மழை பெய்த பின் மலைகளில் இருந்து அருவிகள் ஆர்ப்பரித்து வீழ்வது, மேகம் உயர்ந்து காணப்படுவது போலக் காணப்படும். அருவிகளை உடைய மலையை உடையவன் இளந்திரையன் என அருவி வளமாகக் கூறப்படுவதை, “வெள்ளிய கொம்பினையுடைய களிறு முறித்துக் கொண்டு வந்த சமיתையாலே வேள்வியைச் செய்யும் விளங்குகின்ற அருவிகளை உடைய மலையை ஆளும் உரிமையுடையோன்.”³ எனக் கூறப்படுவதைக் காணலாம்.

மழைபெய்த பின் மேகங்கள் மலை முகடுகளிடையே தங்கும். தேன் மிகுந்த மலைகளிலிருந்து அருவிகள் ஆர்ப்பரித்து வீழும் என்பதனை,

**“பெய்து போகுஎழிலி வைகுமலை சேர
தேன்தூங்கு உயர்வரை அருவி ஆர்ப்ப” (நற்.396:1-2)**

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மழை பெய்த பின் இளவெயிலானது தோன்றும் அவ்வெயிலை மயில்கள் உள்வாங்கி நிற்கும். “உறுகதிர் இளவெயில் உண்ணும்” (நற்.396:7) என்றும் இளவெயில் சூழல் கூறப்படுகிறது.

குறிஞ்சி நில மக்கள் குன்றின் மீது விதைத்த தினைப் பயிருக்கு மழை வேண்டி ஆரவாரம் செய்தால் மேகம் மழையைப் பொழிகிறது என்பதை,

“குன்றக் குறவன் ஆர்ப்பின் எழிலி

நுண்பல் அழிதுளி பொழியும்” (ஐங்.251:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. மக்களின் வேண்டுதல்களுக்கு மேகம் மழையைப் பொழிகிறது என்பது பண்டையத் தமிழர்களின் நம்பிக்கையாகப் பாடலில் வெளிப்படுகிறது.

மலையில் ஆலங்கட்டி மழை பெய்து அங்குத் திரியும் யானையின் முகத்தில் பட்டதால் அவை தெறித்து மேகங்களில் பொறி விடுகின்ற கொள்ளிக் கட்டையைப் போல காட்சி தருவதாக, “விடுபொறி ஞெகிழியின் கொடிபட மின்னி” (அகம்.108:7) என்னும் பாடலடி உணர்த்துகிறது.

மலைப் பகுதியில் இடியும் மின்னலும் திடீரெனத் தோன்றி மக்களின் உறக்கத்தைக் கலைக்கும் என்பதை,

“உருமுகக் கண்ணுறுதலின் உயர்குரல் ஒலிஒடி

நறுவீய நனஞ்சாரல் சிலம்பலின் கதுமென

சிறுகுடிதுயில் எழுஉம் சேண்உயர் விறல்” (கலித்.45:5-7)

என்னும் பாடல் கூறுகிறது. சிறுகுடி எனப்படும் குறிஞ்சிப் பகுதியான சிறிய ஊர்களில் உறங்கும் மக்கள் இரவில் தோன்றும் இடி மின்னலால் உறக்கம் தொலைத்து எழுந்து விடுகின்றனர் என்பது கூறப்படுகிறது.

மலைப் பகுதிகளில் வாழும் பாம்புகள் மழைப் பொழிவின் காரணமாக இடியோசையில் இறந்து விடுகின்ற அளவிற்கு இருப்பதை, “நெடுவரை மருங்கின் பாம்புபட இடிக்கும்,கடுவிசை” (குறுந்.158:1-2) என்ற அடி குறிப்பிடுகிறது. இடியோசையுடன் கலந்து வேகமாக வீசும் காற்றும் நீர் நிறைந்த மேகத்தை மழையாகப் பொழிய செய்கின்றது. மழையின் வேகம், இமயத்தைக் கூட அசைக்கும் வகையில் இருந்ததாக,

“ஆர்அளி இலையோ நீயோ பேர்இசை

இமயமும் துளக்கும் பண்பினை” (குறுந்.158:4-5)

என்னும் இப்பாடலடிகள் கூறுகின்றன. மலைகளில் மழைவரும் காலத்தினை அறிந்து கொண்டனவாக மயில்களும் மழையில் நனைந்ததால் அதனை வெறுத்து ஒதுக்கும் முகத்தினை உடையக் குரங்குகளும் உள்ளன என்பதை,

“இனமயில் அகவும் மரம்பயில் கானத்து

நரைமுக ஊகம் பார்ப்பொடு பனிப்ப

படுமழை பொழிந்த சாரல்” (குறுந்.249:1-3)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. மழையினால் ஏற்பட்ட பாதிப்பினைத் தன் குட்டிகள் அடைந்தமையால் குரங்குகள் குளிரால் நடுங்கின என்பதை,

“மகவும் பிள்ளையும் பறமும் பார்ப்பும்

அவையும் அன்ன அப்பா லான” (தொல்.பொருள்.மரபு.14)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

2.3 மழைப் பருவம் அறிந்த குறிஞ்சி நிலத்தினர்

குறிஞ்சி நிலத்திலுள்ளோர் மழையினை அதன் பெய்யும் காலத்தையும் சூழலையும் வைத்து வெவ்வேறு பெயரிட்டு அழைத்தனர். “ஆவணித் திங்களும் புரட்டாசித் திங்களும் ஆகிய மழைபெய்யும் காலமே கார்காலம் என்பர்.”⁴ என்ற குறிப்பானது பண்டைத் தமிழரின் வானியல் அறிவிலிருந்து கடத்தப்பட்டதாகும். மழைவரும் காலத்தை உணர்ந்து அவற்றிற்குப் பெயரிட்டனர். புதிதாகப் பெய்யும்போது புதுப்பெயல் எனவும், தொடர்ந்து பெய்யும் போது பழமழை எனவும், கார்காலத்தில் இறுதியில் பெய்யும் மழை சில்மழை எனவும் அழைத்தனர். எள் விளைவதற்கு உரியக் காலத்தில் பெய்யாது போனால் காய்கள் உள்ளீடற்றதாக இருக்கும். இவ்வாறு சிதட்டுக் காயாக்கும் மழையைச் சில்மழை என்று அழைத்தனர் என்பதை,

“பழமழை பொழிந்தெனப் பதன்அழிந்து உருகிய

சிதட்டுக்காய் எண்ணின் சில்பெயற் கடைநாள்” (குறுந்.261:1-2)

என்ற பாடலடிகள் வழி அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

சூரியன் எழுந்து மேலே வருவதானது, “ஒழுகு வெள்அருவி” (குறுந்.315:2) போலக் காட்சியளிக்கும். அதாவது மலையினின்றும் ஒழுகும் அருவி சூரியனின் மேலெழுதலுக்கு ஒப்பாகக் கூறப்படுகிறது. மலையில் வீழும் மழையினால் எழும் வெள்ளமானது “வாழை தந்தனையால் சிலம்பு” (குறுந்.327:7) என வாழை மரத்தை இழுத்து வருவதாகக் குறிப்பிடுகிறது. மலைகளில் யானைகள் வீழும் அளவிற்கு நீர் தேங்கிக் கிடக்கும் “தாழ்கண் அசும்பில், படுகடுங் களிறற்றின்” (அகம்.8:9-10) எனக்

கூறப்படுகிறது. அம்மலையின் பகுதிகளில் குண்டுக் கற்கள் மிகுந்து அவை பன்றிகளின் வசிப்பிடமாக இருப்பதும்,

“சிறுதினை மேய்ந்த தறுகட் பன்றி

தறுகல் அடுக்கத்துத் துணையொடு வதியும்” (ஐங்.262:1-2)

எனக் கூறப்படுகிறது. மேகத்தைத் தழுவினாற் போன்று காட்சியளிக்கும் மலைகளை “தண்மழை தழீஇய மாமலை” (ஐங்.292:2) எனப்படுகிறது. கடுமையான காற்று வீசி அங்குள்ள மணற்குவியலை அள்ளி தெளித்தமையால் பனை மரத்தின் உச்சிவரை மண் படிந்து மேடாய்க் காட்சியளித்தது இதனை,

“பனைத்தலைக் கருக்குடை நெடுமடல் குருத்தொடுமாய

கடுவளி தொகுத்த நெடுவெண் குப்பை” (குறுந்.372:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. உயர்ந்த மலைகளில் விழுகின்ற கதிரவனின் ஒளி பாறைகளில் எதிர்எதிராக ஒளிவீசி அருவிகள் வீழ்கின்ற இடத்தில் நெருப்பு போல வேங்கை மலர்கள் மலர்ந்துள்ளமையை,

“எதிர்எதிர் ஓங்கிய மால்வரை அடுக்கத்து

அதிர்இசை அருவிதன் அம்சினைமிசை வீழ

முதிர்இணர் ஊழ்கொண்ட முழவுத்தாள் எரிவேங்கை” (கலித்.44:2-4)

இப்பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. சூரிய ஒளியானது அருவி நீரில் பட்டு நெருப்பு போலக் காட்சியளித்தமை வேங்கை மலர்களுக்கு ஒப்பாகக் கூறப்படுகின்றன.

இவ்வாறு குறிஞ்சி நிலத்தின் நிலக் கூறுகளில் மலைப் பகுதியான பாறைகளையும் துறுகற்களையும் கொண்டுள்ளன. மலைமுகடுகளில் மேகங்கள் படர்ந்து செல்லும் காட்சிகளைக் காணமுடிகிறது. கருமேகங்கள் மழையைப் பொழிவிக்கின்றன. பல்வேறு சூழல்களில் மழை பற்றிய காட்சிகள் காணப்படுகின்றன. மழைநீரில் அடித்துச் செல்லப்படும் மரங்கள், மழையினால் பாதிக்கப்படும் விலங்குகள், மழைநேரத்தில் வேட்டையாடச் செல்லும் குறவர்கள், மழையினால் மலை முகடுகளில் உருவாகும் அருவிகள், சுனைகள், யானைகள் வீழும் அளவிற்கான குழிகளில் தண்ணீர் ஆகியன ஏற்படுகின்றன. மலையில் சூரிய ஒளியானது வெளிப்படும் போது, அருவியை ஊடுருவும் போது தீப்பொறியைப் போலக் காட்சியளிப்பதும் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு மலைக் காட்சிகள் கூற்றுப் பாடல்களில் காட்சிப்படுத்தப் படுகின்றன.

2.4 குறிஞ்சி நிலத்தின் மக்களும் செயல்களும்

சங்க காலத்தில் நிலம் சார்ந்து வாழ்ந்த மக்களைப் பாகுபடுத்தும் போது குறிஞ்சி நிலத்தவர்கள் வேட்டை நிலையிலுள்ள மனிதர்களாக இருந்ததைச் சுட்டுகின்றனர். சமூக வளர்ச்சியில் மனிதர்கள் தொடக்க நிலையில் இருப்பதையே

வேட்டைச் சமூகம் உணர்த்துகிறது. அம்மக்களின் செயல்பாடுகள் பெரிதும் உணவு தேடலை முதன்மை படுத்தியதாக இருக்கும். அவர்கள் தம் சூழலில் கிடைக்கும் தாவரங்களைக் கொண்டு குடிசைகள் செய்து வாழ்ந்தனர். மலைப் பகுதியில் தினை விதைத்து அதனைக் காத்து அறுவடை செய்தனர். மலை நெல்லென்னும் தானியத்தையும் வேளாண்மை செய்தனர். மலை வேளாண்மை வயல் வேளாண்மையை விட எளிதானது அல்ல. பல்வேறு விலங்குகளிடமிருந்து அதனைக் காப்பாற்ற வேண்டும். “குறிஞ்சி நிலத்தில் அகில் சந்தனம், தோரை நெல், வெண்சிறுகடுகு, ஐவகை நெல், இஞ்சி, மஞ்சள், மிளகு, தினை முதலியன பாறைகளில் குவிக்கப்பட்டிருக்கும். தினைகளைத் தின்னவரும் கிளிகளை விரட்டும் ஆரவாரம், அவரையின் தளிக்கை உண்ணவரும் காட்டுப் பசுக்களை ஓட்டும் ஆரவாரம், பொறிக்கிடங்கினுள் விழுந்த ஆண்பன்றிகளைக் கொல்லும் ஆரவாரம், வேங்கைப் பூக்களை மகளிர் கொய்யும் போது புலி, புலி என எழுப்பும் ஆரவாரம் பன்றியைக் கொல்லும் புலியின் ஆரவாரம் எனப் பல்வேறு ஒலிகளும் அங்கு இடம்பெறும்.”⁵ என்ற குறிப்பினால் மலைப் பகுதியினரின் செயல்களை அறிந்து கொள்ள இயலுகிறது. அகப் பாடல்களில் குறிஞ்சி நில மக்களின் செயல்பாடுகள் பெரிதும் சுட்டப்படுகின்றன. தலைவன், தலைவி மற்றும் ஏனையோரின் கூற்றுப் பாடல்களில் காதலை மட்டுமின்றிச் சுற்றுச்சூழலையும் நிலக் காட்சியினையும் வெளிப்படுத்தியிருப்பதைப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

2.4.1 புல்வேயப்பட்ட சிறுகுடில்கள்

மலைவாழ் மக்கள் குறவர், கானவர், வேட்டுவர் என அழைக்கப்பட்டனர். இவர்களது இல்லங்கள் சிறு குடிசைகளாக இருந்தன. நகர நாகரிகமும் காணப்பட்ட சங்க காலத்தில் இவர்கள் எளிய குடிசைகளையே தமக்கான குடிலாகக் கொண்டிருந்தனர். “எயினரின் குடிசைகள் வேல் போன்ற கூர்மையான ஈந்தின் இலைகளால் வேயப்பட்டிருந்தன.”⁶ என்ற கூற்றிற்கிணங்க இலை தழைகளால் ஆன குடிசைகளையே செய்து வாழ்ந்தனர். குறவர்களின் குடிசைகள் புல்லால் வேயப்பட்டனவாக இருந்தன என்பதை,

“குன்றக் குறவன் புல்வேய் குரம்பை

மன்று ஆடு இளமழை மறைக்கும்” (ஐங்.252:1-2)

புல்லால் வேயப்பட்ட இவர்களது குடிசைகளின் உச்சியானது இளவெண் முகிலை மறைப்பது போலக் காணப்பட்டது எனக் கூறப்படுகிறது. குடிலும் மேகமும் இணைந்து செல்லும் சூழல் விவரிக்கப்படுகிறது.

2.4.2 குறிஞ்சி நில வேளாண்மை

மலைப் பகுதிகளில் வாழும் மக்கள் மரங்களை வெட்டி விட்டு அந்நிலங்களில் திணையும், தோரையும், மஞ்சளும், இஞ்சியும் பயிரிட்டனர் எனக் காணமுடிகிறது. “மலை நிலத்தில் மணமுள்ள அகில் மரங்களும், சந்தன மரங்களும் வெட்டப்பட்டு மேட்டு நிலங்களில் குட்டையான கதிர்களை உடைய தோரை என்னும் நெல் வகையும் நெடிய தாளை உடைய வெண்சிறுகடுகும், ஐவன நெல் என்று கூறப்படும் வெள்ளிய நெல்லும், இஞ்சியும், மஞ்சளும் பசுமையான மிளகுக் கொடியும் பிறவும் பயிர் செய்யப்பட்டன.”⁷ எனக் கூறப்படுகின்றன. இது போன்று கிழங்கு அகழ்தல், கிழங்கைப் பன்றிகள் பறித்து விடாமல் காத்தல், திணையை விதைத்தல், நெல் விதைத்தல், வேறு பல பயிர்களை விதைத்தல், ஊடுபயிர்களை விதைத்தல், பயிர்களைப் பறவைகளிடமிருந்தும், விலங்குகளிடமிருந்தும் காத்தல், அறுவடை செய்தல் என்பன போன்ற பல தொழில்களையும் செய்கின்றனர் என்பதைக் கூற்றுப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

மழைப் பொழிவின் போது மலைப் பகுதியில் குறவர்கள் உழுது விதைப்பர் எனக் கூறப்படுகிறது. மழை பெய்து பதமான மலைச் சாரலில் காட்டினை உழுது விதைகளைப் பரவலாக விதைத்து அவை விளைந்து தலைச் சாய்ந்திருக்கும். இத்தகைய காட்டில் பறவைகளை விரட்டும் தலைவியினது குரலைக் கிளிகளும் அறிந்திருக்கும் எனத் தலைவன் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

“மலை இடம்படுத்துக் கோட்டிய கொல்லைத்

தளிபதம் பெற்ற காண்உழு குறவர்

சிலவித்து அகல இட்டெனப் பலவிளைந்து

இறங்குகுரல் பிறங்கிய ஏனல் உள்ளாள்” (நற்.209:1-4)

என்னும் பாடல் வழி இதனை அறியலாம். காட்டில் உழுது விதைத்தல் என்பது குறவர்களின் இயல்பான நடவடிக்கையாகக் காணப்படுகிறது. அதில் விளையும் கதிர்களை உண்பதற்காகப் பறவைகள் வரும் எனவும் அப்பறவைகளை விரட்டும் தலைவியின் குரலைக் கிளிகள் ஏற்கனவே கேட்டுப் பழகியிருக்கும் எனவும் கூறப்படுகிறது. கரிய மேகம் மழையைப் பொழிந்ததும் விளைந்து செழித்திருக்கும் திணைப்புனம், “செங்கேழ் ஆடிய செழுங்குரற் சிறுதினை” (நற்.213:9) எனக் கூறப்படுகிறது. தலைவியின் கூற்றில் மழையின் போது விதைக்கப்படும் ஐவன நெல்லை அருவியின் நீரால் விளைவிக்கும் குறவர்கள் போலத் தெய்வத்தால் கூடிய தம் காதல் உறவானது திருமணத்திற்குக் காலம் தாழ்த்துவதாக உள்ளது என வருந்தி கூறுவதாக,

**“மைபடு சிலம்பின் ஐவனம் வித்தி
அருவியின் விளைவிக்கும் நாடனோடு
மருவேன்....” (குறுந்.371:2-4)**

என்னும் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. தலைவியின் வருத்தமும் குறவர்களின் விளைவிப்பும் இங்குக் காட்சிப்படுத்த ஏதுவாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். குறவர்கள் சந்தன மரங்களை வெட்டி அவ்விடத்தில் திணையை விதைத்தனர். “நறுவிரை ஆரம் அறஎறிந்து உழுத,உளைக்குரல் சிறுதினை” (அகம்.388:3-4) என்பதைக் காணமுடிகிறது. மலைப் பகுதியில் வாழும் தலைவி அடைவதற்கு அரியவள் என்பதைக் கூறும் தலைவனின் கூற்றில் ஐவன நெல்லை விதைத்து அதனுள் வளரும் களையினைப் பறித்து எறியும் குறவர்களின் செயல்,

**“அருவிப் பரப்பின் ஐவனம் வித்திப்
பருஇலைக் குளவியொடு பசுமரல் கட்கும்” (குறுந்.100:1-2)**

எனக் கூறப்படுகிறது. வெவ்வேறு பயிர்களை அருவி நீரின் துணைக் கொண்டு விளைவிப்பர், “வரைவெள் அருவி மாலையின் இழிதர,கூலம் எல்லாம் புலம்புஉக நாளும்” (நற்.93:2-3) எனவும் கூறப்படுகிறது. கானவர்கள் உழுது விதைத்த தினைக்கதிர் விளைந்திருக்கும் மலையைச் சேர்ந்த தலைவன் எனச் சுட்டும் தோழி கூற்றாக வரும் பாடல்,

**“..... கானவர் உழுத
குலவுக் குரல்ஏனல் மாந்தி ஞாங்கர்” (நற்.386:2-3)**

என மலையில் உள்ள மக்கள் விதைத்து விளைந்திருக்கும் திணையின் செழுமையைப் பற்றிக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. பன்றிகள் கிழங்குகளை மண்ணைக் கிளறி கொம்புகளால் எடுத்துண்ணும். அவ்வாறு செய்யும் போது அந்நிலம் உழுதது போல ஆகிவிடும். அதில் கானவர்கள் விதைத்து அறுவடை செய்தனர்,

**“கிழங்கு அகழ்கேழல் உழுத சிலம்பில்
தலைவினை கானவர் கொய்தனர் பெயரும்” (ஐங்.270:1-2)**

என்ற பாடலடிகள் இதனை உணர்த்துகின்றன.

இவ்வாறு குறவர்கள், கானவர்கள் மலைப் பகுதியில் தினை விதைத்தும், முறையாகப் பராமரித்து விளைந்ததும் அறுவடை செய்தும் தொழில் செய்கின்றனர்.

2.4.3 தினைப்புனம் காத்தல்

மலைப் பகுதியில் வாழும் மக்கள் திணையைப் பயிர் செய்து தம் உணவிற்குப் பயன்படுத்துகின்றனர். விளைந்து வரும் தருவாயில் அத்தினைக்

கதிர்களைப் பறவைகள் உண்ண வருகின்றன. அவற்றை விரட்டி பயிர்களைக் காப்பாற்றுவதற்குக் குறிஞ்சி நிலத்துப் பெண்கள் காவல் செய்கின்றனர். மூங்கில் தட்டையால் ஆன கருவியால் ஒலியெழுப்பியும், கவண் வீசியும் பறவைகளை விரட்டுகின்றனர். “களவு ஒழுக்கத்தில் தலைவியும் தோழியும் தினைப்புனம் காக்கச் செல்வது வழக்கம். அங்குப் பரண்மீது இருந்து தினைக்கதிரைக் கவரவரும் குருவிகளைத் தட்டைகளைக் கொண்டு விரட்டுவர். தினைக் கதிர்விடும் பருவந்தொடங்கி, அறுவடைப் பருவம் வரும்வரை மட்டுமே அங்குக் காவல் செய்வார்.”⁸ இத்தினைப் புனமானது தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்துத் தம் காதலைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் இடமாகக் காணப்படும். தலைவியைத் தற்செயலாக இங்குச் சந்தித்ததன் மூலம் காதல் கொண்ட நிகழ்வுகளையும் எடுத்துரைப்பதாகக் கூற்றுப் பாடல்கள் அமைகின்றன.

பஞ்சு போன்ற நுனியை உடைய தினைக்கதிர்கள் பால்முற்றித் தலை சாயும் போது அதனைத் தின்பதற்காகக் கிளிக்கூட்டம் வரும். அவற்றை விரட்டுவதற்காகக் கொடிச்சியர் தட்டை (கிளிகடி கருவி) மூலம் ஒலியொழுப்புவதோடு கவண்கல் கொண்டும் விரட்டுவர்,

“செவ்வாய்ப் பாசினம் கவரும்என்று அவ்வாய்த்

தட்டையும் புடைத்தனை கவணையும் தொடுக்க” (நற்.206:4-5)

சிவந்த முக்கை உடைய கிளிகள் தினைக்கவர வரும் போது தட்டின் மூலம் ஒலியெழுப்பி, கவண்கொண்டு எறிந்து விரட்டுவர். அதுபோல, “ஐவனச் சிறுகிளி கடியும்” (ஐங்.285:3) ஐவன நெல்லினைக் கவர வரும் கிளிகளையும் விரட்டுவர். தழல் என்னும் கருவி கொண்டும், “தழலை வாங்கியும் தட்டை ஒப்பியும்” (அகம். 188:11) கிளிகளை விரட்டினர் எனக் காணமுடிகிறது. தட்டைக் கொண்டு ஒலி எழுப்புவதன் மூலம் குறிஞ்சி நிலத்தலைவி ஐவன நெல்லை மேய வரும் கிளிகளை விரட்டினாள். “மென்தினை நுவணை உண்டு தட்டையின், ஐவனச் சிறுகிளி கடியும்” (ஐங்.285:2-3), தட்டு மற்றும் கவண் கொண்டு விரட்டியதை, “தட்டையும் புடைத்தனைக் கவணையும் தொடுக்க” (நற்.206:5) என்னும் பாடலடி கூறுகிறது. தட்டை என்பது மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட கருவி, “அமைஅறுத்து இயற்றிய வெவ்வாய்த் தட்டையின்” (அகம்.388:2) எனக் கூறப்படுகிறது. இதனைக் கொண்டு,

“உளைக்குரல் சிறுதினை கவர்தலின் கிளைஅமல்

பெருவரை அடுக்கத்துக் குரீஇ ஒப்பி” (அகம்.388:4-5)

தினைகளைக் கொய்யவரும் கிளிகளை ஒலியெழுப்பி விரட்டினர் எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. தினைப் புனத்தில் கிளி விரட்டி இன்னிசைக் கேட்டு மகிழ்ந்திருந்த நேரத்தில்தான் தலைவன் அவ்வழியே அம்பு பாய்ந்த யானையொன்று உங்கள் புனத்துவழி, “எவ்வமொடு வந்த உயர்மருப்பு ஒருத்தல்நும், புனத்துழிப் போகல் உறுமோ” (அகம்.388:12-13) சென்றதா எனக் கேட்டுச் சென்றான். அவன் மேல் அன்று அவளுக்குக் காதல் தோன்றியது என்று கூறுகிறது. இவ்வாறு காதல் நடைபெறும் இடமாகத் தினைப்புனம் சுட்டப்படுகிறது. தலைவி கிளிகளை விரட்டுவதற்காக எழுப்பும் ஒலியானது இனிமையுடையதாக இருத்தலின் அதன் ஓசையில் மயங்கிக் கிளிகள் அத்தினைக் கதிர்களை விட்டுப் போகாமல் இருக்கும்.

“இசையின் இசையா இன்பாணித்தே,

கிளிஅவள் விளிஎன விழல் ஓவாவே” (குறுந்.291:3-4)

எனச் சுட்டப்படுகிறது. தலைவனின் கூற்றாக இது தலைவியின் மீது கொண்ட உயர்வு நவீர்சியாக வெளிப்படுகிறது. பிறிதொரு தலைவன் கூற்றுப் பாடல் திணையில் அமரும் கிளிகளை விரட்டும் தலைவியை, “... ஏனல்,குரீஇ ஒப்புவாள்” (குறுந்.72:4-5) எனக் கூறுகின்றான்.

மலைப் பகுதியில் விளைந்த தினைக் கதிர்கள் எல்லாம் பெண் யானையின் துதிக்கைப் போலப் பெரியதாகயுள்ளதால். இதனை உண்பதற்காக விரைந்துவரும், கிளிகளைப் பெண்கள் விரட்டுவதற்காகக் கையில் குளிர் என்னும் கருவியை ஒலிப்பார்கள். இவ்வொலியானது மலையின் பக்கங்களில் மோதி எதிரொலிக்கும் என்பதை,

“பிடிக்கை அன்ன பெருங்குரல் ஏனல்

உண்கிளி கடியும் கொடிச்சிகைக் குளிரே

சிலம்பின் சிலம்பும் சோலை” (குறுந்.360:5-7)

என்ற பாடலடிகள் கூறுகின்றன. தினைக் காக்கும் பெண் இங்குக் கொடிச்சி என அழைக்கப்படுகிறாள். இவளே தலைவியாகக் கூற்று நிகழ்த்துகிறாள். தலைவன் வராமையினால் வருந்தும் தலைவி தன் காதல் அன்னைக்கு அறியும் நிலையிருப்பதால், “வாரற்கதில்ல – தோழி” (குறுந்.360:4) என்று அவன் வராமல் இருப்பது சிறப்பு எனக் கூறுகிறாள். தலைவியின் தினைப்புனம் குறித்த வளமே இப்பாடலில் கூறப்படுகிறது. குறவர் பெண்கள் நறுந்தழை ஆடை அணிந்து கிளிகளை ஒலியெழுப்பி விரட்டுகின்றனர். “நறுந்தழை மகளிர் ஒப்பும் கிள்ளையொடு” (குறுந்.333:3) எனக் கூறப்படுகிறது.

இவ்வாறு தினைப் புனத்தில் தலைவியும் தலைவனும் சந்தித்தல் நடைபெறுதலையும் தலைவி தினைப் புனத்தில் கிளிகடிந்து தழல், தட்டை போன்ற கருவிகளைக் கொண்டு கிளி விரட்டுவதையும் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. பறவைகள் தினைகளைக் கொய்ய வரும் போது சுட்டப்படும் நிலச் சூழல்கள் பாடல்களில் விளக்கம் பெறுகின்றன. தினை விதைத்தல், அதன் விளைவு, முற்றியநிலை, ஐவன நெல் அதன் முற்றிய தன்மை ஆகியனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

2.4.4 அறுவடை செய்தல்

குறிஞ்சில நிலத்தவர்கள் தினை விதைத்து அது விளைந்ததும் அவற்றைக் கிளிகளிடமிருந்து பாதுகாத்து அறுவடை செய்வர். அறுவடைக்கான காலத்தையும் அதன் சூழலையும் குறித்த பாடல்களில் கூற்று நிகழ்த்தும் பெரும்பாலானவர்கள் தலைவனும் தோழியுமாக இருக்கின்றனர். குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் மக்கள் விலங்குகளை வேட்டையாடித் தினை முதலியனவற்றை விதைத்து வாழ்ந்தவர்களாவர் என்று வெள்ளைவாரணர் குறிப்பிடுகிறார். தினை விதைத்து அறுவடை செய்வது நிகழ்ந்தால் தலைவி தினைப் புனத்திற்கு வருவதற்குத் தேவையில்லாமல் போகும் அது தலைவனுக்கு வருத்தம் தரும் செய்தியாகக் கொள்ளப்படுகிறது. தன் நெஞ்சிற்குக் கூறும் தலைவன் தலைவி இனிமேல் தினைப்புனத்திற்கு வரமாட்டாள். “குறியா நோக்கமொடு முறுவல் நல்கி, மனைவயின் பெயர்ந்த காலை” (நற்.44:3-4) எனவே அதற்கு முன்பாகவே கைப்பற்றியிருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறான். தினைக்கதிரை அறுவடை செய்வர் என்பதை,

“நீடுஇலை விளைதினைக் கொடுங்கால் நிமிரக்

கொழுங்குரல் கோடல் கண்ணி செழும்பல” (நற்.44:6-7)

என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. குறவர்கள் ஓய்வெடுக்கின்ற பகுதியானது பெரும் பழமான ஆசினிப்பலா மரத்தினடியாக இருப்பதை, “அயர் முன்றில், குடக்காய் ஆசினிப் படப்பை நீடிய” (நற்.44:8-9) எனக் கூறப்படுகிறது. தன் தமையன்களால் தினைப்புனத்தில் விதைக்கப்பட்ட தினை அறுவடை செய்யப்பட்டது. இதனை, “.... என்னையர் உழுத,கருங்காற் செந்தினை கடியுமுண்டன” (நற்.122:1-2) எனக் கூறுவாள் தலைவி. அதனோடு களவொழுக்கம் நிகழ்வதற்கான சூழலும் இல்லாமல் போகும் என்று உணர்த்துவதாக அமைகிறது. சிறுகுடியினரின் பள்ளம் மிகுந்த பகுதிகளில் மல்லிகை மணம் வீசியது. “மெல்அவல் மருங்கின் மௌவலும் அரும்பின” (நற்.122:4) எனவும் அச்சூழல் கூறப்படுகிறது. தலைவன் தலைவியை

இனி சந்திக்க முடியாது. ஏனெனில் விளைந்த திணையை அறுவடை செய்து விட்டார்கள். இனி அவள் கிளி விரட்ட வரமாட்டாள் என்று கூறுவதனை,

“பைம் புறப்படு கிளி ஓப்பலர்

புன்புல மயக்கத்து விளைந்தன திணையே” (ஐங்.260:3-4)

எனக் கூறப்படுகிறது. இது போல் திணையைக் காக்க, “செய்வாய்ப் பைங்கிளி ஓப்பி” (நற்.259:4) இருந்த தலைவியும் தோழியும் அருவியல் நீராடி மகிழ்ந்தனர். “பெருவரை அடுக்கத்து அருவி ஆடி” (நற்.259:5) மேலும்,

“..... விரிதிரைக்

கடல் பெயர்ந்தனைய ஆகி

புலர்பதம் கொண்டன ஏனற் குரலே” (நற்.259:8-10)

என விரிந்த அலைகளையுடைய கடல் பெயர்ந்து போனது போலத் திணை முற்றி அறுவடைக்குத் தயாரானதால் இனி சந்தித்தல் நிகழாது என கூற்று நிகழ்த்துகிறாள் தோழி. அறுவடைக் காலத்தைப் பற்றிய கவலை தலைவன், தலைவி ஆகியோருக்கு இருப்பதைச் சுட்டுவதாக அமைகிறது.

நன்கு முற்றியத் திணைக்கதிர்கள் தலைசாய்ந்து நிற்பதைக் கண்ட கானவர்கள் அதனை உருவி வலிமையுடைய சந்தன மரத்தால் ஆன உரலில் இட்டு நன்கு முதிர்ந்த யானை கொம்பாலான உலக்கையை மாறிமாறி உயர்த்தி நன்றாகத் திணைக்களைக் குத்துவார்கள் என்பதை,

“..... தாழ்குரல் உரீஇ

முகைவளர் சாந்துஉரல் முத்துஆர் மருப்பின்

வகைசால் உலக்கை வயின்வயின் ஓச்சி” (கலித்.40:3-5)

என்றும்,

“சந்துஉரல் பெய்து தகைசால் அணிமுத்தம்

வஞ்சிமகளிர் குறுவரே வான் கோட்டால்” (சிலம்பு.28)

குறிஞ்சி நிலங்களில் நன்கு விளைந்து தலைகுனிந்த திணைக் கதிர்களை வலிமையான சந்தன மரத்தால் செய்யப்பட்ட உரலிட்டு பெரிய களிற்று யானையின் கொம்புகளால் அத்தினை ஓங்கி மேலும் கீழும் மாறிமாறி குத்தினார்கள் என்பதையும் பண்டைய மக்கள் பயன்படுத்திய புழுங்கு பொருட்களையும் இவ்வடிகள் எடுத்து இயம்புகின்றது. அவ்வளவு செழிமையாகக் குறிஞ்சி நிலமானது திணைகளுடனும் பசுமையுடனும் வளங்களைக் கொண்டு செறிந்து காணப்பட்டு உள்ளதை இதன் வழியின் மூலம் சங்கப் பாடல்களின் வாயிலாக இன்றைக்கும் தெரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

2.4.5 வேட்டைத் தொழில்

மலை சார்ந்த மக்களில் சிலர் வேட்டையில் ஈடுபட்டு அதன் மூலம் கிடைத்த இறைச்சியை உணவாகக் கொண்டனர் என்பதைக் காணமுடிகிறது. “மலை நிலத்துக் குறவர்கள் தாம் வேட்டையாடிய உடும்பிறைச்சி, கடமானிறைச்சி, பன்றியிறைச்சி முதலியவற்றை உண்டனர்.” என்ற கூற்று இதனைக் கூறுகிறது. தலைவனுக்கு வருத்தம் தரும் வகையில் செவ்வரிப் படர்ந்த கண்களைக் கொண்டவளாகத் தோழி இருப்பதைச் சுட்டும் பாடலில் கொடிய வில்லைக் கொண்டு பன்றியை வேட்டையாடியவனின் அம்பில் குருதி படர்ந்திருப்பது கூறப்படுகிறது. குருதி படிந்த அம்பிற்குத் தோழியின் மகிழ்வான கண்கள் ஒப்புமை கூறப்படுகின்றன.

“..... சாரல்

கொடுவிற் கானவன் கோட்டுமா தொலைச்சிப்

பச்சுன் பெய்த பகழி போல

சேயரி பரந்த மாதிழ் மழைக்கண்” (நற்.75:5-8)

என நிலக்காட்சி உணர்த்தப்படுகிறது. தினைப் புனத்தில் மேய வரும் பன்றிகளுக்கு வைக்கப்பட்ட பொறியில் புலி சிக்கி இறந்து விடும். இத்தகைய மலையை உடைய நாடன் என, “ஒண்கேழ் வயப்புலி படுஉம் நாடன்” (நற்.119:3) எனக் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. இதில் புலி வேட்டை என்ற பண்பும் காணப்படுகிறது. கொம்புதிக் கொண்டும் கொல்லும் இயல்புடைய வேட்டை நாய்களுடன் சென்று வேட்டையாடுதலைச் செய்யும் வேட்டுவரை,

“கோடு துவையா கோள்வாய் நாயொடு

காடு தேர்ந்து அசைஇய வயமான் வேட்டு” (நற்.276:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. வலிமையான விலங்குகளை வேட்டையாடக் கூடியவர்கள் என்பதும் இதில் வெளிப்படுகிறது. யானைத் தந்தத்திற்காகப் புலியால் புண்பட்ட யானையினை அம்பெய்தி கொல்கின்றனர்,

“புலியொடு பொருத புண்கூர் யானை

நற்கோடு நயந்த அன்புஇல் கானவர்

விற் கழிப்பட்ட நாமப் பூசல்

உருமிடைக் கடிஇடி கரையும்” (நற்.65:5-8)

அம்பினால் துயருறும் யானையானது மலைகள் முழுவதும் கேட்குமாறு சத்தமெழுப்பும் என்று பாடலடிகள் கூறுகின்றன. முள்ளம் பன்றிகளையும் கானவன் வில்லினால் அம்பெய்து கொல்கிறான். இதனால் அவன் வீட்டிலுள்ள நாய்கள் எல்லாம் குரைப்பதால் அவன் வெற்றிடை அடைந்துள்ளான் என்பதை நினைத்துக்

கொண்டு கல்லால் இணைத்துக் கட்டப்பட்ட வீட்டிற்குப் போகும் வழியானது பாம்புகள் நிறைந்து இறைத்தேடும் கொடிய இருள் நிறைந்த பகுதியாகவும் உள்ளது என்பதை,

“வன்கைக் கானவன் வெஞ்சிலை வணக்கி
உளமிசைத் தவிர்த்த முளவுமான் ஏற்றையொடு
மனைவாய் சூமலி ஒருங்கு புடைஆட

வேட்டுவலம் படுத்த உவகையன் காட்ட” (நற்.285:3-6)

என்ற பாடலடிகள் வலிமையான கைகளைக் கொண்ட கானவன் எய்த அம்பினால் முள்ளம் பன்றிகள் வீழ்வதும் அதனைக் கண்டு நாய்கள் குரைப்பதும், வீட்டிலுள்ளோர் கானவன் வேட்டையாடி விட்டான் என மகிழ்வதும் கூறப்படுகிறது. யானையைக் கொன்று அதன் தந்தத்தை எடுத்து வைப்பதால் ஏற்படும் புலால் நாற்றம் வீட்டெங்கும் வீசுகிறது என்பதை,

“இரும்புவடித் தன்ன கருங்கைக் கானவன்
விரிமலர் மராஅம் பொருந்தி கோல்தெரிந்து
வரிநுதல் யானை அருநிறத்து அழுத்தி
இகல்அடு முன்பின் வெண்கோடு கொண்டுதன்

.....

சாந்த ஞெகிழியின் ஊன்புழுக்கு அயரும்” (அகம்.172:6-13)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. கானவன் வலிமை மிக்கக் கையினால் அம்பு எய்து யானையைக் கொன்று அதன் தந்தத்தை எடுத்து வீட்டில் ஊன்றி வைத்தலால் ஏற்படும் புலால் நாற்றம் வீசுவது கூறப்படுகிறது. அம்பெய்தலால் யானையின் முகம் கிழித்து அம்பில் குருதி தோய்ந்திருந்தது, “களிற்றுமுகம் திறந்த கவுளுடைப் பகழி” (அகம்.132:4) என்ற பாடலடியானது கூறுகிறது. வேட்டை நாய்களுடன் வேட்டைக்குச் சென்று முள்ளம் பன்றியைக் கொன்று வருதலையும் கூறப்படுகின்றன.

வேங்கை மலர்களைக் சூடிக்கொண்டு மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட வில்லை ஏந்திக்கொண்டு பலாப் பழத்தின் தேனைப் பருகிக் கொண்டு தப்பவிடாமல் விலங்குகளைத் துரத்திப் பிடிக்கும் இயல்புடைய வேட்டை நாய்கள் பின்னே சென்றவன் காட்ட மல்லிகைப் புதரில் குருதியுடன் கறையுடன் பதுங்கியிருந்த முள்ளம் பன்றியை அவன் கொன்றான் என்பதை,

“ஓட்டுஇயல் பிழையா வயநாய் பிற்பட
வேட்டம் போகிய குறவன் காட்ட
குளவித் தண்புதல் குருதியொடு துயல்வர
முளவுமாத் தொலைச்சும்” (அகம்.182:5-8)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. இவ்வாறு விலங்குகளை வேட்டையாடும் காட்சிகள் குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்களில் இடம் பெறுகின்றன. தலைவி, தலைவன் கூற்றுக்களை விட மலைப் பகுதியின் அருமை பற்றிக் கூறும் தோழியின் பாடல்களும் வேட்டையாடுதல் குறித்த செய்திகளைத் தருகின்றன.

2.4.6 கானவர்கள் கிழங்கு தோண்டுதல்

குறிஞ்சிநில கானவர்கள் வள்ளிக் கிழங்கையும் கவலைக் கிழங்கையும் தோண்டியெடுத்து அவற்றைத் தம் உணவாகக் கொண்டனர். கிழங்கு அகழ்வதற்காக அவர்கள் ஏற்படுத்திய குழிகளில் முழுவதும் மலையிலுள்ள பொன்றிற மலர்கள் முழுவதும் நிரம்பியதை,

“..... கானவர்
கிழங்குஅகழ் நெடுங்குழி மல்க வேங்கைப்
பொன் மலிபுது வீ” (ஐங்.208:1-3)

இப்பாடலில் உணவிற்காகக் கிழங்குகழ்ந்த குழிகளில் மலர்கள் நிரம்பியிருக்கும் காட்சி வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. பொன்னைப் போன்று வேங்கை மலர்கள் காட்சியளித்தன என்பதை இப்பாடல் சுட்டுகிறது.

2.4.7 திணைக் காவல்

மலையும் மலை சார்ந்த இடமாக விளங்கும் குறிஞ்சி நிலத்தில் திணைக் கதிர்களைப் பறவைகள் தவிர்த்து விலங்குகளும் உண்ண வரும் அல்லது அதனைப் பாழ் செய்யும். “பகற் பொழுதில் திணைப்புனம் காத்தலில் குறமகளிர் ஈடுபடுவது போல் குறவர் செயற்படுவதில்லை. ஆனால் அவர்களும் திணைப்புனம் காத்தல் நடைமுறையாகும். வளர்ந்த சேம்பு, மஞ்சள் ஆகியவற்றைப் பன்றி அகழாமல் காக்கக் குறவர் பறையோசை எழுப்புவது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.”¹⁰ என்று திணைக் காத்தலில் குறவர்கள் ஈடுபடும் நிலைக் கூறப்படுகிறது. விலங்குகளை விரட்டுவதற்குப் பல்வேறு செயல்களை அவர்கள் செயல்படுத்துகிறார்கள்.

தொண்டகப் பறையினை முழக்குவதால் திணைக் கொய்ய வரும் கிளிகள் அச்சம் கொண்டு வராமல் இருக்கும் என்பதை,

“குறக் குறுமாக்கள் புகற்சியின் னறிந்த
தொண்டகச் சிறுபறை பாணி அயலது
பைந்தாட் செந்தினைப் படுகிளி ஓப்பும்” (நற்.104:4-6)

எனச் சுட்டப்படுகிறது. குறவர் சிறுவர்கள் சிறு பறைகளைக் கொண்டு எழுப்பும் ஒலியானது கிளிகளை அச்சம் கொள்ளச் செய்கிறது. எனவே அவை தினைக் கொய்ய வருவதில்லை எனப்படுகிறது.

தினைக் கதிர்கள் பசுமையுடன் காணப்படுவதால் இதனை இரவு நேரங்களில் தின்று பாழ்படுத்தி விடும் காட்டுப்பன்றி, யானை போன்ற விலங்குகளைக் குறிஞ்சி தினைப் புனத்தைப் பாழ்படுத்தாமல் இருப்பதற்காக உயர்ந்த பரணியின் மேல் அமர்ந்து இரவு நேரங்களில் காவல் புரிந்தனர். அப்போது அங்குவரும் விலங்குகளை விரட்டுவதற்காகத் தீயினைக் கொளுத்தி எறிவார்கள். இவ்வாறான செயலினால் வானில் விண்மீன்கள் ஒளிர்வது போல காணப்படும். இதனைக் கண்டு விலங்குகள் அஞ்சி ஓடிவிடும் எனக் கூறப்படுகிறது.

“சேணோன் மாட்டிய நறும்புகை ஞெகிழி

வான மீனின் வயின்வயின் இமைக்கும்” (குறுந்.150:1-2)

என்ற பாடலடிகள் இதனை வெளிப்படுத்தி அமைகின்றன. இதுபோல் பரண்மேல் இருந்து தினைப் புனத்தைக் காக்கும் கானவன் யானையை விரட்டுவதற்கு எறிகொள்ளியை வீசி எறிவதை,

“ஏனல்அம் சிறுதினை காக்கும் சேணோன்

ஞெகிழியின் பெயர்ந்த நெடுநல் யானை

மீன்படு சுடர்ஒளி வெருஉம்” (குறுந்.357:5-7)

என்னும் பாடலடியால் விளங்குகிறது. தலைவன், தலைவியை மணம் செய்து கொள்வதைக் குறிப்பாக உணர்த்தும் தோழியின் கூற்றாக வெளிப்படுவதில் தினைப்புனமும் யானையை விரட்டும் கானவனும் சுட்டப்படுகின்றனர்.

தினைப் புனத்தினுள் நுழைந்து விடும் விலங்குகளை அச்சமுட்டுவதற்காக, ‘பெண் புலியின் பொம்மையைச் செய்து’ அதற்குக் கண்ணாக, ‘கழற்சிக் காயை’ பயன்படுத்துவர். அவ்வாறு செய்து வைத்த பொம்மை புலியை மெய்யென்று கருதி காமவயப்பட்ட ஆண்புலி புணர்ந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

“..... கறிய

கல்முகை வயப்புலி கழங்கு மெய்ப்படுஉ

புன்புலம் வித்திய புனவர் புணர்த்த

மெய்ம்மை அன்ன பெண்பாற் புணர்ந்து” (ஐங்.246:1-4)

என்னும் பாடலில் இது வெளிப்படுகிறது. பொம்மை போல் செய்து விலங்குகளை ஏமாற்றும் திறன் இதில் வெளிப்படுகிறது. விலங்குகளைக் கவண்கல் கொண்டு விரட்டும் கானவனைப் பற்றி,

“..... புலம்படர்ந்து
 இரவின் மேயல் மருஉம் யானைக்
 கால்வல் இயக்கம் ஒற்றி நடுநாள்
 வரையிடைக் கழுதின் வன்கைக் கானவன்
 கடுவிசைக் கவணின் எறிந்த சிறுகல்
 உடுஉறு கணையின் போகி சாரல்
 வேங்கை விரிஇணர் சிதறி தேன்சிதையூஉ
 பலவின் பழத்துள் தங்கும்” (அகம்.292:7-14)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. வலிமைப் பொருந்திய கையையுடைய கானவன் நள்ளிரவில் வேற்று புலத்திலிருந்து மேய்ந்து வரும் யானையின் காலடி ஓசையை அறிந்து, தனது தினைப் புனத்திலுள்ள தினைகளைத் தின்ன வருவதாக நினைத்து பரண்மீது ஏறி, ‘கவணையிற் சிறிய கல்லை வைத்து’ எறிகின்றான். எறிந்த அக்கல்லானது, அம்பு போல விரைந்து சென்று வேங்கை மரத்தின் பூக்களைச் சிதறச் செய்து அங்குள்ள தேனடையைப் பிளந்து பலாச் சுளைக்குள் புகுந்து தங்கிவிட்டதெனக் கூறப்படுகிறது. யானைகளைக் கவண்கல் கொண்டு விரட்டும் நோக்கில் மலையின் வளம் கூற்றுப் பாடலில் கூறப்படுகிறது. யானைகள் தினைப்பயிரை மேய்வதைக் கண்டு அதனை விரட்டுவதற்காகக் கானவன் கவண்கல்லை எறிய அது பெரும் ஒலியை எழுப்பியது எனக் கூறப்படுகிறது.

“தினைமேய் யானை இனன் இரிந்துஓட
 கல்உயர் கழுதில் சேனோன் எறிந்த
 வல்வாய்க் கவணின் கடுவெடி ஒல்லென” (அகம்.392:13-15)

கானவன் விலங்கினங்களை ஓட்டுவதற்காக எறிந்த கவண்கல் குறிஞ்சி நிலத்திற்குச் சிறப்புடையது என்பதை மலைவாழ் உயிரினங்கள் அஞ்சி ஓடியதை வைத்தே அறிய முடிகின்றது. இதுபோன்ற கற்கள் இன்றைய காலத்தில் எங்குமே இல்லை என்பதையும் அறித்திட்டுக் கூறமுடிகிறது.

அது போலத் தழையாடை அசைய வரும் போது அதன் ஓசையானது யானைதான் தினைப் புனத்தில் நுழைந்ததோ என்று கானவர்கள் அஞ்சி கல்லையும், எறி கொள்ளிகளையும் எறிவர்,

“ஒளிதிகழ் ஞெகிழியர், கவணையர், வில்லர்
 களிறு என ஆர்ப்பவர் ஏனல் காவலரே” (கலித்.52:13-14)

என்னும் பாடலடிகள் இதனை விளக்குகின்றன. தோழியின் கூற்றாக வரும் இப்பாடலடிகள் இரவில் வரும் போது இது போன்ற துன்பங்கள் நிகழும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி மணம் செய்துகொள்ள வற்புறுத்துகிறாள்.

தினைப் புனத்தில் மேய்கின்ற பன்றிகளைச் சிறிய பொறிகளை அமைத்து அதன்மூலம் விலங்குகளைக் கொல்வான் என்பதை,

“தினைஉண் கேழல் இரிய புனவன்

சிறுபொறி மாட்டிய பெருங்கல் படாஅர்” (நற்.119:1-2)

இப்பாடலடிகள் கூறுகின்றன. பன்றிகள் தினைப்புனத்தில் மேய வரும் எனக்கருதி பொறியமைக்கும் வழக்கம் இதில் வெளிப்படுகிறது. பரணமைத்து காவல் காக்கும் காவலன், “சேணான் இழைத்த நெடுங்காற் கழுதில்” (நற்.276:5) எனப்படுகின்றான். தினைப்புனத்தில் மேயும் யானையை அம்பால் எய்து துரத்துவதை,

“..... கொடுவிற் கானவன்

புனம்உண்டு கடிந்த பைங்கண் யானை” (குறுந்.333:1-2)

என்ற பாடலடிகள் கூறுகின்றன. தினைப் புனத்திற்குக் காவலுக்குச் செல்லாத போது யானையும், கிளிகளும் திணையைத் தின்று அழிக்கின்றன என்பதை,

“இரும்பு கவர்கொண்ட ஏனற்

பெருங்குரல் கொள்ளாச் சிறுபசங் கிளிக்கே” (நற்.194:9-10)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. தினைப் புனத்திற்குக் காவலுக்குச் செல்வது அக்காலத்து மக்களின் இன்றியமையாத பணியாக இருந்தது என்பதை இதன் வழி உணர முடிகிறது.

பன்றிகள் தினைப் புனத்திற்குள் புகுந்து விடுவதைக் கண்ட காவலன் அதனை விரட்டுவதற்காகக் காவற் பரணில் ஏறி தீப்பந்தத்தை ஏற்றிக் காட்டுவான் என்றும் அதைக் கண்டு பன்றிகள் அச்சம் கொண்டு ஓடும் என்றும் கூறப்படுகிறது. இதனை,

“பகுவாய்ப் பல்லிப்பாடு ஓர்த்து குறுகும்

புருவைப் பன்றி வருதிறம் நோக்கி

கடுங்கைக் கானவன் கழுதுமிசைக் கொளீஇய

நெடுஞ்சுடர் விளக்கம் நோக்கி” (அகம்.88:3-6)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. பன்றிகள் பல்லியின் ஓசையைக் கேட்டவாறு மெதுவாகத் தினைப் புனத்தில் நுழையும் காட்சி இதில் சித்தரிக்கப்படுகிறது. பல்லியின் சத்தத்தைத் தீய சகுணமெனப் பன்றி கருதி தினைப் புனத்திற்குள் நுழையாமல் சென்று விடுகின்றமையை,

“நாழை நுழையும் பொழுதில் தாழாது

பாங்கர்ப் பக்கத்துப் பல்லி பட்டென

மெல்லமெல்லப் பிறக்கே பெயர்ந்து...”(நற்.98:4-6)

என்ற பாடல் பல்லியின் சத்தத்தைக் கேட்ட பன்றி அங்குச் சென்றால் துன்பம் நேருமெனக் கருதி பின்வாங்கிப் பெயர்ந்து விடுவதைக் கூறுகிறது. தினைகள் மிகுதியாக விளைந்திருப்பதை அறிந்த சொர சொரப்பான பிடரியை உடைய ஆண்பன்றி பெண் பன்றியுடன் சென்று விளைந்த தினைக் கதிர்களை உண்ணுவதை அறிந்தக் கானவன் அம்பெய்திப் பன்றிகளைக் கொல்வான் என்பதை,

“பிணர்ச் சுவற்பன்றி தோல்முலைப் பிணவொடு

கணைக் கால்ஏனல் கைம்மிகக் கவர்தலின்

கல்அதர் அரும்புழை அல்கி கானவன்

வில்லின் தந்த வெண்கோட்டு ஏற்றை” (நற்.336:1-4)

என்ற பாடலடிகள் கூறுகின்றன. பன்றிகள் தினைக் கதிரைத் தின்று அழிப்பதால் ஏற்படும் இடர்பாட்டினை உடையவர்கள் என்பதால் பன்றியை கொன்று அதனையும் உணவாக்கிக் கொள்கின்றனர் என்பதை, “குடிமுறை பகுக்கும் நெடுமலை நாட” (நற்.336:6) என்று கூறப்படுகிறது. மாமிசத்தை மலையில் உள்ள அனைவருக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்து உண்பது இதில் கூறப்படுகிறது. இப்பாடலின் கருத்தில் கூறப்படுவது தலைவன் வரும் வழியின் அருமையைத் தோழி உணர்த்துவதாகும்.

விலங்குகளை விரட்டுதற்குக் கவண்கல், வில்,அம்பு, பொறி, தீப்பந்தம் ஆகியனவற்றைப் பயன்படுத்தும் முறையோடு குறிஞ்சிப் பண்ணை இசைத்து யானையை மயக்கி விடும் முறையையும் காணமுடிகிறது.

“பெருவரை மருங்கில் குறிஞ்சி பாட

குரலும் கொள்ளாது நிலையினும் பெயராது

படாஅ பைங்கண் பாடுபெற்று ஓய்பென

மறம்புகல் மழகளிறு உறங்கும்” (அகம்.102:6-9)

என்னும் பாடலடிகள் இதனை உணர்த்துகின்றன. குறிஞ்சிப் பண்ணை இசைத்து யானை உறங்க வைத்ததன் மூலம் தினைப் பயிரைத் தின்னாமல் பாதுகாத்தத் திறம் கொடிச்சி என்னும் குறவர் பெண்ணுக்கு இருந்ததைப் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

2.4.8 விளை நிலத்தைப் பண்படுத்துதல்

குறவர்களாகிய வேட்டுவர்கள் தினை விதைத்து அறுவடை செய்த பின்பு அதனைப் பண்படுத்தும் நோக்கில் தீயிட்டுக் கொளுத்துவர். அவ்வாறு கொளுத்தும் போது அரிதாளினுள் இருக்கின்ற குருவிகள் பறப்பதும் வீழ்வதுமாக இருக்கின்றன. மயில்கள் அதனைக் கண்டு அஞ்சுகின்றன,

“புனவர் கொள்ளியின் புகல்வரும் மஞ்சை

இருவி இருந்த குருவி வருந்தற” (ஐங்.295:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் இதனை விளக்குகின்றன. தினைப்புனத்தை அறுவடைக்குப் பின்னர்த் தீயிட்டுக் கொளுத்துதலை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதைக் காணமுடிகிறது.

2.4.9 தேனெடுத்தல்

குறிஞ்சி நிலத்துக் குறவர்களின் தொழில்களில் ஒன்றாகத் தேனெடுத்தல் காணப்படுகிறது. பல்வேறு மரங்களில் தேனடை காணப்படும் அவற்றை எடுத்து உணவாகக் கொள்ளும் வழக்கம் அவர்களிடம் காணப்படுகிறது. வேங்கை மரக்கிளைகளிலுள்ள தேனடையில் தேனீக்கள் மொய்ப்பதால் ஒழுகிய தேன் பாறைகளின் மீது படிந்திருக்கும் அதனைக் குறவர்களின் இளம் குழந்தைகள் எடுத்து உண்கின்றனர். இவர்கள் உண்டது போக எஞ்சியதை மெல்லிய தலையையுடைய மந்தியின் குட்டிகளும் உண்ணுகின்றன என்பதை,

“..... கொழுங்கண் இறாஅல்

புள்ளுற்றுக் கசிந்த தீம்தேன் கல்அளைக்

குறக் குறுமாக்கள் உண்ட மிச்சிலைப்

புந்தலை மந்தி வன்பறழ் நக்கும்” (நற்.168:2-5)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. தேனீறால்கள் நிறைந்து காணப்படும் சூழலாக மலைப் பகுதியானது காட்சியளிக்கிறது. குறவர்களின் மக்கள் தேனெடுத்து உண்ணுதல் அல்லது வழிந்திருக்கும் தேனினை உண்ணுதல் என்பன நிகழ்கின்றன. வேடர்கள் தேனீறால்களை எடுப்பவர்கள், “தீம்தேன் கொள்பவர்” (நற்.292:3) எனக் கூறப்படுகின்றனர். தேனை எடுப்பதற்கு ஏணியைப் பயன்படுத்துகின்றமையை, “தேனின் இறால் எனஏணி இழைத்திருக்கும்” (கலித்.39:9) என்னும் பாடலடி சுட்டுகிறது. இவ்வாறு குறவர்களும், வேடர்களும் மலைகளில் தேனீறால்களை எடுத்துப் பயன்படுத்தும் நிலைக் கூறப்படுகிறது.

2.4.10 மரம் வெட்டும் தொழில்

குறவர்கள் சந்தன மரத்தை வெட்டி அடுப்பெரிக்கப் பயன்படுத்தும் வகையில் வளமுடையவர்கள் என்பதை,

“குன்றக் குறவன் சாந்த நறும்புகை

தேம்கமழ் சிலம்பின் வரையகம் கமழும்” (ஐங்.253:1-2)

இப்பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. அவ்வாறு மரத்தை வெட்டி அடுப்பெரிப்பதால் எழும் புகையின் நறுமணம் மலையில் எங்கும் பரவிற்று என்று கூறப்படுகிறது.

2.4.11 குறவர்களின் பொழுது போக்கு

மனிதர்கள் உழைப்பில் ஈடுபடும் நேரம் தவிரப் பிற நேரங்களில் பல்வேறு பொழுது போக்குகளில் ஈடுபடுவது வழக்கமாகக் காணப்படுகிறது. சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியலானது உழைப்பில் ஈடுபட்ட பின்னர் இசை முழக்கியும், பறையடித்தும், குறிஞ்சிப் பண் இசைத்தும் பொழுது போக்கினர் என்பதைக் காணமுடிகிறது.

கழைக் கூத்தினைக் கண்டு குறிஞ்சி நிலத்துச் சிறுவர்கள் ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தனர் என்பதை,

**“ஆடுமகள் நடந்த கொடும்புரி நோன் கயிற்று
அதவத் தீம்கனி அன்ன செம்முகத்**

.....

குறக் குறுமாக்கள் தாளம் கொட்டும்” (நற்.95:2-6)

என்னும் அடிகளால் அறியலாம். ஆடுமகள் அத்திப்பழம் போன்ற சிவந்த முகத்தினையும், பஞ்சு போன்ற தலையினையும் கொண்டவளாகக் கயிற்றின் மேல் நடந்து வித்தை காட்டுகிறாள். சிறுவர்கள் தாளம் கொட்டி மகிழ்ச்சியோடு கண்டு களிக்கின்றனர் என்பது உணர்த்தப்படுகிறது. கூத்தாடும் பெண்கள் வேங்கைப் பூக்களைச் சூடிக் கொண்டு தொண்டகப் பறையினை இசைத்து கூத்து ஆடுகின்றனர். என்பதை,

“தேம்கமழ் இணர வேங்கை சூடி

தொண்டகப் பறைச்சீர் பெண்டிரொடு விரைஇ

மறுகில் தூங்கும் சிறுகுடிப் பாக்கத்து” (அகம்.118:2-4)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. தொண்டகப் பறையினைக் கொண்டு இசைத்து மகிழ்ந்திருக்கின்றனர் என்பதைக் காணமுடிகிறது. “தொண்டகச் சிறுபறை” (குறுந்.375:4) என்ற பாடலடியும் இதனைக் குறித்து நிற்கிறது. அறுவடையின் போதும் தெய்வங்களுக்குப் படையலிட்டு பின்பு பறையிசைத்து மகிழ்ச்சியில் கூத்தாடுவார்கள்,

“சிறுதினை விளைந்த வியன்கண் இரும்புனத்து

இரவு அரிவாரின் தொண்டகச் சிறுபறை

பாணாள் யாமத்தும் கறங்கும்”(குறுந்.375:3-5)

என்ற பாடலடிகள் அறுவடைக் காலத்தில் திணையை அறுவடை செய்த பின் சிறுபறைகளை வைத்து ஒலியெழுப்பி மகிழ்ச்சிக் கூத்தாடுவர் எனக் கூறப்படுகிறது.

“மணிஅரை யாத்து மறுகின் ஆடும்

உள்ளி விழவின் அன்ன

அலர்ஆ கின்றுஅது பலர்வாய்ப் பட்டே” (அகம்.368:17-19)

என்னும் பாடலடிகள் தலைவன் தலைவியரிடையே உள்ள களவொழுக்கம் மக்களுக்குத் தெரிந்து அலராகி விட்டது என்பதைக் குறிப்பதற்கு அம்மக்களிடையே நடைபெறும் உள்ளி விழா குறித்துக் கூறப்பட்டது. அவ்விழாவின் போது பெரும் ஆரவாரமும் மகிழ்ச்சியும் காணப்படும் எனக் கூறப்படுகிறது.

2.4.12 குறவர்கள் வழிபாடு செய்தல்

குறிஞ்சி நிலத்தின் தெய்வமாகக் கருதப்படும் முருகனை வழிபட்டு வணங்கும் வழக்கம் அவர்களிடம் காணப்படுகிறது. “சிவப்பாகக் காணும் நெஞ்சம் முருகுறையும் குன்றத்தைப் போற்றுவதாக அமைந்துள்ளது இப்பாடல். ஏனை நான்கு பாடல்களில் வேலனை அழைத்து வெறியர்தலும், மறியறுத்து வணங்கலுமாகிய செயல்கள் கூறப்படுகின்றன.”¹¹ இவர்கள் ஊருக்குப் பொதுவில் இருக்கும் வேங்கை மரத்தின் பொன் நிறத்திலான மலர்களைப் பறித்து, அங்குள்ள முருகக் கடவுளை வணங்கி வழிபாடு செய்வர். “மேலும் அக்காட்டிலுள்ள தேனையெடுத்து முருகக் கடவுளுக்குப் பலி கொடுக்கின்றனர் என்பதை,

“மன்ற வேங்கை மலர்சில கொண்டு

மலைஉறை கடவுள் குலமுதல் வழுத்தி

தேம்பலிச் செய்த” (ஐங்.259:2-4)

என்னும் பாடலடிகளின் மூலம் வழிபாட்டிற்குத் தேனைப் பயன்படுத்தும் முறையை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. தேனினைப் பலியாகச் செலுத்துதல் என்பது அங்குக் கிடைக்கும் பொருளாகையால் அதனைக் கொண்டு வழிபாடு செய்கின்றனர் எனலாம். சுவரில் கடவுள் படத்தை வரைந்து வழிபட்டனர் என்பதையும் அச்சுவரினின்று படம் அழிந்து போனதால் பலிசெலுத்தி வழிபடாமல் அவ்விடம் களையிழந்து காணப்படுகிறது. என்றும்,

“எழுது அணிகடவுள் போகலின் புல்லென்று

ஒழுகுபலி மறந்த மெழுகாப் புன்தினை” (அகம்.167:15-16)

குறிப்பிடப்படுகிறது. பலிசெலுத்தி வழிபடுதல் பண்டைத் தமிழரின் வழக்கமாகக் காணப்பட்டமையை இதன் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. அது போலப் பஞ்ச காலத்தில் கடவுளுக்குப் படைக்க வேண்டிய பலியைச் செலுத்தி வழிபடும் வழக்கத்தை மக்கள் நிறுத்தி விட்டனர் என்பதை,

“சுரைஇவர் பொதியில் அம்குடிச் சீறார்

நாட்பலி மறந்த நரைக்கண் இட்டிகை” (அகம்.287:5-6)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. அக்காலத்தில் செழிப்பான காலத்தில் தான் கடவுளுக்கு பலி செலுத்தி மகிழ்ச்சியுடன் வழிபட்டனர் என்பதைக் காணமுடிகிறது.

அறுவடை செய்த பின் சுற்றத்தாருடன் கடவுளை வழிபட்டு பலி செலுத்தி உண்பர். அவ்வாறு உண்பதற்காகப் பலி செலுத்தி வைக்கப்பட்ட திணையை மயிலானது உண்டது. அதன் மேல் தெய்வம் ஏறி ஆடுவதைப் போலக் காட்சியளித்தது எனக் கூறுவதனை,

“புனவன் துடவைப் பொன்போல் சிறுதினைக்

கடிஉண் கடவுட்கு இட்ட செழுங்குரல்

அறியாது உண்ட மஞ்ஞை” (குறுந்.105:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறு குறிஞ்சி நிலத்தில் வழிபாடு நிகழ்த்தும் போது அப்போது விளைந்த பயிர்களையோ அங்குக் கிடைக்கும் தேனையோ பலியாகச் செலுத்தும் வழக்கம் காணப்படுகிறது. பஞ்சம் ஏற்பட்ட காலத்தில் தெய்வத்திற்குப் பலி செலுத்தாமல் ஊரார் பலி பீடத்தை வெறுமனே வைத்திருப்பது கூறப்படுகிறது. கடவுளின் உருவத்தைச் சுவரில் வரைந்து அதனை வழிபடும் வழக்கமும் காணப்படுகிறது.

2.5 குறிஞ்சி நிலத்தின் மலர்களும் மரங்களும்

நிலத்தின் பெயர் அந்நிலத்தில் வளரும் பூவினைக் கொண்டு அமைகிறது எனக் கூறுவர். திணைப் பெயர்கள் யாவும் மலர்ப் பெயர் கொண்டு அழைக்கப்படுகின்றன. குறிஞ்சி நிலத்தில் மலர்களும் மரங்களுமான காட்சிகள் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. நிலத்தின் அடையாளமாக இயற்கையை எடுத்துக்காட்டுவதாக அவையே காணப்படுகின்றன. மரங்களிலிருந்தும் மலர்கள் வீழ்ந்து சூழலில் புத்துணர்ச்சியை எழுப்புவதாகக் காட்சிகள் அமைகின்றன.

2.5.1 திணைக் கதிர்கள்

குறிஞ்சி நிலத்தவரின் உணவுக்கான அடிப்படையாக விளங்குவது திணையாகும். இதன் விளைச்சலே மக்களின் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமாக அமையும். எனவேதான் அறுவடையின் போது ஒலியெழுப்புகிறார்கள் எனக் காணமுடிகிறது. “தோடுதலை வாங்கிய நீடுகுரற் பைந்தினை” (நற்.317:3) எனச் செழிப்புடன் காணப்படும் திணைக் கதிர்கள் சாய்ந்து காணப்படுவதும், “மணிஏர் தோட்ட மைஆர் ஏனல்” (நற்.344:2) எனக் கருமையான நிறத்தில், “தடக்கையின் தடைஇய” (நற்.344:3) என யானையின் துதிக்கையைப் போன்றும், “முறஞ்செவி யானைத் தடக்கையின் தடைஇ” (நற்.376:1) என யானையின் காதுகளைப் போலவும், “இறைஞ்சிய குரல் பைந்தாட் செந்தினை” (நற்.376:2) எனவும் கதிர்கள்

காணப்படுகின்றமை கூறப்படுகிறது. “கரிக்குறட்டு இறைஞ்சிய செறிக்கோட் பைங்குரல்” (குறுந்.198:4) எனப் பசிய தாள்களையும் செவ்விய கதிர்களும், “வணர் குரற் சிறுதினை” (நற்.373:8) வளைந்த கதிர்களும் கொண்ட தினைகள் காணப்படும் சூழல் கூறப்படுகிறது.

2.5.2 வேங்கை மலர்களும் மரமும்

மலைப்பகுதிகளில் வளரும் மரங்களில் வேங்கை பொன் போன்ற பூக்களைக் கொண்டு விளங்குவதாகக் கூறப்படுகிறது. “பொன் போன்ற பூங்கொத்துக்களை உடைய வேங்கை மரங்கள் மணத்தை நிறைத்துக் கொண்டிருக்கும் குளிர்ந்த சோலைகளையுடைய மலை நாடனே என்று தலைவனை விளிக்கின்றாள்.”¹² என வேங்கை மலர்கள் மலரும் வளத்தினை உடைய தலைவன் குறிக்கப்படுகின்றான். அதன் மலர்களைப் பறித்துப் பெண்கள் சூடிக் கொள்வர் எனவும் வேங்கை மரத்தின் கீழ் நின்று மலர் பறிக்கும் போது மரம் வளைந்து கொடுக்கும் என்றும் கூறப்படுகிறது. “குறும்பொறைத் தடைஇய நெடுந்தாள் வேங்கை” (குறுந்.134:3) என்று பூவினையுடைய வேங்கை மரத்தின் மீது அருவி மோதுவதால் பூக்கள் உதிர்கின்றன எனக் கூறப்படுகிறது. “வேங்கை, குறவர் மகளிர் கூந்தற் பெய்ம்மார்” (குறுந்.208:2-3) என்று வேங்கை மலரை பெண்கள் சூடிக் கொள்வர் என்பதும். பூக்கள் விழுவதற்காகப் புலி, புலி என்று பூசல் இடுகின்றனர் என்பதை,

“மன்ற வேங்கை மலர்பதம் நோக்கி

ஏறாது இட்ட ஏமப் பூசல்” (குறுந்.241:4-5)

என்னும் பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. அவ்வாறு பூசலிட்டால் பூப்பறிப்பதற்காக வேங்கை மரக்கிளைத் தாழ்ந்து கொடுக்கும் என்றும், “கிளர்ந்த வேங்கைச் சேண்நெடும் பொங்கர்ப்” (அகம்.52:2) ஒலியெழுப்பியவாறு பூப்பறிப்பர் என்றும் கூறப்படுகிறது. வேங்கை மலர்கள் பொன்போல் ஒளி கொடுக்கும் என்பதை,

“..... வேங்கைச் சேண்நெடும் பொங்கர்ப்

பொன்றேர் புதுமலர்” (அகம்.52:2-3)

என்னும் அடிகள் இதனை வெளிப்படுத்துகின்றன. பொன்போல் இருக்கும் பூக்கள் புலியைப் போன்று காணப்படுகின்றன என்பதை,

“..... வேங்கை கொய்குவம் சென்றுழி

புலிபுலி என்னும் பூசல் தோன்ற” (அகம்.48:6-7)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. வேங்கை மரத்தின் அரும்புகள் வண்டுகளால் உதிர்வதை, “அரும்புமுதிர் வேங்கை அலங்கல் மென்சினை” (அகம்.242:1) என்ற

அடி கூறுகிறது. மலைமுழுவதும் மழை பெய்தமையால் வேங்கை மரங்களில் மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும், “வேங்கை தந்தவெற்பு அணி நல்நாள்” (நற்.396:3) எனப்படுகிறது. அப்பூக்கள் காற்றடித்தால் உதிரும்,

“வங்கூழ் ஆட்டிய அம்குழை வேங்கை

நன்பொன் அன்ன நறுந்தாது உதிர” (அகம்.378:3-4)

எனக் கூறப்படுகிறது. கொல்லன் உலைக்களத்தின் தீ பொறி போலக் காய்களையுடைய வேங்கை மரமானது மலர்களை உதிர்த்தது.

“..... கொல்லன்

எறிபொன் பிதிரின் சிறுபல தாஅய்

வேங்கை வீஉகும் ஓங்கு மலைக்காட்சி” (நற்.13:5-7)

என்ற பாடலடிகளில் இது விளங்குகிறது. கரிய காம்பினை உடைய வேங்கை மலர்கள், “கருங்கால் வேங்கைப், பொன்மருள் நறுவீ” (நற்.257:5-6) எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. பொன்னிற வேங்கை மலர்கள் பூத்திருப்பதை, “மணிஞர் அரும்பின் பொன்வீ தாஅய்” (அகம்.232:8) என்ற பாடலடி கூறுகிறது. வேங்கைப் பூக்கள் பாறைகளில் சிதறிக் கிடக்கும். இதனை, “பொன்மருள் நறுவீ கல்மிசைத் தாஅம்” (நற்.257:6), மலைச்சுனை நீரில், “வேங்கை, வெற்புஅணி நறுவீ கற்சுனை உறைப்ப” (நற்.334:3-4) உதிரும். பாறைகளில் சிதறிக் கிடக்கும் வேங்கைப் பூக்கள் புலிக்குருளை உறங்குவது போலக் காட்சியளிப்பதை,

“கருங்கால் வேங்கை வீஉகு தறுகல்

இரும்புலிக் குருளையின் தோன்றும் காட்டிடை” (குறுந்.47:1-2)

என்ற பாடலடிகள் கூறுகின்றன. வேங்கை மலர்கள் உதிரப்படுத்திருந்த யானை எழுந்து கொள்ளும், “வேங்கை, வீயா மென்சினை வீஉக யானை,ஆர்துயில் இயம்பும்” (குறுந்.247:4-6) வேங்கை மலர்கள் மொத்தமாக உதிர்ந்து கிடக்கும் போது மான் இளைப்பாறுவது போலத் தோன்றும் என்பதை,

“பெருவரை வேங்கைப் பொன்மருள் நறுவீ

மான்இனப் பெரும்கிளை மேயல் ஆரும்” (ஐங்.217:1-2)

என பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. கருமையான வேங்கை இலைகள், “கருங்கால் வேங்கை மாத்தகட்டு ஒள்வீ” (ஐங்.219:1) விழுந்து கிடக்கின்றன. அரும்புகள் அற்ற வேங்கை மரத்தின், “அரும்பு அறமலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை” (குறுந்.26:1) அடிப்பகுதி கருமையாயிருக்கிறது. வேங்கை மலரும் காலத்தைத் தலைவி எதிர்நோக்கியிருக்கிறாள். அது தலைவன் வரும் பருவம் ஆகும். “வேங்கை விரிவு

இடம் நோக்கி” (கலித்.38:25) என்கிறது பாடலடி. வேங்கை மலர்கள் பொன்போல் ஒளிருவதை, “எரிமருள் வேங்கை இருந்த தோகை” (ஐங்.294:1) என்றும், “பொன்னெ, மலர்ந்த வேங்கை” (அகம்.188:8-9) என்றும், “மணிஏர் அரும்பின் பொன்வீ” (அகம்.232:8) என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. எரிமருள் வேங்கை என்ற சொற்றொடர் குறிஞ்சிப் பாடல்களில் பலமுறை பயின்று வந்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. வேங்கை மரம் கரிய நிறத்தில் இருப்பதை, “கருங்கால் வேங்கை” (குறுந்.26:1) என்றும், “கருங்கால் வேங்கை மாத்தகட்டு ஒள்வீ” (ஐங்.219:1) என்றும், “கருங்கால் வேங்கைப், பொன்மருள் நறுவீ” (நற்.257:5-6) என்றும் கூறப்படுகின்றன. வேங்கை மரத்தின் மேல் அமர்ந்துள்ள மயிலின் தோற்றம் மகளிர் பூக்கொய்யும்தோகை போலத் தோற்றம் தரும் என்பதை,

“விரிந்த வேங்கைப் பெருஞ்சினைத் தோகை

பூக்கொய் மகளிரின் தோன்றும்” (ஐங்.297:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. நெருப்பு கொழுந்து விட்டதைப் போன்று வேங்கை மலர்கள் கொத்தாக இருப்பதை, “எரி அகைந்தன்ன வீததை இணர, வேங்கை” (நற்.379:3-4) என்று கூறப்படுகிறது. வேங்கைப் பூத்திருப்பது புலியானது படுத்திருப்பது போன்ற தோற்றத்தைத் தருகின்றமையை, “உறுபுலி உருஏய்ப்பப் பூத்த வேங்கை” (கலித்.38:6) என்று கூறப்படுகிறது. “வேங்கை தாஅய தேம்பாய் தோற்றம், புலிசெத்து” (அகம்.12:10-11) என்று புலியின் தோற்றத்தை உடையதாக வேங்கை மலர்கள் காட்சியளிக்கின்றன. “வேங்கை ஒள்வீப்,புலிப்பொறி கடுப்பத் தோன்றலின்” (அகம்.228:10-11) என்ற பாடலடியானது பெண்யானை வேங்கை மலர்களைப் புலியென்று நினைத்து குருதியை வெளிப்படுத்துகிறது.

மணம் வீசுகின்ற அருவிகள் விழுகின்ற உயர்ந்த மலைச்சாரல் பகுதிகளில் தேனிணம் மொய்க்கும் இடத்தில் வேங்கை மரங்களானது ஓங்கி உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கும். “..... வேங்கைத் தகைபோல” (கலி.48:1) எனக் கூறப்படுகிறது.

இவ்வாறு குறிஞ்சி நிலத்தில் வேங்கை மரமும் அதன் மலர்களும் குறித்த காட்சி உரைக்கப்படுகிறது. வேங்கை மரத்தின் மலர்கள் பொன்னைப் போன்று காட்சியளிப்பதாகப் பெரும்பாலும் கூறப்படுகின்றன. ஓங்கி உயர்ந்திருக்கும் மலைகளில் வேங்கை மரங்களும் அதன் மலர்களும் செறிந்து காணப்படுவது பாடல்களில் வெளிப்படுகிறது. நிலத்தோற்றத்தின் காட்சிகளை மலர்கள் வழி உணர்ந்து கொள்ளும் வகையில் இம்மலர் குறித்த பாடல்கள் அமைகின்றன.

2.5.3 காந்தள் மலர்கள்

மலை குன்றுகளில் காணப்படும் காந்தள் மலரானது அழகுயுடையதாகவும், நறுமண முடையதாகவும் உள்ளன. காந்தள் மலர்வது தலைவனின் வருகையை உணர்த்தும் பருவம் ஆகும். “காந்தள் மலரும் பருவம் நோக்கி வண்டு இருத்தல். மணத்திற்குச் சுற்றத்தார் மனம் நெகிழும் காலத்தை எதிர்நோக்கித் தலைவன் இருத்தலாம்.”¹³ என்று குறிப்பிடுகிறார் கா.கோவிந்தன். “சிலம்புகமழ் காந்தள் நறுங்குலை அன்ன” (ஐங்.293:1) என்றும், “அடுக்கம் நாறுஅலர் காந்தள்” (கலித்.59:3) என்றும் காந்தளின் நறுமணம் சுட்டப்படுகிறது. கடவுளுக்குக் சூடக் கூடிய மலராக, “கடவுட் காந்தளளும் பலஉடன்” (அகம்.152:17) காந்தள் கூறப்படுகிறது. ஒளிபொருந்திய காந்தளின் நறுமணம், “சினைஒண் காந்தள் நாரும் நறுநுதல்” (அகம்.338:7) எனத் தலைவியின் நெற்றிக்கு ஒப்பாகக் கூறப்படுகிறது. அகன்ற இலைகளைக் கொண்ட காந்தளின் பூங்கொத்துக்களில் வண்டுகள் தேன் உண்ணுகின்றதை, “அகல்இலைக் காந்தள் அலங்குகுலைப் பாய்ந்து” (நற்.185:8) எனக் கூறப்படுகிறது. குருதியை ஒத்த காந்தள் மலர்கள் பூத்திருப்பதை, “குருதிப் ஒப்பின் கமழ் பூங்காந்தள்” (நற்.399:2) என்றும், “குருதிப் பூவின் குலைக் காந்தட்டே” (குறுந்.1:4) என்றும் குறிப்பதைக் காணலாம். துடுப்பு அசைவது போலக் காந்தள் மலர்கள் அசைகின்றன என்பதை, “பல்துடுப்பு எடுத்த அலங்குகுலைக் காந்தள்” (அகம்.108:15) குறவர் குடித்து மகிழும் இடத்தில் காந்தள் மலர்கள் மடல்கள் ஓடிந்து, “காந்தள், நீடுஇதழ் நெடுந் துடுப்பு” (அகம்.78:8–9) எனக் கிடக்கின்றன. கொண்டல் காற்றில் மலர்கள் விழுந்து, “கொண்டலின் தொலைந்த ஒண்செங் காந்தள்” (குறுந்.185:6) கிடக்கின்றன. கொத்துக்களாய் விளங்கும் செங்காந்தள், “அலங்கு குலைக் காந்தள்” (குறுந்.239:3) எனப்படுகிறது. மழை பெய்து அருவிகளில் ஓடும் நீரில் காந்தள் மலர்கள் அடித்துச் செல்லப்படுதலால் மலையெங்கும் நறுமணம் வீசுகிறது. “அருவி ஆர்ந்த தண்நறுங் காந்தள்” (குறுந்.259:2) எனப்படுகிறது. நறுமணம் வீசும் காந்தள் மலர்களில் வண்டுகள் அமர்ந்து குதுகலிப்பதை,

“காந்தள்அம் கொழுமுகை காவல் செல்லாது

வண்டுவாய் திறக்கும் பொழுதில் பண்டும்” (குறுந்.265:1–2)

என்ற பாடலடிகள் கூறுகின்றன. அதுபோல, மலரின் தேனை உண்டு செல்கின்ற வண்டுகளை,

“..... நானுகுலைக் காந்தள்

கொங்குஉண் வண்டின் பெயர்ந்து புறமாறி” (ஐங்.226:2-3)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. “காந்தள், கமழ்குலை” (நற்.313:6-7) என்று காந்தளின் மணம் வீசுகின்ற மலைக் குறிக்கப்படுகிறது. சுனைகளில் காந்தள் மலர்கள் மலர்ந்து வந்துள்ளன. “கடிசனை கவினிய காந்தள் அம்குலையினை” (கலித்.45:2) என்ற பாடலடி கூறுகிறது. காந்தள் மலர்களில் வண்டுகள் தேன் உண்ணும், “அகல்இலைக் காந்தள் அலங்கு குலைப்பாய்ந்து” (நற்.185:8) எனப்படுகிறது. மலையெங்கும் பூத்துக்குலுங்கும் பூக்களில் காந்தள் நறுமணமும் உடையதாக இருப்பதைப் பாடல்கள் வழி உணர முடிகிறது.

இவ்வாறு மலைப்பகுதியில் காந்தள் செடிகள் மலர்ந்து செழித்திருக்கும் காட்சியினைத் தலைவன், தலைவி, தோழி ஆகியோரது கூற்றுப்பாடல்கள் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. காந்தள் மலர்களில் அமரும் வண்டுகள், தேன் குடிக்கும் வண்டுகள், மலர்ந்து மணம் பரப்பும் காந்தள் மலர்கள் என வருணிக்கப்படுகின்றன.

2.6 குறிஞ்சி நிலத்தின் பிறமலர்கள்

வேங்கை, காந்தள், குறிஞ்சி தவிர வேறு பல மலர்களும் கருப்பொருளாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அம்மலர்கள் குறித்த பாடல்கள் குறைவாகக் காணப்படுகின்றன. விளைந்திருக்கும் நெற்கதிர்கள் முழுவதையும் அறுவடைச் செய்தப் பிறகும் அந்நிலத்தில் இருக்கும் நெய்தல் மலர் மட்டும் குளிர்ச்சியுடனே காணப்படுகின்றது. என்பதை, “கண்போல் நெய்தல் போர்வில் பூக்கும்” (நற்.8:8) என்ற பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. நெல்லினிடையே வளரும் நெய்தல் மலர் மீது வண்டுகள் மொய்க்கும் எனக் கூறுகிறது. இதுபோல் குவளை மலரானது சுனைகளில் காணப்படும், “பாசடை நிவந்த பனிமலர்க் குவளை” (ஐங்.225:2) என்று கூறப்படுகிறது. மலையில் அடையாளமாகச் சுட்டக் கூடிய குறிஞ்சிப் பூக்கள் கரிய கரும்புடன் மலர்ந்து குலுங்கியது. “கருங்காற் குறிஞ்சி மதன்இல் வான்பூ” (நற்.268:3) என்ற பாடலடி இதனைக் குறிப்பிடுகிறது. மலைப் பகுதியில் பொன்னிற மலர்களையும் மணிபோலும் அரும்புகளையும் உடையதாக மரங்கள் காணப்படுகின்றன.

“பொன் வீமணி அரும்பினவே

என்ன மரங்கொல்” (ஐங்.201:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் இதனை வெளிப்படுத்துகின்றன. மலைகளில் உள்ள மரங்களிலும் மலர்கள் மலர்ந்து மலைக்கு அழகு சேர்க்கின்றன என்பதை இதன் வழி அறிந்து கொள்ளலாம்.

2.6.1 கூதளம் கொடி மலர்தல்

மலையும் மலைசார்ந்த இடமாக இருக்கும் குறிஞ்சி நிலமானது மழைபெய்யும் குளிர்ச்சியான பகுதிகளைக் கொண்டு காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு பொழியும் மழையினால் அந்நிலத்திலுள்ள கூதளம் கொடியானது மலரத் தொடங்கும். இம்மலர்களிலுள்ள தேனினை வண்டுகள் உண்டு ஓசையெழுப்பும் என்பதை,

“கூதிர் கூதளத்து அலரி நாளும்

மாதர் வண்டின் நயவரும் தீம்குரல்” (நற்.244:2-3)

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன. உயர்ந்த மலைதனில் குறிஞ்சி நிலத்தில் முட்டையான தண்டியினையுடைய கூதளங் கொடியானது காற்றில் அசைகின்றது என்பதை, “குறுந்தாட் கூதளி ஆடிய நெடுவரை” (குறுந்.60:1) என்னும் பாடலடி சுட்டுகிறது.

2.6.2 குவளை மலர் மலர்தல்

சோலையில் பூத்துக் குலுங்கும் குவளை மலர்களைச் சூடும் பெண்கள் குவளை மலர்களைக் கொய்தபடி சுனையில் நீராடுகின்றனர். “அம்கண் அறைய அகல்வாய்ப் பைஞ்சனை” (நற்.357:7) எனப்பாடலடி குறிப்பிடுகிறது.

2.6.3 சுரபுன்னை

மலை சார்ந்த பகுதிகளில் விளைந்து வளரும் சுரபுன்னை மரங்கள் மலையின் வளத்தை எடுத்துக் காட்டுவதாக அமையும் தோழி தலைவியிடம் அவளது மலை வளத்தினைக் கூறும் போது சுரபுன்னை நிறைந்த மலை, “வழைஅமை சிலம்பில்” (நற்.222:7) என்கிறாள். வறட்சியிலும் பாறைகளில் வளரக் கூடியது சுரபுன்னை, “வறன்உறல் அறியாத வழைஅமை” (கலித்.53:1) எனப்படுகிறது. மலையெங்கும் சுரபுன்னை அடர்ந்து காணப்படுவது. “வழைஅமல் அடுக்கத்து” (அகம்.328:1) எனச் சுட்டப்படுகிறது.

2.6.4 பலா மரம்

மரவகைகளில் இனிமையான சுளைகளைக் கொண்ட பலாமரமானது இனிமைக்கான உவமையாகப் பல பாடல்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. மலையின் வளத்திற்கு அடையாளமாகப் பலா மரங்களில் விளையும் பலாப்பழங்கள்

கூறப்பட்டுள்ளன. “பலாப்பழம் கனிந்து உதிர அதனால் தேன்கூடு சிதைந்தது. அவ்வுதிர்ந்த பலாமாவின் மீது விழுந்து மாங்கனியைச் சாய்க்க மாங்கனி சிதறியது. அப்பலா மேலும் வாழையைத் தாக்க வாழையின் செழிய மடல் கிழிந்தது.”¹⁴ என்று கலித்தொகையில் காட்சி சித்தரிக்கப்படுகிறது. ஆசினிக்காய் எனப்படும் பலாக்காயின் மீது மின்மினிப் பூச்சிகள் அமர்வது மழைக்கான அறிகுறி என்பதை அங்கு வாழும் மக்கள் அறிந்திருப்பர் இதனை,

“குடக்காய் ஆசினிப் படப்பை நீடிய

பல்மர உயர்சினை மின்மினி விளக்கத்து

செல் மழை இயக்கம் காணும்” (நற்.44:9-11)

என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. மரத்தின் வேர்கள் தோறும் சிவந்த பழங்கள் தொங்கும் மரங்களைக் கொண்ட பகுதி என்பதை, “செவ்வேர்ச், சினைதொறும் தூங்கும் பயம்கெழு பலவின்” (நற்.77:4-5) என்றும், “செவ்வேர்ப் பலவின் பயம்கெழு” (நற்.201:5) கூறப்படுகிறது. வேரில் தூங்கும் பலா என்பதை, “வேர்க்கொண்டு தூங்கும் கொழுஞ்சுளைப் பெரும்பழம்” (நற்.213:3) எனப் பாடலடி குறிப்பதைக் காணலாம். மலையில் நிறைந்திருக்கும் பலாமரங்கள், “பலவுஉறு குன்றம் போல” (நற்.253:8) எனக் கூறப்படுகின்றது. பல குலைகளைக் கொண்ட பலாமரங்கள், “பல்கோட் பலவின் பயிர்ப்பு உறுதீம்கனி” (கலித்.50:12) நிறைந்திருக்கின்றன. நல்ல சுளைகளைக் கொண்ட பலாமரங்கள், “கொழுஞ் சுளைப்பலவின் பயம்கெழு கவாஅன்” (நற்.326:1) காணப்படுகின்ற மலையாக உள்ளது. வீட்டின் முற்றத்தில் குரங்குகள் பலாப்பழங்களைத் தின்று கொட்டைகளை உதிர்க்கின்றமையை, “முன்றிற் பலவின் படுசுளை மரீஇ” (நற்.373:1) எனக் கூறப்படுகிறது. பூப்போல மணக்கும், “பூநாறு பலவுக்கனி” (குறுந்.373:6) பலாவைக் காப்பதற்காக அம்மரத்தைச் சுற்றி வலையைப் பின்னுகிறான் குறவன். “கலைகை தொட்ட கமழ்சுளைப் பெரும்பழம்” (குறுந்.342:1) என மணம் வீசும் பலாமரத்தின் மீது, “கடியுடை மரந்தொறும் படுவலை மாட்டும்” (குறுந்.342:3) வலையைப் பின்னுவது கூறப்படுகிறது. மந்தியின் பெரும்பசியைப் போக்குதற்குப் பலாமரத்தின் பழச்சுழையைக் கடுவன் பறித்தலை,

“கயந்தலை மந்தி உயங்குபசி களைஇயர்

பார்ப்பின் தந்தை பழச்சுழை தொடினும்” (அகம்.288:12-13)

என்னும் பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பலாமரங்கள் நிறைந்திருப்பதை, “பலவில்சேர்ந்த பழம்ஆர் இனக்கலை” (குறுந்.385:1) எனக் கூறப்படுகிறது. குடம்

போன்ற பலாப் பழங்கள் நிறைந்திருப்பதை, “முடவுமுதிர் பலவின் குடம்மருள் பெரும்பழம்” (அகம்.352:1) என்கிறது பாடலடி. வேர்ப் பலாக்களுக்கு மூங்கில் புதர்களே வேலியாக, “வேரல்வேலி வேர்க்கோட் பலவின்” (குறுந்.18:1) இருக்கின்றன. முற்றிய பலாப்பழப் பழத்திலிருந்து சுளைகள் தானே வீழ்கின்றன. “சாரற் பலவின் கொழுந்துணர் நறும்பழம்,..... வீழ்ந்தென வெற்பில்” (ஐங்.214:1-2) என்பதைக் காணமுடிகிறது. பழக்குலைகள் மிகுந்த பலாமரங்கள் நிறைந்திருப்பது. “பலவின், பழம்தூங்கு கொழுநிழல் ஒளிக்கும்” (ஐங்.216:3-4) எனக் கூறப்படுகிறது. தினைப் புனத்தில் யானை வரும் என ஆசினிப்பலா மரத்தின் மேலேறி, “ஆசினிப் பணவை ஏறி” (கலித்.41:9) கல் எறிகிறான். அக்கல்லானது பலா மரத்தின் முதிர்ந்த பழங்களை உதிர்க்கின்றன. “ஆசினி மென்பழம் அளிந்தவை உதிரா” (கலித்.41:12) மேலும், அக்கல் பல மரங்களிடையே சென்று பலா பழத்தினுள்ளேயே தங்கி விடுகிறது. “பலவின் பழத்துள் தங்கும்” (கலித்.41:16) இவ்வாறு பலா மரங்கள் நிறைந்திருக்கும் பகுதி சுட்டப்படுகிறது.

2.6.5 சந்தன மரம்

குறிஞ்சி நிலங்களில் மிகுந்திருக்கும் பிறிதொரு மரம் சந்தன மரம் ஆகும். அரைப் புல்லுருவியினத் தாவரம் என இம்மரம் அழைக்கப்படுகிறது. “தம்முடைய வேரைப் பிற தாவரங்களின் உடலில் பாய்ச்சி அவற்றின் உணவை உறிஞ்சி வாழும் தாவரங்கள் உண்டு. அவை அரைப் புல்லுருவி, முழுப்புல்லுருவி என்று பெயர் பெறும். இந்தியாவில் சந்தனமரம் ஒன்றே அரைப் புல்லுருவி வகையினது.”¹⁵ என்று குறிப்பிடப்படும் சந்தன மரத்தை வெட்டும் போதும் எரிக்கும் போதும் நறுமணம் மலையெங்கும் வீசுவதைப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. மழை பெய்யும் காலத்தில் சந்தன மரங்கள் புதிய கிளைகள் விட்டு பூக்களோடு காட்சியளிக்கும் பூத்து குலுங்கும். இதனையே, “சிறுகோல் இணர பெருந்தண் சாந்தம்” (நற்.140:2) எனக் கூறப்படுகிறது. சந்தன மரத்தை சுடுவதால் மலையெங்கும் நறுமணம் வீசுவதை, “அறுத்தென, நறும்புகை சூழ்ந்து காந்தள் நாளும்” (ஐங்.254:1-2) எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. சந்தன மரத்தினால் செய்த உலக்கையினால் நெல் குற்றுகின்றனர். “சாந்த மரத்தின் இயன்ற உலக்கையால்” (கலித்.43-3) இவ்வாறு சந்தன மரங்கள் நிறைந்திருக்கும் சூழல் விவரிக்கப்படுகிறது.

2.6.6 மூங்கில்

மலைகளில் விளையும் பிறிதொரு இன்றியமையாத மரம் மூங்கில் ஆகும். இதன் கழைகளைக் கொண்டு உறைவிடங்களையும் ஆயுதங்களையும் தயாரித்துக் கொள்கின்றனர். மூங்கில் கணுக்களில் வளர்ந்த மூங்கிலின் தண்டில் குரங்கு பாய்வதை, “கழைக்கோல், குரங்கின் வன்பற்றி பாய்ந்தென” (ஐங்.278:1-2) எனக் காணமுடிகிறது. மலைகளில் மூங்கில் துளைகளில் நுழையும் காற்றானது அழகிய இசையாக வெளிப்படுவதை,

“ஆடுஅமைக் குயின்ற அவிந்துளை மருங்கின்

கோடை அவ்வளி குழலிசை ஆக” (அகம்.82:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன.

2.6.7 மா மரம்

மாவடுக்கள் நிறைந்திருக்கும் மா மரங்களைக் கொண்ட மலையாகக் காணப்படுகிறது. அம்மரங்களிலிருந்து மாம்பிஞ்சுகள் உதிர்வதை, “நறுவடி மாஅத்து முக்குஇறுபு உதிர்ந்த” (ஐங்.213:1) எனக் கூறப்படுகிறது. வடுக்களைக் கொண்ட மாமரத்திலிருந்து விழும் தீம்பழம், “நறுவடி மாஅத்து விளைந்துஉகு தீம்பழம்” (ஐங்.61:1) எனப்படுகிறது.

2.6.8 அசோக மரம்

மலைகளின் வளத்தை எடுத்தியம்பும் தாவரங்களில் ஒன்றாக அசோகமரம் காணப்படுகிறது. மலையுச்சியிலுள்ள அசோக மரத்தின் இலைகளானது வயலைக் கொடிகளோடு பின்னி, “வயலை அம் சிலம்பின் தலையது” (ஐங்.211:2) எனக் காணப்படுகிறது. குரங்கின் குட்டியானது பவழம் போன்று ஒளி வீசும் அசோக மரத்தின் இலைகளை உண்ணுகிறது. “அத்தச் செயலைத் துப்புஉறழ் ஒண்தளிர்” (ஐங்.273:1) என்பதைப் பாடலடி குறிப்பிடுகிறது.

2.6.9 அகில மரங்களை எரித்தல்

சந்தன மரங்கள் நிறைந்த பகுதியில் அகில மரத்துக் கட்டைகளை எரித்த போது அதன் புகையின் நறுமணம் காடெங்கும் வீசியது என்பதை,

“சாத்த மரத்த பூழில் எழுபுகை

கூட்டு விரை கமழும்” (ஐங்.212:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. நற்.282ஆம் பாடலிலும் இதே காட்சி உணர்த்தப்படுகிறது. “கானவன் உவல்சுடு கமழ்புகை,ஆடுமழை மங்குலின் மறைக்கும்” (நற்.282:7-8) எனக் கூறப்படுகிறது. அகில மரத்தை எரிப்பதால்

உண்டான புகையானது வாளை மறைத்து நிலவினை ஒளி மங்கச் செய்யும், “ஏனல் இதணத்து அகிற்புகை உண்டுஇயங்கும்” (கலித்.39:7) எனக் கூறப்படுகிறது.

2.6.10 குமிழ் மரம்

மலைகளில் குமிழ் மரத்தின் கனிகள் எங்கும் காணப்படும், “அத்தக் குமிழின் கொடுமூக்கு விளைகனி” (நற்.6:7) எனக் கூறப்படுகிறது. இக்கனியினை உண்ணும் மான்களுக்கு வெறுப்பில்லாத உணவாகக் காணப்படும், “ஏறிமட மாற்கு வல்சி ஆகும்” (நற்.6:8) எனவும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

2.6.11 ஞாழல் மரம்

சோலைகளில் பூத்துக் குலுங்கும் மரமாக இருப்பது ஞாழல் மரமாகும். இதன் பூக்களைத் தலையில் சூடிக்கொள்ளும் வழக்கம் தலைவர்க்கு இருந்தது. முதிர்ந்த ஞாழல் மரங்கள் வாய்க்கால் ஓடும் நீரில் பூத்திருப்பதை,

“ஊர்க்கால் நிவந்த பொதும்பருள் நீர்க்கால்

கொழுநிழல் ஞாழல் முதிர்இணர் கொண்டு” (கலித்.56:1-2)

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன. அதன் பூக்களைப் பறித்துத் தலைவி வைத்துக் கொள்கிறாள் என்றும் கூறப்படுகிறது. பூக்களும் தலைமயிரும் வேறுபாடு அறிய முடியாதபடி இருந்தமை அதன் செழுமையைச் சுட்டுவதாக அமைகிறது.

2.6.12 மிளகுக் கொடி

முழங்கும் குரலினையுடைய ஆண் குரங்கு குறிஞ்சி நிலத்திலுள்ள மிளகுக் கொடியின் தளிரைத் தினமும் தின்றுதின்று வெறுத்ததால் உயர்ந்த மலைச் சிகரங்களில் குதித்ததால் மரங்களிலுள்ள மலர்களும் கீழே உதிர்ந்து மணம் கமழும் என்பதை,

“அதிர்குரல் முதுகலை கறிமுறி முனைஇ

உயர்சிமை நெடுங்கோட்டு உகள உக்க

கமழ்இதழ் அலரி தாஅய்” (அகம்.182:14-16)

மிளகுக் கொடி மிகுந்து மலைப் பகுதிகளில் நிறைந்திருப்பதை உண்ட ஆண் குரங்கு அதனை வெறுத்து மலைகளிலும் பாறைகளிலும் மரங்களிலும் அங்கும் இங்கும் தாவிக் குதித்ததால் மரங்களிலுள்ள மென்மையான மலர்கள் மண்ணில் தரையில் வீழ்ந்து அந்த இடங்கள் முழுவதும் மணம் கமழுகின்ற இடங்களாக உள்ளது இங்ஙனம் கூறப்படுகின்றது.

2.6.13 மாணைக் கொடி படர்தல்

குறிஞ்சி நிலத்திலுள்ள உருண்ட கல்லின் அருகில் படரக்கூடிய மாணைக் கொடியானது அதனருகில் உறங்குகின்ற யானையின் மீது கல்லெனத் நினைத்துத் தவறாகப் படர்ந்துள்ளது என்பதை,

“துறுகல் அயலது மாணை மாக்கொடி

துஞ்சு களிறு” (குறுந்.36:1-2)

மலைவளம் மிகுந்துக் காணப்படுவதால் அங்குப் படரக்கூடிய மாணைக்கொடி மலையிலுள்ள கல்லென நினைத்து மலையில் உறங்கிய யானையின் மீது ஏறிபடர்ந்த செய்திகளை இப்பாடல் மொழிகின்றது.

2.6.14 சேம்பின்னுடைய இலைகள்

மலைப் பகுதியில் சேம்பின்னுடைய இலைகள் காற்றில் அசையும் போது ஆண் யானையின் காதுகள் போன்றே தோன்றமளிப்பதை,

“சிலம்பில் சேம்பின் அலங்கல் வள்ளிலை

பெருங்களிறுச் செவியின் மானத் தைஇ” (குறுந்.76:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

2.6.15 அவரைப் பூத்துக்காய்த்தல்

குறவர்கள் தினைப் புனத்தில் விளைந்த சிறிய தினைகளை அறுவடை செய்தபின் அதனுடைய மறுதாளில் அவரைப் படர்ந்து பூத்துக் காய்களை உண்டாக்கும். முன்பனிக்கால வருகையினை வெளிப்படுத்துவதாக அவரைக் காய்கள் காய்ப்பது சுட்டப்படுகிறது இதனை,

“பெரும்புனக் குறவன் சிறுதினை மறுகால்

கொழுங்கொடி அவரைப் பூக்கும்

அரும்பனி அற்சிரம்” (குறுந்.82:4-6)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. தினையறுத்த பின் விளையும் அவரையானது குறவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும் பிறிதொரு விளைச்சலாகும்.

2.6.16 ஆல மரத்தின் விழுதுகள்

உயர்ந்த மலைகளில் ஆல மரத்தினுடைய வெண்ணிற விழுதுகளானது கல்லில் படரும் தன்மைகளைக் கொண்டது. இது மலையிலிருந்து வழிந்தோடுகின்ற அருவிகள் போலக் காட்சியளிக்கின்றன என்பதை,

“புல்வீழ் இற்றிக் கல்திவார் வெள்வோர்

வரைஇழி அருவியின் தோன்றும்” (குறுந்.106:1-2)

என்னும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

2.6.17 தடாமரம்

குறிஞ்சி நிலத்தில் இரவு நேரங்களில் குளிர்ச்சியான வாடைக் காற்று வீசக்கூடிய கூதிர் காலத்தில் குறிஞ்சி நிலத்தில் ஓங்கியுந்து வளர்ந்திருக்கும் தடாமரத்தின் கிளைகளில் அன்றில் பறவைகள் அமர்ந்து இளைப்பாறுகின்றன.

“தடவின் ஓங்குசினைக் கட்சியில் பிரிந்தோர்

கையற நரலும் நள்ளென் யாமத்து” (குறுந்.160:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

இவ்வாறு மலைப் பகுதியில் உள்ள மரங்களும், செடி, கொடிகளும் செழுமையும் வளமும் உடையனவாகக் காட்சியளிக்கின்றன. காந்தள் மலர்களின் வனப்பும் அதன் நறுமணமும், வேங்கை மலர்களின் தீப்போன்ற தன்மையும் குறிஞ்சி மலர்களின் அருவியைப் போன்ற தன்மையும் இயற்கையின் தன்மையை உணர்த்துகின்றன. பலா மரங்களும், வேங்கை மரங்களும், சந்தன மரங்களும், அகில் மரங்களும் என மலைகளின் வளத்தை எடுத்துக்காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. மரம், மலர், செடி, கொடி ஆகியன பற்றிய கூற்றுப் பாடல்களின் தன்மை பொதுவாக அவை தலைவி, தலைவன் இருவரது மலை நாட்டைச் சிறப்பிக்கும் முகமாக எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன.

2.7 குறிஞ்சி நிலத்துப் பறவைகள்

மலை சார்ந்த பகுதியான குறிஞ்சியில் பறவைகள் குறித்துக் கூறப்படுகின்றன. குருகு, கிளி, மயில், ஆந்தை என்பன போன்ற பறவைகள் குறிப்பிடப்படுகின்ற பாடல்களில் அவற்றின் செயல்பாடுகளைக் குறித்தும் அவற்றின் தன்மைகள் குறித்தும் கூறப்படுகின்றன.

2.7.1 கிளிகள்

திணை சார்ந்த வாழ்வென்பது மனிதர்களுக்கு மட்டுமன்று. பிற உயிரினங்களுக்கும் உரித்ததாகும். குறிஞ்சி நிலத்துத் திணைப் புனமானது காதற்களமாக மாறுதற்குக் காரணமாகப் பறவைகள் காணப்படுகின்றன. கிளிகள் திணைப் புனத்திற்குத் தலைவி வரக்காரணமான பறவையாகும். “குறமகளிரின் தந்தையர் திணை முற்றியதும் அக்கதிர்களை உண்ண வரும் பச்சைக் கிளிகளைக் கடியும் பொருட்டுத் தட்டை, கவணை முதலிய கருவிகளுடன் செல்வர்.”¹⁶ பறவைகள் திணைகளை உண்ண வருதலால் அவற்றைக் காக்க தலைவியும் தோழியும் செல்கின்றனர். அங்கு மாணைத்தேடி வரும் அல்லது அடிபட்ட யானையைத் தேடி வரும் இளைஞன் அவர்களிடம் அவற்றைப் பற்றிக் கேட்டுப் பதில் பெறும் நிலையில் இருவரிடையே ஒத்த வயதும் உணர்வும் ஒன்று கலந்து காதல் ஏற்படக் காரணமாகிறது. திணைப் புனத்தில் பறவைகள் விரட்ட வரும்

தலைவியுடன் காதலன் தினந்தோறும் சந்திப்பதற்கு ஏதுவாக அமைவதால் கிளிகள் முதலான பறவைகள் காதலுக்குத் துணை செய்கின்றன எனலாம். தலைவியைச் சந்திக்கக் கிளிகளே காரணம் என்று அவற்றை, “கிள்ளை வாழிய பலவே” (ஐங்.281:2) என்றும், “நன்றே செய்த உதவிநன்று தெரிந்து” (ஐங்.288:1) என்றும் பாராட்டுகிறான். தினைப் புனத்திற்கு வரும் கிளிகள் வருடை மான்களைக்கண்டு அஞ்சி பறந்து விடுகின்றன. “குறுங்கால் வருடை, தினைபாய் கிள்ளை வெருஉம்” (ஐங்.287:1-2), கொடிச்சியின் குரல் கேட்டும் அஞ்சாமல் தினைக்கதிர்களை, “சோலைச் சிறுகிளி உன்னும்” (ஐங்.282:3) எனக் கூறப்படுகிறது. தினைக் கதிர்கள் மேல் படியும் பசிய நிறக்கிளிகள், “பைம்புறச் சிறுகிளி” (ஐங்.283:3) அவை உண்பதால் தினைக் கதிர்கள் உள்ளீடற்றவையாக மாறுகின்றன. “கிளிகுறைத்து உண்ட கூழை இருவி” (குறுந்.133:2) எனக் கூறப்படுகிறது. கொத்தாக உள்ள கதிர்களைக் கிளிகள் தின்ன வரும் என்பதை, “பெருங்குரல் ஏனல், உண்கிளி” (குறுந்.360:5-6) எனப்படுகிறது. தினை அறுவடைக்குப் பின் கிளிகள் உண்ண யாதுமின்றி இருக்கும் என்பதால் அவை, “அளியதாமே செவ்வாய்ப் பைங்கிளி” (ஐங்.284:1) என இரங்கத்தக்கனவாகக் கூறப்படுகின்றன. தினைப் புனத்தில் அறுவடை செய்த பின்பு அதில் வளரும் அவரையைத் தின்பதற்கு வருகின்றன. “காய்த்த அவரைப் படுகிளி கடியும்” (ஐங்.286:2) அப்போதும் விரட்டப்படுகின்றன.

2.7.2 ஆந்தைகள்

இரவில் விழித்திருக்கும் பறவையாகக் குறிப்பிடப்படும் ஆந்தைகள் அலறுவது சகுணத் தடையாகக் கூறப்படுவதுண்டு. ஆந்தைகளின் குரல் பறையிசை போல, “குடிஞை இரட்டும், துறுகல்” (ஐங்.291:1-2) காணப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறது. “குன்றக் கூகை குழறினும் முன்றிற்” (குறுந்.153:1) என்று ஆந்தைகள் இரவில் ஒலியெழுப்புவது கூறப்படுகிறது.

2.7.3 சேவல், கோழி

மலை நாடனின் புகழினைக் கூறுமுகமாக அங்குக் காணப்படும் பறவைகள் குறித்த செய்திகள் அமைகின்றன. கோழியானது சேவலோடு மலைப்பகுதியில் உள்ள கொல்லையில் கிளறுகின்றமையை,

“... .. சேவலோடு

சிலம்பின் போகிய சிதர்கால் வாரணம்

முதைச்சுவல் கிளைத்த பூழி...” (நற்.389:7-9)

எனக் கூறப்படுகின்றன.

2.7.4 மயில்கள்

குறிஞ்சி நிலமானது குன்றுகளும் பாறைகளும் நிறைந்து காணப்படக் கூடிய இடமாகும். இவை மஞ்ஞை என்று அழைக்கப்படுகின்றன. காடுகளில் வாழ்வதால் கான மஞ்ஞை எனப்படுகிறது. “கான மஞ்ஞை எனப்பட்ட காட்டு மயில் இயற்கையில் காடுகளில் வாழ்கின்றன.”¹⁷ என்கிறார் பி.எல்.சாமி. இங்குள்ள பாறைகளின் மீது மயிலானது முட்டைகளை இடுகின்றமையை, “கான மஞ்ஞை அறைந் முட்டை” (குறுந்.38:1) எனக் கூறப்படுகிறது. தலைவியின் கூந்தல், “களிமயிற் கலாவத் தன்ன” (அகம்.152:14) என மயிலின் தோகைக்கு ஒப்பிடப்படுகிறது. மயில்கள் தினைக் கதிர்களைக் கவர்ந்துண்ணும். “பெருங்குரல் ஏனல், அடுக்கல் மஞ்ஞை கவரும்” (ஐங்.296:1-2) இசைக்கு ஏற்ப நடன மாடுகின்றனவாக, “ஆடுதகை எழில்நலம் கடுப்பக் கூடி” (அகம்.358:4) மயில்கள் காணப்படுகின்றன. மயில்கள் ஆடுகின்ற காட்சியானது மழைக்கான அறிகுறியாகும். “மழைவரவு அறியா மஞ்ஞை ஆலும், அடுக்கல்” (ஐங்.298:1-2) எனக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு மலைப் பகுதியில் காணப்படும் மயில்கள் குறித்த செய்திகள் கூறப்படுகின்றன. தலைவன் தலைவியர் சந்திப்பு நிகழ்த்தும் இடங்களாகக் காணப்படுகின்றன.

2.7.5 குறும்பூழ்ப் பறவை

மலைகளில் காணலாகும் குறும்பூழ்ப் பறவையினை, “பூழ்க்கால் அன்ன செங்கால் உழுந்தின்” (குறுந்.68:1) என உழுந்து பயிரின் வேரினை ஒத்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

2.7.6 அன்றில் பறவை

முரசிலிருந்து வருகின்ற கொம்பு போன்ற குரலையுடைய அன்றில் பறவையானது பனை மரத்தின் மடலில் அமர்ந்து கொண்டு தன் இணையை அழைக்கின்றமையை,

“கருங்கால் அன்றிற் காமர் கடுஞ்சூல்

வயவுப்பெடை அகவும் பாணாட் கங்குல்” (குறுந்.301:3-4)

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன.

2.7.7 வண்டுகள்

தேனெடுத்தலைப் பணியாகக் கொண்ட வண்டுகள் மலர்கள் தேடி அலைகின்றன. இறந்த யானையின் கண்களிலிருந்து வழியும் மதநீரைக் கண்டு

அதன் மத்தகத்தில் உள்ள புள்ளிகளை வேங்கை மலர் என்று கருதி அதனை மொய்க்கின்றன.

“பூம்பொறி யானைப் புகர்முகம் குறுகியும்

வலிமிகு வெகுளியான் வான்” (கலித்.46:6-7)

வண்டுகளின் இச்செயலினை அவற்றின் அறியாமையாக அல்லது தோற்ற மயக்கமாகக் கொள்ளலாம். இந்நிகழ்வினைப் பாடலாக வரித்தலில் உள்ள நுட்பம் அளப்பரியதாகக் கொள்ளலாம். வண்டுகள் ஆரவாரத்துடன் ஒலியெழுப்பும் இயல்புடையவை. அவை ஒலியெழுப்பிப் பறந்து சென்றால் மலையின் வளம் செழுமையாக இருப்பதாகப் பொருள் அதனை,

“போதுபொதி உடைந்த ஒண் செங்காந்தள்

வாழை அம்சிலம்பின் வம்புடக் குவைஇ

யாழ் ஓர்த்தன்ன இன்குரல் இனவண்டு” (நற்.176:6-8)

என்ற இப்பாடலடிகள் வாழையும் காந்தளும் மிகுதியாக விளையும் போது வண்டுகளின் ஒலி மிகுதியாக இருக்கும் என்பது உணர்த்தப்படுகிறது.

இவ்வாறு பறவைகள் தோழி, பரத்தைக் கூற்றுப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. கிளிகள், மயில்கள், ஆந்தைகள், கோழி, சேவல், குறும்பூழ்ப் பறவை, அன்றில் இவையாவும் காதலர் சந்திக்கும் இடங்களில் காணப்படுபவையாகக் சுட்டப்படுகின்றன.

2.8 குறிஞ்சி நில விலங்குகள்

திணை அடிப்படையில் ஒவ்வொரு திணையிலும் வாழும் மக்களும், சூழலும் பாடல்களில் விவரிக்கப்படுகின்றன. குறிஞ்சி நிலத்தில் யானை, புலி, பன்றி, வேங்கை, மான், குரங்கு போன்ற விலங்குகள் காணப்படுகின்றன. விலங்குகள் நடமாடும் பகுதியாகப் பெரும்பாலும் தலைவன் வரும்வழி கூறப்படுகிறது. வேளாண்மைக்கு ஊறு செய்வனவாகவும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. விலங்குகளுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்கின்ற காட்சிகளையும் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. மரங்களில் குரங்குகள் விளையாடுவதையும், மான்கள் காணப்படுவதையும் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

2.8.1 யானை

குறிஞ்சி நிலத்து வாழும் விலங்குகளில் வலிமை கொண்டதாக விளங்குவது யானையாகும். மலைப் பகுதிகளில் வாழும் மக்களுக்கு அச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்தக் கூடிய யானைகள் மலைகளில் விளையும் தாவரங்களை உண்டு வாழ்கின்றன. மலைவாழ் மக்கள் விதைக்கும் திணைப் புனத்தில் திணைக் கதிர்களைத் தின்று

அழிக்கின்றனவாகவும், மரங்களை ஒடித்து வீழ்த்துவனவாகவும், தன் இணையான யானைக்கு மரக்கிளைகளை ஒடித்துத் தரக்கூடியனவாகவும், புலிகளைத் தாக்கிக் கொல்லக் கூடியனவாகவும் காணப்படுகின்றன. சில நேரங்களில் வேங்கை மலர்களைப் புலி எனக்கருதி குத்திப் பெயர்க்கும், “வலிமையை மிக உடைய புலியின் வடிவத்தை ஒத்திருக்கும் படி பூத்திருந்த வேங்கை மரத்தை (புலி என்று எண்ணி) அதன் அடியிலே குத்திய மதம் மிகுந்த யானை.”¹⁸ எனப்படுகிறது. குறிஞ்சி நிலத்து அகப்பாடல்களில் யானைப் பற்றிய செய்திகள் மிகுதியும் காணப்படுகின்றன. அதிமதுரத் தளையைத் தின்ற யானைக்கு, “குளகு மென்று ஆள்மதம்” (குறுந்.136:4) அதனால் ஏற்படும் மதம் கூறப்படுகிறது. வேப்ப மரத்தை முறித்துக் கீழே வீழ்த்திய சினங் கொண்ட யானையினை, “கடாஅம் செருக்கிய கடுஞ்சின முன்பின்,களிறு” (நற்.103.3-4) என்று குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். புலியைத் தன் பெரும் துதிக்கையால் கொன்ற யானை, “இரும்புலி தொலைத்த பெருங்கை வேழத்து” (அகம்.272:1, நற்.353:9) எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இதுபோல வலிமையான வேங்கையைக் கொல்லும் திறன் கொண்ட யானையை, “வேங்கை,அடுமுரண் தொலைத்த நெடுநல் யானை” (அகம்.307:6-7) எனக் குறிக்கக் காணலாம். கடும் பகையினால் புலியை வருந்த செய்த பெரிய கையை உடைய யானை, “நெடுங்கை வன்மான் கடும்பகை உழந்த, குறுங்கை இரும்புலி” (குறுந்.141:4-5) எனக் கூறப்படுகிறது. குழியில் சிக்கிக் கொண்ட பெண் யானையைக் காப்பாற்ற பெரிய மரத்தை ஒடித்துப் போட்டு ஏணி போல் செய்த ஆண் யானை,

“படுகடுங் களிற்றின் வருத்தம் சொலிய

பிடிபடி முறுக்கிய பெரு மரப்பூசல்” (அகம்.8:10-11)

எனக் கூறப்படுகிறது. மரங்களை முறித்துப் போடும் காட்சியினை இதில் காணலாம். கொல்லும் ஆற்றல் கொண்ட யானை ஆசினிப் பலாவை முறித்து விடும், “...கொல்களிறு,பேதை ஆசினி ஒசித்த” (நற்.51:9-10) என்பதைக் காணலாம். யானைத் தன்சினம் தனிய வேங்கை மரத்தை முறித்துப் போடுகிறது. “கருங்கால் வேங்கை ஊறுபட மறலி,பெருஞ்சினம் தணியும்” (நற்.217:4-5) புலியைக் கொண்டு குளகு மென்று தின்ற யானையின் காதுகள் முறம் போலிருந்தது என்பதை,

“மறம்கொள் இரும்புலித் தொல்முரண் தொலைத்த

முறம்செவி வாரணம் முன்குளகு அருந்தி” (கலித்.42:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. குலுற்ற பெண் யானையானது மூங்கிலின் இளம் கொழுந்துகளை உண்ண சூழ்கெட்டு புறத்தே வெளிப்பட்டது. இதனை, “கொழுமுளை,சூல்முதிர் மடப்பிடி நாள்மேயல் ஆரும்” (நற்.116:4-5) எனக் கூறப்படுகிறது. குலுற்ற பெண் யானைக் கன்று ஈன்று களைத்திருக்கும் போது ஆண்யானை அதன் பசியைப் போக்க தினைக்கதிரை வளைத்துத்தரும், “வாலா வேழம் வணர்குரல் கவர்தலின்” (நற்.393:4) ஆண் யானையுடன் பெண் யானையும் சேர்ந்து தினைப் புனத்துத் தினைக் கதிர்களைத் தின்ன வரும், “பிடியொடு மேயும் புன்செய் யானை” (கலித்.41:7) எனக் கூறப்படுகிறது. யானைகள் தின்ற மூங்கில்கள் குட்டையாகின. இது, “பேதையானை சுவைத்த,கூழை மூங்கில்...” (குறுந்.179:6-7) எனப்படுகிறது. மூங்கில்களை வளைத்து உண்ண முற்பட்ட யானை கானவரின் குரல் கேட்டதும் அதை விடுத்து விலகிச் சென்றது. “கானயானை கைவிடு பசங்கழை” (குறுந்.54:3) எனக் கூறப்படுகிறது. யானை வளைத்ததால் மரத்தின் பட்டைகள் உரிந்திருப்பதை, “பெருங்களிறு வாங்க முரிந்து நிலம்படாஅ” (குறுந்.112:3) என்று கூறப்படுகிறது. யானை நீர்தேடிச் சென்று பூங்கதிர்களுடன் விளங்கும் கொறுக்கான் தட்டையை உண்ணும். “நாட்குரல் எருவை,கயம்நாடு யானை கவளம் மாந்தும்” (குறுந்.170:2-3), முளைத்து வரும் மூங்கில் குருத்தினை யானை உணவாகக் கொள்வதை, “...மூங்கில் முருக்கி,கிளையொடு மேய்ந்த கேழ்கிளர் யானை” (அகம்.332:1-2) எனக் கூறப்படுகிறது. தன்மீது பாய வந்த புலியைப் போரிட்டுக் கொன்றது. “பொருமுரண் உழுவை தொலைச்சி” (அகம்.332:4) எனக் கூறுவதனைக் காணலாம். தினைப் புனத்தைக் காக்க மறந்ததால் யானைகள் திணையைக் கவர்ந்து உண்டன. “யானை வவ்வின தினைஎன நோனாது” (அகம்.348:11) அது போல, “வயக்களிறு,முளைதருபு ஊட்டி வேண்டுகளகு அருத்த” (அகம்.218:1-2) என்ற பாடலடியானது மூங்கில் குருத்தினை வளைத்து தன் குட்டிகளுக்கு யானை உண்ணத் தருகிறது என்பதைக் கூறுகிறது. பெண் யானையை விட்டு தனியே தினைப் புனத்தில் மேய்ந்த யானையை, “...ஏனல்,துணையின் தீர்ந்த கடுங்கண் யானை” (நற்.108:1-2) எனப் பாடலடி கூறுகிறது. வாழைக் கன்றுகளை உண்டதால் வலிமைக் கெட்டு மயக்கம் உற்ற யானை, “மயங்குதுயர் உற்ற மையல் வேழம்” (குறுந்.308:3) எனக் கூறப்படுகிறது. யானை தூங்கும் போது எழும் ஒலியானது வேங்கை மரத்தின் பூக்களை உதிரச் செய்யும், “...வேங்கை,வீயா மென்சினை வீஉக யானை, ஆர்துயில் இயம்பும்”

(குறுந்.247:4-6) எனப்படுகிறது. மதம் கொண்ட யானை தன் பகையாகிய புலியைக் கொன்றது. “யானை,.... உறுபுலி உரறக் குத்தி விறல்கடிந்து” (அகம்.148:3-5) எனக் கூறப்படுகிறது. மழை நேரத்து இடி தாக்கி இறந்த ஆண் யானையை எண்ணி வருந்தும் பெண் யானை, “மையல் மடப்பிடி இனைய” (நற்.114:11) எனக் கூறப்படுகிறது. கரும் புலியைத் தன் தந்தத்தால் குத்திக்கொன்ற யானை குருதியை அருவியில் சென்று கழுவுவதை,

“செம்மறு கொண்ட வெண்கோடு யானை

கல்மிசை அருவியின் கழுஉஞ் சாரல்” (நற்.151:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இதே போல் புலியைக் கொன்ற யானையின் தந்தத்தின் குருதியை மழை பெய்து கழுவுகிற காட்சி, “அழிதுளி பொழிந்த இன்குரல் எழிலி” (நற்.247:3) எனக் கூறப்படுகிறது. யானை கொன்ற புலியின் குருதிப் பட்டு காந்தள் மலர்கள் மேல் பட்டதால் அவை மலர்வது போலக் காட்சியளித்தது. “செம்புடைக் கொழுமுகை அவிழ்ந்த காந்தள்” (நற்.294:7) எனக் கூறப்படுகிறது. யானை பிறிதொரு யானையுடன் சண்டையிட்டு நெற்றியைப் புண்ணாக்கியதை,

“மறம்மிகு வேழம் தன்மாறுகொள் மைந்தினான்

புகர்நுதல் புண்செய்த புய்கோடு போல” (கலித்.53:3-4)

என்னும் பாடலடிகளில் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. பகை தீர்க்கும் வகையில் புலியை யானை தாக்குவதை, “சிறுகட் பெருங்களிறு வயப்புலி தாக்கி” (குறுந்.88:2) எனக் கூறப்படுகிறது. இரவு நேரத்தில் புலியுடன் போர் செய்த யானையின் புண்ணைக் கழுவுவதற்கு ஏதுவாக மழை பெய்வதை,

“நெடுவகிர் விழுப்புண் கழாஅ கங்குல்

ஆலி அழிதுளி பொழிந்த வைகறை” (அகம்.308:2-3)

என்னும் பாடலடிகளில் கூறப்படுகிறது. யானை புலியுடன் சண்டையிடுவது. “வெண்கோட்டு யானை பொருத புண்கூர்ந்து” (அகம்.362:3) எனக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு மலைப்பகுதியில் யானை புலியுடன் சண்டையிட்டு அதனைக் கொல்வதும் காயப்படுத்துவதும் அகப்பாடல்களில் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது.

தலைவன், தலைவி புணர்ச்சி மகிழ்வது போல யானைகளும் புணர்ச்சி மகிழ்வது பாடல்களில் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது.

“சிறு கண்யானைப் பெருங்கை ஈர்இனம்

குளவித் தண்கயம் குழையத் தீண்டி” (நற்.232:1-2)

என்று யானைத்தன் பிடி என்னும் பெண் யானையுடன் கொண்ட புணர்ச்சி கூறப்படுகிறது. யானைத்தன் பிடியுடன் காந்தள் மலர்ச் சோலையில் தங்கியிருந்து மகிழ்வதை, “பிடிபுணர் களிற்றின் எம்மொடு ஆடி” (அகம்.368:11) என்னும் பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. யானை மதம் கொண்டு பெண் யானைக் கருதி பெரும் பாறைக் கல்லைத் தழுவுவதை, “இரும்பிணர்த் துறுகல் பிடிசெத்துத் தழுஉம்நின்” (ஐங்.239:2) எனக் கூறப்படுகிறது. குலுற்ற பெண் யானையை யாளி தாக்கக் கூடும் என அதனைத் தழுவிப் பாதுகாக்கும். “இரும்பிணர்த் தடக்கையின் ஏழுறத் தழுவ, கடுஞ்சூல் மடப்பிடி...” (அகம்.78:5-6) என்பது கூறப்படுகிறது.

யானை இரவில் இடியின் ஓசையினைப் புலியின் ஓசையாக நினைத்து ஒலி எழுப்பியது “மாஅல் யானை புலிசெத்து வெரீஇ” (அகம்.232:3) இவ்வாறு யானை பற்றிய காட்சிகள் அகப்பாடல்களில் தலைவியின் கூற்றாகவும் தோழியின் கூற்றாகவும் மிகுதியும் வெளிப்படுகிறது. யானையின் செயல்களைக் கொண்டு தலைவனின் ஊரை விளித்தல், தலைவன் தலைவியின் ஊரை விளித்தல் இதில் காணப்படுகிறது. தலைவன் தலைவியின் அமைவிடங்களைக் குறிக்கும் போது யானை புலியைக் கொல்லும் நிகழ்வுகளுடன் கூறப்படுகிறது. யானைப் புலியின் மேல் கொண்ட பகையை அதனுடன் நேருக்கு நேராக மோதி சினம் தணித்துக் கொள்வதாகக் கூறப்படுகிறது. வேங்கை மலர்கள் பூக்கும் போது புலியைப் போன்று காட்சித் தருவதால் வேங்கை மரத்தை முட்டிச் சாய்த்தும் தன்சினத்தைத் தணிக்கிறது.

2.8.2 புலி

மலைகளில் காணப்படும் பிறிதொரு வலிமையான விலங்கு புலியாகும். மனிதர் கண்டு அஞ்சும் விலங்காகக் காணப்படுவது. “பிளந்த வாயினையுடைய ஆண்புலி ஒன்று பெரிய பன்றியினைக் கொன்று வீழ்த்தியது. பலா மரங்கள் செறிந்த பக்க மலைச் சாரலில் எங்கும் புலால் நாற்றம் எடுக்க அதனை இழுத்துச் சென்றது.”¹⁹ என்று ஆண் புலியின் செயல்பாடு அகநானூற்றில் கூறப்படுகிறது. யானையுடன் சண்டையிட்டு யானையைக் கொல்லும் விலங்காகவும் மான், முயல், காட்டுப்பன்றி ஆகியனவற்றையும் வேட்டையாடுவதை வழக்கமாகக் கொண்ட விலங்காகவும் பாடல்களில் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது. யானையுடன் சண்டையிட்டுக் கொல்லும் எனினும் சில நேரங்களில் யானையைக் கண்டு அஞ்சுவதாகவும் புலி காணப்படுகிறது. “வலிமிகு முன்பின் மழகளிறு பார்க்கும்” (நற்.192:2) என்னும் பாடலடி யானையைக் கண்டு அஞ்சும் புலியினைச் சுட்டுகிறது. ஈன்ற பெண்புலியின்

பசிக்காக மானை வேட்டையாடச் சென்ற புலியானது எதிர்வந்த எருதை வீழ்த்தியதை,

“ஈன்றுஇளைப் பட்ட வயவுப்பிணப் பசித்தென

மடமான் வல்சி தரீஇய நடுநாள்

இருள்முகைச் சிலம்பின் இரைவேட்டு எழுந்த

பணைமருள் எருத்தின் பல்வரி இரும்போத்து” (அகம்.238:2-5)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. புலியானது தான் எதிரில் கண்ட விலங்குகளை வேட்டையாடி உணவாக்கிக் கொள்வதைக் காணமுடிகிறது. யானையையும் கூடத் தாக்கிக் கொன்று பெண் புலிக்கு உணவாகத் தரும்,

“வயப்புனிற்று இரும்பிணப் பசித்தென வயப்புலி

புகர்முகம் சிதையத் தாக்கி களிறுஅட்டு” (நற்.383:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. யானையினால் தாக்கப்பட்டுக் கற்குகையினுள் ஒடுங்கிக் கிடக்கும். “பைங்கண் வல்லியம் கல்அளைச் செறிய” (அகம்.362:4) எனக் கூறப்படுகிறது. யானையுடன் போரிட்ட வரிகளையுடைய புலியானது உருமிக் கொண்டிருக்கும். “..... வாள்வரி உழுவை,கல்முகைச் சிலம்பில் குழுமும்” (நற்.255:4-5) எனக் கூறப்படுகிறது. புலிகள் வேட்டையாடிய விலங்கு வலப் பக்கத்து விழுந்தால் மட்டுமே உண்ணும் இடப் பக்கத்தில் விழுந்தால் உண்ணாது. “இடம்படுபு அறியா வலம்படு வேட்டத்து” (அகம்.252:1) எனப்படுகிறது. அத்தகைய புலியை யாளி என்னும் விலங்கு பாய்ந்து தாக்கும். “வாள்வரி நடுங்கப் புகல்வந்து ஆளி” (அகம்.252:2) எனப்பாடலடி கூறுகிறது. பெண் யானை வருத்தமுற ஆண் யானையைப் புலியானது கொல்லும் என்பதை, “கோள்வல் ஏற்றை,பூநுதல் இரும்பிடி புலம்பத் தாக்கி” (நற்.36:1-2) என்னும் பாடலடிகளும், “பெருங்களிறு உழுவை அட்டென இரும்பிடி,உயங்குபிணி வருத்தமொடு” (நற்.47:1-2) என்னும் பாடலடிகளும் கூறுகின்றன. புலியானது தான் வேட்டையாடும் விலங்கு இடப்பக்கம் விழுந்தால் அதனை உண்ணாது. வலப் பக்கம் விழுந்தால் மட்டுமே உண்ணும், “மஞ்சதவழ் இறும்பில் களிறு வலம்படுத்த, வெஞ்சின உழுவை” (நற்.154:4-5) என யானையை உண்ணுவதற்கு ஏற்ப வலப்பக்கம் வீழ்த்தியது புலி. கடும் சினமுடைய கடும் புலியானது புலியைத் தாக்கி அதன் குருதியைக் குடிக்கும். “இரும்புலி,புகர்முக வேழம் புலம்பத் தாக்கி, குருதி பருகிய” (நற்.158:5-7) எனக் கூறப்படுகிறது. பெண் புலியின் பசியைப் போக்க யானையை வேட்டையாடிய புலியை, “... வயவுப்பசி களைஇய,

இருங்களிற்று அட்ட பெருஞ்சின உழுவை” (அகம்.72:12-13) என்னும் பாடல் சுட்டுகிறது. மழை இரவில் யானை நடுங்குமாறு புலியானது தாக்குகிறது, “குஞ்சரம் நடுங்கத் தாக்கி கொடுவரிச்,செங்கண் இரும்புலி” (அகம்.92:3-4) எனக் கூறப்படுகிறது. பெண் புலியின் பசியைப் போக்க வேட்டையாட ஆண் புலி காத்திருக்கும் என்பதனை,

**“ஊன்தின் பிணவின் உயங்குபசி களைஇயர்
ஆன்இயங்கு அரும்புழை ஒற்றி வாள்வரிக்
கடுங்கண் வயப்புலி” (நற்.322:5-7)**

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. புலி தான் கொல்லக் கருதிய யானை தப்பியதால் சினத்துடன் முழக்கமிடுகிறது என்பதனை,

**“களிறுகோட் பிழைத்த கதம்சிறந்து எழுபுலி
எழுதரு மழையின் குழுமும்” (ஐங்.218:3-4)**

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன. உறங்கி எழுந்து வரும் புலியானது முழக்கமிடும் “வாள்வரி வயப்புலி கல்முழை உரற” (அகம்.168:12) எனப்படுகிறது. புலியானது கடுமையான சினத்தை உடையதாகப் பாடல்களில் சித்தரிக்கப்படுகிறது. தலைவன், தலைவி இருவரிடையே உள்ள காதலின் பொருட்டுச் சந்திக்கும் இடத்திற்கு வரும் தலைவன் வரும் வழியைப் பற்றிய குறிப்புகளாகப் புலி வேட்டையாடும், யானையுடன் சண்டையிடும், முழக்கமிடும் இடங்கள் சுட்டப்படுகின்றன. மேலும் இத்தகைய புலிகள் வாழும் மலைக்குச் சொந்தக்காரன் மலைநாடன் என்ற குறிப்பிற்காகவும் புலியின் செயல்பாடுகள் பாடல்களில் சுட்டப்படுகின்றன எனலாம்.

2.8.3 பன்றிகள்

மலை சார்ந்த பகுதிகளில் வாழும் விலங்கானப் பன்றிகள் மலைவாழ் மக்களான குறவர்களுக்கும் பெரும் இடர்களைத் தரும் விலங்காகக் காணப்படுகிறது. திணையை நாசம் செய்தல், கிழங்குகளை அகழ்ந்து தின்னுதல் என்பனவற்றில் ஈடுபடுகின்றன. இடர் தருபவையாக இருந்தாலும் அவற்றால் நன்மைகளும் விளைகின்றன. “மலையில் வாழும் பன்றிகள் கொழுத்து பருத்து முரட்டுத் தனத்தோடு திரியும். இலைப் பயிர்களை அடிக்கடி அழிப்பதால் இவைகளை எவ்விடத்திலும் கொல்லுவதற்கு அனுமதி யுண்டு.”²⁰ என்ற கூற்றானது மலையில் உள்ள பன்றிகள் பயிர்களை நாசம் செய்யக் கூடியவை என்றும் அவற்றை மலைக் குறவர்கள் வேட்டையாடிக் கொல்வர் என்றும் அறிந்து கொள்ளலாம். நிலத்தை உழத் தேவையில்லாமல் அதன் கொம்புகளால் கிளறப்பட்ட புனத்தில் விதைகளை விதைத்து வேளாண்மையைச்

செய்கின்றமையைக் காணமுடிகிறது. யானை, புலி ஆகியனவற்றை எதிர்க்கும் பன்றியினைப் புலிகள் வேட்டையாடுதலும் உண்டு. குறவர்களும் பன்றியை வேட்டையாடி உணவாகக் கொள்கின்றனர். ஆண், பெண் பன்றிகள் புணர்ச்சி மேற்கொள்ளும் என்பதனை,

“இளம்பிறை அன்ன கோட்ட கேழல்

களங்கனி அன்ன பெண்பால் புணரும்” (ஐங்.264:1-2)

இப்பாடலடிகள் கூறுகின்றன. அருவி நீரை அவை பருகுவதை, “அருவி ஆர்க்கும் அயம்திகழ் சிலம்பின்” (நற்.365:7) என்னும் பாடலடி தருகிறது. பன்றிகளை வேட்டை நாய்கள் சூழ்ந்து தாக்கும். கானவர்கள் பன்றியிறைச்சிக்காக வலை வைத்து பிடிப்பர்,

“சிறுகட் பன்றிப் பெருஞ்சின ஒருத்தல்

சேறுஆடு இரும்புறம் நீறொடு சிவண

வெள்வசிப் படிஇயர் மொய்த்த வள்புஅழீஇ

கோள் நாய்க் கொண்ட கொள்ளை” (நற்.82:7-10)

என்னும் பாடலடிகள் சுருக்குவாரில் விழுந்த பன்றியை நாய்கள் சூழ்ந்து தாக்கிக் கொள்ளும் எனக் கூறப்படுகிறது. பெண் பன்றியைப் புலிக் கொன்ற பின்னால் குட்டிகளை ஆண் பன்றி பாதுகாக்கும் என்பதை,

“புலிகொல் பெண்பால் பூவரிக் குருளை

வளைவெண் மருப்பின் கேழல் புரக்கும்” (ஐங்.265:1-2)

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன. பன்றிகள் கானவரின் தினைப் புனத்தின் கதிர்களை உண்ணும் என்பதை,

“சிறுகட் பன்றிப் பெருஞ்சின ஒருத்தல்

துறுகட் கண்ணிக் கானவர் உழுத” (நற்.386:1-2)

எனப் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. கானவர் உழுது விதைத்த தினையினைப் பன்றிகளும் உண்ணுகின்றன. பெண் பன்றி குட்டி ஈன்றதால் வேட்டை நாய்கள் அவற்றின் அருகில் வராதவாறு ஆண் பன்றி அவற்றுடன் சண்டையிட்டது. “வயநாய் எறிந்து வன்பறழ் தழீஇ” (அகம்.248:2) எனக் கூறப்படுகிறது. வைரம் போன்ற கொம்பினை உடைய பன்றி, “வயிரத் தன்ன வைஏந்து மருப்பின்” (அகம்.178:1) என்றும் அப்பன்றி சேம்புக் கிழங்கினைத் தின்றது. “பிண்டம் அன்ன கொழுங்கிழங்கு மாந்தி” (அகம்.178:5) எனவும் கூறப்படுகிறது. பன்றியின் உணவாகச் சேம்புக் கிழங்கு கூறப்படுகிறது. யானையைப் போன்ற தோற்றம் பன்றிக்கும், “பிடிமடிந் தன்ன கல்மிசை ஊழ்இழிபு” (அகம்.178:6) எனச்

சுட்டப்படுகிறது. தினைப் புனத்தில் குறவர்கள் காவல் புரிந்தாலும் அவர்கள் அறியாதவாறு ஐவன நெல் கதிர்களை உண்ணும் என்பதை,

“சிறுகட் பன்றிப் பெருஞ்சின ஒருத்தல்

தறுகல் அடுக்கத்து வில்லோர் மாற்றி

ஐவனம் கவரும் குன்ற” (ஐங்.267:1-3)

என்பதை இப்பாடலடிகள் சுட்டி நிற்கின்றன. தாயை இழந்த பன்றி குட்டிகளைத் தன்னோடு அழைத்துக் கொண்டு தினைக் கதிர்களை உண்ணும் ஆண்பன்றி “வரைஓங்கு உயர்சிமைக் கேழல் உறங்கும்” (ஐங்.268:3) எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. மென்மையான தினைகளை உண்ட பன்றி, “மென்தினை மேய்ந்த தறுகட் பன்றி” (ஐங்.261:1) எனக் குறிக்கப்படுகிறது.

சிறிய கண்களையுடைய ஆண் பன்றி பெரும் சினத்துடன் குறுகிய முள்ளங் கால்களை உடையப் புலியோடு போரிடும் என்பதை,

“சிறுகண் பன்றிப் பெருஞ்சின ஒருத்தலொடு

குறுக்கை இரும்புலி” (ஐங்.266:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. பன்றிகள் கிழங்கை அகழ்ந்து தின்னும் வழக்கம் உடையவை. அவ்வாறு செய்யும் போது நிலம் உழுததைப் போன்று ஆகிவிடுகிறது. அதில் கோரை வளர்ந்து நெல் வயலைப் போலக் காட்சியளிக்கும் என்பதை,

“கேழல் உழுதெனக் கிளர்ந்த எருவை

விளைந்த செறுவின் தோன்றும்” (ஐங்.269:1-2)

இப்பாடலடிகள் வழி அறிந்து கொள்ளலாம். நன்கு முற்றிய தினைக் கதிர்கள் பொன் நிறம் போன்று காட்சியளிக்கும் இக்கதிர்களைப் பன்றிகள் உணவாகக் கொள்ளும் இதனை,

“நன்பொன் அன்ன புனிறுதீர் ஏனல்

கட்டளை அன்ன கேழல் மாந்தும்” (ஐங்.263:1-2)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறு மலைப் பகுதியில் வாழும் பன்றிகள் குறித்த காட்சிகளை அகப்பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. மலை நாடனைக் குறித்துக் கூறும்போது பன்றிகளின் செயல்களும் அவை வசிக்கும் மலையும் சுட்டப் பெறுகின்றன.

2.8.4 குரங்குகள்

மலை சார்ந்த பகுதிகளில் காணப்படும் குரங்குகள் குறித்த பாடல்களில் மந்தி, கடுவன் என்னும் இரண்டு குரங்குகள் கூறப்படுகின்றன. ஆண், பெண்

குரங்குகள் இவ்வாறு அழைக்கப்படுகின்றன. பலாப் பழங்களைப் பறித்து உண்ணும், தினைக் கதிர்களை வளைத்து உண்ணும், குறவர்களின் வீடுகளுக்குச் சென்று அங்கிருக்கும் பொருட்களைக் கவர்ந்து செல்லும் எனக் கூறப்படுகிறது. தலைவன், தலைவி கூற்றுக்களில் மந்தி, கடுவன் இரண்டும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. பலாப் பழத்தோடு மிகுதியான தொடர்புடையதாகக் குரங்குகள் சுட்டப்படுகின்றன. மரக்கிளைகளில் வாழும் இயல்புடையனவாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. “மிளகுக் கொடி வளரும் மலையடுக்கத்தில் தளிரைத் தின்னும் தன் சுற்றமாகிய கூட்டம் அறியுமென அஞ்சிக் கடுவனைக் களவில் புணர்ந்த செம்முக மந்தி புணர்ச்சியால் தன்பால் ஏற்பட்ட வேறுபாட்டை மறைக்க எண்ணுகிறது”²¹ என மனிதரைப் போன்ற பண்பு கொண்டிருப்பது கூறப்படுகிறது. குரங்குகள் குறவர்களின் வீட்டருகே உள்ள கற்களில் தம் உடலைத் தேய்த்து கொள்வதை, “துறுகல், கல்லா மந்தி கடுவனோடு உகளும்” (ஐங்.277:1-2) எனக் கூறப்படுகிறது. குறவர்களின் தோட்டத்தில் பலாப்பழங்களை உண்ணும், “கலைகை தோட்ட கமழ்சுளைப் பெரும்பழம்” (குறுந்.342:1) புடைத்த பலாப் பழத்தைப் பிய்த்து குரங்கு உண்ணும், “புடைத்தொடுபு உடையூப் பூநாறு பலவுக்கனி” (குறுந்.373:6) எனப்படுகிறது. வீட்டின் முற்றத்தில் உள்ள மரத்தில் பழங்களைத் தின்று விதைகளை உதிர்க்கும் குரங்கினை, “... படுசளை மரீஇ,புந்தலை மந்தி தூர்ப்ப” (நற்.373:1-2) எனக் கூறப்படுகிறது. மந்தியின் பசியைப் போக்கக் கடுவன் பலாப் பழத்தைப் பிய்த்து எடுப்பதை,

“கயந்தலை மந்தி உயங்குபசி களைஇயர்

பார்ப்பின் தந்தை பழச்சுழை தொடினும்” (அகம்.288:12-13)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. கூர்மையான பல்லும் மடப்பமும் கொண்ட மந்தியானது தன் குட்டிகளுடன் மலையின் மீது படரும் மேகத்தினுள் ஒளிந்து கொள்ளும் அவற்றைக் காணாத கடுவன் அச்சத்தால் நடுக்கமுறும் என்பதை,

“கல்லாக் கடுவன் நடுங்க முள்ளயிற்று

மடமா மந்தி மாணா வன்பறழ்

கோடுஉயர் அடுக்கத்து ஆடுமழை ஒளிக்கும்” (நற்.233:1-3)

எனப் பாடலடிகள் வழி உணர்த்தப்படுகிறது. வாழை மரத்தின் கனிகளைக் கவருவதை, “வாழைக்,கொழுமுதல் ஆய்கனி மந்தி கவரும்” (நற்.251:2-3) எனக் கூறப்படுகிறது. வாழைப்பலாக் கனிகளை உண்பதோடு தேனினைப் பருகியக் கடுவன் மயக்கம் கொண்டது,

“பாறை நெடுஞ்சுனை விளைந்த தேறல்

அறியாது உண்ட கடுவன்” (அகம்.2:4-5)

சுனையில் தேங்கிய தேனை அறியாது உண்ட கடுவன் மரத்தில் ஏறவியலாமல் தவித்தது எனக் கூறப்படுகிறது. தினைக் கதிர்களைப் பறித்துக் கசக்கி உண்ணும் குரங்குகளை,

“முந்துவிளை பெருங்குரல் கொண்ட மந்தி

கல்லாக் கடுவனொடு நல்வரை ஏறி

அங்கை நிறைய ஸ்ருமிடிக் கொண்டுதன்” (நற்.22:2-4)

என்ற பாடலடிகள் கூறுகின்றன. செந்தினையைத் தன் குட்டிகளுடன் சென்று கவர்ந்து உண்ணும் என்பதை,

“சுனைபாய் சோர்வுஇடை நோக்கிசினை இழிந்து

பைங்கண் மந்தி பார்ப்பொடு கவரும்” (குறுந்.335:3-4)

என்னும் பாடலால் அறியலாம். ஆண் மானின் மடியில் பால் கறந்து தன் குட்டிகளுக்குக் கொடுக்கும் மந்தியை,

“வீங்குசுரை ஸ்ருமுங்க வாங்கித் தீம்பால்

கல்லா வன்பறழ்க் கைந்நிறை பிழியும்” (நற்.57:5-6)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. தினைப் பயிர்களில் முதலில் விளைந்ததை மந்தி பறித்துக் கொண்டது, “முந்துவிளை பெருங்குரல் கொண்ட மந்தி” (நற்.22:2) கூறப்படுகிறது. அவரைக் காய்களை மந்திகள் உண்பதை, “அவரை அருந்த மந்தி பகர்வர்” (ஐங்.271:1) எனப்படுகிறது. மரஞ்செடி கொடிகளில் இளந்தளிர்களைக் கடுவன் உண்பதை, “முறிமேய் கடுவன்” (ஐங்.276:1) எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். காட்டு மல்லிகைத் தளிர்களை விரும்பி உண்ட மந்தியை, “குளவி மேய்ந்த மந்தி துணையொடு” (ஐங்.279:2) எனக் கூறப்படுகிறது. மழைக் குமிழ்களைச் சிறுகோல் கொண்டு அடித்து விளையாடும் கடுவன், “குருமயிர் கடுவன், குரல்அம் சிறுகோல் கொண்டு வியல்அறை” (ஐங்.275:1-2) எனப்படுகிறது. கடுவனும் மந்தியும் களவுப் புணர்ச்சியில் ஈடுபட்டதாக,

“கறிவளர் அடுக்கத்துக் களவினில் புணர்ந்த

செம்முக மந்தி செய்குறி கருங்கால்” (நற்.151:7-8)

என்னும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. மனிதர்களைப் போல அவையும் களவில் ஈடுபட்டு யாரேனும் பார்த்து விடுவார்களோ என்று அஞ்சின, “கிளை அறிதல் அஞ்சி” (நற்.151:6) எனவும் கூறப்படுகிறது. மந்தி தன் குட்டிகளுடன் தேனை எடுத்துத் உண்ணும் வழக்கத்தினை உடையது,

“கருவிரல் மந்திக் கல்லா வன்பறழ்

அருவரைத் தீம்தேன் எடுப்பி அயலது” (ஐங்.272:1-2)

எனக் கூறப்படுகிறது. கிளைதோறும் தாண்டும் குரங்குகள் சிலநேரம் கிளை ஒடிந்து வீழ்வதும் உண்டு, “ஆற்றப் பாயாத் தப்பல் ஏற்ற,கோட்டொடு போகியாங்கு” (குறுந்.121:3-4) எனப்படுகிறது. மிளகுக் கொடியின் தளிர்களைக் குரங்குகள் கூட்டமாக இருந்து உண்ணும், “...முறிஅருந்து,குரங்கு ஒருங்கு இருக்கும்” (குறுந்.288:1-2) எனக் கூறப்படுகிறது. ஆண் குரங்கு இறந்தால் தன் குட்டியைப் பிற குரங்குகளிடம் கொடுத்து விட்டுக் கைம்மை நோற்க விரும்பாத மந்தியானது மலையின் சென்று இறந்துபடும் என்பதை,

“கருங்கட் தாக்கலை பெரும்பிறிது உற்றென

கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி

கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதல் சேர்த்தி” (குறுந்.69:1-3)

என்னும் இப்பாடல் கூறுகிறது. மனிதர்களைப் போலக் கற்பு நிலையைக் கடைபிடிக்கும் தன்மைக் குரங்குகளின் மேல் ஏற்றிக் கூறப்பட்டது எனலாம். மந்திகள் கூட்டமாக இருக்கும் அருவியில் நீராடி மரங்களில் ஊசலாடும்,

“கருவிரல் மந்திச் செம்முகப் பெருங்கிளை

பெருவரை அடுக்கத்து அருவி ஆடி

ஓங்குகழை ஊசல் தூங்கி....” (நற்.334:1-3)

என்ற பாடலடிகள் இதனை உணர்த்துகின்றன. மலைகளில் பெரும்பாலும் குரங்குகள் மரங்களில் ஓடியாடிக் கொண்டிருக்கும் காட்சிகளே சித்தரிக்கப் படுகின்றன. புலி விரட்டும் போது விரைந்து மரத்தில் தாவி ஏறிக் கொள்ளும்,

“மந்திக் கணவன் கல்லாக் கடுவன்

ஒண்கேழ் வயப்புலி குழுமலின் விரைந்துஉடன்

குன்றுஉயர் அடுக்கம் கொள்ளும்” (ஐங்.274:1-3)

என்ற பாடலடிகளில் இது கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு குரங்குகள் மலைப் பகுதிகளில் வாழும் போது அவற்றின் செயல்பாடுகள் குறித்துத் தலைவன், தலைவி, தோழி ஆகியோரின் கூற்றுப் பாடல்களில் கூறப்படுகின்றன. மனிதர்களைப் போன்ற சில செயல்பாடுகளை உடையக் குரங்குகளைப் பாடல்களில் தலைவனின் குணத்திற்கும், தலைவியின் குணத்தையும் கூட அறிந்திருக்கும் என்றும் கூறப்படுகின்றன.

2.8.5 கரடிகள்

ஆண் கரடியின் கொடியப் பசியைத் தீர்ப்பதற்காக வளைந்த வரிகளையுடைய புற்றைப் பெயர்க்கின்ற பெண் கரடியானது,

“இரைதேர் எண்கின் பகுவாய் ஏற்றை
கொடுவரிப் புற்றம் வாய்ப்ப வாங்கி
நல்அரா நடுங்க உரறி கொல்லன்

ஊதுஉலைக் குருகின் உள்உயிர்த்து” (நற்.125:1-4)

எனப் புற்றின் பாம்பே நடுங்கும்படி முழக்கமிடுகிறது. புற்றில் உள்ள கரையான்களை உண்பதற்காகவே புற்றைப் பெயர்க்கின்றன என்பது இதில் கூறப்படுகிறது.

2.8.6 மான்கள்

மலைகளில் காணப்படும் மான்கள் குறவர்களாலும், கானவர்களாலும் வேட்டையாடப்படும் விலங்காகும். புலிகளாலும் வேட்டையாடப்பட்டு உணவாகக் கொள்ளப்படும். தாவர உண்ணிகளான இவை காய்ந்த புல்லை மிகுதியாக உண்டு சேற்றில் துள்ளிக் குதித்தாடுகின்றன இதனை,

“இறுகுபுனம் மேய்ந்த அறுகோட்டு முற்றல்

அள்ளல் ஆடியபுள்ளி வரிக்கலை” (நற்.265:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் இதனை உணர்த்துகின்றன. கருங்குரங்கைக் கண்டு வெருண்ட வருடை மான் அச்சத்தில்,

“இருள்தாங்கு இறுவரை ஊர்புஇழிபு ஆடும்

வருடைமான் குழவிய வளமலை” (கலித்.43:13-14)

மலையின் மேல் ஓடிச்சென்று விட்டது. வருடை மானுடைய குட்டியானது இனிய பாலை நிறையக் குடித்துவிட்டு குறிஞ்சி நிலத்திலுள்ள பெரிய மலையின் நிழலில் துள்ளிக் குதித்து விளையாடுகின்றமையை,

“செவ்வரை சேக்கை வருடைமான் மறி

சுரைபொழி தீம்பால் ஆரமாந்தி

பெருவரை நீழல் உகளும்” (குறுந்.187:1-3)

என்ற பாடலடிகள் கூறுகின்றன. வருடை மானைப் போல மலைகளில் காணப்படும் ஆமான் நெல்லிக் கனியை உண்ணும்,

“புரிமட மரையான் கருநரை நல்ஏறு

தீம்புளி நெல்லி மாந்தி அயலது

தேம்பாய் மாமலர் நடுங்கவெய்து உயிர்த்து

ஓங்குமலைப் பைஞ்சனை பருகும்” (குறுந்.317:1-4)

அவ்வாறு உண்டு விட்டுச் சுனையில் சென்று நீரினைப்பருகி வரும். தினைக் கதிர்களைத் தின்ற யானைகளைக் கண்டு மான்கள் அஞ்சி துள்ளியோடும்,

“வருடை மடமறி ஊர்வு இடைத்துஞ்சும்

இருள்தாங்கு சோலை” (கலித்.50:4-5)

எனக் கூறப்படுகிறது. அஞ்சியோடும் வருடை மானினை, “நெடுவரை மிசையது குறுங்கால் வருடை” (ஐங்.287:1) என்ற பாடலும் எடுத்துரைக்கிறது. இவ்வாறு மான்களின் அசைவியக்கம் குறிஞ்சித் திணையில் கூறப்படுகிறது.

2.8.7 காட்டுப்பசு

குறிஞ்சி நிலத்தில் காணப்படும் காட்டுப்பசு குளிர்ச்சியான மலைகளில் அசைகின்ற மூங்கில்களை விரும்பியுண்டு ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்குச் செல்ல முடியாத தளர்ந்த நடையோடு செல்ல முடியாமல் குறிஞ்சி மலைகளிலேயே அயர்ந்துறங்கும் என்பதை,

“ இலை கவாபு
ஆடுஅமை ஓழுகிய தண்நறுஞ் சாரல்
மென்நடை மரையா துஞ்சம்” (குறுந்.115:3-5)

என்ற பாடலடிகள் கூறுகின்றன. காட்டுப்பசு மெல்லமெல்ல மென்று மிகுதியாகத் தின்றதால் அதன் மூலம் உண்டான மயக்கத்தால் மலையிலேயே அயர்ந்துறங்கும் எனக்கூறப்படுகிறது.

2.8.8 பாம்புகள்

மலைப் பகுதிகளில் பெரும்பாலும் பாம்புகள் இயல்பாகக் காணப்படும். பிற நிலங்களில் அவை குறைவாகவே காணப்படும். மலைப் பகுதியில் உள்ள பாம்புகள் பிற உயிரினங்களுக்கு அச்சத்தை ஏற்படுத்தும் வகையினவாகவும் பிறவற்றால் அச்சப்படும் வகையினவாகவும் காணப்படுகின்றன. இரவுகளில் மழை பெய்யும் போது இடியொலியால் பாம்புகள் அஞ்சும் எனக் கூறப்படுகிறது.

“ ஓங்கு கழைக்
காம்புடை விடர்அகம் சிலம்பப் பாம்புஉடன்று
ஓங்குவரை மிளிர ஆட்டி” (நற்.51:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் இதனை உணர்த்தி நிற்கின்றன. “.... பானாள்,பாம்புடை விடரஓங்கு மலைமிளிர” (நற்.104:8-9) என்னும் பாடலடியிலும் இடியும் மின்னலும் தோன்ற பாம்புகள் அச்சமடைகின்றன. பேரிடியால் பாம்புகள் வருந்தும், “ஓங்குவரை மிளிரஆட்டி பாம்புஎறிபு” (நற்.347:3) எனப்படுகிறது. யானையின் பிளிறல் கேட்டும் பாம்புகள் அஞ்சுகின்றன,

“வெண்கோட்டு யானை விளிபடத் துழவும்
அகல் வாய்ப் பாந்தட் படாஅப்” (அகம்.68:19-20)

என்ற பாடலடிகள் இதனைக் கூறுகின்றன. பாம்புகள் இரவில் இரை தேடுவதற்குத் தன் வாயில் இருந்து ஒளியை உடைய மாணிக்கக் கற்களைத் துப்பி வைத்திருக்கும் என்பதை,

“உருமுச் சிவந்து எறிந்தஉரன் அழிபாம்பின்

திருமணி விளக்கின் பெறுகுவை” (அகம்.92:11–12)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு மலைகளில் காணப்படும் பாம்புகள் இயற்கையின் இடர்களால் அச்சமுறுவதும், யானைகளின் பிளிறலுக்கு அஞ்சுவதும் பாடல்களில் சுட்டப்படுகிறது. விலங்குகள் குறித்த காட்சிகள் அனைத்தும் மலைவரை நாடனின் வளத்தினைக் குறிப்பதற்காகவும் அவனது குணத்தை அறிந்து கொள்வதற்காகவும் ஒப்புமையாகக் கூறப்பட்ட செய்திகளாகப் பெரும்பான்மையும் காணப்படுகின்றன.

2.9 தொகுப்புரை

- குறிஞ்சித் திணையின் கூற்றுக்களில் பெரிதும் காணப்படுவது களவுக்காதல் ஆகும்.
- பகற்குறி, இரவு குறிகளில் தலைவன், தலைவியைச் சந்தித்தல், தோழி உடன் செல்லுதல் மூவரின் கூற்றுக்களிலும் மலையின் பல்வேறு சித்திரங்கள் வெளிப்படுகின்றன.
- தலைவி தலைவனைப் பற்றியும் தலைவன் தலைவியைப் பற்றியும் தோழி இவ்விருவர் பற்றியும் எடுத்துரைக்கும் கருத்துக்களில் உவமைகளிலும் உள்ளுறைகளிலும் நிலம் காட்சிபடுத்தப்படுகிறது.
- குறிஞ்சித் திணையின் நிலக்கூறுகளில் அம்மக்களின் பல்வேறு செயல்பாடுகள் அதாவது வேட்டையாடுதல், திணை விதைத்தல், திணை காத்தல், பறவைகளை விரட்டுதல், விலங்குகளை விரட்டுதல், ஆகியன இடம்பெறுகின்றன.
- குறிஞ்சி நிலத்தவரின் வழிபாட்டு முறைகளும் கூற்றுப் பாடல்களில் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.
- தாவரங்களில் வேங்கை மரங்கள் மிகுதியாகக் காட்சிப்படுகின்றன. காந்தள், குரவம், நெய்தல், குறிஞ்சி போன்ற மரங்களும், மூங்கில், மா, பலா, சந்தனம் ஆகிய மரங்களும் சுட்டப்படுகின்றன.

- பறவைகளில் கிளிகளும் குருவிகளும் பெரும்பாலும் கூறப்படுகின்றன. விலங்குகளில் யானை, புலி, மான்கள், பன்றிகள் ஆகியவைகள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன.
- யானைக்கும் புலிக்குமான போர் தொடர்ந்து நிகழ்வதாக அமைகின்றமையைக் கூற்றுப் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.
- தாவரங்களும், பறவைகளும், விலங்குகளும் குறிஞ்சித் திணையின் காட்சிகளாக விரியும் போது கூற்றுப் பாடல்களில் இவை பல்வேறு பொருண்மைகளை உடையனவாக மாறுகின்றன.
- தலைவனை இடித்துரைக்கும் போது தலைவியின் செயல்பாடுகளைக் கூறும் போது இவை உயிர்ப்புப் பெறுகின்றன. இவ்வாறு சங்க அகத்திணை மாந்தர்களின் கூற்றுப் பாடல்களில் பெரிதும் நிலக் காட்சியினைக் கொண்டிருப்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. மு.வரதராசன், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப.27
2. சு.இராமர், சங்க அகப்பாடல்களில் குறிகளும் குறியிடங்களும், ப.138
3. இரா.இராகவையங்கார், பெரும்பாணாற்றுப்படை, ப.2
4. நா.ஆறுமுகம், முல்லை வாழ்க்கை, ப.22
5. சி.பத்மநாதன் (ப.ஆ), சங்க இலக்கியமும் சமூகமும், ப.142
6. வெ.பெருமாள்சாமி, சங்ககாலத் தமிழகத்தின் சமூக நிலை, ப.23
7. இரா.செகதீசன், தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரவழி அகநானூறு – ஓர் ஆய்வு, ப.143
8. க.வெள்ளைவாரணர், சங்க காலத் தமிழ் மக்கள், ப.5
9. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.42
10. சு.இராசாராம், சங்க இலக்கியத்தில் நடைமுறை வாழ்க்கை, ப.24
11. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள், ப.191
12. புலியுர்க்கேசிகள், ஐந்திணை வளம், ப.20
13. கா.கோவிந்தன், குறிஞ்சிக் குமரி, ப.83
14. பி.சரசு, தமிழ் இலக்கியத்தில் உணவியல், பக்.14–15
15. கி.ஆதிநாராயணன், சங்க காலம், ப.291
16. சு.இராசாராம், மு.கூ.நா, ப.24
17. பி.எஸ்.சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப.189
18. எஸ்.ஆர்.மார்க்கபந்து சர்மா, குறிஞ்சிக்கலி வழித்துணை விளக்கம், ப.7
19. புலியுர்க்கேசிகள், அகநானூறு மூலமும் உரையும், ப.18
20. தமிழண்ணல், சங்கச் செவ்வியல் அறிமுகம் நற்றிணை மலர்கள், ப.69
21. முருகுசுந்தரம், தமிழகத்தில் குறிஞ்சி வளம், ப.107

இயல்-3

சங்கஅக இலக்கியங்களில்
கூற்றுவழி முல்லை
நிலத்தோற்றம்

இயல் – 3

சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி முல்லை நிலத்தோற்றம்

- 3.0 முன்னுரை
- 3.1 முல்லை நிலம் கூற்றுக்குரியோர்கள்
- 3.2 முல்லை நிலம்
- 3.3 முல்லை நிலத்தலைவி
- 3.4 முல்லை நிலத்து மக்கள்
 - 3.4.1 ஆயர்
 - 3.4.2 பொதுவர்
 - 3.4.3 கோவலர்
 - 3.4.4 இடையர்கள்
- 3.5 நெல் அறுவடை
- 3.6 களர் நிலத்தின் தன்மை
- 3.7 முல்லை நிலக்கூறுகள்
 - 3.7.1 கார்கால அறிகுறிகள்
 - 3.7.2 கார்காலத்தில் பெய்யும் மழை
 - 3.7.3 கார்கால முல்லை நிலத்தின் வனப்பு
 - 3.7.3.1 கார்காலமும் போரும்
 - 3.7.3.2 கார்கால மழையும் மலர்களும்
 - 3.7.3.3 வேனில் பருவமழையும் சூழலும்

3.8 முல்லை நிலத்து உயிரினங்கள்

3.8.1 குதிரை

3.8.2 நரி பன்றியை விரட்டும் ஒலி

3.8.3 முயல்

3.8.4 கானக் கோழி

3.9 தொகுப்புரை

இயல் – 3

சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி முல்லை நிலத்தோற்றம்

3.0 முன்னுரை

நில அடுக்குகளில் குறிஞ்சியின் மலைப் பகுதிக்கு அடுத்ததாக அமைந்திருப்பது காடாகும். முல்லை நிலமெனச் சங்க இலக்கியத்தில் இது குறிப்பிடப்படுகிறது. சமூகப் பரிணாமத்தில் மேய்ச்சல் சமூகத்தினரின் வாழிடமாகக் கருதப்படுகிறது. முல்லைச் சான்ற கற்பு என்று கற்பு நிலையினை அடையாளப்படுத்தும் நிலமாகவும் முல்லை நிலம் காணப்படுகிறது. இங்கு வாழும் மக்கள் பெரிதும் மேய்ச்சல் சார்ந்தவர்கள் ஆவர். மாடுகள், ஆடுகள், எருமைகள் ஆகியனவற்றை மேய்ப்பது இவர்களது முதன்மையான தொழிலாகும். அகப்பாடல்களில் குறிப்பிடப்படும் தலைவியானவள் கார்காலத்தின் பொழுதுகளை எண்ணி தலைவன் வருகைக்காகக் காத்திருப்பது மிகுதியாகச் சுட்டப்படுகிறது. இத்திணையின் உரிப்பொருள் இருத்தல் ஆகும். காத்திருத்தல் என இதைக் கொள்வர். பொருள்வயின் பிறிந்த தலைவனின் வருகைக்குக் காத்திருக்கும் தலைவி புறச் சூழல்களின் அழுத்தத்தை அதன் பொருட்டு பெறுகிறாள் என்பதையே அகப்பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. அகவாழ்வில் தலைவன், தலைவி இருவரும் பிரிந்து வாடும் நிலையே பெரிதும் சுட்டப்படுகிறது. அக்காலங்களில் தலைவியின் பூச்சூடாத தலை, பொட்டிடாத நெற்றி, வளையல் அணியாத கைப் பிரிவாற்றியிருத்தலின் பசலைப் பாய்ந்த உடல் எனப் பலவற்றையும் வருணிக்கின்றனர். அவ்வாறு வருணிக்கும் போது புலவர்கள் புறச் சூழல்களையும் நிலத்தோற்றத்தையும் தம் பாடல்களில் வருணிக்கின்றனர். தலைவி வருந்திக் கூறும் போது அவளை ஆற்றும் தோழியின் கூற்றுப் பாடல்களில் தலைவியின் துயர் துடைத்தல் பொருட்டு விரைந்து வர தேரினைச் செலுத்த கூறும் தலைவனின் கூற்றிலும் நிலத்தோற்றங்கள் வெகுவாகப் பதிவு பெறுகின்றன. அகப்பாடல்கள் காதலை மட்டும் உரைத்து நிற்பதில்லை. மாறாகப் புறச் சூழல்களையும் எடுத்தியம்புவனவாக அமைந்துள்ளன. இவ்வியல் முல்லைத் திணைப் பாடல்களில் முல்லை நிலமான காட்சிப்படும் நிலை விவரிக்கப்படுகிறது.

3.1 முல்லை நிலம் கூற்றுக்குரியோர்கள்

1. தலைவன் கூற்றுப் பாடல்கள்	—	44
2. தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள்	—	24

3. தோழி கூற்றுப் பாடல்கள்	—	31
4. தேர்ப்பாகன் கூற்றுப் பாடல்	—	1
5. கண்டோர் கூற்றுப் பாடல்	—	1
6. செவிலித்தாய் கூற்றுப் பாடல்கள்	—	5
7. அயலோர் கூற்றுப் பாடல்	—	1
8. சுற்றத்தார் கூற்றுப் பாடல்	—	1
9. பாணன் கூற்றுப் பாடல்	—	1
10. உழையர் கூற்றுப் பாடல்	—	1

மொத்தம்

110

முல்லைப் பாடல்களில் மிகுதியாக இருப்பது தலைவன் கூற்றுப் பாடல்களாகும். முல்லை நிலத்தில் தலைவன் பிரிவு நிமித்தம் பருவ வரவு கண்டு தலைவியைக் காண புறப்படும் போது தேர்ப்பாகன் கூற்று நிகழ்த்துவதைக் காணமுடிகிறது. கண்டோர், அயலோர், சுற்றத்தார் பாணன் எனப் பலரும் நிகழ்த்துகிற கூற்றில் முல்லை நிலத்தின் பருவ வரவு மிகுதியாகக் கூறப்படுகிறது. பூக்கள் மலர்தல், மழை வரும் சூழல் ஆகியனவும் தலைவியின் மனவருத்த மிகுதியும் கூறப்படுகின்றன.

3.2 முல்லை நிலம்

காடு சார்ந்த பகுதி எனக் குறிப்பிடப்படும் முல்லை நிலம் கார்காலத்தில் செழிப்பான விளைச்சலைத் தரக்கூடியது. மழை பெய்யும் காலத்தில் ஆயர்கள் மேய்ச்சலில் ஈடுபட முடியாத நிலையில் மழையைப் பழிக்கும் வகையிலானது. வளமிக்க மண்ணைக் கொண்டது. முல்லை நிலம் வன்புலம் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. மேட்டு நிலம், வலிய நிலம் என்றும் இந்நிலம் அழைக்கப்படுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் முல்லை நிலத்தைக் குறிக்கக் கூடிய புன்புலம் என்ற சொல் 18 இடங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. புன்புலம் என்பதும் முல்லை நிலத்தையே குறிக்கிறது. இச்சொல்லும் 17 இடங்களில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. முல்லை நில வேளாண்மைக் குறித்து, “நீர்வளமற்ற மழை பெய்தாலும் நிறைய நீர் தேங்கி நிற்காத இயல்புடைய சீரூர்களில் செய்யப்பட்ட

புன்செய் வேளாண்மை அச்சீறூர்க்கு போதுமான விளைச்சலைத் தரவில்லை. விளைந்த வரகு, தினைப் போன்றவை பொதுவில் வைத்து உண்ணப்பட்டதையும் விருந்தாய் வந்த வேந்தன் உண்ணும் உணவாக இருந்ததையும் இரவலர்க்கு உணவாகவும் (புறம்.333) கொடைப் பொருளாகவும் (புறம்.328) தரப்பட்டதையும் சீறூர் மன்னர் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.”¹ என்ற கூற்றானது மழை பெய்தால் மட்டுமே வேளாண்மை செய்யக்கூடிய பகுதியாக அதிலும் குறைவாகவே விளைச்சல் தரும் பகுதியாக முல்லை நிலம் சுட்டப்படுகிறது. விளைச்சல் போதுமானதாக இல்லாத போது அவ்விளைச்சலைப் பொதுவாக உண்ணும் வழக்கம் காணப்படுகிறது. முல்லை நிலமானது வேளாண் சமூகத்தின் உடைமைப் பண்புகளைச் சிறிதளவேனும் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். நிலவுடைமைச் சமூகம் தோன்றும் முன்னர்க் கால்நடைகளை உடைமைக் கொண்டவர்கள் ஆதலின் உடைமை இங்கிருந்தே தோற்றம் பெறுகிறது எனக் கொள்ளலாம். “இந்தச் சமூக அமைப்பின் பின்னர் ஆநிரைகள் நிறைந்த தனியுடைமை சமுதாயமாக முல்லை இருந்திருக்க வேண்டும். தொன்மைக் கால மனிதன் அநாகரிக நிலையிலிருந்து நாகரிக நிலைக்கு மாறும் போது அவனின் முதல் சொத்து ஆநிரைகளாகவே இருந்தன. இந்த ஆநிரைகள் வழியே தனியுடைமை உருவாக்கம் பெற்றது.”² என்று மேய்ச்சல் சமூகத்தில் தனியுடைமைத் தோன்றியதைப் புலப்படுத்துகிறார் சிலம்பு நா.செல்வராசு. இவ்வாறு தனியுடைமை தோன்றியதால் தான் கற்பினைக் கடைபிடித்தல் என்பது உருவாக்கம் பெற்ற நிலமாக முல்லை காணப்படுகிறது. முல்லைச் சான்றக் கற்பு என்பது இருத்தலை மையப்படுத்தியது. தலைவன் வருகைக்காகத் தலைவி காத்திருத்தல் வேண்டும். அதுவே சமூக நடைமுறையாகும்.

3.3 முல்லை நிலத் தலைவி

தலைவி போருக்காகப் பிரிந்த தலைவன் வருகைக்காகக் காத்திருக்கிறாள். மழைக் காலம் தொடங்கும் போது வந்து விடுவதாகக் கூறிச் சென்ற தலைவன் வராததால் வருந்துகிறாள். “மணங் கொண்டு இல்லற வாழ்க்கையை இனிதே நடத்திக் கொண்டிருக்கிற நாட்களில் வீட்டிற்கும் நாட்டிற்கும் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளை முன்னிட்டு இல்லறத் தலைவன் இல்லறத் தலைவியை விடுத்துப் பிரிந்து செல்ல அவன் மீண்டு வருவதாகக் குறித்துச் சென்ற கார்காலம் வரும் வரை இல்லறத் தலைவி தனிமைத் துயர் தாங்கி ஆற்றியிருத்தல்.”³ முல்லைத் தலைவியின் இயல்பாகும் எனக் குறிப்பிடுகிறார் கா.கோவிந்தன். முல்லை நிலத்திற்குப் பொழுது கார்காலமாகும். அக்காலச் சூழலானது மலர்கள் மலர்ந்து

மணம் பரப்பும் நிலப்பரப்பினை உடையதாகக் காணப்படுகிறது. தலைவன், தலைவி, தோழி ஆகியோரது கூற்றுக்களில் நிலவெளியும் இணைந்தே பேசப்படுகிறது.

3.4 முல்லை நிலத்து மக்கள்

நில அடிப்படையில் காட்டுப் பகுதிகள் மேட்டு நிலமென அழைக்கப்படுதலால் விளைச்சல் மிகுதியாகக் காணப்படாது. ஆயினும் மழைக் காலத்தில் பயிர்கள் விளையும் பகுதியாகவும் காணப்படுகிறது. இந்நிலத்து மக்களை ஆயர், கோவலர் என்னும் பெயர்களால் அழைக்கின்றனர். மேய்ச்சல் சார்ந்து இவர்கள் வைத்திருக்கும் கால்நடைகளின் அளவைக் கொண்டு அழைக்கப்படுகின்றனர். “முல்லை நிலப்பகுதி மேய்ச்சல் நிலங்களைக் கொண்டிருந்தமையால் ஆடுமாடு வளர்த்தலை முக்கியத் தொழிலாகக் கொண்ட மக்கள் இப்பகுதியில் வாழ்ந்தனர். இவர்களைக் கோவலர், ஆயர், அண்டர், இடையர் என்னும் பெயர்களால் அழைப்பர்.”⁴ எனக் குறிப்பிடுகிறார் மு.சண்முகம்பிள்ளை. ஆயர்கள் வைத்திருந்த கால்நடைகளின் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் பெயரிட்டு அழைக்கப்பட்டனர். “ஆயர் குலத்தாலும் குடியாலும் ஒருவரேயெனினும் அவரவர் பேணி வந்த நிரைகளின் காரணமாகக் கோட்டினத்தாயர், கோவினத்தாயர் அல்லது நல்லினத்தாயர், புல்லினத்தாயர் என்னும் மூவகையினராகப் பண்டைக் காலத்தில் அழைக்கப்பெற்றனர். எருமையினம் ஒன்றை மட்டும் உடையவர் கோட்டினத்தாயர் ஆவர். ஆநிரைகளை மட்டும் பேணி வாழ்ந்தவர் கோவினத்தாயர் அல்லது நல்லினத்தாயர் எனப்பெறுவர். ஆட்டினத்தை மட்டும் கொண்டு வாழ்ந்தவர் புல்லினத்தாயர் என அழைக்கப்படுகின்றனர்.”⁵ என அ.முத்துச்சாமி ஆயர்களின் வகையினங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். சங்க அகப்பாடல்களில் இவர்களைப் பற்றிய பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.

3.4.1 ஆயர்

அகப்பாடல்களில் ஆயர்கள் எனப்பட்டோர் மேய்ச்சலைத் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் ஆவர். ஆடு, மாடு, எருமை ஆகிய கால்நடைகளை உடைமையாகக் கொண்டு அவற்றைப் பேணி வளர்த்தவர்கள் ஆவர். “மேய்ச்சல் நிலங்கள் உலகெங்கும் பல பகுதிகளில் உள்ளன. அங்கு வாழ்வாரும் நம் நாட்டு ஆயர்களைப் போன்ற வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டு வாழுகின்றனர். ஆநிரை மேய்ப்பதும், ஆடும், எருமையும் வளர்த்தும் அவற்றால் பெறும் பயன் கொண்டும் வாழ்வதே அவர்கட்கும் இயல்பாக விளங்குகின்றது.”⁶ என்று உலகத்தில் உள்ள

மேய்ச்சல் தொழில் கொண்டவர்கள். யாவரும் தமிழ்நாட்டின் ஆயர்களைப் போலாவர் என்கிறார் கா.கோவிந்தன். ஆயர் மேய்ச்சலின் போது மாலை அணிந்த குழலினை ஊதுவர், “அணிமாலைக் கேள்வற் தருஉமார் ஆயர்” (கலித்.101:34) எனக் கூறப்படுகிறது. ஏறு தழுவிய ஆயர் காயமடைந்ததை, “ஆயரும் புண்கூர்ந்தார்” (கலித்.101:47) எனக்கூறுகிறது பாடலடி. எருதுகளை அடக்கும் போட்டியில் பங்கேற்று அதன் மூலம் இறந்திருந்தாலும் அதைப் பற்றிக் கவலைக் கொள்ளாது மீண்டும் மாடு பிடித்தலுக்கு அழைப்பு விடுகின்ற அவர்கள் மடவர்களே என்றும், “மடவரே நல்ஆயர் மக்கள் நெருநை” (கலித்.102:30) ஏறுதழுவுகின்ற தலைவனைத் தோழி, “கோட்டினத்து ஆயர்மகன்” (கலித்.103:33,105:58) என்றும், “கோவினத்து ஆயர்மகன்” (கலித்.103:37) என்றும் அறிமுகம் செய்கிறாள். இதுபோல், “புல்லினத்து ஆயர்மகன்” (கலித்.103:47, 113:7) என்ற ஆயர் வகையினரும் கூறப்படுகின்றனர். கோவினத்து ஆயர், “நல்இனத்து ஆயர்” (கலித்.104:6, 113:10) என்று குறிப்பிடப்படுவதையும் காணலாம். தலைவிக்கு நோயைத் தரக்கூடியவள் ஆயர் மகள், “தருக்கு அன்றோ ஆயர்மகன்” (கலித்.104:72) எனப்படுகின்றான். கேடில்லாத ஆயர், “இருங்குடி ஆயரும்” (கலித்.105:7) என்று ஆயர் குடியினர் சிறப்பிக்கப்படுகின்றனர். என்றெல்லாம் கலித்தொகையில் ஆயர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

3.4.2 பொதுவர்

முல்லை நிலத்து மக்களில் பிறிதொரு குடியினர் பொதுவர் ஆவர். இவர்களும் மேய்ச்சல் தொழிலை மேற்கொண்டவர்கள் எனப்படுகின்றனர். பொதுவர்கள் ஏறு தழுவதலில் ஈடுபடக் கூடியவராகவும் உள்ளனர். “பொதுவர் தொளைப்பட்ட புண்களிலிருந்து வடியும் குருதி பட்டுக் கைவழுக்குதலினால் மணலை அள்ளிக் கைப் பிசைந்து உடம்பைத் திமிர்த்துக் காலம் தாழ்த்தாமல் பரதவர் சிறு குப்பம் ஏறுவது போல் ஏறுமேற் பாய்ந்து தழுவி அடக்கினர்.”⁷ என்று குறிப்பிடப் படுவதிலிருந்து இதனை அறியலாம். பொதுவரோடு புணர்வதற்குரிய நன்னிமித்தங்களை, “தண்பொழில் புக்கார் பொதுவரோடு” (கலித்.101:49) பார்க்கின்றனர் எனக் கூறப்படுகிறது. பல பசுக்களை உடையப் பொதுவர், “பல்ஆன் பொதுவர்” (கலித்.103:5) என்று கூறப்படுகின்றனர். பொதுவர்கள் ஏறுதழுவும் போது காளைகள் அவர்களைத் தம் கொம்புகளால் குத்தின, “தொழுவினுள் புரிபுரிபு புக்கப் பொதுவரை” (கலித்.103:22) என்று பொதுவர்களும்

ஏறுதழுவினக் காட்சியைக் காணமுடிகிறது. காயாம்பூக் கண்ணியினைச் சூடியவர்கள் பொதுவர், “காயாம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன்” (கலித்.103:52) எனப்படுகிறது. ஏறுதழுவும் போது சினமுடைய பொதுவர் ஆரவாரத்தோடும், “செயிர்இகல் மிகுதியின் சினப்பொதுவர்” (கலித்.105:27) என்று கூறப்படுகிறது. எருதுகளைத் தழுவும் போது காளைகள் அவர்களை விலக்கிச் செல்கின்றன. “ஆங்கஏறும் பொதுவரும் மாறுற்று மாறா” (கலித்.105:47) எனப்படுகிறது. ஏறுதழுவும் போது ஏற்பட்ட காயத்தில் குருதி வழியாதிருக்க மண் அள்ளித் தேய்த்து கொள்கின்றனர். என்பதை, “இருதினா நீக்கும் பொதுவர்” (கலித்.106:17) எனக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு பொதுவர்கள் ஆயர்களைப் போல மேய்ச்சலுக்கான கால்நடைகளைக் கொண்டவர்களாகவும் ஏறு தழுவுவதில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாகவும் சுட்டப்படுகின்றனர்.

3.4.3 கோவலர்

கால்நடைகளை மேய்த்து அவற்றைப் பராமரிக்கும் பணிகளையும் பாலையும் அது சார்ந்த பிற பொருட்களையும் விற்பதில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாகவும் கோவலர்கள் உள்ளனர். “முல்லை நில மக்கள் கோவலர் என்றும் அழைக்கப் பெறுவர். கையிலே கோலைக் கொண்டிருந்ததால் கோலாயர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்.”⁸ மேய்த்தலின் போது ஆநிரைகளை நிரைப்படுத்தும் கோலினை உடையவர்கள் கோவலர், “கொடுங்கோற் கோவலர் குழலோடு ஒன்றி” (நற்.69:8) குழலினையும் ஊதிக் கொண்டு செல்கின்றனர். மேய்ப்பவர்களின் நிலம் சிறிய புனம், “கோவலர் குறும்புனம்” (நற்.266:1) எனப்படுகிறது. கோவலர்கள் கொல்லையில் தீ வைத்து கொளுத்தியதால் ஒடிந்த மரங்கள் இருந்தன. “கொல்லைக் கோவலர் எல்லி மாட்டிய” (நற்.289:7) எனப்படுகிறது. “பல்ஆ தந்த கல்லாக் கோவலர்” (நற்.364:9) என்னும் பாடலடியானது கோவலர் பலவகையான பசுக்களைக் கொண்டவர்கள் எனக் கூறுகிறது. இங்கு ஆயர்களும் கோவலர் என்றே அழைக்கப்படுகின்றனர். மேய்ச்சலின் போது குழலினை இசைத்துக் கொண்டிருக்கும் வழக்கம் கொண்டவர்கள். “குழல் தொடங்கினரே கோவலர்” (நற்.371:8) என்றும், “கல்லாக் கோவலர் ஊதும்” (அகம்.74:16) என்றும், “கோவலர் அம்பனை இமிழிசை” (அகம்.124:14) என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். “பல்ஆன் கோவலர்” (ஐங்.476:3) என்னும் அடியானது பலவகையான ஆநிரைகளை உடையவர்கள் எனக் கூறுகிறது. ஆநிரைகளைத் தம் குரலால் நெறிப்படுத்துவதை,

“வழுஉச்சொற் கோவலர்” (கலித்.106:4) எனப்படுகின்றது. உதடு குவித்துச் சத்தமெழுப்பி ஆநிரைகளை நெறிப்படுத்துவது, “கொடுமடி உடையர் கோற்கைக் கோவலர்” (அகம்.54:10) எனக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு முல்லை நிலத்து மக்களில் ஒரு பிரிவினராகக் கருதப்படும் கோவலர்கள் ஆநிரைகளை மேய்ப்பதிலும், அவற்றைப் பராமரிப்பதிலும் கோல்கொண்டு நிரைகளை மேய்ப்பதும் குழல் ஊதி இசையொழிப்பவர்களாகவும் இருப்பதைப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

முல்லை நிலத்தின் குடிகளாக அண்டர், பாணன் போன்றோரும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். ஆனால் முல்லை நிலத்தோடும் மேய்ச்சலோடும் கால்நடைகளோடும் தொடர்புடையவர்களாகக் கருதப்படுபவர்கள் ஆயர், பொதுவர், கோவலர் ஆகியோரே ஆவர். இடையர்களும் இதில் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

3.4.4 இடையர்கள்

இடையர்களும் மேய்ச்சல் தொழில் மேற்கொண்டவர்கள் ஆவர். பணக்காரர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் இடைப்பட்ட வாழ்வுடையவர்கள் ஆதலின் இடையர் எனப்பட்டனர் எனக் கூறப்படுவதுண்டு. மழைக் காலத்தில் பால்விலையை உயர்த்திக் கூறும் இடையன் பனையோலைப் பாயில் தீக்கடைக் கோல் கருவியையும், தோற் பையினையும் ஒருசேரக் சுருக்கிக்கட்டி முதுகில் சுமந்து செல்லும் போது நுண்ணியப் பல நீர்த்திவலைகள் அவனுடைய உடம்பில் பட்டதால் கையிலிருந்த கோலையூன்றி நாவை மடித்தப்படி ‘வீளை’ (விசில்) ஒலியையெழுப்பினான். அவ்வொலிகேட்ட ஆட்டுக் கூட்டம் வேற்றிடங்களில் செல்லாமல் ஒரே இடத்தில் மயங்கி நின்றன இதனை,

“பால் நொடை இடையன்

நுண்பல் துவலை ஒருதிறம் நனைப்ப

தண்டுகால் வைத்த ஒடுங்குநிலை மடிவிளி

சிறுதலைத் தொழுதி ஏமார்த்து அல்கும்” (நற்.142:4-7)

என்னும் பாடலடிகளில் காணமுடிகிறது. ஒலியெழுப்புவதன் மூலம் ஆடுகளை ஒழுங்குபடுத்தும் பயிற்சியினைப் பெற்றிருந்தார்கள் என்பதை இதிலிருந்து அறியலாம். மேலும், “இடையன் மடிவிடு வீளை கடிதுசென்று இசைப்ப” (அகம்.274:8-9) என்ற பாடலடியும் இதனை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. இடையர்கள் மாலைகளைத் தொடுத்து அணிந்து கொள்வர். அதன் மணம் பரவி காணப்படும்,

“ஆடுதலைத் துருவின் தோடு தலைப்பெயர்க்கும்

வன்கை இடையன்” (நற்.169:6-7)

என்னும் பாடலடிகள் இதனைக் கூறுகின்றன. மாலையினின்றும் வெளிப்பட்ட நறுமணத்தால் பிற உயிர்களும் ஒலியெழுப்பின எனக் கூறப்படுகிறது. இடையர்கள் தங்களுடைய செம்மறியாட்டு இனங்களோடு ஊருக்குள் வாராமல் களத்திலேயே பறியோலைக் கொண்டு தங்கியிருப்பார்கள். ஆடுகள் தருகின்ற பாலை விற்று அதற்குப் பதிலாக உணவுப் பொருள்களையும் பெற்றுக் கொண்டு சுற்றத்தோடு உண்டு மகிழ்வார்கள். இது இடையர்களின் தொழில் முறைகளைக் கூறுவதாகவும் முல்லை நிலம் பறைசாற்றுகின்றது இதனையே,

**“அவரோ வாரார் முல்லையும் பூத்தன
பறியுடைக் கையர் மறியினத்து ஒழிய
பாலொடு வந்து கூழொடு பெயரும்**

ஆடுடை இடைமகன் சென்னி” (குறுந்.221:1-4)

கால்நடைகளை மேய்க்கின்ற இடையர்களின் இயல்புகளை எடுத்துரைத்துள்ளது. இடையர்கள் சூடியுள்ள பசுமையான மலர்களை வைத்தே மழைக்காலம் வந்துள்ளதையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. பண்டமாற்று முறையில் இவர்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்ற குறிப்புகளையும் சங்க இலக்கியடிகள் சான்றதாரத்துடன் எடுத்தியம்பியுள்ளது. இவர்களுடைய வாழ்வதாரங்கள் மிகவும் கடின நிலைகளில் இருந்திருக்க வேண்டும். வேனில் காலத்தில் என்ற செய்திகளை முன்வைத்தே பேசப்படுகின்றது.

முல்லை நிலங்களிலுள்ள குராமரங்கள் அந்நிலத்தில் ஆநிரை மேய்க்கும் இடையர்கள் அணிந்துக் கொள்ளுமாறு வெண்மையான பூங்கொத்துக்களைத் தருகின்ற நிலமாகவும் முல்லை நிலம் அமைந்துள்ளதை,

“குறுங்காற் குரவின் குவிஇணர் வான்பூ

ஆடுடை இடைமகன் சூடப்பூக்கும்” (நற்.266:2-3)

சிறிய காலையுடைய குரா மரத்தின் வெண்ணிறப் பூக்களை ஆநிரைகள் மேய்ந்துக் கொள்வதை நாள்தோறும் அவ்வழியில் செல்வோர்கள் அறிந்துக் கொள்ளுவார்கள். இத்தகைய வளமுடைய நிலமாகவும் முல்லை நிலம் அமைந்துள்ளதை நன்கறிய முடிகின்றது. அந்நிலங்களில் பூத்து மலரும் பூக்கள் அந்நிலத்தைச் சார்ந்தோர்க்கு தான் முழுயுரிமை என்பதையும் இவ்வடிகள் இலக்கியங்கள் வாயிலாக நின்று பேசப்படுகின்றது.

3.5 நெல் அறுவடை

முல்லை நிலத்தில் நெல் பயிரிட்டு அறுவடை செய்யும் வழக்கமும் காணப்பட்டது. பள்ளங்களில் தேங்கும் நீரானது யானைக் குடிக்குமளவிற்கு இருந்ததைக் காணமுடிகிறது.

“பழம்பல் நெல்லின் பல்குடிப் பரவை

பொங்கடி பழகயம் மண்டிய பசுமினை” (அகம்.44:16-17)

காட்டுப் பகுதிகளில் நீரினைப் பாதுகாக்கும் ஏற்பாடுகள் அக்காலத்தில் இருந்திருக்க முடியாது. எனவே மழைக் காலங்களில் பயிரிட்டு அறுவடை செய்தனர் எனக் கொள்ளலாம்.

முல்லை நிலத்து மக்களில் சிலர் உழவர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் கள் குடித்து அறுவடையில் ஈடுபட்ட போது நெற் கதிர்களோடு மலர்ந்த தாமரை மலர்களையும் சேர்த்துக் கட்டினார்கள் இதனை,

“அரிஞர்யாத்த அலங்கு தலைப் பெஞஞ்சூடு

கள்ஆர் வினைஞர் களம்தொறும் மறுகும்

தண்ணடை தழீஇய கொடிநுடங்கு ஆர்எயில்” (அகம்.84:12-14)

அறுவடை செய்த நெற் கதிர்களைக் களத்தில் சேர்ப்பார்கள். பின்பு உடல் சோர்வைப் போக்கிக் கொள்ளக் கள்ளையுண்டு மகிழ்வார்கள்.

வயலில் முற்றிய நெல் கதிரை அறுவடை செய்யும் உழவர்கள் நெல் அரிப்பறை முழக்கத்தை முழங்குவார்கள். இவ்முழக்கத்தைக் கேட்ட பொய்கையில் இரைதேடிக் கொண்டிருந்த பறவை கூட்டங்கள் அஞ்சிப்பறக்கும் என்பதை,

“வெண்ணெல் அரிநர் மடிவாய்த் தண்ணுமை

பல்மலர்ப் பொய்கைப் படுபுள் ஓட்டும்

காய்நெல் படப்பை வாணன் சிறுகுடி” (அகம்.204:10-12)

நெற் கதிர்களை அறுவடைச் செய்யும் உழவர்கள் தோளினால் ஆன கிணைப் பறையினைக் கொண்டு ஒலியெழுப்புவார்கள். இதனால் நெல் வயல்களிலிருந்து பறவைகள் அச்சம் கொண்டு பறந்து விடும். விதைப்பதற்குச் செல்லும் போது கூடை நிறைய விதை நெல்லைக் கொண்டு சென்று விதைத்து வந்தார்கள் என்பதை,

“முதைப்புனம் கொன்ற ஆர்கலி உழவர்

விதைக் குறுவட்டி போதொடு பொதுளப்

பொழுதோ தான்வந்தன்றே” (குறுந்.155:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. முல்லை நிலத்தின் பகுதிகளில் பெருமழைப் பொழிந்ததால் உழவர்கள் வைகறைப் பொழுதில் நிலத்தைக் கலபைகளால் மண்கீழ் மேலாகவும் மறுபடி ஆழமாகவும், சால்சாலாகவும் உழுது விதை விதைத்தனர். அவை நாற்றாங்கால் ஆனதும் அதற்குக் களைப்பறித்தனர். களைப்

பறிப்பதற்காக வந்த பெண்களின் தலையில் பனங்குடையை வைத்திருப்பது கலை மான்களைப் போலக் காட்சியளிப்பதாகக் கூறப்படுகிறது இதனையே,

“இரலைநல் மானினம் பரந்தவை போல்
கோடுடைத் தலைக்குடை சூடிய வினைஞர்
கறங்குபறைச் சீரின் இரங்க வாங்கி
களைகால் கழீஇய பெரும்புன வரகின்
கவைக்கதிர் இரும்புறம் கதூஉ உண்ட
குடுமி நெற்றி நெடுமாத் தோகை
காமர் கலவம் பரப்பி ஏழுறக்
கொல்லை உழவர் கூழ்நிழல் ஒழித்த
வல்இலைக் குருந்தின் வாங்குசினை இருந்து
கிளிகடி மகளிரின் விளிபடப் பயிரும்” (அகம்.194:6-15)

என்னும் பாடல் இதனை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. உழவர்களின் செயல்பாடுகள் பொதுவாக முல்லை நிலங்களிலும் மழைக் காலங்களில் காணப்படுவதைப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. ஆற்று நீரோ, குளத்து நீரோ இல்லாத நிலையில் மழை நீரினைக் கொண்டு மட்டும் உழுது வேளாண்மை செய்கிறார்கள் எனக்கொள்ளலாம்.

3.6 களர் நிலத்தின் தன்மை

கூர்மையானப் பரற்களுடைய களர் நிலங்களில் உப்பு வணிகர்களின் குடியிருப்புகள் ஓங்கித் தோன்றியிருந்தது. அக்களர் நிலத்தின் வழியில் செல்வோர்கள் புளியம் பழத்தையுண்டு பசி நீங்கி செல்வார்கள். எதுவும் விளையாத நிலமாகவும் களர்நிலம் உள்ளது என்பதை,

“உமண் பொலி சிறுகுடிக்
களரிப் புளியின் காய்பசி பெயர்ப்ப” (நற்.374:2-3)

உப்புகளை ஏற்றி செல்லும் கொடிய வழிகளில் பசிகள் ஏற்பட்டால் புளிப்பு சுவைகளைத் தரக்கூடிய புளியம் பழத்தைச் சுவைத்து சுவைத்துண்டு தன்னுடைய பசியைக் கொஞ்சம் ஆற்றிக் கொள்ளுவார்கள். அந்தளவுக்கு எதுவுமே விளையாமல் காட்சித் தருகின்ற நிலமாகவும் களர் நிலமுள்ளதை நன்கு அறியமுடிகின்றது. இதன் வழியில் தெளிவுறவும் காணமுடிகின்றது.

3.7 முல்லை நிலக் கூறுகள்

காடுகள் சூழ்ந்தப் பகுதிகளில் மழையின் நீரைத்தேக்கி வைத்து வேளாண்மை செய்யும் நிலைக் காணப்படாது. மாறாக அந்நிலத்தில் மழையினால் மட்டுமே காடுகள் வேளாண்மை செய்யப்படும். கால்நடைகள் மேய்ப்பதற்கான நிலங்களாகப் பெரிதும் காணப்படும். காட்டுப் பகுதியில் உள்ள நிலத்தின் தன்மை

களர்நிலமாக இருக்கும். இது, “களரிப் புளியின்” (நற்.374:3) எனக் கூறப்படுகிறது. களர்நிலத்தில் உள்ள புளிய மரத்தின் புளியைக் குறித்ததாக இப்பாடலடி அமைகிறது. முல்லை நிலத்தில் காலையிலும் மாலையிலும் தோன்றும் சூரியனின் தோற்றத்தினை,

“பல்கதிர் மண்டிலம் பகல்செய்து ஆற்றி

சேய்உயர் பெருவரைச் சென்று அவண்மறைய” (நற்.69:2)

எனக் கூறப்படுகிறது. சூரியன் பல்கதிர் மண்டிலம் என அழைக்கப்படுகிறது. பகல்எல்லாம் பணியாற்றி மாலையில் மலையின் கண்சென்று ஓய்வெடுப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. அதுபோல அங்குவாழும் பறவைகளும் மாலையில் கூடடைகின்றமை சுட்டப்படுகிறது.

முல்லை நிலத்தில் கார்காலத்தில் பெய்த மழையானது பரற்களிடையே தெளிந்து தேங்கி நிற்பதை, “வன்பரற் தெள்அறல்” (குறுந்.65:1) எனக் கூறப்படுகிறது. மழை பெய்ததால் நீர் ஒழுகுகின்ற புதர்களை உடையதாக இருப்பதையும், “நீர்வார் பைம்புதற் கலித்த” (குறுந்.98:4) என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. முல்லை நிலச்சூழல் பொதுவாக விதைக்கப்படாத தன்மையில் தானே வளர்ந்த மரம், செடி, கொடிகளைக் கொண்டும் புதராகவும் காட்சியளிப்பது கூறப்படுகிறது.

3.7.1 கார்கால அறிகுறிகள்

மரம், செடி, கொடிகள் அனைத்தும் வறண்டுபோன நிலங்களில் கார்மழைப் பொழிந்ததால் கொன்றை மரங்கள் கொத்துக் கொத்தாகப் பொன்னிறப் பூக்களை உதிர்த்தன. முல்லை மலர்களும் நறுமணத்துடன் பூத்து மலர்ந்தன,

“வறந்த ஞாலம் தெளிர்ப்ப வீசிக்

கறங்கு குரல் எழிலிகார் செய்தன்றே” (ஐங்.452:1-2)

என வறண்ட நிலம் செழிப்பாகும்படி, மேகம் ஒலியெழுப்பி மழை பெய்யத் தொடங்கியதால் கார்காலம் வந்தமைக் குறிக்கப்பட்டதை,

“துணர்க்காய்க் கொன்றை குழற்பழம் ஊழ்த்தன

அதிர்பெயற்கு எதிரிய சிதர்கொள் தண்மலர்” (ஐங்.458:1-2)

மழைக் காலத்தில் மரங்களில் உள்ள கொத்தான காய்களும் குழல் போன்ற பழங்களும் உதிர்ந்து வீழ்த்தொடங்கின. தலைவன் வராமையால் தலைவி வருத்தமுற்ற நிலை இதனால் உணர்த்தப்படுகிறது. வானம் மழையைப் பெய்ததால் முல்லைப் பூக்கள் அரும்பத் தொடங்கின என்றும் கூறப்படுகின்றதை,

“கருவி வானம் காட்சிறந்து ஆர்ப்ப

பருவம் செய்தன பைங்கொடி முல்லை” (ஐங்.476:1-2)

எனப் மழைப் பொழிவும் அதற்குப் பிந்தைய சூழல்களும் விவரிக்கப்படுகின்றன. கார்காலம் எப்பொழுதும் தலைவியின் துயரோடு எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. பிரிந்த தலைவனின் வருகையை எண்ணிக் காத்திருக்கும் தலைவியானவள் அவன் குறித்த கார்காலக் குறிகள் தெரிய ஆரம்பித்தவுடன் அவன் வராமையால் மனம் வருந்துகிறாள் என்பதும் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு நிலத்தை வருணிக்கும் போது மக்களின் அகமன உணர்வுகள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. அகமன உணர்வுகள் யாவும் நிலத்தின் தன்மையோடு பிணைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை அறியலாம்.

3.7.2 கார்காலத்தில் பெய்யும்மழை

முல்லை நிலமான மருத நிலத்தைப் போன்று வளமான பகுதியாகக் காணப்படாது. மழைக் காலங்களில் மட்டுமே நீர்வரத்து இருக்கும். ஆதலால் அப்போது விளைவிக்கப்படுவதற்கு ஏற்ப நிலங்கள் காணப்படுகின்றன. “வண்டுகள் ரீங்காரமிட, பிடரி அரும்புகள் மலர, அழகிய புள்ளிகளையுடைய மயில்கள் ஆட வரிவரியாய்க் கிடக்கும் மணலில் அழகாக உதிர்ந்து கிடக்கும் காயாம் பூக்களிடையே பட்டுப் பூச்சிகள் ஊர்வது நீல மணியுடன் கலந்து கிடக்கும் பவளம் போல அணி செய்கின்றன. இவ்வாறு காடுசூழ் முல்லைநிலம் அழகு பெற்று விளங்கும் கார்காலம் வந்தது.” எனக் கார்காலச் சூழல் கூறப்படுகிறது. மழை பெய்யும் போது நீர் தேங்கி குளமாகவும், குட்டையாகவும் காட்சியளிக்கும். நெடுங்காலமாக மழை இல்லாது வறண்டுப் போயிருக்கும் நிலத்தில் தொடர்ந்து மழை பெய்தலால் பள்ளங்கள் நீர் நிறைந்துக் காட்சிதரும்,

“பழமழை பொழிந்த புதுநீர் அவல

நாநவில் பல்கிளை கறங்க” (நற்.42:3-4)

எனப் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. கார்காலத் தொடக்கத்தினைத் தெரிவிக்கும் அறிகுறிகளாகப் புதிய மொட்டுக்கள் அரும்பும், பிடவமரம், முல்லைமலர்தல், கொன்றைப் பூக்கள் மலர்தல், காயா மரங்களும் பூத்துக் குலுங்கும் எனக் கூறப்படுகிறது இதனை,

“இலைஇல பிடவம் ஈர்மலர் அரும்ப

புதல்இவர் தளவம் பூங்கொடி அவிழ

பொன் எனக்கொன்றை மலரமணி எனப்

பல்மலர் காயாங் குறுஞ்சினை கஞல

கார் தொடங்கின்றே காலை” (நற்.242:1-5)

என்னும் பாடலடிகளில் இதனை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. நீர்வளத்தினைப் பெறும்போது சூழல் மாற்றமடைவதை இதன் மூலம் அறியலாம். புதியப் பருவத் தொடக்கத்தினைப் பல்லுயிர்களும் உணர்ந்து தம்மை வெளிப்படுத்துகின்றன என்று புலவர் இயற்கையின் மீது தன்கருத்தை ஏற்றிக் கூறுகிறார் எனக் கொள்ளலாம். கார்காலத் தொடக்கத்தில் பொன்னைப் போன்று மலர்கின்ற கொன்றைப் பூக்களும் காயா மரங்களும் முல்லை நிலக்காட்சிகளாக விரிகின்றன. என்பதை,

“பொன் எனமலர்ந்த கொன்றை மணிஎனத்

தேகம்படு காயா மலர்ந்த தோன்றியொடு” (ஐங்.420:1-2)

என்ற பாடலடிகளில் உணரலாம். அகன்ற கரிய மேகமானது இதுவரை பெய்யாதிருந்து தற்போது இடி மின்னலுடன் மழைபெய்யத் தொடங்கியது. இவ்வேளையில் கோவலர்கள் குழலிசைக்கத் தொடங்கினர் என்னும் காட்சி தலைவின் அழகையோடு காட்சியாகிறது.

“வியல்இரு விசம்புஅகம் புதையப் பாஅய்

பெயல் தொடங்கினவே பெய்யா வானம்

நிழல்திகழ் சுடர்த்தொடி ஞெகிழ ஏங்கி

அழல் தொடங்கினளே ஆயிழை அதன்எதிர்

குழல் தொடங்கினரே கோவலர்

தழங்கு குரல் உருமின் கங்குலானே” (நற்.371:4-9)

என்னும் பாடலடிகளில் தலைவியின் அழகுரல் மழை பெய்ததால் மிகுவது கூறப்படுகிறது. அதனோடு மழையும் அந்நேரத்து இடியும் கோவலரின் குழலிசையும் இணைந்து கொள்ளும் காட்சியைப் புலப்படுத்துவதைக் காணலாம். தலைவியைப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் இது வரை மழைபெய்யாமல் காத்திருந்த வானம் பெய்யத் தொடங்கியதை எண்ணி தலைவி வருந்தும் நிலையறிந்தவனாகப் பாகனிடம் தேரினை விரைந்து செலுத்தச் சொல்கிறான். இக்காட்சியினைக் குறிப்பிடும் போது மழை மேகமும் மழைபெய்யத் தொடங்கும் சூழலும் வருணிக்கப்படுகின்றன.

“வானம் வாய்ப்பக் கவினி கானம்

கமஞ்சூல் மாமழை கார்பயந்து இறுத்தென

மணிமருள் பூவை அணிமலர் இடைஇடை

செம்புற முதாய் பரத்தலின்” (அகம்.134:1-4)

என்னும் பாடலடிகளில் நிறைந்து கருமேகமாகக் காட்சியளிக்கும் வானமானது கார்காலத்தை உணர்த்திற்று. பெய்யாமல் இருந்து பெய்தமையால் கானகம் செழிப்புற்று விளங்கியது எனவும் கூறப்படுகிறது. காயாம் பூவின் நீலமணி போன்ற தோற்றம் அழகிய மலர்களிடையே ஊர்ந்து திரியும் சிவந்த முதுகினை உடையக்

கோபப் பூச்சிகள் பரவியிருந்தன எனும் நிலக் காட்சி கூறப்படுகிறது. தலைவனின் கூற்றாய் அமைந்த இந்தப்பாடல் வினைமுற்றி மீளும் நிலையைக் குறித்ததாக அமைகிறது. கார்காலத் தொடக்கமான தலைவன் வினைமுற்றி திரும்பும் காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அந்நேரத்தில் குளிர் ஏற்படும். தலைவியானவள் பிரிவினால் மிகவும் வருந்தக்கூடும். எனவே கார்காலத் தொடக்கம் ஏற்படும் சூழல் கண்டதும் அவன் புறப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறது. கார்காலத் தொடக்கம்,

**“மணி கண்டன்ன மாநிறக் கருவினை
ஒண்பூந் தோன்றியொடு தண்புதல் அணிய
பொன் தொடர்ந்தன்ன தகைய நன்மலர்க்
கொன்றை ஒள்ளினர் கோடுதொறும் தூங்க
வம்பு விரித்தன்ன செம்புலப் புறவில்” (நற்.221:1-5)**

என்னும் பாடலடிகளில் நீலமணிகளைப் போன்ற கரிய காக்கணங் கொடிப் புதர்களில் மலர்ந்திருக்கும். அதனோடு காந்தள் செடிகளும் மலர்ந்திருக்கும், சரக்கொன்றைப் பூக்கள் பொற்காசினைத் தொங்கவிட்டது போலக் காட்சியளிக்கும் எனக் கூறப்படுகிறது. தலைவனின் கூற்றாய் அமையும் இப்பாடலில் மழை, பூக்கள், தலைவியின் வருத்தம் ஆகியன சுட்டப்படுகின்றன.

**“பகல்உடன் கரந்த பல்கதிர் வானம்
இருங்களிற்று இனநிறை குளிர்ப் பவீசி” (அகம்.214:2-3)**

அகன்று விரிந்த வானத்திடத்தே மறைத்து உள்ள மேகக் கூட்டமானது பிடியுடன் கூடிய யானைகள் குளிருமாறு மழையைப் பொழிந்தது எனக் கார்கால மழையின் தன்மை கூறப்படுகிறது.

கார்காலத்தில் பெய்யும் மழையானது இடியுடன் பெய்கிறது. “மாமழை இடியுடன் தளி சொரிந்தன்றே” (ஐங்.423:1) அப்போது நெடிய குன்றின் மீது தொங்கும் பொந்தகடுகளைப் போன்று மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும் செய்தியானது,

**“நெடும்பொறை மிசைய குறுங்காற் கொன்றை
அடர்பொன் என்னச்சுடர் இதழ் பகரும்” (ஐங்.430:1-2)**

என்னும் பாடலடிகளில் கூறப்படுகிறது. முல்லை நிலத்துக் காட்சிகளில் கார்காலத்து நிலஅமைப்பு அழகினை உடையதாகவும் வளமானதாகவும் காணப்படுகிறது. பூக்களும், மழையும் இணைந்து கொள்ளும் காலமாக இருத்தலால் தலைவனின் வருகையை எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கும் தலைவி வருந்துவதும் தலைவன் அவள் வருத்தம் போக்க விரைவதுமாகக் காட்சிகள் அமைகின்றன.

3.7.3 கார்கால முல்லை நிலத்தின் வனப்பு

முல்லை நிலமானது மேய்ச்சல் நிலங்களை மிகுதியாகக் கொண்டிருத்தலால் புதர்கள் மண்டிய சூழல் காணப்படுகின்றன. மழை பெய்யும் போது குட்டையாகத் தண்ணீர் தேங்குவதும் பூக்கள், பூச்சிகள் மழையின் போது ஆர்ப்பரித்து நிற்பதுமான காட்சி காணப்படுகிறது. தலைவன் வினைவயின் பிரிந்திருக்கும் நிலையானது மழைபெய்து ஆறாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடும் காட்சியோடு பிணைத்துக் கூறப்படுகிறது. தலைவியின் மனக்கலக்கம் இதில் வெளிப்படுகிறது. “பகைவயிற் பிரிந்த தலைவன் மீண்டு வரும்வரை தலைவி கற்புடன் வீட்டிலிருந்து தன் துயரங்களை ஆற்றி இருத்தல் முக்கியப் பங்காகும்.”¹⁰ என்னும் கூற்றில் தலைவி ஆற்றியிருக்க வேண்டியது வெள்ளமெனப் பெருகும் காமநோயைத்தான் எனக் குறிக்கப்படுகிறது. பெருக்கெடுக்கும் வெள்ளத்திற்கும் அதன் தணிவு வெள்ளம் நீண்ட தூரம் ஓடி கையால் அள்ளிப்பெறும் அளவிற்குச் சுருங்கி விடுவதற்கு ஒப்புமையாகக் கூறப்படுகிறது.

“மருண்டனென் அல்லனோ உலகத்துப் பண்பே

நீடிய மராஅத்த கோடுதோய் மலிர்நிறை

இறைத்துஉணச் சென்று அற்றாங்கு

அணைப் பெருங்காமம் ஈண்டுக் கடைக்கொளவே” (குறுந்.99:3-6)

என்னும் பாடலடிகளில் இக்காட்சி வருணிக்கப்படுகிறது. தலைவன் தோழிக்குக் கூறுமுகமாக இப்பாடலடி விளங்குகிறது. காமநோய் மழைநீர் பெருக்கெடுத்து ஓடுவதற்கு ஒப்புமையாகப்படுதலின் இயற்கைச் சார்ந்த நிகழ்வுகள் மனித நடத்தைகளோடு இணைக்கப்படுகின்றமை விளங்குகிறது. வினைமுற்றி வரும் தலைவன் தேர்ப்பாகனுக்குக் கூறுவதாக அமையும் பாடலில் தலைவியின் தந்தையின் ஊரானது செழிப்பு மிகுந்து இருக்கிறது என்பதை,

“பொன்பெய் பேழை மூய் திறந்தன்ன

கார்எதிர் புறவினதுவே – உயர்ந்தோர்க்கு

நீரோடு சொரிந்த மிச்சில் யாவார்க்கும்

வரைகோள் அறியாச் சொன்றி” (குறுந்.233:3-6)

என்னும் பாடலடிகளில் கார்பவருத்தை எதிர்நோக்கும் வளமான நிலத்தின் கவலைக் கிழங்கினைத் தோண்டி எடுத்தமையால் ஏற்பட்ட பள்ளங்களில் கொன்றையின் பூக்கள் பூத்திருப்பது பொற்காசுகளை உடைய பெட்டியைத் திறந்து வைத்தது போலக் காட்சியளிக்கும் எனக் கூறப்படுகிறது. கார்காலம் தொடங்கும் முன்னரே வந்து விட்ட தலைவன் தலைவியோடு புதுப்புனத்தில் ஆடச் சென்றான். “வீழ்தரு புதுப்புனல் ஆடுகம்” (ஐங்.411:3) எனப்படுகிறது. இருவரும் விளையாடுவதற்கு ஏற்ப

கார்காலச்சூழல் அமைந்திருப்பது, “காயா கொன்றை நெய்தல் முல்லை,.... ஆடுகம் விரைந்தே” (ஐங்.412:1-4) எனத் தலைவன் கூறுவதாக அமைகிறது. கார்காலத் தொடக்கத்தில்காயா, கொன்றை, நெய்தல், முல்லைப் பூக்களோடு செம்முல்லையும், பிடவமும் கூட மலர்ந்து அழகு செய்கின்றன. இச்சூழலில் விளையாடுவதற்கு என்னோடு வருக என அழைக்கின்றான் தலைவன். கார்ப்பருவத் தொடக்கம் மயிலின் ஆடலாலும் அறியப்பெறுகின்றது. மயிலானது தலைவிக்கு ஒப்புமையாக, “நின்னே போல மஞ்ஞை ஆல ”(ஐங்.413:2) எனக் கூறப்படுகின்றது. கார்காலத் தொடக்கத்தில் ஏர்கள் பூட்டி உழுவர் என்றும் தேன் உண்ணும் வண்டுகள் பூக்களில் மொய்க்கும். “ஏர் பரந்தனவால் புனமே” (ஐங்.417:2) என்று கூறப்படுகிறது. மழைநீரை மட்டுமே உண்ணும் வானம் வாழ்த்திப் பறவையின் வறுமை ஒழியுமாறு மிகுதியான மழைபெய்து முல்லைநிலம் கவின்பெற காட்சியளித்ததை,

“வானம்பாடி வறம் களைந்து ஆனாது

அழிதுளி தலைஇய புறவில் காண்வர” (ஐங்.418:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. பொன்னெக் கருதும் வகையில் கொன்றை மலர்ந்துள்ளன. காயாம்பூக்கள் மணியெனத் தோன்றியுள்ளன என்பதைத் தலைவியின் அழகிய நலத்திற்கு இவை காரணமெனக் கூறுவதைத் தலைவனின் கூற்றான,

“பொன்னெ மலர்ந்த கொன்றை மணிஎனத்

தேம்படு காயா மலர்ந்த தோன்றியொடு

நன்னலம் எய்தினை, புறவே நினைக்க

காணிய வருதும், யாமே” (ஐங்.420:1-4)

என்னும் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது. தலைவியின் நன்னலம் இயற்கையின் பூத்துக் குலுங்கும் நிலக்காட்சியினால் அமைகிறது என்பது இயற்கையோடு மனித செயல்களை இணைக்கும் பண்பாக வெளிப்படுகிறது. அழகான முல்லைக் காடுகள் சூழ்ந்த நாட்டின் தலைவன், “புறவுஅணி நாடன்” (ஐங்.424:1) என விளிக்கப்படுகின்றான். அதுபோலத் தலைவியும், “கான்கெழு நாடன் மகள்” (ஐங்.430:3) என விளிக்கப்படுகிறாள். முல்லை நிலத்துச் சூழல்களும் அவர்கள் வசிக்கும் பகுதியும் இணைத்துக் கூறப்படுகின்றன. தலைவன் சென்ற வழியானது நீர் நிரம்பப்பெற்ற கார்காலத்தை ஏற்றுக்கொண்ட காடுகளை உடையது, “கார்ப்பெயற்கு எதிரிய கானமும் உடைத்தே” (ஐங்.433:3) என்று கூறுகிறாள். தோழி தலைவன் சென்ற வழியின் அருமை கூறும் போது அவனுக்குப் பாதிப்பு

நேராதவழி எனக்கூறும் வகையில், “பொலன்அணி கொன்றையும் பிடவமும் உடைத்தே” (ஐங்.435:3) எனக்கூறப்படுகின்றன. அதுபோலக் கொன்றை மரங்களும் குருந்த மரங்களும் உடையது, “கொன்றையொடு மலர்ந்த குருந்துமார் உடைத்தே” (ஐங்.436:3) என்றும் ஆலங்கட்டியோடு மழைபெய்தலால் முல்லைப்பூக்கள் மிகுதியாகக் காணப்படும் வழியை,

“ஆலித் தண் மழை தலைஇய

வாலிய மலர்ந்த முல்லையும் உடைத்தே” (ஐங்.437:1-2)

என்று கூறப்படுகிறது. கார்காலத்தில் தலைவியை விட்டுப் பிரியும் போது அவன் செல்லும் வழி குறித்த கவலைக் கூடாது என்பதை வலியுறுத்துவதற்காக மழைக்காலத்து முல்லை நிலத்துச் சூழல்களை எடுத்துக்கூறி அத்தகைய வழி அச்சம் தரக் கூடியதல்ல என்பதை வெளிப்படுத்துவதாக, தோழியின் கூற்றுக்களாகப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

3.7.3.1 கார்காலமும் போரும்

கார் காலத்தில் போரினைத் தவிர்க்கும் அரசன் “போருடை வேந்தன் பாசறை, வாரான் அவன் எனச்செலவு அழுங்கினனே” (ஐங்.427:3-4) எனக் கூறப்படுகிறான். “வேனில் காலத்திற் பெரும் போர் துவங்கி நடைபெறுகையில் வேனில் கழிந்து கார்ப்பருவம் தோன்றியதாக இருபடை மக்களும் அப்பருவம் கழியுந் துணையும் போர் விட்டிருப்பது.”¹¹ என இதனைக் குறிப்பிடுகின்றார் வேதாசலம்பிள்ளை. இவ்வாறு மழைக் காலத்து தலைவியைப் பிரிந்திருப்பர் ஆதலின் போரினை அக்காலத்தில் நிறுத்தி வைப்பதை மேற்கொண்டனர் எனலாம். தலைவியை விட்டுக் கார் காலத்தில் பிரிய எண்ணாத நிலையில் அக்காலத்தில் போரினைத் தவிர்ப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

“ஆர்கலி எழிலி சோர் தொடங்கின்றே

வேந்துவிடு விழுத் தொழில் ஒழிய” (ஐங்.428:2-3)

கார்கால மழைத் தொடக்கம் பெற்றதால், வேந்துவிடுத் தொழிலுக்குத் தூதுவிடும் அரசன் அதனைச் செய்யவில்லை. எனவே போருக்குச் செல்லும் நிலை மழையால் தவிர்க்கப்பட்டது என்று கூறப்படுகிறது. தலைவன் தலைவியின் பசப்பினை ஆற்றயிருந்தால் போருக்குச் செல்வேன் எனக் கூறுகின்றான். இக்காலமும் கார்காலமாகும். “பசப்பு நீவிடின், செல்வேம்” (ஐங்.429:1-2) எனக் கூறுகின்றமையைக் காணமுடிகிறது. கார்காலத்தில் தலைவி மிக வருந்துவாள், ஆதலால் போருக்குச் செல்வதைத் தவிர்க்கவே தலைவன் விரும்புகிறான். போருக்குச் சென்ற தலைவனின் துயர் அங்கு இடி, மழை பெய்வதால்

வெளிப்படுகிறது. “யாம்உறு துயரம்அவள் அறியினோ நன்றே” (ஐங்.441:4) எனக் கூறுகின்றமையைக் காணமுடிகிறது. தலைவன் போருக்குச் சென்று பிரிந்திருக்கும் நிலையில் பசுக்கள் காளையோடு தழுவிச் செல்வது அவனுக்குத் துயர் தருவதாக அமைகிறது. “நல்ஏறு தழீஇ நாகுபெயர் காலை” (ஐங்.445:3) எனக் கூறப்படுகிறது. போரின் சூழலிருந்து விடுபடும் நாளை எண்ணும் போதே இயற்கைச் சூழலை மனதிற் கொள்ளும் பண்பினை,

“பனிவளர் தளவின் சிரல்வாய்ச் செம்முகை

ஆடுசிறை வண்டு அவிழ்ப்ப

பாடு சான்ற காண்கம் வாணுதலே” (ஐங்.447:2-4)

என்னும் பாடலில் குளிர் காலத்தில் மீன் கொத்திப் பறவையின் அலகினைப் போன்ற சிவந்திருக்கும் தளவின் அரும்பினை வண்டுகள் வட்டமிடுகின்றன. அவ்வண்டுகளைப் போல ஒளி பொருந்தியத் தலைவியைச் சென்று கூடுவோம் என்று எண்ணுகின்றான் தலைவன். இவ்வாறு புறக் காட்சிகளைக் கொண்டு அகத்தை வெளிப்படுத்துவதாகப் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. தொலைவில் உள்ள நாட்டிற்கு வேந்துவிடு தொழில் நிமித்தம் சென்ற தலைவன் கார்காலம் தொடங்கியும் வரவில்லை என வருந்தும் தலைவிக்குத் தோழி கூறும் கருத்தானது மறைபெய்து முல்லைக் கொடி படர்கிறது என்பதாக உள்ளது.

“தடங்கடல் வாயில் உண்டு சில்நீர்என

.....

மனைநடு மௌவலொடு ஊழ்முகை அவிழ

கார் எதிர்ந்தன்றால் காலை காதலர்” (நற்.115:4-7)

என்ற பாடலில் வினையின் பொருட்டுச் சென்றுள்ள தலைவன் வருவான் எனக் கூறுதற்கு இயற்கையின் காட்சி பொருத்திக் காட்டப்படுகிறது.

“பொன் தொடர்ந்தன்ன தகைய நன்மலர்க்

கொன்றை ஒள்இணர்” (நற்.221:3-4)

என்றும்,

“பனிவளர் தளவின் சிரல்வாய்ச் செம்முகை

ஆடுசிறை வண்டு அவிழ்ப்ப” (ஐங்.447:2-3)

கொன்றை, காயா, செம்முல்லை, காந்தள் போன்ற மலர்கள் மலர்ந்து முல்லை நிலங்களில் பரவி கிடக்கின்றன. இவற்றில் வண்டினங்கள் தேனைக்குடித்து விட்டு ஆரவாரத்துடன் நீண்ட ஒலியெழுப்பியவாறு செல்கின்றன எனக் கூறப்படுகிறது.

3.7.3.2 கார்கால மழையும் மலர்களும்

கார்காலத் தொடக்கத்தில் மழை பெய்து மரங்களில் உள்ள பூக்களும் பிற மலர்களும் மலர்கின்றன. இதனை, “சிறுவெண்முகையின் முறுவல் கொண்டனை” (குறுந்.155) எனக் கொன்றைப் பூக்கள் மலர்வது கூறப்படுகிறது. “பருவ மழை தொடங்கி விட்டதைக் கண்டும். அதனால் மயில்கள் மகிழ்ந்து ஆடுவதைக் கண்டும் கொன்றை முதலான மலர்கள் மலர்ந்து விளங்குவதைக் கண்டும் கார்காலம் வந்ததும் தலைவனுடைய தேர் வருகின்றது எனச் சொல்வார் இல்லையே.”¹² என்று மலர்கள் மலர்ந்ததும் தலைவன் வருவான் எனத் தலைவி கருதுவது கூறப்படுகிறது. முல்லை நிலங்களில் மேகம் ஆரவாரத்துடன் மழையினைப் பொழிந்ததால் இந்திர கோபப் பூச்சிகள் ஊர்ந்து செல்லும் காட்சி, “ஓவத்தன்ன கோவச் செந்நிலம்” (அகம்.54:4) எனக் கூறப்படுகிறது. ஈரமுள்ள செம்மண் நிலத்தையும் காட்டுக் கோழிகள் தன் குஞ்சுகளோடு இரைத் தேடுவதற்காகக் காலால் கிளறும், பாம்பு வாழும் உயரமான ஈரப்புற்றின் மேற்புறத்தை முல்லைநில எருது தன்கொம்பினால் குத்தும் என்பதை,

“கடுநீர் வரித்த செந் நிலமருங்கின்

விடுநெறி ஈர்மணல், வாரணம் சிதர

பாம்புஉறை புற்றத்து ஈரம்புறம் குத்தி” (அகம்.64:8-10)

என்ற பாடலடிகள் கூறுகின்றன. கார்மழைப் பொழிவால் முல்லை நிலத்திலுள்ள பள்ளங்களில் நீர் தேங்குகிறது. அங்குத் தேரைகளும் நீண்ட ஒலியெழுப்புகின்றன. இது வழியெங்கும் வாத்தியங்கள் பல சேர்ந்து ஒலிப்பது போலக் காணப்படுவதை,

“படுமழை பொழிந்த பயம்மிகு புறவின்

நெடுநீர் அவல பகுவாய்த் தேரை

சிறுபல் இயத்தின் நெடுநெறிக் கறங்க” (அகம்.154:1-3)

என்னும் பாடலடிகளில் உணர் முடிகிறது. கார்மழைப் பொழிவால் வறண்ட நிலங்கள் எல்லாம் பசுமையடைந்து நறுமணமுடைய முல்லையும் காந்தளும் ஏனைய மலர்களும் மலர்ந்து, அதிலுள்ள தேனை வண்டினங்கள் பருகிவிட்டு ஆரவாரத்துடன் ஒலி எழுப்புகின்றன.

“காடுகவின் எதிரக் கனைபெயல் பொழிதலின்

பொறிவரி இனவண்டு ஆர்ப்ப பலஉடன்

நறுவீ முல்லையொடு தோன்றி தோன்ற” (அகம்.164:4-6)

என்று மலர்கள் மலர்வதும் அதனைக் கண்டு வண்டினங்கள் மகிழ்ச்சி கொள்வதும் கூறப்படுகிறது.

**“கார்ப்பெயற்கு எதிரிய காண்தகு புறவில்
கணம்கொள் வண்டின் அம்சிறைத் தொழுதி**

மணம்கமழ் முல்லை மாலை ஆர்ப்ப” (அகம்.204:5-7)

என்று மழை பெய்தமையால் முல்லைக்காடு கண்ணுக்கு இனிமையாகக் காட்சி தந்தது என்றும், மலர்களைக் கண்டு அழகிய சிறகினைக் கொண்ட வண்டுகள் முல்லை மலரில் தேன் உண்டு ஆரவாரிக்கின்றன என்றும் கூறப்படுகிறது. முல்லை நிலத்தின் கார்காலத்தைக் குறித்த காட்சிகளில் மழைப்பொழிவினால் உயிர்கள் அனைத்தும் மகிழ்ச்சியில் திளைத்துக் கொண்டிருப்பது கூறப்படுகிறது. ஆண்மானுடன் பெண்மான் இணைந்து மகிழ்ச்சி கொள்ளும் நிலையில் முல்லை மலர்களில் தாதுவை உண்டு மகிழ்ச்சி கொள்ளும் வண்டினங்களும் கூறப்படுகின்றன.

**“ததர்தழை முனைஇய தெறிநடை மடப்பிணை
ஏறுபுணர் உவகைய ஊறுஇல உகள
அம்சிறை வண்டின் மென்பறைத் தொழுதி**

முல்லை நறுமலர்த் தாதுநயந்து ஊத” (அகம்.234:10-13)

என்னும் பாடலடிகள் இக்காட்சியை முன்னிறுத்துகின்றன. மலர்கள் பூத்து குலுங்கும் போதெல்லாம் வண்டினங்கள் தாதுண்ண வருகின்றமையை, முல்லை நிலத்தின் இனிமையான காட்சியாகப் பாடல்கள் தோறும் குறிப்பிடப்படுகிறது. முல்லை மலர்கள் மலர்ந்து மணமகளின் கூந்தலில் உள்ள மணத்தைப் போல வீசுவதால் வண்டுகள் வேறெங்கும் செல்லாமல் தடுத்து விடுகிறது என்பதை,

**“சேய்உயர் சினைய மாச்சிறைப் பறவை
பகல்உறை முதுமரம் புலம்பப் போகி**

முகைவாய் திறந்த நகைவாய் முல்லை” (அகம்.244:2-4)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. வண்டுகளைத் தம்பால் ஈர்த்துக் கொள்ளுவனவாக முல்லை மலர்கள் கூறப்படுகின்றன. முல்லை மலர்கள் மலர்வது கார்காலத்தில் பிரிந்திருக்கும் தலைவியின் வருத்தத்தைக் கண்டு சிரிப்பது போல இருப்பதாக,

**“சிறுவெண் முகையின் முறுவல் கொண்டனை
நகுவை போலக் காட்டல்” (குறுந்.162:4-5)**

என்ற பாடல் சுட்டுகிறது. முல்லையின் இயல்பை அந்நிலத்து மாந்தரின் உணர்ச்சிகளுக்கு ஏற்றிக் கூறுவதாக இது அமைகிறது. இதே கருத்தினைக் குறுந்.126 ஆம் கூறுகிறது.தலைவனைப் பிரிந்து வாழும் தலைவி குளிர்மையான கார்காலம் வந்த போது முல்லை தன் முகையைப் பற்களாகக் கொண்டு தம்மைப் பார்த்துச் சிரிப்பதாக, “முல்லைத், தொகுமுகை இலங்கு எயிறுஆக” (குறுந்.126:3-

4) என்றும், “முல்லை, வெருகு சிரித்தன்ன” (குறுந்.220:3-4) என்றும், “வெருக்குப் பல்உருவின் முல்லை” (குறுந்.240:3) என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. வானத்தில் மேகம் இல்லாத போது விண்மீன்கள் பூக்களைப் போலப் பூத்திருப்பது போல முசுண்டைக் கொடியில் பூக்கள் வெண்ணிறமாக மலர்ந்து அழகு செய்தன என்பதை,

**“மழைஇல் வானம் மீன்அணிந் தன்ன
குழைஅமல் முசுண்டை வாலிய மலர
வரிவெண் கோடல் வாங்குகுலை வான்பூப்” (அகம்.264:1-3)**

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. மழையில்லாத வானம் என்று கூறுவதன் மூலம் முல்லை நிலத்தின் வேறுபருவக் காலத்தினை இப்பாடல் குறிக்கிறது எனலாம். கூதிர் பருவத்தின் வருகையை மழை அறிவித்தபடி வருகிறது என்பதை,

**“நனிசேண் பட்ட மாரி தளிசிறந்து
ஏர்தரு கடுநீர் தெருவுதொறு ஒழுக
பேர்இசை முழக்கமொடு சிறந்துநுனி மயங்கி
கூதிர்நின் றன்றால் பொழுதே” (அகம்.264:7-10)**

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன. ஆங்காங்கு விலகி தூரமாய் இருந்த மேகங்கள் திடீரென்று ஒன்று கூடி இடியுடன் மழை பெய்து தெருவெல்லாம் வெள்ளமாக ஓடியது எனக் கூறப்படுகிறது. இத்தகைய கூதிர்காலத் தொடக்கம் காதலரை மிகுந்த வருத்தம் கொள்ளச் செய்வது, “தம்நிலை, அறிந்தனர் கொல்லோ தாமே” (அகம்.264:11-12) எனக் கூறுவதைக் காணலாம். தாம் இறந்துபட்டால் அதற்காக வருந்துவாரா எனக்கேட்டுத் தலைவி வருந்துகின்றமைக் கூறப்படுகிறது.

**“மங்குல் மாமழை விண்அதிர்வு முழங்கி
துள்ளுப்பெயல் கழிந்த பின்றை புகைஉறப்
புள்ளிநுண் துவலை பூவகம் நிறைய
காதலர்ப் பிரிந்த கையறு மகளிர்” (அகம்.294:1-4)**

என்னும் பாடலடிகளில் இடியுடன் கூடிய மழைபெய்து ஓய்ந்தப் பின்னர்ப் புகை போன்ற நுண்ணிய பனித்துளிகள் பூக்களின் உள்ளே சென்று நிறைந்தன. தம் காதலரைப் பிரிந்து கண்ணீர் சொரியும் பெண்களின் கண்களைப் போன்று கரிய நிறக் காக்கணம் பூக்கள் மலர்ந்தன எனக் கூறப்படுகிறது. காக்கணம் பூக்கள் அழுது வடியும் பெண்ணின் கண்களுக்கு ஒப்புமையாகக் கூறப்படுகிறது.

**“நீடுஇணர்க் கொன்றை கவின்பெற காடுஉடன்
சுடர்புரை தோன்றிப் புதல்தலைக் கொளாஅ
முல்லை இல்லமொடு மலர கல்ல” (அகம்.364:5-7)**

என்னும் பாடலடிகளில் மழைபெய்த பின்னர்ப் பொன்னால் செய்த அணிகலன்களைக் கட்டித்தொங்க விட்டது போன்று கொன்றைப் பூக்களும், விளக்கு போன்ற தோன்றிப் பூக்களும், முல்லைப் பூக்களும் தேற்றாவின் பூக்களும் மலர்ந்து காடெங்கும் மணம் பரப்புவதாகக் கூறப்படுகிறது. இத்தகைய நிலக்காட்சியின் மூலம் பிரிந்த காதலர் வராத தலைவியின் வருத்தம், “யாதுசெய்வாங்கொல் தோழி” (அகம்.364:12) என்று கூறப்படுகிறது. கார்ப்பருவம் தொடங்கும் அறிகுறியாகத் தவளைகள் கத்தத் தொடங்கி விட்டால் தலைவன் வருகை நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்று தலைவி எண்ணுகிறாள். ஆனால் அவன் வரவில்லை என்று ஆற்றியிருத்தலின் வேதனையை வெளிப்படுத்துவதற்குக் கார்காலத் தொடக்கத்தின் அறிகுறிகள் முன்னதாகக் கூறப்படுகின்றன.

“அவல்தொறும் தேரை தெவிட்ட மிசைதொறும்

வெங்குரற் புள்ளினம் ஒலிப்ப உதுக்காண்

கார் தொடங்கின்றால் காலை” (ஐங்.453:1-3)

என்ற பாடலடிகள் தலைவியின் வேதனையை மிகுவிப்பனவாக முல்லை நிலத்துக் கார்காலத் தொடக்கத்தின் அறிகுறிகள் கூறப்படுகின்றன.

கார்ப்பருவ மழையினால் பூக்கள் மலர்வது இயல்பான காட்சியாக இருந்தாலும் அதனைப் பிரிந்த காதலர்களின் நிலைக்கு ஒப்பிடுவதன் மூலம் நிலக்காட்சி அகவுணர்வுகளுக்குக் களனாக அமைவதைக் காணமுடிகிறது. மழைக் காலத்து பெய்யும் மழையினால் பூக்கள் மலர்வதும் வண்டினங்கள் தாது உண்பதற்காக மொய்ப்பதும், கொன்றை, முல்லை, தோற்றா, காந்தள் போன்ற மலர்கள் மலர்வதும் அதன் மூலம் தலைவியின் வருத்தம் மிகுவதும் கூறப்படுகின்றன.

3.7.3.3 வேனில் பருவ மழையும் சூழலும்

முல்லை நிலத்து மழைக்காலம் மகிழ்ச்சிக்கு உரியதாகவும் விலங்குகள் ஆர்ப்பரிப்பினை வெளிக்காட்டுவதாகவும் அமைந்திருக்கின்றன. ஆனால் தலைவிக்கும் தலைவனுக்கு மட்டும் வேதனைத் தரக் கூடியதாகக் இருக்கிறது. வேனில் காலத்து மழைச் சூழலும் காணப்படுகின்றன. கோடைக்கால வெப்பத்தின் காரணமாக முல்லை நிலத்தில் உழுது விதைக்க வேண்டிய நிலை இன்மையால் கொட்டிலில் வெறுமனே கட்டிக்கிடக்கும் எருதுகள் சோம்பியிருக்கின்றன. “கார்காலத்தை மக்கள் விரும்பி ஏற்றனர். அதற்குக் காரணம் கார்காலத்தில் பெய்யும் மழையினால் ஏற்படும் நன்மைகள் ஆகும். மழைபெய்யும் கார் காலத்தில் வேனிலின் வெம்மை தணிந்து குளிர்ச்சி ஏற்பட உயிரினமும் பயிரினமும்

மகிழ்ச்சியில் திளைக்கும்.”¹³ என வேனில் கால முடிவில் மழை பெய்யும் நிலையில் ஏற்படும் மாற்றம் கூறப்படுகிறது. புள்ளி மான்களும் வெம்மையால் புழுங்கின எனக் கூறப்படுகிறது. மழை நீங்கிய காட்டில் கடுமையாக இடிக்கும் இடியினால் பாம்புகள் அடங்கியிருந்தன எனவும் கோடையில் பருவமறியாது பெய்யும் மழையானது உழவுக்கு இனிதாக அமைந்தது. மழைபெய்யும் போது கணவனைப் பிரிந்திருக்கும் பெண்கள் தனிமை வருத்தம் கொள்கின்றனர் என்பதை,

“உவரி ஒருத்தல் உழாஅது மடியப்
புகரி புழுங்கிய புயல்நீங்கு புறவில்
கடிதுஇடி உருமின் பாம்புபை அவிய
இடியொடு மயங்கி இனிது வீழ்ந்தன்றே
வீழ்ந்த மாமழை தழீஇ பிரிந்தோர்
கையற வந்த பையுள் மாலை” (குறுந்.391:1-6)

எனக் கூறப்படுகிறது. கோடைக் காலத்திலும் மழைபெய்யும் எனவும் அம்மழை நேரத்திலும் கணவனைப் பிரிந்த பெண்கள் மனம் வாடுவர் எனவும் கூறப்படுகிறது. கோடையில் உழவில்லாமல் இருக்குமாதலால் எருதுகள் கூடச் சோம்பலை உடையனவாகக் காட்சியளிக்கும் எனக் கூறப்படுகிறது.

நீரற்ற வறட்சியான காட்டுப் பகுதியானது, “நீர்அற வறந்த நிரம்பா நீள்இடை” (நற்.99:1) எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. வெள்ளைத் துணியை விரித்தால் போன்று வெப்பம் அச்சம் தரக் கூடியவாறு காணப்படுவதை,

“துகில் விரித்தன்ன வெயில் அவிர் உருப்பின்
அஞ்சுவரப் பணிக்கும் வெஞ்சுரம் இறந்தோர்” (நற்.99:2-3)

கோடை மழையினைக் குறிப்பிடும் போது அறிவில்லாமல் கடல் நீரைக் குடித்த மேகம் அதன் பாரம் தாங்காமல் மழையாகப் பொழிவிக்கிறது எனக் கூறப்படுகிறது. அம்மழையினைக் கார்காலம் என்று கருதிய பிடவமும், கொன்றையும், காந்தளும் பிற மலர்களும் மலர்ந்தன எனவும் கூறப்படுகிறது. இதுபோல் கார் என்று மயங்கும் சூழல் முல்லைப் பாடல்களில் சில காணப்படுகின்றன. பருவம் தவறிப் பெய்த மழையினைக் கார்மழை என்று மயங்கிய கொன்றை மரமானது பூக்களை மாலையாகத் தொங்க விட்டன. “ஏதிலபெய்ம் மழைகார் என மயங்கிய,பேதை அம் கொன்றை” (ஐங்.462:1-2) எனக் கூறப்படுகிறது. கொன்றை மரங்கள் அறியாமையை உடையவை என்றும்,

“மடவமன்ற தடவுநிலைக் கொன்றை
கல்பிறங்கு அத்தம் சென்றோர் கூறிய
பருவம்வாரா அளவை” (குறுந்.66:1-3)

பருவம் தவறிப் பெய்யும் மழையைக் கார்கால மழை என்று கருதிக் கொள்கிறது. எனவே மலர்களைக் கொத்தாகத் தொங்க விட்டுப் பூத்துக் குலுங்குகின்றன என்று குறுந்தொகைப் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. கார்ப்பருவம் தொடங்கும் முன்பே தலைவன் வந்து விட்டதால் கார்ப்பருவம் வந்து விட்டதாகவும் எனவே பருவம் தவறி பெய்த மழையில் பூக்கள் மலர்ந்ததை அதன் அறிகுறியாகவும் கொள்கிறாள் தலைவி என்பதை,

“ கொன்றை மலர
நெடும் செம் புற்றம் ஈயல்பகர

மாபசி மறுப்ப கார் தொடங்கின்றே” (ஐங்.497:1-3)

என்ற பாடலடிகள் இதனை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. கொன்றை மரங்கள் பூங்கொத்துக்களைத் தோற்றுவித்தன, புற்றுக்களிலிருந்து ஈசல் வெளிப்படுத்தின. எனவே இவை கார்காலமே எனக் கூறுவதாக அமைகிறது. கார்ப்பருவம் வந்து விட்டதால் தலைவன் வருகை நிகழும் என்று எண்ணியிருக்க, அது கார்ப்பருவம் அன்று என தோழி விளக்கிக் கூறுகிறாள்,

“ மஞ்ஞை மாஇனம்
காலமாரி பெய்தென அதன்எதிர்
ஆலலும் ஆலின பிடவும் பூத்தன
கார்அன்று” (குறுந்.251:1-4)

என்ற பாடலில் மழைக் காலத்தில் பெய்யாது வைத்திருந்த மேகமானது புதிய நீரைப் பெறுதல் பொருட்டு மழையாகப் பொழிந்தது. அம்மழையினால் மயில்கள் மகிழ்ந்தாடின. பிடாச்செடிகள் பூத்து மலர்ந்தன இவை யாவும் அறியாமையால் செய்கின்றன. உண்மையில் இது கார்ப்பருவம் அல்ல எனக் கூறுகிறாள். காலமல்லாத காலத்தில் பெய்யும் மழையானது முல்லைக் கொடியைப் பூக்கச் செய்கிறது. கார்ப்பருவம் இதுவன்று அப்படியிருந்தால் தலைவன் தம்மைத் தேடி வந்திருப்பாரே என்கிறாள் தலைவி இதனை,

“தண்துளிக்கு ஏற்ற பைங்கொடி முல்லை
முகைதலை திறந்த நாற்றம் புதல்மிசைப்
பூஅமல் தளவமொடு தேம்கமழ்பு கஞல
வம்புப் பெய்யுமால் மழையே வம்புஅன்று
கார்இது பருவம் ஆயின்” (குறுந்.382:1-5)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. பருவத்தின் போது பெய்கின்ற மழையைக் கண்டு மனம் வருத்தம் கொள்ளும் தலைவி பருவமற்ற காலத்தில் பெய்யும் மழையையும் கார்ப்பருவம் என்று எண்ணி பிரிவுத்துயர் அடைவதைக் காணமுடிகிறது. கார்காலத்தில் பெய்யும் மழைக்குப் பூக்கும் மலர்கள் கோடை

மழைக்கும் பூக்கின்றன. இது மயக்கத்தை ஏற்படுத்தக் கூடியதாக நிலத்தில் சுட்டப்படுகிறது. பருவமற்ற காலத்தில் பெய்யும் மழையினைக் கார்காலப் பருவமென்று மயங்கியே கொன்றை, முல்லை, காந்தள் முதலான பூக்கள் பூக்கின்றன எனப்பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. அக உணர்வுகளுக்குக் களனாகப் பருவத்தோடு கூடிய நிலச்சூழல்கள் காணப்படுகின்றன என்பதையும் உணரமுடிகிறது.

3.8 முல்லை நிலத்து உயிரினங்கள்

காடும் காடு சார்ந்த பகுதியிலும் பசுக்கள், எருதுகள் எனப்பலவற்றைக் கூறினாலும் வேறுசில விலங்குகள் பறவைகள் காணப்படுகின்றன. அவை வாழ்வோடும் அக உணர்வோடு இயைந்து கூறப்படுகின்றன. வேறு நிலங்களில் காணப்படும் விலங்குகளும் கூட முல்லை நிலத்தில் காணப்படக் கூடும். “காடும் காடு சார்ந்த முல்லை நிலம் புல் நிறைந்த பகுதி என்பதால் அதனை மேயும், ஆடு, மாடு, மான், எருமை, பசு, யானை இனங்களும் இவற்றை இரையாகக் கொள்ளும் சிங்கம் புலிகளும் வாழுமிடமாக அமைந்திருக்கும்.”¹⁴ என்கிறார் ச.பொ.சீனிவாசன். அக உணர்வுகளுக்குக் களனாகப் பூக்களும், மரங்களும் இருப்பதைப் போலவே விலங்குகளும் இருக்கின்றன.

3.8.1 குதிரை

முல்லை நிலத்தில் வேந்து விடுத்தொழிலில் ஈடுபடும் தலைவன் வினைமுற்றி வரும் போது குதிரைத் தேரில்தான் வருகின்றான் என்பதைப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. குதிரை வரும் வழியில் உள்ள பூக்கள் சிதறுமாறு சக்கரங்கள் சுழல்கின்றன. குதிரையின் வேகத்தில் பூக்கள் சிதறுகின்றமையை, “காந்தள் வளித்தழ் கவிகுளம்பு அறுப்ப” (நற்.161:7) எனக் கூறப்படுகின்றன. கார்காலத் தொடக்கத்தில் தலைவன் விரைந்து செல்ல தாற்று முள்ளால் குதிரையைச் செலுத்த கூறுவதை, “விரைப்பரி....., தீண்டா வைமுள் தீண்டிநாம் செலற்கு” (நற்.21:1-4) என்ற பாடலடியில் உணரலாம். போரில் ஈடுபட்ட வலிமையான கால்களை உடையக் குதிரைகளை மன்னர் புகழ்ந்தார். “மன்னர் மதிக்கும் மாண் வினைப்புரவி” (நற்.81:3) எனக் கூறப்படுகிறது. தலையாட்டத்துடன் விரைந்து செல்கின்ற செருக்குடைய குதிரைகள் பூட்டிய தேரினை, “வண்பரி தயங்க எழீஇ தண்பெயற்” (நற்.121:9) என்கிறது பாடலடி. வேகமும் வலிமையான கால்களும் கொண்ட குதிரைகள் பூட்டிய தேர், “கடும்பரி நெடுந்தேர்க் கால்வல் புரவி” (ஐங்.422:1) எனக் கூறப்படுகிறது. நீர்வீழ்ச்சியைப் போன்று வேகமாகச்

செல்லும் குதிரையினை, “நீர் இசுவன்ன நிமிர்பரி நெடுந்தேர்” (ஐங்.465:1) எனக் கூறப்படுகிறது. அரண்கள் அழியுமாறு வேகத்துடன் செல்லும் புரவியை, “கதழ்பரி நெடுந்தேர் அதர்படக் கடைஇச்” (ஐங்.474:3) என்ற பாடலடி குறித்துக் காட்டுகிறது. பாகனால் தூண்டப்படும் குதிரையின் வேகம் கற்களில் சக்கரம் மோதி இடி இடித்தாற் போன்று கேட்டது,

**“விடுவிசைக் குதிரை விலங்கு பரிமுடுக
கல்பொருது இரங்கும் பல்ஆர் நேமிக்**

கார்மழை முழக்கு இசை கடுக்கும்” (அகம்.14:18-20)

எனக் குதிரையின் வேகம் குறிப்பிடப்படுகிறது. முல்லைத் திணைப் பாடல்களில் பொதுவாகத் தலைவனின் வினைமுற்றி வரும் போதும் போர்களின் போதும் குதிரைகள் பயன்படுத்தப்படுவது கூறப்படுகிறது. அவற்றின் வேகம் குறித்தே பெரிதும் கூறப்படுகிறது.

3.8.2 நரி பன்றியை விரட்டும் ஒலி

இரவு நேரங்களில் முசுண்டை மலர்கள் நட்சத்திரம் போல் பூத்துக் குலுங்குவதால் முல்லை நிலத்திலுள்ள இடையன் தன் ஆட்டுக் குட்டிகளைக் குள்ள நரிகளிடமிருந்து காப்பாற்றுவதற்காக எழுப்பிய ஓசை திணைப்புனம் காப்போர்யெழுப்புகின்ற ஓசையோடு ஒன்றிணைந்தது. கொடிய விலங்குகளிலிருந்து இடையரும், கானவரும் எழுப்பிய ஓசையானது இரவில் உறங்குவோருக்கு அச்சத்தைத் தந்தது என்பதை,

**“தண்கமழ் முல்லை தோன்றியொடு விரைஇ
வண்டுபடத் தொடுத்த நீர்வார் கண்ணியன்
ஐதுபடு கொள்ளி அங்கைகாய
குறுநரி உளம்பும் கூர்இருள் நெடுவிளி
சிறுகட் பன்றிப் பெருநிரை கடிய**

முதைப்புனம் காவலர் நினைத்திருந்து ஊதும்” (அகம்.94:5-10)

முல்லை மலர்லோடு தோன்றி மலரையும் இணைத்துக்கட்டி இடையன் நரியிடமிருந்து தன்குரல் ஓசையெழுப்பித் தன் ஆட்டு மந்தையைக் காப்பாற்றுகின்றான். கானவரும் திணைப் புனத்தைப் பன்றியிடமிருந்து காத்துக்கொள்ள எழுப்பும் ஓசை அருகருகே இரு நிலத்துச் சூழல்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. நரியும், பன்றியும் இரு நிலத்தவருக்கும் இன்னல் தரும் விலங்குகளாக இருப்பது இதில் சுட்டப்படுகிறது.

புன்செய் நிலத்தில் எருவிற்காக ஆட்டுக் கிடைகளை நிறுத்தி வைப்பவர்கள், கோலில் ஒருபக்கம் சோற்றுப் பானையும் மறுபக்கம் தோல் படுக்கையையும்

தொங்கவிட்டு இருப்பார்கள். பாம்பே நடுங்கும்படி பெரும்மழை பெய்யும் காலங்களில் தீ வளர்த்துக் குளிரினைப் போக்கிக் கொள்வார்கள். ஆட்டு மந்தையை நோக்கி நரிகள் ஆட்டை இழுத்துச் செல்ல வரும். அதனை விரட்டுவதற்காக இடையர்கள் சீழ்க்கை (விசில்) ஒலியெழுப்புவர். அவ்வொலி நெடுந்தொலைவு கேட்பதால் நரிகளும் அதன் ஓசைக்கேட்டு ஓடிவிடும் என்பதை,

“..... இடையன்

மடிவிடு வீளை கடிதுசென்று இசைப்ப” (அகம்.274:8-9)

என்னும் பாடல் சுட்டி நிற்கிறது. இது போல்,

“..... பால் நொடை இடையன்

நுண்பல் துவலை ஒருதிறம் நனைப்ப

தண்டுகால் வைத்த ஒடுங்குநிலை மடிவிளி” (நற்.142:4-6)

என்ற பாடல்களும் கார்காலத்தில் இடையர்கள் தங்களது செம்மறி ஆட்டுக் கூட்டங்களை நல்லிரவு நேரங்களில் கொடிய விலங்குகளுக்கு இரையாகாதவாறு பாதுகாப்பதற்காக ஓசையெழுப்பினர் எனக் கூறப்படுகிறது.

3.8.3 முயல்

முல்லை நிலங்களில் உலாவுகின்ற முயல்கள் உருண்ட விழியையும் வளைந்த காதும், கூர்மையான மயிரும் கொண்டது. முயல்களானது வயல்களில் முற்றிவிளைந்த காய்ந்த வரகின் குருந்தைத் தின்று வீட்டு முற்றத்திலுள்ள நீரையும் பருகும் என்பதை,

“சிறியிலை நெல்லிக் காய்கண் டன்ன

குறுவிழிக் கண்ண கூரல்அம் குறுமுயல்

முடந்தை வரகின் வீங்குபீள் அருந்துபு

குடந்தைஅம் செவிய கோட்பவர் ஒடுங்கி

இன்துயில் எழுந்து துணையொடு போகி

முன்றில் சிறுநிறை நீர்கண்டு உண்ணும்” (அகம்.284:1-6)

காடுகளில் திரிகின்ற குறுமுயல்கள் வரகினை உணவாக உட்கொண்டு காய்களையுடைய கொடிகளுக்குள் உறங்கும் என்பதை இப்பாடல் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. ஒவ்வொரு நிலத்திலுமுள்ள உயிரினங்கள் அந்நிலங்களில் கிடைக்கின்றவற்றை உணவாகக் கொள்கின்றன.

“செய்துவிட் டன்ன செந்நில மருங்கில்

செறித்து நிறுத்தன்ன தெள்அறல் பருகி

சிறுமறி தழீஇய தெறிநடை மடப்பிணை

வலம்திரி மருப்பின் அண்ணல் இரையொடு” (அகம்.304:6-9)

பசியின் தாகத்தோடு இருக்கின்ற மான் இனங்கள் கார் மழையால் தேங்கியுள்ள செம்மண் நிலங்களில் கிடக்கின்ற தெளிந்த நீரைப்பருகும் பருகி முல்லைக் காடுகளிலுள்ள குறுந்தமர நிழலில் தங்கும் என்பதையும் இவ்வடிகள் எடுத்துரைக்கின்றது. உணவு இல்லாத காடுகளில் எது கிடைக்கிறதோ அதனை மட்டுமே உண்ணமுடியும் என்ற சூழ்நிலைகளும் விலங்கினங்களுக்கு உண்டு என்பதை இப்பாடல் மொழிகின்றது.

**“மான்ஏறு மடப்பிணை தழீஇ மருள்கூர்ந்து
கானம் நண்ணிய புதல்மறைந்து ஒடுங்கவும்
கையுடை நல்மாப் பிடியொடு பொருந்தி
மைஅணி மருங்கின் மலையகம் சேரவும்
மாலை வந்தன்று மாரி மாமழை” (குறுந்.319:1-5)**

விலங்கினங்கள் அதன் இணைகளோடு சேர்ந்து இன்புறும் மழைக் காலங்களும் மாலைப் பொழுதும் சேர்ந்தே வந்துள்ளதை இவ்வடிகள் விளக்குகின்றது. மழைக் காலமென்றாலே உயிரினங்கள் அனைத்தும் புணர்ந்தும் கொள்ளும் என்ற நிலைக்கு ஏற்ப இக்கூற்று அமைந்துள்ளதையும் ஆராயமுடிகிறது.

3.8.4 கானக் கோழி

முல்லை நிலங்களில் மழை பெய்து நீர் வடிந்தவுடன் ஈரம் காயாத மணலைக் கானக் கோழிகள் காலால் பறித்து நாங்கூர்ப் புழுவை இரையாகக் கவர்ந்து தன் பெடைக்கும் பெருமையுடன் ஊட்டும் செய்திகளை,

**“அரிக்குரல் மிடற்ற அம்நுண் பல்பொறிக்
காமரு தகைய கானவாரணம்
பெயல் நீர்போகிய வியல்நெடும் புறவில்
புலரா ஈர்மணல் மலிரக் கெண்டி
நாள் இரை கவர மாட்டிதன்
பேடை நோக்கிய பெருந்தகு நிலையே” (நற்.21:7-12)**

காட்டுக் கோழி முல்லை நிலத்திற்குரிய கருப்பொருளாகப் பேசப்படுகிறது. முல்லை நிலங்களில் நீர் வளமும் நிலவளமும் மிகுதியென்பதை இப்பாடலடிகள் கூறுகின்றன. ஈரமணலைக் கீறி அங்குள்ள புழுவையும் கானக்கோழி இரையாக உண்டு தன்னுடைய பெடைக்கும் தருகின்ற காட்சி இதில் விவரிக்கப்படுகிறது.

3.9 தொகுப்புரை

- ✓ முல்லை நிலமானது காட்டுப் பகுதியை முதன்மையாகக் கொண்ட விளைச்சல் அற்ற மேய்ச்சல் நிலங்களை உடையதாகும்.

- ✓ இங்கு வாழும் மக்கள் பொதுவாக மேய்ச்சலை முதன்மைத் தொழிலாகக் கொண்டுள்ளனர்.
- ✓ முல்லை நிலத்தவர்கள் கால்நடைகளைக் கொண்டு அதற்கேற்பப் பெயரிட்டு அழைக்கப்படுகின்றனர்.
- ✓ முல்லை நிலத்துத் தொழில்களில் முதன்மையானது மேய்ச்சல் தொழிலாகும். ஆயர், இடையர், கோவலர், பொதுவர் முதலானோர் மேய்ச்சலிலும் கால்நடை பராமரித்தலிலும் ஈடுபடக் கூடியவர்களாக இருக்கின்றார்கள்.
- ✓ இவர்களில் பொதுவர்களும், ஆயர்களும் ஏறு தழுவுதலில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாகக் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றனர். முல்லை நிலத்துத் தலைவியானவள் போருக்குச் சென்ற கணவனின் மீட்சிக்காகக் காத்திருக்கிறாள்.
- ✓ வினைவயின் பிரிந்தத் தலைவனைக் குறித்துப் பெரும் ஏக்கம் கொண்டவளாகவும் காமம் ஆறெனப் பெருகி வடிந்து ஓடை போல் குறுகும் இயல்புடையவள் என்றும் கூறப்படுகிறாள்.
- ✓ முல்லை நிலத்தில் கார்காலத் தொடக்கத்தில் மரங்களும் செடிகளும் பூத்துக் குலுங்கத் தொடங்குகின்றன.
- ✓ போரில் ஈடுபடும் வீரர்கள் கார்காலத்தில் போர் செய்வதை ஒழித்துக் விடை பெறுகின்றனர் எனக் கூறப்படுகிறது. முல்லை நிலத்து காட்சிகளில் கார்காலமே வனப்பு மிகுந்ததாகக் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது.
- ✓ முல்லை நிலத்தில் காணப்படும் உழவர்கள் உழுது அறுவடை செய்து விதைப் பெட்டியை வெறுமனே கொணரும் வகையினர் என்றும் உழுது விதைத்து நாற்றாங்கால் ஆனதும் அதற்குக் களைப்பறித்து நடவு செய்து அறுவடையில் ஈடுபடும் வகையினர் எனவும் கூறப்படுகிறது.
- ✓ மழைக்கால வெள்ளத்தால் உயிரினங்களும் பயிரினங்களும் மகிழ்ச்சி கொள்வதைப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.
- ✓ பல்வேறு உயிரினங்கள் வாழ்ந்தாலும் ஆடு, மாடு, பசு, எருமை, மான் போன்ற விலங்குகள் பெரிதும் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன.
- ✓ குதிரை, நரி, கானக்கோழி ஆகியன இந்நிலத்தில் வாழும் உயிரினங்களாக அமைகின்றன என்பதை இவ்வியல் எடுத்தியம்பியுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பெ.மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம், ப.23
2. சிலம்பு நா.செல்வராசு, சங்க இலக்கிய மறுவாசிப்பு, ப.149
3. கா.கோவிந்தன், முல்லை (முல்லைப்பாட்டு விளக்கம்), ப.4
4. மு.சண்முகம்பிள்ளை, சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.49
5. அ.முத்துச்சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் ஆயர், ப.12
6. கா.கோவிந்தன், முல்லைக்கொடி, ப.6
7. பாவெல் பாரதி (தொ.ஆ), ஏறுதழுவுதல் சல்லிக்கட்டு, ப.51
8. அ.முத்துச்சாமி, மு.கூ.நா, ப.14
9. தமிழண்ணல், சங்கச் செவ்வியல் அறிமுகம் அகநானூற்றுக் காட்சிகள், ப.135
10. கலாநிதி.அம்மன்கிளி முருகதாஸ், சங்கக் கவிதையாக்கம் மரபும் மாற்றமும், ப.87
11. நாகை.வேதாசலம்பிள்ளை, முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை, ப.30
12. மு.வரதராசன், முல்லைத்திணை, ப.33
13. வி.சி.சசிவல்லி, முல்லை, ப.10
14. ச.பொ.சீனிவாசன், பத்துப்பாட்டில் வருணனை மரபுகள், ப.59

இயல்-4

சங்கஅக இலக்கியங்களில்
கூற்றுவழி மருத
நலத்தோற்றம்

இயல் – 4

சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி மருத நிலத்தோற்றம்

- 4.0 முன்னுரை
- 4.1 மருத நிலம் கூற்றுக்குரியோர்கள்
- 4.2 மருதத் திணைப் பின்னணி
- 4.3 மருத நிலத்து மக்கள்
- 4.4 நீர்த்துறைப் பெருக்கம்
 - 4.4.1 நீர்மிகுந்த கழனிகள்
 - 4.4.2 கார்மழைப் பொழிவு
- 4.5 உழவர்களின் தொழில்
 - 4.5.1 மீன்பிடித் தொழில்
- 4.6 மருத நிலத்தின் தாவரங்கள்
 - 4.6.1 பகன்றை மலர்
 - 4.6.2 வேழ மரம்
 - 4.6.3 தாமரை மலர்கள்
 - 4.6.4 நெருஞ்சி
 - 4.6.5 கரும்பு
 - 4.6.6 பனை மரம்
 - 4.6.7 மா மரம்
 - 4.6.8 ஆம்பல் மலர்
 - 4.6.9 புன்க மரம்

- 4.7 மருத நிலத்தின் பறவைகள்
 - 4.7.1 குருவிகள்
 - 4.7.2 அன்னப் பறவை
 - 4.7.3 குருகுகள்
- 4.8 மருத நிலத்தின் விலங்குகள்
 - 4.8.1 எருமை
 - 4.8.2 மான்
 - 4.8.3 நீர்நாய்
 - 4.8.4 காட்டுப் பூனை
 - 4.8.5 யானை
- 4.9 தொகுப்புரை

சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி மருத நிலத்தோற்றம்

4.0 முன்னுரை

மனிதச் சமூக வளர்ச்சியில் வேளாண்மைச் சமூக நிலையே நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் நிலவுடைமைக்கும், மன்னராட்சிக்கும் வழி வகுத்தது எனக் கூறுவர். நாகரிகங்கள் ஆற்றங்கரையோரங்களில் தோன்றியதாகச் சமூகவியலர் கருத்துரைப்பர். ஆறுகள் வளமான வயல்களை ஏற்படுத்துகின்றன. வேளாண்மையின் மூலம் மிகுதியான உற்பத்தி நடைபெறுகிறது. அதன் மூலமாக உபரி அதிகரிக்கிறது. உபரி சொத்தாகப் பரிணமித்து உடைமைச் சமூகம் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக அமைகிறது. மருதநிலப் பண்பாடு உடைமைப் பண்பாடு என விளிப்பர். சொத்துடைமை ஏற்பட்ட பின்னணியில் தான் பெண்கற்பொழுக்கத்தைக் கடைபிடிக்கும் வகையில் இற்செறிக்கப்பட்டாள் எனக் கூறப்படுகிறது. அதன் விளைவாகவே கணவனும் தன்னைத் தவிரப் பிற பெண்களை நாடக்கூடாது என்று கருதும் பெண்ணின் மனநிலைக் கட்டமைகிறது. அவ்வாறு ஆண், பிற பெண்களை அதாவது பரத்தையரை நாடும்போது கணவனுக்கு வாயில் மறுத்துச் சினம் கொள்ளும் வகையில் பெண் இருப்பதை மருதத் திணைப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. கற்பொழுங்கை ஆணும் கடைபிடித்தொழுக வேண்டும் என்ற நிலையில் பரத்தமை ஒழுக்கம் கடிந்து கொள்ளப்படுவதாக இருக்கிறது. ஆயினும் ஆண் எப்போதும் பெண்ணைச் சார்ந்து வாழ்வதில்லை. பெண்தான் ஆணைச் சார்ந்து வாழும் நிலையில் சமூகக் கட்டமைப்பு அமைந்துள்ளது. எனவேதான் ஆண் பரத்தையரை நாடிச் சென்றாலும் அவனோடு கோபித்து கொண்ட மனைவியானவள் மீண்டும் அவனைத் தன்னோடு சேர்த்து கொள்கிறாள். அதனை வாயில் நேர்தல் என்ற துறை வெளிப்படுத்துகிறது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் அகப்பாடல்களாக அமைந்திருக்கும் மருதத் திணைப் பாடல்கள் பெரும்பான்மையும் ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமுமாக இருப்பதைக் காணலாம். இவ்வாறு அமையும் பாடல்களில் மருதத் திணையின் செழிப்பும் மருதநிலத் தலைவனின் ஊரினது வளமும் கூறப்படுகிறது என்பதை இவ்வியல் எடுத்துரைக்கிறது.

4.1 மருத நிலம் கூற்றுக்குரியோர்கள்

1. தலைவன் கூற்றுப் பாடல்கள்	—	7
2. தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள்	—	46
3. தோழி கூற்றுப் பாடல்கள்	—	61
4. பரத்தைக் கூற்றுப் பாடல்கள்	—	7
5. காதற் பரத்தைக் கூற்றுப் பாடல்கள்	—	10
6. இப்பரத்தைக் கூற்றுப் பாடல்	—	1
7. வாயில்கள் கூற்றுப் பாடல்	—	1
8. காமக்கிழத்தி கூற்றுப் பாடல்கள்	—	4

மொத்தம்

137

சங்கப் பாடல்களில் செழிப்பான பகுதியாகச் சித்தரிக்கப்படுவது மருத நிலமாகும். வேளாண்மை செய்யப்பட்டு விளைச்சல் பெருகுவதால் மக்கள் மகிழ்வுடன் காணப்படுவதும் ஊர்த் தலைவனின் பெயர் மகிழ்நன் இருப்பதும் இப்பாடல்களில் கூறப்படுகிறது. இதில் தோழி கூற்றுப் பாடல்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. தலைவி தலைவனின் மேனி வேறுபாட்டினைக் கண்டு பரத்தையரை நாடிச் சென்றமையைக் கண்டுணர்வதால் வாயில் மறுத்தல், ஊடல் கொள்ளுதல் எனக் கூறப்படுகின்றன. இதில் இப்பரத்தை, வாயில்கள் போன்றோரின் கூற்றுக்கள் குறைவாக உள்ளன.

4.2 மருதத் திணைப் பின்னணி

வயல் சார்ந்த வளமான பகுதிகளையே மருதத் திணை என அழைக்கின்றனர். மருத மரங்கள் பூக்களைச் சொறியும் காலத்தில் வேளாண்மை நடைபெற்று மிகுதியாக விளைச்சலும் அதனால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சியும் உழுவோரிடமும் உழுவித்துண் போரிடமும் காணப்படும். எனவே தான் மருத நிலத்தின் செழிப்பினைப் பத்துப்பாட்டு ‘தொல்பசி அறியா துளங்கை’ என விளக்குகிறது. உபரி உற்பத்தியின் விளைவாகக் கலை வாழ்வுக்கும் கலைத் துய்ப்புக்கும் காரணமாக அமைகிறது எனக் குறிப்பிடுகிறார். பெ.மாதையன்,

“மருதம் வேளாண் உற்பத்தியை ஆதாரமாகக் கொண்டது. இது உபரி உற்பத்தியைத் தோற்றுவிப்பது என்பதால் அது மிகுபொருள் சேமிப்புக்கான ஆதாரமாக இருந்துள்ளது. எனவே கோடைக் காலம், நீர்வளம் மிக்க ஆற்றோரப் பகுதியாகிய மருதத்தில் பெரிய வறட்சியை, பெரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. உபரி உற்பத்தியால் ஏற்பட்ட மிகுதியான பொருளாதாரம் கலை வாழ்வுக்கும் கலைத் துய்ப்புக்குப் பேரளவில் உதவியுள்ளது. இங்குதான் பரத்தையிற் பிரிவின் ஆளுமையைக் காணமுடிகின்றது.”¹ என்று குறிப்பிடுகிறார். வளமும் செல்வமும் மிகுதியாகும் போது பரத்தையை நாடும் தலைவனின் எண்ணம் இங்குப் பிரதிபலிக்கப்படுகிறது. “கணவன் கணிகையர் வீட்டுக்குச் சென்று வந்ததை அறிந்தால் காதலி வருந்துவாள். ஊடல் கொள்வாள். இச்செய்தி மருதத்தினைப் பாடல்களிலே கூறப்படுகின்றன. ஆண்களுக்கு இப்படித் தவறு செய்யும் உரிமை இருந்த காலத்தில் கூட அவர்களிலே பலர் கட்டின மனைவி மார்களிடம் காதலும் கற்பும் உடையவர்களாகவே நடந்துகொண்டனர்.”² என்று கற்புநிலை இருபாலருக்கும் பொதுவாக இருந்தமையையும் காணமுடிகிறது. பரத்தையர் பொருட் பெண்டிர் எனத் திருக்குறளில் அழைக்கப்படுகின்றனர். அதற்குக் காரணமாக அவர்களது பாலியல் சார்ந்த செயல்பாடுகளுக்குப் பொருள் பெறுவதேயாகும். கலித்தொகையில் தலைவன் தன் மனைவியின் காலில் அணியும் நகையினைப் பரத்தைக்குக் கொடுப்பதும் தலைவி பரத்தையோடு சினந்து சண்டையிடுவதும் பரத்தையானவள் அவளிடம் உள்ள பொருள் அனைத்தையும் தான் வாங்க முடியும் என்று சவால் விடுவதுமான காட்சிகள் சுட்டப்படுகின்றன. தலைவனின் புறத்தொழுக்கத்திற்குக் காரணமாக அமைவது செல்வ வளமே அதனை மிகுதியாகக் கொண்டதாக மருதநிலம் பிறிதொரு வர்க்கத்தினரையும் கொண்டுள்ளது. ஆனால் அகப்பாடல்களில் அவர்கள் தலைமை மாந்தராக வருவதில்லை. தலைவன், தலைவியின் கூற்றுக்களில் அவர்கள் கூறப்படுபவர்களாக இருப்பார்கள். உழவன், உழுத்தி என்போர் அந்நிலத்தின் உழுகுடிகள் ஆவர். ஊரன், மகிழ்நன் என்போரே அந்நிலத்தின் தலைவனாகக் கருதப்படக் கூடியவர்கள் ஆவர். “மருத நிலத் தலைவர்கள் தண்டுறை ஊரன், கழனியூரன், யாணர் ஊரன் என்று இவ்வாறும்.”³ அழைக்கப்படுகின்றனர் எனக் குறிப்பிடுகிறார் மு.மணிவேல். மருதநிலத்து மாந்தர்களை அகப்பாடல்கள் பலவிடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளன. அதில் பெரும்பான்மையும் உழுகுடிகளே காணப்படுகின்றனர். அவர்களே அந்நிலத்தின் மாந்தர்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றனர்.

4.3 மருத நிலத்து மக்கள்

வயல் சார்ந்த வெளிகளில் உழவுத் தொழில் மிகுதியாக நடைபெறுகிறது. நிலஉடைமையாளர்களாகக் கூறப்படும் ஊரன், மகிழ்நன் ஆகியோர் தலைமை மாந்தராவர். உழவர், உழத்தியர் என்போர் உழகுடிகளாகக் கருதத்தக்கவர்கள். “இறையனார் அகப்பொருளின் உரையாசிரியர் நக்கீரர் மருதத் திணையின் மக்கள் பெயரை, கடையர், கடையர், உழவர், உழத்தியர்.”⁴ எனக் குறிப்பிடுகிறார் க.சுந்தரபாண்டியன். “இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழகத்தில் நிலமற்ற உழவர்கள் இருந்தனர். நிலமற்ற வகுப்பினர் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் எனக் கருதப்பட்டனர். நிலமுள்ள உழவர்கள் வேளாளர்கள் என்றும் உயர்ந்த வகுப்பினர் என்றும் கருதப்பட்டனர்.”⁵ என்று இரு வகைப்பட்ட உழவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார் சாமி.சிதம்பரனார். இந்நிலத்தின் தலைமக்கள் ஊரன், மகிழ்நன் எனக் குறிப்பிடப்பட்டனர், “பழங்காலத்தில் பெருங்குடித் தலைவர்கள் ஊரன் (ஊர்த்தலைவன்) என்று அழைக்கப்பட்டனர். நிலக்கிழார் என்ற பெயரும் இதிலிருந்து தோன்றியது.”⁶ என்று கூறுகிறார் கலியபெருமாள்.

உழவுத் தொழியில் சாலடித்து உழவு செய்யும் உழவர், “செஞ்சால் உழவர்” (நற்.340:7) என அழைக்கப்படுகிறார். உழும்போது காயா மரத்தின் துகள்கள் மேனியில் விழ உழும் உழவரை, “உழவர் வாங்கிய கமழ்பூ மென்சின்ன” (குறுந்.10:3) எனப்பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. விதைப்பதற்கு விதையோடு சென்ற உழவர் முன்னர் விதைத்து விளைந்த நெல்மணியைக் கொண்டு வருவார் என்பதை, “வித்திய உழவர் நெல்லொடு பெயரும்” (ஐங்.3:4) என்ற பாடலடி விளக்குகிறது. வயலில் உழுவோர் குவளை மலர்களைப் பறிப்பர். “கழனி உழவர் குற்ற குவளையும்” (அகம்.216:9) உழுகின்ற உழவர்கள் செருக்கடன் ஒலியெழுப்பி மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்வர். “கழனி உழவர் கலிசிறந்து எடுத்த” (அகம்.266:17), கள்ளுண்ட மகிழ்வையும் வெளிப்படுத்துவர். “கள்ளுர் உவகைக் கலிமகிழ் உழவர்” (அகம்.346:5) கள்ளுண்ட மகிழ்ந்த உழவர்கள் காளைகளைக் கொண்டு நெற்போரினை நெல்லினையும் தாளினையும் தனித்தனியாகப் பிரித்தனர் என்பதை, “கழனி உழவரொடு மாறுஎதிர்ந்து மயங்கி” (அகம்.366:8) எனக் கூறப்படுகிறது.

மருதத் தலைவனாகக் குறிப்பிடப்படும் ஊரன், “தண்துறை ஊரன்” (நற்.100:3, 280:4, 300:4, 380:9, குறுந்.91:3, ஐங்.2:5, 5:5, 7:5, 9:5, 10:5, 13:3, 88:2),

“அகன்துறை ஊரன்” (நற்.40:11), “விரவு வெள்ளரிசியின் தாஅம் ஊரன்” (நற்.180:3), “யாணர் ஊரன்” (நற்.390:7, ஐங்.1:5), “காஞ்சி ஊரன்” (குறுந்.10:4), “மல்லல் ஊரன்” (குறுந்.45:3), “பொய்கை ஊரன்” (குறுந்.61:5), “யாணர் ஊரன்” (குறுந்.85:6, குறுந்.107:6), “பைம்பயிர் ஆரும் ஊரன்” (குறுந்.181:5), “வாளை நாள்இரை பெறாஉம் ஊரன்” (குறுந்.364:2), “பூக்கஞல் ஊரன்” (ஐங்.3:5, 8:5, 16:3), “கழனி ஊரன்” (ஐங்.4:5, 18:2, 29:3), “துறைகேழ் ஊரன்” (ஐங்.11:2, 12:2), “அணித்துறை ஊரன்” (ஐங்.14:3), “வேழ முதூர் ஊரன்” (ஐங்.15:3), “விகம்பு ஆடுகுருகின் தோன்றும் ஊரன்” (ஐங்.17:2), “புனல் அணி ஊரன்” (ஐங்.23:2), “வள்ளை மென்கால் அறுக்கும் ஊரன்” (ஐங்.26:2) என்று பல பாடல்களில் ஊரன் குறித்த செய்திகள் கூறப்படுகின்றன. இப்பாடல்களில் ஊரன் வசிக்கும் நிலப்பகுதியின் வளம் குறித்துக் கூறப்படுகிறது. ஒவ்வொரு பாடலிலும் குறிப்பிட்ட வளம் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

ஊரனைப் போன்று மகிழ்நனும் பாட்டுடைத்தலைவனாவான். உழுவித்து உண்போர் என்னும் பகுப்பில் சேரும் வார்க்கத்தினன். உபரி விளைச்சலினால் மகிழ்ச்சி எய்தும் வளத்தினை உடையவன். ஆதலின் மகிழ்நன் என்ற பெயர் பெற்றான் எனலாம். மகிழ்நன் என்னும் சொல்லும் அகப்பாடல்களில் பலவிடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. பரத்தை மார்பில் கிடந்து உறங்கினாள் பின்பு வண்டுகள் மொய்க்கும் பூங்கொத்துக்கள் உடையக் கூந்தலை உடையவளாக வெளியேறச் சென்றாள். “மகிழ்நன் மார்பில் துஞ்சிஅவிழ் இணர்த்” (நற்.20:2) எனக் கூறப்படுகிறது. களவுக் காதலில் தலைவன் தலைவியை வந்து கூடி மகிழ்கிறான். “மயங்குமலர்க் கோதை குழைய மகிழ்நன்” (குறுந்.393:1) முதலைத் தன்குட்டியைத் தானே தின்னும் வழக்கமுடையது. அத்தகைய கொடியவனாகி விட்டானோ தலைவன் என்பதை, “பிள்ளை தின்னும் முதலைத்து அவன்ஊர்” (ஐங்.24:2) என்னும் பாடலடி சுட்டி நிற்கிறது. களமர் என்போர் உழவுத் தொழிலில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். களமர் என்னும் சொல் உழவர்களைக் குறித்து நிற்கிறது. “எருதுஏறி களமர், நிலம் கண்டன்ன” (நற்.125:9–10) என்னும் பாடலடியில் களமர் எருதுகளை வைத்து உழவு செய்தமை கூறப்படுகிறது. அரிவனர் என்போரும் உழவுத்தொழில் சார்ந்து இயங்கக் கூடியவர்களே, “அரிவனர் இட்ட சூட்டு அயல்” (நற்.400:3) என்னும் பாடலடியில் கதிர் அறுப்பவர்கள் அறுத்த கதிர் புறமாக வீழ்வது கூறப்படுகிறது.

வெண்ணெல்லை அறுவடை செய்யும் வினைஞர், “வெண்ணெல் அரிநர்” (ஐங்.190:2) எனக் கூறப்படுகிறது. நெல் அறுவடை செய்வோர் கதிர் கட்டுக்களைக்கட்டுவர், “அரிஞர்யாத்த அலங்கு தலைப்பெருஞ் குடு” (அகம்.84:12) என்ற பாடலடி சுட்டுகிறது. இவ்வாறு பல்வேறு குடியினர் மருத நிலத்தில் உழவுத் தொழில் சார்ந்து இயங்கக் கூடியவர்களாக இருக்கின்றார்கள். இவர்களில் மகிழ்நன், ஊரன் என்போர் நிலவுடைமையாளர்கள் ஆவர். நிலக்காட்சிகள் பெரும்பாலும் உழவு வயல்களைக் காட்டுவனவாகவே அமைகின்றன.

4.4 நீர்த்துறைப் பெருக்கம்

மருத நிலத்தின் செழிப்பான தன்மைக்கு நீர்நிலைகள் காரணமாக அமைகின்றன. “என்றும் நீர் வற்றாது வரும் வையை யின் மிக்க மணல் பொருந்திய அகன்ற துறையைச் சார்ந்த அழகிய மருதமரம் ஓங்கிய சோலை, கடற் கரையினைக் கரைத்திடும் காவிரியாறு, தீப்போலும் தாமரைப் பூக்களையுடைய நீர்மிக்க வயல் ஆழ்ந்த நீரையுடைய பொய்கையில் ஆண் சங்கானது பெண் சங்கினோடு மணம் புணரும் நீர்நிறைந்த அகன்ற வயல்.”⁷ என்று நீர்வளம் குறித்து கூறுகிறார் எ.பாலுச்சாமி. நீர்த்துறைகளில் தண்ணீர் மிகுந்திருப்பதால் பிரப்பம் கொடி மிகுந்த குளத்தில் கெண்டை மீன்கள் அதன் முற்றிய பழங்களைக் கவ்விப் பிடித்து உண்ணுமாறு காணப்படும் என்பதை,

“அரில்பவர் பிரம்பின் வரிப்புற விளைகனி

குண்டுநீர் இலஞ்சிக் கெண்டை கதாஉம்” (குறுந்.91:1-2)

என்ற பாடலடிகள் இதனைக் கூறுகின்றன. மீன்கள் குளத்தில் மிகுதியாக இருக்கும் காலம் மழை பெய்து நீர் நிறைந்திருக்கும் காலமாகும். மீன்கள் குதித்துப் பிரப்பம் பழங்களை உண்ணும் வளமிக்க நீர்த்துறைகள் இதன் மூலம் காட்சியுறுகின்றன.

இது போல் வாளை மீன்கள் துள்ளும் ஆழமான பொய்கையில் தாமரை மலர்கள் ஆண் யானையின் காதுகளைப் போன்று பெரிய இலைகள் கொண்டு விளக்கைப் போன்று ஒளி வீசுகின்றமை சுட்டப்படுகிறது.

“விளக்கின் அன்ன சுடர்விடு தாமரை

களிறுச் செவிஅன்ன பாசடை தயங்க

உண்துறை மகளிர் இரிய குண்டுநீர்” (நற்.310:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் தாமரை இலைகள் ஆண் யானையின் காதுகளை ஒத்திருப்பனவாகக் கூறுகின்றன. எருமைகள் நீரில் பாய்வதால் அந்நீரிலிருந்து நாரைகள் அச்சம் கொண்டோடுகின்றன. நீர்நிலையில் எருமைகள் நீராடி பின்

நிலத்தில் உழவு செய்ததைப் போல மருத மரத்தின் நிழலில் ஓய்வெடுக்கும் காட்சியினை,

“தடமருப்பு எருமைப் பிணர்ச்சுவல் இரும்போத்து

மடநடை நாரைப்பல் இனம் இரிய

நெடுநீர்த் தண்கயம் துடுமெனப் பாய்ந்து

நாட்தொழில் வருத்தம் வீட்சேண் சினை

இருள்புனை மருதின் இன்நிழல் வதியும்” (நற்.330:1-5)

என்னும் பாடல் தருகின்றது. பெரிய கொம்பினை உடைய எருமை எனக் குறிக்கப்படுகிறது. அதன் உருவத் தன்மை அச்சம் கொள்ள வைக்கும் வகையில் இருந்ததால் நாரைகள் நீர் அருந்துதலை விட்டு ஓடின எனக் கூறப்படுகிறது. நீர்நிறைந்த பொய்கையில் அயிரை மீன்கள் துள்ளும் என்பதை,

“அயிரை பரந்த அம்தண் பழனத்து

ஏந்துஎழில் மலர தூம்புடைத் திரள்கால்

ஆம்பல் குறுநர் நீவேட்டாங்கு” (குறுந்.178:1-3)

என்னும் பாடலடிகளால் உணர முடிகிறது. அயிரை மீன்கள் துள்ளும் வயலின் நீர்மிகுந்த இடங்களில் ஆம்பல் மலர்கள் மிகுந்துள்ளன என்பதும் கூறப்படுகிறது.

4.4.1 நீர் மிகுந்த கழனிகள்

காடு திருத்திக் கழனியாக்கியனர் உழவர்கள். பழங்காலத்தில் உழவர்கள் மருத நிலத்தில் உழுது வேளாண்மை செய்வதற்கு ஏதுவாக மண்ணைச் செம்மைச் செய்தனர். நீர்மிகுந்த இடங்களில் கழனிகள் உருவாயின. “மழையின் பெரும் பொழிவால் நீர்ப்பெருக்கு மிகுதியாக உள்ளது. குளங்கள் நிரம்பி வழிகின்றன. ஒளி பொருந்திய மலர் நிரம்பிய குளம் ஒருபுறம் உள்ளது. தாமரை, நெய்தல், நீலம், ஆம்பல் முதலிய மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும் பொய்கைகளில் வலைஞர்கள் மீன் பிடிப்பார்கள்.”⁸ என மருத நிலக் கழனிகளின் நிலைக் கூறப்படுகிறது. அவற்றைப் பக்குவம் செய்து வேளாண்மை செய்தனர். என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் வயல்களின் விளைச்சலுக்குக் காரணமாக உழவர்கள் இருந்தனர் என்பது அறியப்படுகிறது. இதனால் கழனிகளில் பெரும் விளைச்சல்கள் ஏற்பட்டன எனக் காணமுடிகிறது. “நெல்பல பொலிக பொன்பெரிது சிறக்க” (ஐங்.1:2) என்று நெல் விளைச்சல் மிகுதி கூறப்படுகிறது. “பல்லிதழ் நீலமொடு நெய்தல் நிகர்க்கும்” (ஐங்.2:4) நெய்தல் நிலத்தோடு பலமலர்கள் மலரும் துறையைக் கொண்டது என்று கூறுகிறது. “வித்திய உழவர் நெல்லொடு பெயரும்” (ஐங்.3:4) விளைந்த நெல்லை உழவர்கள் அறுவடை செய்து வீட்டிற்குக் கொண்டு செல்லுகின்றனர். “பூத்த

கரும்பின் காய்த்த நெல்லின்” (ஐங்.4:4) பூத்த கரும்பையும் காய்த்த நெல்லையும் வயல்கள் கொண்டுள்ளன. என நெல் வயல்களின் வளமும் விளைச்சலும் அதற்குக் காரணமான உழவர்களும் பாடலடிகளில் குறிக்கப்படுகின்றனர். கழனிகள் நீர் நிறைந்திருத்தலால் பொய்கையில் தாமரை மலர்ந்திருப்பதை, “மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரை” (ஐங்.6:4) என்ற பாடலடி குறிக்கிறது. வயலில் நீர் மிகுந்திருப்பதால் கடல் போன்று காட்சியளிப்பதாகவும், நிலத்தைப் பிளக்கும் வகையில் முதிர்ந்தக் கிழங்குகள் காணப்படுவதாகவும், மூங்கிலைப் போன்று திரண்ட தண்டினைக் கொண்ட கழுமரம் யானையின் காதுகளைப் போன்று இலைகளை உடையதாக இருப்பதாகவும், பல மலர்களும் மலர்ந்து உள்ள தாமரையும் பூத்துள்ள வயல் எனக் குறிப்பிடுவதை,

**“நிலம்பக வீழ்ந்த வேர்முதிர் கிழங்கின்
கழைகண் டன்ன தூம்புடைத் திரள்கால்
களிற்றுச்செவி அன்ன பாசடை மருங்கில்
கழுநிவந் தன்ன கொழுமுகை இடைஇடை” (அகம்.176:2-5)**

என்னும் பாடலடிகளில் காணலாம். இறால் மீன்களை மிகுதியாக உண்ட மீன் கொத்திப் பறவைகள் மருத மரங்களில் சென்று அயர்ந்துறங்கும். அதே போல் நாரைகள் உறக்கம் கொள்ளும் மாமரங்களும் நெற்கூடுகளும் நிறைந்த நீர்வளமுடைய பகுதிகளை மருத நிலம் சார்ந்துள்ளது. முறுக்குண்ட ஆம்பல் மலர்களை மேய்ந்த எருமைக்கடா இரவெல்லாம் சகதியிலேயே உறங்கிக் கொண்டது என்பதை,

**“பிணங்குஅரில் வள்ளை நீடுஇலைப் பொதும்பில்
மடிதுயில் முனைஇய வள்உகிர் யாமை
நொடிவிடு கல்லின் போகி அகன்துறைப்
பகுவாய் நிறைய நுங்கின் கள்ளின்
நுகர்வார் அருந்து மகிழ்புஇயங்கு நடையொடு
தீம்பெரும் பழனம் உழக்கி அயலது
ஆம்பல் மெல்அடை ஒடுங்கும்” (அகம்.256:1-7)**

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன. மருத நிலத்தில் பல்வேறு பறவைகள் காணப்படுகின்றன. வயலில் காணப்படும் மீன்களை அவை தின்னுகின்றன. அருகில் உள்ள மரங்களில் அவை ஓய்வெடுக்கின்றன. மேலும் ஆம்பல் மலர்களை மேய்ந்த எருமைக் கடாவானது ஓய்வாக உறக்கம் கொள்கிற வகையில் நிலத்தின் சூழல் அமைந்துள்ளமை கூறப்படுகிறது. பழமை சிறப்புமிக்கக் களர் என்னும் ஊரானது வளமான வயல்களைக் கொண்டு விளங்கக் கூடியதை,

“தொல்புகழ் நிறைந்த பல்பூங் கழனி

கரும்புஅமல் படப்பை பெரும்பெயர்க் களர்” (அகம்.256:14-15)

என்பதை இப்பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறு கழனிகள் பெரும் நீர்ப்பரப்பினை உடையதாகவும் அதில் பல்வேறு பறவைகள் மீன் பிடித்துண்ணுவதாகவும், மலர்கள் மலர்ந்து வனப்பினைக் கூட்டுவதாகவும், நன்றாக விளையக் கூடிய வகையில் வளம் மிக்க மண்ணை உடையதாகவும் காணப்படுவது சுட்டப்படுகிறது.

4.4.2 கார்மழைப் பொழிவு

மழைக்காலமே மருத நிலத்தின் மேலும் செழிப்பான காலமாகும். நீர்த்துறைகளில் பெருகியிருக்கும் தண்ணீர், அதன் வனப்பு ஆகியனவற்றிற்குக் காரணமாக மழையாகும். “மேகக் கூட்டமானது குளிர்ச்சி பொருந்திய துறைகளையும் திரண்டெழுந்து வரும் அலைகளையும் கொண்ட பெருங்கடல் நீரினை உண்டு மேற்குத் திசையில் எழுந்து சூலுற்ற பெண் யானைக் கூட்டம் போல் எங்கெங்கும் திரள் திரளாகத் தோன்றுவதை மழைக்காலம் என அறிவிக்க.”⁹ என மழைக்காலம் குறித்த அறிகுறிக் கூறப்படுகிறது. மழை பெய்யும் காலத்தில் மருத நிலத்தின் தன்மைப் பசுமையாக மாறி விடுவதைக் காணலாம்.

“சினைப்பசும் பாம்பின் சூல் முதிர்ப்பன்ன

கனைத்த கரும்பின் கூம்புபொதி அவிழ

நுண்உறை அழிதுளி தலைஇய” (குறுந்.35:2-4)

கூம்பு போன்ற அரும்பினைக் கொண்ட கரும்பு வயலில் பெய்த மழைநீர் அவற்றின் வளர்ச்சிக்கு உதவியது. நீண்ட தோகைகளையுடைய கரும்புகள் ஒவ்வொன்றும் முறுக்க அவிழ்ந்து பசுமையுடன் வளரத் தொடங்கியது. மழையினால் கரும்பு செழித்து வளர்ந்தமை கூறப்படுகிறது.

மழைக் காலத்தில் பெய்யும் மழையானது அருவிநீர் கொட்டுவது போல பெய்கிறது. என்பதை,

“அருவி அன்ன பருஉறை சிதறி

யாறு நிறைபகரும்” (குறுந்.271:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. ஆறு நிறைந்து செல்லும் போது பல்வேறு நீர்த்துறைகளும் மழையினால் பெருகியிருக்கும் நிலமாக மருத நிலம் காணப்படுகிறது. கார் மழையினால் ஞாழல் மரத்தின் கடுகு போன்ற சிறிய பூக்களும் மருத மரத்தின் சிவந்த மலர்களும் தரையில் உதிர்ந்து பரவிக்கிடந்தது. மழைப் பொழிவால் மலர்ந்த மலர்கள் எல்லாம் ஒன்றுடன் ஒன்று வண்ண நிறங்களோடு காணப்பட்டது இதனை,

“..... சிறுவீ ஞாமல்
செவ்வி மருதின் செம்மலொடு தாஅய்த்
துறை அணிந்தன்று” (குறுந்.50:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. மழை பெய்து பூக்கள் சிதறி நீர்த்துறைகளை மூடியிருப்பதால் உயிரினங்கள் நீர்த்துறை தெரியாமல் அலைந்தன எனக் கூறப்படுகிறது. இத்தகைய வளமிக்க மருத நிலத்தில் மழைப் பொழிவினால் ஏற்படும் நிலைமை கூறப்படுகிறது.

4.5 உழவர்களின் தொழில்

மருத நிலத்தில் உழவே முதன்மையான தொழில் ஆகும். உழுதல், விதைத்தல், அறுவடை செய்தல், சூட்டித்தல், அறுவடை செய்த வயலில் வேறு பயிர்களை விதைத்தல் போன்ற தொழில்களைச் செய்கின்றமையைப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. “மருதநில மக்கள் வயல்களை உழுதல், நெல்விதைத்தல், நாற்றுநடுதல், களைப் பறித்தல், வயல்களுக்கு நீர் பாய்ச்சுதல், அறுவடை செய்தல், கடாவிடுதல் முதலிய பயிர்த் தொழில் தொடர்பான தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.”¹⁰ பண்டைத் தமிழர் வாழ்வில் சிறிய நிலத்தை உழுபவர்கள் பெருமளவு நிலத்தை உழுபவர் என்னும் பகுப்பும் காணப்பட்டது. ஓரெழுழவர், ஈரெழுழவர் என்ற சொற்பதங்கள் இதனை வெளிக்காட்டுகின்றன.

“ஈரம்பட்ட செவ்விப் பைம் புனத்து
ஓர்ஏர் உழவன் போல” (குறுந்.131:4-5)

என்னும் பாடலடிகள் ஈரம் காய்வதற்குள் விரைந்து உழ வேண்டும் என்ற நோக்கில் விரைவதாகக் கூறப்படுகிறது.

உழுது சாலடித்து நிலத்தைப் பயிர் செய்வதற்குத் தயார் செய்யும் நிலையில் சாலடிக்கும் கோல்களுக்கும் அஞ்சாது ஓடித்திரியும் எனக் கூறப்படுகிறது. சாலடிக்கும் உழவர்கள் செம்மையாக உழுத நிலமானது சேறாகக் கிடக்கும் இச்சேற்றினுள் ஓடித் திரிவனவாக வாளை மீன்கள் காணப்படுகின்றன. என்பதை,

“பெருங்குள மடைநீர் விட்டென
கால்அணைந்து எதிரிய கணைக்கோட்டு வாளை
அள்ளல்அம் கழனி உள்வாய் ஓடி
பகடுசேறு உதைத்த புள்ளி வெண்புறத்து
செஞ்சால் உழவர் கோல்புடை மதரி
பைங்காற் செறுவின் அணைமுதல் பிறழும்” (நற்.340:3-8)

கால்வாய் வழியே சென்ற வாளை மீன்கள் உழவர்கள் சேறடித்து உழுத நிலத்தினுள் ஓடித்திரியும் எனக் கூறப்படுகிறது. இத்தகைய வளமுடைய சிறுகுடி வாணன் இதில் குறிப்பிடப்படுகின்றான்.

உழவர்கள் நெல் அறுவடை செய்த அகன்ற மருதநில கழனிகளில் மீண்டும் உழுது ஈரமான சேற்றில் விதைப்பதற்காக விதை எடுத்து செல்கின்றனர்,

**“அரிகால் மாறிய அம்கண் அகல்வயல்
மறுகால் உழுத ஈரச் செறுவின்
வித்தொடு சென்ற வட்டி பற்பல” (நற்.210:1-3)**

எனக் கூறப்படுகின்றது. உழவர்கள் உழும் போது கொத்து கொத்தாக மலர்ந்து மணம்வீசும் மலர்களைக் கொண்ட காஞ்சி மரத்தின் பூங்கொத்துகளின் மகரந்தத்துகள் பகட்டின் மேலும் தங்கள் மேனியிலும் வயலிலும் படும்படியாக நிலத்தை ஆழமாக உழுதார்கள் என்பதை,

**“பயறுபோல் இணர பைந்தாது படிஇயர்
உழவர் வாங்கிய கமழ்பூ மென்சினைக்
காஞ்சி” (குறுந்.10:2-4)**

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. உழுது விதைத்த பின் பயிர்கள் வளர்ந்து வரும் போது அதனுள் களைகள் முளைத்து விடும். அதனைப்பறித்து எறியும் பணியையும் செய்கின்றனர்.

மருத நிலத்தில் விளைந்திருக்கும் நெற்கதிரானது வாழையின் மெல்லிய மடல்களை அசைக்கும் வலிமையுடையனவாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய நெற்கதிர்களை மள்ளர் (உழவர்) கள் அறுவடை செய்தயிடங்களில் வாளை மீன்கள் பிறமும் எனவும் கூறப்படுகிறது இதனை,

**“வாழை மென்தோடு வார்புறுபு ஊக்கும்
நெல்விளை கழனி நேர்கண் செறுவின்
அரிவனர் இட்ட சூட்டுஅயல் பெரிய
இருஞ்சுவல் வாளை பிறமும்” (நற்.400:1-4)**

என்னும் பாடலடிகளில் இதனை விளங்கிக் கொள்ளமுடிகிறது. பெரிய கொம்பினை உடைய எருமையானது கயிற்றினை அறுத்து சென்று கழனியில் விளைந்துள்ள கதிர்களைத் தின்னும் வழக்கமுடையது எனக் கூறப்படுகிறது.

**“கருங்கோட்டு எருமை கயிறுபரிந்து அசைஇ
நெடுங்கதிர் நெல்லின் நாள்மேயல் ஆரும்” (ஐங்.95:1-2)**

எருமையின் செயல் தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கத்திற்கு ஒப்பாகக் கூறப்படுகிறது. இரவும் பகலும் பரத்தையோடு சென்று தங்கும் தலைவனை

இடித்துரைத்த பொருட்டு இவ்வாறு கூறப்படுகிறது. ஆனால் தலைவி இரங்கத் தக்கவளாக, “படர்மலி அருநோய் செய்தனன்” (ஐங்.95:4) எனக் கூறப்படுகிறாள்.

நெற்கதிர்களுக்கு இடையில் வளர்ந்துள்ள நெய்தல் மலர்களை உழவர்கள் பறித்து வரப்புகளில் தூக்கியெறிவார்கள் என்பதை,

“நீடியவரம்பின் வாடிய விடினும்

கொடியோர் நிலம்பெயர்ந்து உறைவேம் என்னாது

பெயர்த்தும் கடிந்த செறுவில் பூக்கும்” (குறுந்.309:3-5)

என்னும் பாடலடிகளில் உழவர்களின் களைப்பறித்து எறியும் போது நெய்தல் மலர்களில் உள்ள தாதுவை உண்பதற்கு வண்டுகள் வரும் எனக் கூறப்படுகிறது. விளைந்த பின் நெல்லை அறுவடை செய்து களம் சேர்க்கும் காட்சியை,

“வெண்ணெல் அரிநர் பெயர்நிலைப் பின்றை

இடைநிலம் நெரிதரு நெடுங்கதிர் பல்கூட்டுப்

பனிபடு சாய்ப்புறம் பரிப்ப கழனிக்

கருங்கோட்டு மாஅத்து அலங்குசினைப் புதுப்பூ

மயங்குமழைத் துவலையின்” (அகம்.236:4-8)

என்ற பாடலடிகள் இதனைக் கூறுகின்றன. நெல் மணிகளை அறுவடை செய்து அவற்றை நீளமான கட்டுக்களாகக் கட்டி அவற்றைக் களத்திற் சேர்ப்பிக்கின்றனர். அக்களமானது வயலின் புறமாக அமைந்துள்ளது. மாமரத்தின் பூக்கள் விழுந்து கிடக்கும். அக்களத்தினைத் தூய்மைப்படுத்தி நெற்கதிர்களை இடைவிடாது சேர்ப்பிக்கின்றனர். நெல் வயலுக்குள் தாமரை மலர்கள் பூத்திருக்கின்றன. அவற்றை விலக்கி விட்டு நெல்லை அறுவடை செய்யும் விதத்தை,

“எரி அகைந்தன்ன தாமரை இடைஇடை

அரிந்துகால் குவித்த செந்நெல் வினைஞர்” (அகம்.116:1-2)

வயலில் நெருப்பு வைத்தது போலக் காட்சியளிக்கும் தாமரைப் பூக்களின் நடுவே செந்நெல்லை அறுவடை செய்வார். புனல் மிகுதியாகப் பாயும் அவ்வயலில் கரும்பும் விளைகிறது. “ஆய்கரும்பு அடுக்கும் பாய்புனல் ஊர்” (அகம்.116:4) என்று கூறப்படுகிறது. பரத்தையிடம்சென்று வந்த தலைவனை வாயில் மறுத்து கூறும் போது அத்தலைவனின் வளமிக்க ஊர் இவ்வாறு நெல்லும், கரும்பும் விளையும் பகுதியாக இருப்பதாகச் சுட்டப்படுகிறது. நெல் வயலில் தண்ணீர் தேங்கி நிற்பதற்காக அணைப் போன்று மரத்துண்டுகளையும் கரும்பினையும் கொண்டு செய்கின்றனர். இதன் மூலம் வயலில் ஈரப்பதம் எப்போதும் இருக்கும் வகையில் செய்யப்படுகிறது என்பதை,

**“காஞ்சிஅம் குறுந்தறி குத்தி தீம்சுவை
மென்கழைக் கரும்பின் நன்பல மிடைந்து**

பெருஞ்செய் நெல்லின் பாசவல் பொத்தி” (அகம்.346:6-8)

என்னும் பாடலடிகளில் இது விளக்கப்படுகிறது. நெல்லினைக் காக்கும் உழவரின் செயல்பாடு இதில் விளக்கப்படுகிறது. மேலும் களமர்கள் அறுவடை செய்து களம் சேர்த்த நெற்கதிரை அடித்துப் போர் செய்து விடுவர். பின்பு அதனைப் பிரித்து அதன் மீது கடாவிடுவர். எருதுகளை அதன் மேல் நடக்க வைத்து நெல்லைத் தனியாகப் பிரித்தெடுத்துக் காற்றில் தூற்றி நெல்மணிகளைத் தனித்துப் பிரித்தெடுப்பர் எனக் கூறப்படுகிறது இதனை,

**“தாழ்சினை மருதம் தகைபெறக் கவினிய
நீரூழ் வியன்களம் பொலிய போர்புஅழித்து
கள்ஆர் களமர் பகடுதலை மாற்றி
கடுங்காற்று ளறிய” (அகம்.366:1-4)**

என்னும் பாடல் உணர்த்துகிறது. மருத நிலத்தில் தாழ்ந்தக் கிளைகளையுடைய மருத மரங்கள் சூழ்ந்திருக்கின்றன காட்சியும் இப்பாடலில் கூறப்படுகிறது. வயலில் விதைத்துள்ள நெல் அறுவடைக்கு வரும்வரை அக்கழனியைக் காவல் காப்பதும் தொழிலாகக் காணப்படுகிறது. “கழனிக் காவலர்” (நற்.280:7) என்று அவர் அழைக்கப்படுகின்றார்.

மருத நிலத்தில் விளைந்த கதிர்களை அறுவடைச் செய்ய வரும்போது பெரும் முழக்கத்தில் ஈடுபடுவர். அவ்வாறான முழக்கம் வயலில் தங்கியிருக்கும் பறவைகளை எழுந்தோட செய்யும் நிகழ்வினை,

**“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇ
பழனப் பல்புள் இரிய கழனி**

வாங்குசினை மருதத் தூங்குதுணர் உதிரும்” (நற்.350:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் இதனைக் கூறுகின்றன. தண்ணுமை என்பது உதடுகளைக் குவித்துச் சத்தம் எழுப்புதல் ஆகும். மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்தையே இவ்வாறு தண்ணுமை ஒலிஎழுப்பி வெளிப்படுத்துவர். இவ்வாறு மருத நிலத்தில் உழவு சார்ந்த பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபடும் மக்கள் குறித்த காட்சி விவரிக்கப்படுகின்றன.

4.5.1 மீன்பிடித் தொழில்

மருத நிலத்தில் பாயும் ஆறுகளிலும் குளங்களிலும் நீர்வரத்து மிகுதியாகும் போது அந்நிலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் சிறு வலைகளைக் கொண்டு மீன் பிடித்து அதனை உணவாகக் கொள்வர் என்பதைக் காணமுடிகிறது. “மீன் பிடிப்பு

முறைக்கு வாய்க்காலிலும் கண்ணிகளிலும் நீர்நிரம்ப வர வேண்டும். எல்லாக் காலங்களிலும் நீர்நிரம்ப வருவதில்லை. அனைத்து நாட்களிலும் மீன்பிடித்து உண்பவர்கள் எளிதாக மீன்பிடிக்கும் முறையை அறிந்திருக்கின்றனர்.”¹¹ என்று மருத நிலத்தில் மீன்பிடித்தல் குறித்து கூறுகிறார் சோலை சுந்தரபெருமாள். குளங்களுக்குப் புதியதாக வருகின்ற புதுப்புனலில் வலைகளை இட்டுவைத்த மீன்வலையில் உண்பதற்குரிய மீனைப்பிடிப்பதற்கு இடப்பட்ட வலைகளில் உண்பதற்கு ஆகாத நீர்நாய் அகப்பட்டதால் அதனை விடுவிக்கும் வருத்தமும் உடையவர்களாக ஆனார்கள் என்பதை,

**“கடும்புனல் அடைகரை நெடுங்கயத்து இட்ட
மீன்வலை மாப் பட்டாஅங்கு**

இதமற்று எவனோ நொதுமலர்” (குறுந்.171:2-4)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. மருத நிலத்தவர்கள் புதிதாக வரும் நீரில் மீன்பிடித் தொழிலையும் மேற்கொண்டனர் என்பதை இதன்மூலம் அறியமுடிகிறது. நொதுமலர் வரைவினைக் குறித்து இக்காட்சி கூறப்படுகிறது. தலைவன் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் வேறு யாரேனும் திருமணம் செய்து தன்னைத் துய்ப்பார்களோ என்று தலைவி அஞ்சுவதே மீன் சிக்குதற்குப் பதிலாக நீர்நாய் சிக்குவது குறிப்பாய் உணர்த்தப்படுகிறது.

கழனியைக் காவல் காக்கும் உழவர்கள் வயலில் பிடித்த நத்தையை ஆமையின் ஓட்டில் வைத்து உடைத்து உண்ணும் வழக்கம் உடையவர்கள் எனக் கூறப்படுகின்றனர். இதனை,

“பழன யாமைப் பாசடைப் புறத்து

கழனி காவலர் சுரிநந்து உடைக்கும்

தொன்று முதிர் வேளிர” (நற்.280:6-8)

தலைவனின் குன்றார் சிறப்பினைக் கூறுவதற்கான கழனிக் காவலர் பழமையான ஆமையின் ஓட்டினில் வைத்து நத்தையை உடைத்து உண்ணும் வழக்கம் கூறப்படுகிறது. தலைவன் பரத்தமையை ஊடுவதற்காகத் தலைவி எண்ணினாலும் விருந்தினர் வந்ததால் அதனைக் கைவிட்டால் இக்காட்சியினை உணர்த்துவதற்காகக் கழனியின் தன்மையும் அதனைக் காவல் செய்பவரும் அவரது உண்ணும் வழக்கமும் கூறப்பட்டுள்ளது.

தங்களது கழனிகளில் விளைந்த நெல்லை சேமித்துப் பழைய நெல் மணிகளைக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாக மீன்களையும் அதே அளவில் பெற்றுக் கொண்டார்கள். மருத நிலத் தலைவி, பாண்மகள் கொடுத்த மீனுக்கு நிகராக வயலில் விளைந்த பெரும்பயிற்றைத் தருகிறாள் என்பதை,

“ கெடினு சொரிந்த
அகன் பெருவட்டி நிறைய மனையோள்

அரிகாற் பெரும் பயறு நிறைக்கும்” (ஐங்.47:1-3)

என்ற பாடல் சுட்டுகிறது. இது போல், பாண்மகளுக்கு வெண்ணெல்லினை நிறைத்து அனுப்புகிறாள் மருத நிலத் தலைவி. தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கத்தைக் கடிந்து கொள்ளும் போது பரத்தை செய்தக் குறிகளோடு வரும் தலைவனை நாடி வீட்டினை விட்டு அகல்வாயாக எனக் கூறுவதற்குப் பாண்மகளுக்கு வெண்ணெல் நிறைத்துக் கொடுக்கும் ஊரன் என்று தலைவன் சுட்டப்படுகின்றான் இதனை,

“வராஅல் சொரிந்த வட்டியுள் மனையோள்

யாண்டுகழி வெண்ணெல் நிறைக்கும்” (ஐங்.48:2-3)

என்ற பாடல் வெளிக்காட்டுகிறது. பரத்தையர் வீடு சென்று வரும் தலைவனைக் குறித்தும் அவனது ஊரின் வளம் குறித்தும் கூறப்படுகிறது. “சில்மீன் சொரிந்து பல்நெற் பெறுஉம்” (ஐங்.49:2) சில மீன்களைக் கொடுத்து நிறைய நெல்பெறும் நிலத்திற்குச் சொந்தக்காரனான தலைவன் இங்கு, “யாணர் ஊர்” (ஐங்.49:3) எனச் சுட்டப்படுகின்றான். இவ்வாறு கழனியில் புகும் நீரில் மீன், நத்தை ஆகியனவற்றைப் பிடித்து அதனைத் தம் வாழ்வாதாரமாகக் கொள்ளும் வழக்கம் காணப்படுகிறது. பாணர்கள் மீன்பிடித்து அதனைக் கொண்டு நெல், பயிறு ஆகியன பெறுவதும் அதன் வழி தலைவனது ஊடல் விளக்கப்படுவதும் பாடல்களால் அறியமுடிகிறது.

4.6 மருத நிலத்தின் தாவரங்கள்

செழிப்பான நிலப்பகுதியாக மருதநிலம் காணப்படுகிறது. ஆறுகளும், குளங்களும் பெருகி இருக்கும் போது உழவும் தொழிலும் சிறந்து விளங்கும் மழைக் காலத்திலும் பனிக் காலத்திலும் கோடைக் காலத்திலும் கூடத் தாவரங்கள் பசுமை போர்த்திக் காணப்படும் பகுதியாக உள்ளது. அதில் உள்ள செடி, கொடி, பூக்கள், மரங்கள் ஆகியன பற்றிப் பாடல் பகுதிகளில் தலைவன், தலைவி, தோழி ஆகியோரின் கூற்றுக்கள் வழி நிலத்தோற்றம் புலனாகிறது.

4.6.1 பகன்றை மலர்

மருத நிலங்களின் பனிக் காலத்தில் மலர்கின்ற பெரிய பகன்றைப் பூக்கள் கொடியில் வெள்ளிய பூக்கள் தோற்றமளிப்பது. மணமில்லாத பூ எனப்படுவது “சங்க இலக்கியத்தில் மணமிலகமழும் பூ ஒன்று கூறப்படுகின்றது. அதுதான் பகன்றைப் பூ. இது ஒரு சிறுகொடி. தூய வெண்ணிறமான மலர்களை உடையது.”¹² என்கிறார் கு.சீநிவாசன். கஞ்சியில் தேய்க்கப்பட்ட துணியின்

வெண்மைக்கு இப்பூக்களின் வெண்மை ஒப்பிடப்படுகிறது. இதன் மணம் கள்ளினைப் போன்றிருப்பதால் இதனைச் சூடமாட்டார்கள் எனவும் கூறப்படுகிறது.

“பகன்றைப் பொதிஅவிழ் வான்பூ

இன்கடுங் கள்ளின் மணம்இல கமழும்” (குறுந்.330:4-5)

என்னும் பாடலடிகள் பகன்றைப் பூக்கள் கள்ளின் மணத்தினை உடையனவாகப் பூத்திருக்கும் காட்சி கூறப்படுகிறது. நீர்த்துறையின் அகன்றப் பகுதிகளில் சிறு தூறுடன் தாழ்ந்து கிடந்தப் பகன்றைப் பூக்களைத் தாமரை மொட்டுக்குள் தழுவி நின்றன என்பதை,

“அகன்துறை அணிபெற புதலொடு தாழ்ந்த

பகன்றைப் பூஉறநீண்ட பாசடைத் தாமரை” (கலித்.73:1-2)

என்ற பாடலடிகள் நீர்த்துறையினையும் அதில் பூத்திருக்கும் பல்வேறு மலர்களில் பகன்றைப் பூவின் அழகினையும் எடுத்துரைக்கின்றன.

“பாகல் ஆய்கொடிப் பகன்றையொடு பரீஇ

காஞ்சியின் அகத்துக் கரும்பு அருத்தி” (அகம்.156:5-6)

எனத் தலைவன், தலைவி ஆகியோரின் கூற்றுப்பாடல்களில் பகன்றை மலர் குறித்த சித்தரிப்பு கூறப்படுகிறது.

4.6.2 வேழ மரம்

நீர்த்துறைகளில் வளரும் வேழ மரமானது பல்வேறு கொடிகள் படர்வதற்கு இடந்தரும் தன்மையுடையது. “வேழம் கரும்பை ஒத்த புதர்ச்செடி. இதுவும் வெள்ளிய துணர்விட்டுப் பூக்கும். மருதநிலத்தின் துறையில் வளர்ந்து நீராடும் மகளிருக்குத் துணை நிற்கும். பூங்கொத்து கவரியைப் போன்றது.”¹³ என்று இதனைக் குறிப்பிடுகிறார் கு.சீனிவாசன். வீட்டினருகில் வளர்கின்ற வயலைக் கொடியானது வேழமரத்தைச் சுற்றிப் படர்ந்துள்ளதை, “மனைநடு வயலை வேழம் சுற்றும்” (ஐங்.11:1) என்று கூறப்படுகிறது. அறுவடைப் பருவத்தைக் கடந்த கரும்பு பூ பூக்கும் தன்மையுடையது. அப்பூக்களைப் போன்று வேழமரத்தின் பூக்களும் காணப்படுகின்றன என்பதை, “கரைசேர் வேழம் கரும்பின் பூக்கும்” (ஐங்.12:1) எனக் கூறப்படுகிறது. கழனி ஊரனான தலைவனின் ஊரின் வளத்தைக் கூறும் வகையில்,

“இருஞ்சாய் அன்ன செருந்தியொடு வேழம்

கரும்பின் அலமரும் கழனி ஊரன்” (ஐங்.18:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் வேழமரத்தின் பூத்திருக்கும் காட்சியை அளிக்கிறது. சாய், செருந்தி, நாணல் போன்றவை தண்ணீரில் வளர்கின்றனவாகும். வேழமரம் கரையில் வளர்வதாகும். கரும்பினைப் போன்று காற்றில் அசைந்தாடும் விதம் இதில்

சுட்டப்படுகிறது. குதிரையின் சாமரைப் போன்று நீண்டிருக்கும் வேழ மரமானது, “அடைகரை வேழம் வெண்பூப் பகரும்” (ஐங்.13:2) வெண்மையான பூக்களைக் கொண்டிருக்கும் எனக் கூறப்படுகிறது. இது போல், “வேழ வெண்பூ வெள்ளை” (ஐங்.19:3) எனக் கரையில் நிற்கும் மரமானது வெள்ளைப் பூக்களைத் தரும் எனப்படுகிறது. மாமரத்தில் வேழமரம் காற்றில் அசைந்து மோதுவதால் மாமரத்தின் அரும்புகள் உதிர்கின்றன என்பதை,

“கொடிப்பூ வேழம் தீண்டி அயல

வடிக்கொள் மாஅத்து வண்தளிர் நுடங்கும்” (ஐங்.14:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

“மணல்ஆடு மலிர்நிறை விரும்பிய ஒண்தழை” (ஐங்.15:1)

நீர்த்துறை அருகிலும் வயலோரத்திலும் வளரும் வேழத்தின் பூவும் கழனிகளில் வளரும் கரும்பின் பூவும் மணமில்லாத வெண்ணிறப் பூக்களாக இருப்பதால் அவற்றை எளிதில் வேறுபடுத்திக் காணமுடியவில்லை. இப்பூக்கள் மாமரத்தின் தளிர்கள்போல நீண்டு வளர்ந்தோங்கியதால் வேழத்தின் வெண்மலர்கள் காற்றில் அசையும் போது வானவெளியில் பறக்கும் வெண் கொக்குவைப்போலத் தோற்றமளிக்கின்றது. மூங்கில் போன்ற துளைகளையுடையது வேழம் என்பதை, “ஒங்குபூ வேழத்துத் தூம்புடைத் திரள்கால்” (ஐங்.16:1) என்னும் பாடலடி கூறுகிறது. பசுமையான புதர்களிடையே வளர்ந்துள்ள வேழமரத்தின் வெள்ளைப்பூக்கள் வானில்பறக்கும் கொக்கினைப் போலக் காட்சி தருகிறது என்பதை,

“புதல்மிசை நுடங்கும் வேழ வெண்பூ

விசம்பு ஆடுகுருகின் தோன்றும்” (ஐங்.17:1-2)

என்ற பாடலடிகள் தருகின்றன. தலைவனின் ஊரின் பெருமையைக் குறித்த இப்பாடலில் வேழ மரங்கள் பூத்திருக்கும் காட்சிகள் கூறப்படுகின்றன. துளைகள் உள்ள வேழமரமானது நீர்த்துறையின் அருகில் வீற்றிருக்கிறது. “காம்பு கண்டன்ன தூம்புடை வேழத்து” (ஐங்.20:3) எனப்படுகிறது. இவ்வாறு மருத நிலத்தின் நீர்த்துறைத் தோறும் காணப்படும் வேழ மரத்தின் பூக்கள் அதன் தன்மை ஆகியனவற்றைத் தலைவனின் செயல்பாடுகளைக் கூறுவதன் மூலம் பாடல்கள் சித்தரிக்கின்றன.

4.6.3 தாமரை மலர்கள்

வயல்களிலும் பல்வேறு நீர்த்துறைகளிலும் பசிய இலைகளுடன் தாமரை காணப்படும். தாமரை மலர்களோடு வேறுசில மலர்களும் பூத்திருக்கும் சூழல் பாடல்களில் கூறப்படுகின்றன என்பதை,

“..... தாமரை

கண்டுபொர ஒளிவிட்ட வெள்ளிய வள்ளத்தான்

தண்கமழ் நறுந்தேறல் உண்பவள் முகம்போல” (கலித்.73:2-4)

என்னும் பாடலடிகளில் தாமரைப் பூத்திருக்கும் நீர்த்துறையின் வனப்புக் கூறப்படுகிறது. பசுமையான இலைகளுடன் கூடிய தாமரை மொட்டுக்கள் கள்ளுண்ட மயக்கத்தில் இருக்கும் பெண்ணின் முகத்தைப் போலக் காட்சியளித்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

“இணைஇரண்டு இயைந்துஒத்த முகைநாப்பண் பிறிதுயாதும்

துணைஇன்றித் தளைவிட்ட தாமரைத் தனிமலர்

திருமுகம் இறைஞ்சினள் வீழ்பவற்கு இணைபவள்

அரிமதர் மழைக்கண்நீர் அலர்முலைமேல் தெறிப்பபோல்

தகைமலர் பழனத்த புள்ஒற்ற ஒசிந்துஒல்கி

மிகநனி சேர்ந்த அம்முகைமிசை அம்மலர்

அகஇதழ்த் தண்பனி உறைத்தரும்” (கலித்:77:1-7)

இப்பாடலடிகளில் தாமரை மலர்களின் தாதுக்களை உண்பதற்கு வரும் பறவையினால் தாக்கப்பட்ட தாமரை மலர் இரண்டு மலர்களுக்கு இடையில் பூத்திருந்தது. அப்புவானது காதலன் வராமையால் அழுது கண்ணீர் மார்பில் விழிருந்த நிலையைப் போன்று பறவை தாக்கியதால் தண்டு வளைந்து நெளியும் தன்மையில் காணப்பட்டது எனக் கூறப்படுகிறது. தலைவனான ஊரன் வாழும் பகுதி இவ்வாறு அழகிய மலர்களைக் கொண்ட நீர்த்துறைகளைக் கொண்டதாகச் சிறப்பிக்கப்படுகிறது. நெல் வயல்களில் தாமரை மலர்ந்து செந்நெல்லோடு சாய்ந்து கிடக்கும் காட்சியை,

“புள்இமிழ் அகல்வயல் ஒலிசெந்நெல் இடைப்பூத்த

முள்அரைத் தாமரை முழுமுதல் சாய்த்துஅதன்

வள்ளிதழ் உறநீடி வயங்கிய ஒருகதிர்” (கலித்.79:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன. தாமரையின் மேல் செந்நெல் சாய்ந்து கிடக்கும் காட்சியானது ஆடும் மகளின் நெற்றியில் சூடிய வயந்தகம் போன்று காணப்பட்டது எனக் கூறப்படுகிறது.

4.6.4 நெருஞ்சி

வயல் வெளிகளில் காணப்படும் நெருஞ்சியானது கூரிய சிறிய முட்களைக் கொண்டது. உழவுத் தொழில் நடைபெறும் கழனிகளில் நெருங்கி வளர்ந்துள்ள நெருஞ்சியின் முற்றிய பழத்தின் கூரிய முள்கள் அந்நிலத்தில் தொழில் செய்வோருக்குத் துன்பம் தரக்கூடியதாகும் என்பதை,

“புன்புலத்து அமன்ற சிறியிலை நெருஞ்சிக்

கட்குஇன் புதுமலர்” (குறுந்.202:2-3)

இப்பாடலடிகள் கூறுகின்றன. இதன் மூலம் தலைவனின் செயல் குறித்துக் காட்டப்படுகிறது.

“இனிய செய்த நம் காதலர்

இன்னா செய்தல் நோம்என் நெஞ்சே” (குறுந்.202:4-5)

என்று தலைவி வருந்துகிறாள். தலைவன் தனக்கு இன்பம் தராமல் பரத்தைக்கு இன்பம் தருவது வருந்தத்தக்கது எனக் கூறுகிறாள்.

4.6.5 கரும்பு

வயல்களில் விளைவிக்கப்படும் கரும்பு அதியமான் காலத்தில் தமிழகத்திற்கு வந்ததெனக் கூறப்படுகிறது. “கழனிக்கு அழகு தரும் பயிர்களில் கரும்பும் ஒன்றாகும்.... நெல்லைப் போன்று கரும்பும் நன்செய்ப் பயிராகும்.”¹⁴ எனக் குறிப்பிடுகிறார் இல.செ.கந்தசாமி. போர்களின் போது வேற்று நாடுகளிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட பயிர் எனக் கூறப்படுகிறது. நெல் பயிரிடுவது போலக் கரும்பினையும் பயிரிட்டு அதன் மூலம் வாழ்வாதாரத்திற்கான பொருளீட்டினர் எனக் காணமுடிகிறது. கரும்பு வயல்கள் குறித்த பதிவுகள் மருதத் திணைப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

“கரும்புநடு பாத்தியில் கலித்த ஆம்பல்

சுரும்பு பசிகளையும் பெரும்புனல்” (ஐங்.65:1-2)

பாத்திகளில் நடப்பட்டுள்ள கரும்பு வளர்ந்து பெரிதாகும் தன்மையில் உள்ளது. அப்பாத்தியில் ஆம்பல் மலர்கள் தேன் உண்ணும் வண்டுகளுக்குத் தேவையான தேனினை உடையனவாக உள்ளன எனக் கூறப்படுகிறது.

4.6.6 பனைமரம்

பனைமரம் பாலை நிலத்தின் மரம் என்றாலும் மருத நிலத்திலும் அதன் விளைச்சல் காணப்படும். நீண்ட வறட்சியைத் தாங்கக் கூடிய மரமாதலின் நீண்ட ஆயுள் கொண்டதாகவும் பயன்தருவதற்கு நீண்ட காலத்தை எடுத்து கொள்வதாலும் அதன்பயன் நீர்வளமிக்கப் பகுதியில் சுவைக் குன்றியதாகக் காணப்படும். “நீர்வளம் மிக்கப் பகுதியில் வளரும் பனையில் பதநீர் நுங்கும் அதிக அளவில் கிடைக்கும் ஆனால் சுவைக் குன்றி இருக்கும்.”¹⁵ ஆதலின் கோடைக் காலத்தில் பனைமரம் காய்களைத்தரும் அதனை உண்பதற்காகப் பலருக்கும் கொண்டு சென்று கொடுத்தனர். ஊர் நடுவே உள்ள பனை மரமானது நுங்கினைத் தரும் பருவம்

வரை கள்ளினைத் தரும் அதனைப் பருகிய சுற்றத்தார் பின்பு நுங்கினை உண்பர்.
இதனையே,

“கள்ளின் கேளிர் ஆர்த்திய உள்ளூர்ப்

பாளைதந்த பஞ்சிஅம் குறுங்காய்

ஒங்குஇரும் பெண்ணை நுங்கொடு பெயரும்” (குறுந்.293:1-3)

இக்காட்சி தலைவியின் இரங்கத்தக்க நிலைக்குக் காரணமான முதுரைச் சார்ந்த தலைவனின் ஊர்வளத்தின் பொருட்டுக் கூறப்படுகிறது.

4.6.7 மாமரம்

கொக்கின் வாய் போன்ற கூர்மையான அரும்புகள் செறிந்த ஆம்பல் மலர்கள் நிறைந்துள்ள ஆழமான நீர்த்துறைகளில் பசுமையான மருதநில கழனிகளிலுள்ள முற்றிய மாமரத்தின் பழங்கள் துடும்பென வீழ்ந்து ஒலியெழுப்புகின்ற அளவுக்கு மருத நிலங்களில் மாம்பழங்கள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன இதனை,

“கொக்கினுக்கு ஒழிந்த தீம்பழம் கொக்கின்

கூம்புநிலை அன்ன முகைய ஆம்பற்

தூங்குநீர்க் குட்டத்து துடுமென வீழும்” (நற்.280:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. கொக்கின் அழகைப் போன்ற அரும்புகளை உடைய ஆம்பல் மலர்கள் நிறைந்துள்ள ஆழமான நீர்நிலையின் அருகிலுள்ள மாமரத்திலிருந்து மாம்பழம் பழுத்து வீழ்கின்றக் காட்சி கூறப்படுகிறது. தலைவனின் ஊரின் செழிப்பு இவ்வாறு கூறப்படுகிறது. இதுபோல், பொய்கையில் மாமரத்திலிருந்து பழுத்து வீழும் மாம்பழங்கள் துடுமென ஒலியெழுப்பும் எனக் கூறப்படுகிறது. மத்தி என்ற தலைவனுடைய ஊரின் சிறப்பே இவ்வாறு கூறப்படுகிறது.

“நறுவடி மாஅத்து விளைந்துஉகு தீம்பழம்

நெடுநீர்ப் பொய்கைத் துடுமென விழுஉம்

கைவண் மத்தி கழாஅர் அன்ன” (ஐங்.61:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் இதனை உணர்த்துகின்றன. மருத நிலச் செழிப்பின் காட்சியை மாமரங்கள் சுட்டுகின்றனவாகப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

4.6.8 ஆம்பல் மலர்

வயல்களில் காணப்படும் பிறிதொரு வெண்மையான மலர் ஆம்பல் ஆகும். இதுவும் சூடக்கூடிய மலர் அன்று. பசுவும் எருமையும் உணவாகக் கொள்ளும் மலராகும், “வயலில் அறுத்த நெல்லோடு அறுக்கப் பெற்ற வெள்ளை நிற ஆம்பல் மலர்களைக் கன்று உண்ட பின்பு பசு உண்ணும் இவை இரண்டும் உண்ட பின்பு

உள்ள மிச்சத்தை உழுது ஓய்ந்த நடையை உடைய எருமைக்கடா உண்ணும்.”¹⁶
இம்மலர்கள் பிடி யானையின் செவி போன்றும் கொக்கு போன்ற கூம்பிய
மொட்டுகளையும் கால்களையும் உடையதாகும். இத்தகைய மணமுள்ள ஆம்பல்
மலர்கள் மலர்வது விடியலில் தோன்றும் வெள்ளி போலப் பொய்கையில் நிறைந்து
காணப்படுகின்றன. ஆம்பல் மலர்கள் நிறைந்திருக்கும் பொய்கையில் மீன்களும்
நிறைந்துள்ளன என ஊரனின் ஊர் சிறப்பிக்கப்படுகிறது இதனையே,

“முயப்பிடிச் செவியின் அன்ன பாசடை
கயக்கணக் கொக்கின் அன்னகூம்பு முகை
கணைக்கால் ஆம்பல் அமிழ்து நாறுதண்போது
குணக்குத்தோன்று வெள்ளியின் இருள்கெட விரியும்
கயற்கணம் கலித்த பொய்கை” (நற்.230:1-5)

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன. கொக்கினைப் போன்ற கூம்பிய மொட்டுக்களாக
ஆம்பல் மலர் கூறப்படுகிறது. ஆம்பல் மலர்கள் செறிந்துள்ள மருத நிலங்களில்
வாளை மீன்களை ஆண்தீர்நாய் இரையாக உட்கொள்ளும் நிலைகளையும்
கொண்டுள்ளது என்பதை,

“பொய்கை நீர்நாய்ப் புலவநாறு இரும்போத்து
வாளை நாள்இரை தேரும்” (அகம்.386:1-2)

பொய்கையில் அதன் தோற்றம் கவின்கு காட்சியாக வெளிப்படுகிறது எனக்
கூறப்படுகிறது.

“நேர்இதழ் ஆம்பல் நிரைஇதழ் கொண்மார்
சீர்ஆர் சேயிழை ஒலிப்ப ஓடும்” (கலித்.75:2-3)

என்னும் பாடலடிகளில் நீர்நிறைந்த வயல்களில் ஆம்பல் மலர்கள் நிறைய
மலர்ந்துள்ளன. ஆம்பல் மலர்களைப் பறித்து வருவதற்காக மகளிர் அணிகலன்
ஒலிக்கச் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள் எனக் கூறப்படுகிறது. இத்தகைய ஊரினை
உடையவன் தலைவன் என ஊரன் சிறப்பிக்கப்படுகின்றான்.

“பழனப் பொய்கை அடைகரைப் பிரம்பின்
அரவாய் அன்ன அம்முள் நெடுங்கொடி
அருவி ஆம்பல் அகல்அடை துடக்கி” (அகம்.96:3-5)

மருதநில வயல்களில் விளைந்துள்ள நெல்லை அறுவடை செய்தபின்பு அதில்
மலர்ந்துள்ள வெள்ளைநிற ஆம்பல் மலர்களைப் பசுவும் அதனுடைய கன்றும்
உண்ணும். மிஞ்சியதை வயல்களில் உழுது ஓய்ந்த எருமைக்கடா உண்ணும்.
அத்தகைய வயல்களை உடையவன் ஊரன் எனக் கூறப்படுகிறது இதனை,

“வயல்வெள் ஆம்பல் குடுதரு புதுப்பூக்
கன்றுடைப் புனிற்றா தின்ற மிச்சில்

**“ஆம்பல் மெல்அடை கிழிய குவளைக்
கூம்புவிடு பல்மலர் சிதையப்பாய்ந்து எழுந்து
அரில்படு வள்ளை ஆய்கொடி மயக்கி” (அகம்.36:3-5)**

என்னும் பாடல் விளக்கி நிற்கிறது. ஆம்பல் மலர்கள் நெல்லோடு சேர்ந்து வளரும் ஆம்பல் மலரைக் கொய்யாது விட்டு விடுகின்றனர். அதனை மாடுகள் மேய்கின்றன என்பது புலப்படுத்தப்படுகிறது. நீர்த்துறையில் ஆம்பல் மலர்கள் நிறைந்திருப்பதை,

**“..... கருங்கோட்டு எருமை
ஆம்பல் மெல்அடை கிழிய குவளைக்
கூம்புவிடு பல்மலர் மாந்தி கரைய” (அகம்.56:3-5)**

என்னும் பாடல் குறிக்கிறது. நீர்த்துறைகளில் தேங்கியுள்ள நீரில் ஆம்பல் மலர்கள் நிறைந்துள்ளன. அதனுள் மீன் பிடிப்பதற்காக இடப்பட்ட தூண்டிலில் வரால்மீன் இரையைத்தின்று சிக்கிக் கொண்டது. அதன் தாவுதலில் ஆம்பல் மலரின் இலைகள் கிழிந்து விடுகின்றமையைப் பாடல் வெளிக்காட்டுகிறது. ஆம்பல் மலர்கள் நிறைந்த நீர்நிலையைக் கலங்குமாறு கலக்கும் எருமையானது ஆம்பல் மலர்களின் இலைகள் கிழிய குவளை மலர்களைத் தின்றன என்பதை,

**“..... கருங்கோட்டு எருமை
ஆம்பல் மெல்அடை கிழிய குவளைக்
கூம்புவிடு பல்மலர் மாந்தி கரைய” (அகம்.56:3-5)**

என்னும் பாடல் சுட்டுகிறது. எருமைக் கலக்கும் குளத்தில் ஆம்பல் மலர்கள் நிறைந்துள்ள தன்மை, ஊரனின் வாழும் பகுதியாகக் கூறப்படுகிறது.

மருத நிலங்களிலுள்ள ஆழமான நீர்த்துறைகளில் வளர்ந்திருக்கின்ற ஆம்பல் மலர்கள் கொக்கின் நகத்தைப் போலக் கூர்மையான மொட்டியின் வடிவில் தோற்றம் தருகின்றன. நீரிலுள்ள பொய்கைகளில் ஆம்பல் வெண்மையான மலர்கள் பூத்துள்ளமையை,

**“மாரிக் கொக்கின் கூரல் அன்ன
குண்டுநீர் ஆம்பற் தண்துறை” (நற்.100:2-3)**

என்னும் பாடலடிகளால் அறியலாம். ஆம்பல் மலர்களின் அரும்புகள் கொக்கினைப் போன்று கூர்மையாக இருப்பதே சுட்டப்படுகிறது.

4.6.9 புன்க மரம்

மருத நிலங்களில் செந்நெல்கள் சிதறி கிடப்பது போல வீடுகளின் முன்னால் வளர்ந்து நிற்கும் புன்க மரத்தின் மலர்களும் வெள்ளிய பொரியைச் சிதறினாற் போல உதிர்ந்து பரவிக் கிடக்கும் என்பதை,

**“..... முன்றில்
நனைமுதிர் புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மணல்
வேலன் புனைந்த வெறிஅயர் களம்தொறும்**

செந்நெல் வான்பொரி சிதறி அன்ன” (குறுந்.53:1-4)

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன. மருத நிலத்துச் சூழலை விவரிக்கும் போது வீடுகளும் வீட்டின் முன்னால் வளர்க்கப்படும் மரங்களும் அதன் வளமாகக் கூறப்படுகின்றன. புன்க மரத்தின் மலர்கள் சிறியனவாக அரிசிப் பொரியினைப் போல் காட்சி தருவதாகும். புன்க மரத்தின் பூ உதிர்வது பொரியைச் சிதறுவது போல இருப்பதை, “பொரிஉரு உறழப் புன்கு பூஉதிர” (கலித்.33:11) என்னும் பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. பொரிப்போன்ற புன்கமரத்தின் அழகுமிக்கத் தளிரைச் சூடிக்கொள்வதை, “பொரிப்பூம் புன்கின் அழந்தகை ஒண்முறி” (நற்.9:5) என்றபாடலடி குறிப்பிடுகிறது. புன்கின் தளிரை மார்பில் சூடிக்கொள்ளும் வழக்கம் காணப்பட்டதை அறிய முடிகிறது. நெற்பொரியைப் போன்ற அழகிய புன்கமரத்தின் இளந்தளிர்களை மார்பில் அப்பிக்கொள்ளும் மகளிர், “பொரிப்பூம் புன்கின் முறிதிமிர் பொழுதே” (ஐங்.347:3) என்ற பாடலடியால் அறியப்படுகிறது. “பொரிப்பூம் புன்கொடு பொழில்அணிக் கொளாஅச்” (குறுந்.341:2) என்னும் பாடலடியில் பொரிப்போன்ற பூக்களை உடைய புன்கமரம் குறிப்பிடப்படுகிறது. இவ்வாறு மருதநிலத்தின் வயல்களில் அல்லாது வீடுகளின் முன் வளர்க்கப்படும் புன்கமரத்தின் நிழலும் அதன் பூவும் உதிர்ந்து கிடக்கும் பூவின் வடிவமும் கூறப்படுகின்றன. பூவானது பொரிப் போன்று கட்சியளிப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. அம்மரத்தின் தளிரைப் பெண்கள் மார்பில் சூடிக்கொள்வர் என்றும் கூறப்படுகிறது.

4.7 மருதம் நிலத்தின் பறவைகள்

மருதத் திணைப் பாடல்களில் குறிப்பிடப்படும் பறவைகள் குறித்த சித்தரிப்பானது அவற்றின் வாழிடம், அவற்றின் பண்புகள் ஆகியனவற்றை ஒப்பிடுவதாக அமைவதைக் காணமுடிகிறது. வயல்களில் அறுவடையின் போது பறவைகள் அச்சம் கொண்டு பறந்தோடும் இயல்பினை காட்சிப்படுத்துவதைக் காணலாம். சிற்சில பறவைகளே இத்திணைப் பாடல்களில் சுட்டப்படுகின்றன.

4.7.1 குருவிகள்

குருவிகள் மருத நிலத்து உரிப் பொருளான ஊடலை வெளிப்படுத்தும் வகையினவை, “ஆண் குருவியின் மெய்யிலே உள்ள மாறுபாட்டைக் கண்டு ஐயங்கொண்ட பெண் குருவி வாசலில் நின்று கூட்டுக்குள் புகாமல் தடுத்தது.”¹⁷ என்னும் காட்சிக் கலித்தொகை 181ஆம் பாடலில் கூறப்படுகிறது. “உறைபுலத்து அல்கி” (கலித்.181) எனப்படுகிறது. ஆம்பல் போன்ற இதழையுடைய குருவிகள் மருதநில மக்கள்கள் வீட்டின் முற்றத்தில் உலர்வதற்காக வைத்துள்ள பயிறுகளை

உணவாகக்கொண்டு, அங்குள்ள கூரைகளில் குஞ்சுகளோடு தங்கி விளையாடி துயில் கொள்ளும் என்பதை,

**“ஆம்பற் பூவின் சாம்பல் அன்ன
கூம்பிய சிறகர் மனைஉறை குரீஇ
முன்றில் உணங்கல் மாந்தி மன்றத்து
எருவின் நுண்தாது குடைவன ஆடி**

இல்லிறைப் பள்ளித்தம் பிள்ளையொடு வதியும்” (குறுந்.46:1-5)

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன. மேலும் மருத நிலங்களில் வாழ்கின்ற ஆண் குருவி கர்ப்பம் முதிர்ந்த தன் பெண் குருவிக்குக் கூடு கட்டுவதற்காக இனியசாறு பொதிந்துள்ள மணமில்லாத கரும்பின் பூக்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அழகான கூடுகளை அமைத்து தருகின்ற நிலமாகவும் மருதநிலம் அமைந்துள்ளதை,

**“சூல்முதிர் பேடைக்கு ஈனில் இழைஇயர்
தேம்பொதிக் கொண்ட தீம்கழைக் கரும்பின்
நாறா வெண்பூக் கொழுதும்” (குறுந்.85:3-5)**

என்னும் பாடலடிகளில் காணமுடிகிறது. பெண்குருவி கர்ப்பமாக இருக்கும் போது அதனைக் கவனித்து கொள்ளும் ஆண்குருவியின் தன்மை இயற்கைச் சார்ந்த பழந்தமிழரின் அறிவினைப் புலப்படுத்துகிறது.

4.7.2 அன்னப் பறவை

பொய்கையில் காணப்படும் பறவைகளில் ஒன்றான அன்னம், சேவல் என்றும் பெடை என்றும் பால் அடிப்படையில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. பொய்கையில் இரண்டும் சேர்ந்தே வாழும் வழக்கமுடையவை ஆதலின் தாமரை மலர்கள் சேவல் அன்னத்தை மறைத்ததை அறியாமல் தன் இணையைக் காணாமல் தவித்த பெடை நீருள் தெரிந்த நிலவினைத் தன்இணை என்று அதனோடு சென்று சேர முயற்சித்தது என்பதை,

**“மணிநிற மலர்ப்பொய்கை மகிழ்ந்தாடும் அன்னம்தன்
அணிமிகு சேவலை அகல்அடை மறைத்தென
கதுமெனக் காணாது கலங்கி அம்மடப்பெடை
மதிநிழல் நீருள்கண்டு அதுஎன உவந்துஓடி
துன்னத்தன் எதிர்வருஉம் துணைகண்டு மிகநாணி
புல்மலரிடை புகுஉம் பழனம்சேர்” (கலித்.70:1-6)**

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. தான் தேடிச் சென்றது நிழல் எனக்கருதி எதிரே வந்த தன் இணையைக் கண்டு நாணியது. இத்தகைய பழனம் சூழ்ந்த இயற்கைப் பகுதிகளைத் தன் ஊராகக் கொண்டவன் ஊரன் எனக் கூறப்படுகின்றான். இது தோழியின் கூற்றாக வெளிப்படுகிறது. தலைவனின் செயல்

தாமரையில் மறைந்த அன்ன சேவலின் செயலுக்கு ஒப்பாகக் கூறப்படுகிறது. தலைவியைத்தவிக்கச் செய்யும் அவனது செயல் தலைவிக்குத் துக்கத்தைத் தருவதாகக் கூறப்படுகிறது.

4.7.3 குருகுகள்

வயற்கரை மரங்களில் காணப்படும் பறவையாகக் குருகுகள் கூறப்படுகின்றன. இவை நாரை என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. “நீர்வளம் நிறைந்த வயலின் அருகே உள்ள மாமரத்தின் இளந்தளிர் தடவிக் கொடுக்க இனிது உறங்கும் நாரையின் நிலை அகநானூற்றில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.”¹⁸ என்ற குறிப்பின் மூலம் சங்க அகப்பாடல்கள் பலவற்றில் நாரையினைப் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன என்பதை அறியலாம். நெருப்பைப் போன்ற பூக்களைத் தருகின்ற வேங்கை மரங்களில் குருகுகள் ஆரவாரம் செய்கின்றமையை,

“எரிமருள் வேங்கைக் கடவுள் காக்கும்

குருகுஆர் துழனியின் இதணத்து ஆங்கண்” (நற்.216:6-7)

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன. உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள வேங்கை மரங்களில் குருகுகள் அமர்ந்துகொண்டு ஒலி எழுப்பியக் காட்சி கூறப்படுகிறது. அம்மரத்தின் அருகில் ஒரு மார்பை இழந்த திருமாவுண்ணி நின்றிருந்தாள் எனவும் கூறப்படுகிறது. தலைவனால் நேரும் துன்பம் இதனோடு பொருத்திக் கூறப்படுகிறது என்பதை,

“ஈன்ற மாத்தின் இளந்தளிர் வருட

வார்குருகு உறங்கும் நீரூழ் வளவயல்

கழனிக் கரும்பின் சாய்ப்புறம் ஊர்ந்து” (அகம்.306:4-6)

நீர்நிலைகளில் வாழும் நாரைகள் நிறைந்த மருதநிலமாகக் காட்சியளிப்பதைக் காணமுடிகிறது. பொய்கையில் உள்ள கெண்டை மீன்கள் நாரையிடம் அகப்படாமல் நீருக்குள்ளே செல்லும்போது, அங்குள்ள தாமரையின் மொட்டுகளைக் கண்டு அதனை, நாரையென்று அஞ்சி வேகமாக நீருக்குள் செல்கின்றமையை,

“ஊர்க்கும் அணித்தே பொய்கை; பொய்கைக்குச்

சேய்த்தும் அன்றே சிறுகான் யாறே

இரைதேர் வெண்குருகு அல்லது யாவதும்

துன்னல் போகின்றால்” (குறுந்.113:1-4)

என்று பாடல்களில் குருகுப் பறவைகள் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. குருகானது நீர்நிலைகளில் வாழும் பறவையாகவும் குளங்களில் உள்ள தாமரை மொட்டுக்களைக் கண்டு அஞ்சும் நிலையில் உள்ளனவாகவும் கூறப்படுகின்றன.

மருத நிலத்துப் பறவைகள் நீர்நிலைகளில் வாழும் இயல்புடையனவாகக் கூறப்படுகின்றன. குருகு, அன்னம் ஆகியனவே பெரிதும் கூறப்படுகின்றன.

4.8 மருதம் நிலத்தின் விலங்குள்

மருத நிலமானது வயல்களை மிகுதியாகக் கொண்டிருப்பதாகும். இங்குள்ள விலங்குகளில் மிகுதியாகச் சித்தரிக்கப்படுவது எருமையாகும். எருமையின் குணநலன்கள் தலைவனின் பரத்தமைக்குச் சான்றாகக் கூறப்படுகின்றன. மான், நீர்நாய், யானை போன்ற விலங்குகளும் சித்தரிக்கப்படுகின்றன.

4.8.1 எருமை

கால் நடைகளை வளர்க்கும் சமூகமாக முல்லை நிலத்தவர்கள் மட்டுமின்றி மருத நிலத்தவர்களும் காணப்படுகின்றனர். எருமையின் பண்பானது சேற்றில் இருப்பதாகும். மருதத் திணைப் பாடல்களில் தலைவன் பரத்தையரை நாடுவதும் சேற்றில் புரள்வதற்கு ஒப்பானது எனப்பல பாடல்களில் சுட்டப்படுகின்றன. பசு, எருமை போன்ற விலங்குகளை வீட்டில் வளர்த்து அதன் மூலமாகவும் வருவாய் ஈட்டுகின்றனர் நிகழ்வினை,

“மன்ற எருமைமலர் தலைக் காரான்

இன்தீம் பாற்பயம் கொண்மார் கன்றுவிட்டு

ஊர்க் குறுமாக்கள் மேற்கொண்டு கழியும்” (நற்.80:1-3)

எருமைகளை மேய்த்து வரும் மருத நிலத்து சிறுவர்கள். அதன் பாலைக் கறந்து அருந்தவும் விற்கவும் செய்கின்றனர். பால் கறப்பதற்காக அதன் கன்றுகளை வீட்டிலேயே விட்டுவிட்டு வந்து விடுகின்றனர். மேய்ச்சல் மிகுதியாக இருக்கும் பகுதியாக மருத நிலமும் காணப்படுவதை இதன்மூலம் அறியமுடிகிறது. வீடுகளில் வளர்க்கப்படும் எருமை மாடுகளைக் கட்டுவதற்கென்று தூண்கள் உள்ள வீடுகள் காணப்படுகின்றன. அதன் கன்றுகளைக் கட்டுவதற்கும் தனித்தனியாகத் தூண்கள் உள்ளமையை,

“தடமருப்பு எருமை மடநடைக் குழவி

தூண்தொறும் யாத்த காண்தகு நல்இல்

கொடுங் குழைபெய்த செழுஞ்செய் பேழை” (நற்.120:1-3)

என்னும் பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது. வளைந்த கொம்பினையுடைய எருமையினைத் தூண்கள் தோறும் கட்டியுள்ள வீடு காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது.

“கருங்கோட்டு எருமைச் செங்கண் புனிற்றுஆ

காதல் குழவிக்கு ஊறுமுலை மடுக்கும்” (ஐங்.92:1-2)

என்ற பாடல்களில் பெரிய கொம்பினையுடைய எருமைகள் நீர்நிலைகளில் தங்கும் இயல்பினை உடையது. தற்போது ஈன்ற தன்கன்றுகளுக்குப் பாலைத் தரும் வகையில் மடியினைத் தருகிறது. அத்தகைய ஊரைச் சார்ந்தவன் தலைவன் எனக் கூறப்படுகிறது. எருமைகள் ஆம்பல் மலர்களை மிகுதியாக உண்டமையால்

வண்டுகள் ஆம்பல் மலர்தேடி ஏமாற்றமடைந்து தலைவியின் கூந்தலில் உள்ள பூக்களை மொய்க்கின்றன என்று தோழி கூறுகிறாள்,

“எருமைநல் ஏற்றினம் மேயல் அருந்தென

பசு மோரோடமோடு ஆம்பல் ஒல்லா” (ஐங்.93:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் இதனைக் கூறுகின்றன. வயல்களில் உள்ள மேய்ச்சல் நிலங்களில் எருமைகள் மேய்க்கப்படுவது இதன் மூலம் கூறப்படுகிறது.

“துறைமீன் வழங்கும் பெருநீர் பொய்கை

அரிமலர் ஆம்பல் மேய்ந்த நெறிமருப்பு

ஈர்த்தண் எருமைச் சுவல்படு முதுபோத்து

தூங்குசேற்று அள்ளல் துஞ்சி” (அகம்.316:1-4)

பொய்கையில் ஆண், பெண் எருமைகள் காணப்படுவதையும்,

“மள்ளர் அன்ன தடங்கோட்டு எருமை

மகளிர் அன்ன துணையொடு வதியும்” (ஐங்.94:1-2)

எனக் கூறப்படுகிறது. எருமைகளை வயல் வெளிகளில் மேய்ப்பதற்குக் கொண்டு செல்லும் போது அங்குள்ள நெல் கதிரையும் தின்று விடும் செய்தினை,

“கருங்கோட்டு எருமை கயிறுபரிந்து அசைஇ

நெடுங்கதிர் நெல்லின் நாள்மேயல் ஆரும்” (ஐங்.95:1-2)

எனவும் கூறப்படுகிறது. எருமைகள் சேற்றில் இருப்பதை, “எருமை ஆடிய அள்ளல்” (ஐங்.96:3) எனக் கூறப்படுகிறது. பொய்கையில் இருந்து மேலேறிய எருமையின் கொம்பில் பகன்றைமலர் சுற்றிக் கொண்டது. இதனைக் கண்டு அதன் கன்று வேறு விலங்கோ என்று அஞ்சியதை,

“பகன்றை வால்மலர் மிடைந்த கோட்டைக்

கருந்தாள் எருமைக் கன்று வெருஉம்” (ஐங்.97:1-2)

என்னும் பாடலடிகளில் இது விளக்கப்படுகிறது. கழனிகளில் மேயும் எருமைகள் பாகற் கொடியில் மொய்க்கும் ஏறும்புக் கூடுகளை நெற்கதிரோடு சேர்த்து சிதைக்கும் எனவும்,

“பழனப் பாகல் முயிறுமுசு குடம்பை

கழனி எருமை கதிரொடு மயக்கும்” (ஐங்.99:1-2)

என்னும் பாடலடிகளில் கூறப்படுகின்றது. எருமைகள் கழுநீர் மலர்களை உண்ணும் வழக்கமுடையவை எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. மேய்ந்தவுடன் செருக்கு ஏற்பட்ட மணலில் படுத்துறங்குகின்றன எனவும்,

“கழுநீர் மேய்ந்த கருந்தாள் எருமை

பழனத் தாமரைப் பனிமலர் முணைஇ

தண்டுசேர் மள்ளரின் இயலி அயலது

குன்றுசேர் வெண்மணல் துஞ்சம்” (நற்.260:1-4)

என்னும் பாடலடிகள் குறித்து காட்டுகின்றன. வயல்வெளிகளில் கரிய கொம்புகளையுடைய எருமைகள் உழவன் கட்டிவைத்த தன் கன்றுகளைவிட்டு அகலாமல் அருகிலுள்ள பசுமையான வயல் வெளிகளிலுள்ள பயிர்களை மேய்கின்றமையை,

“இருமருப்பு எருமை ஈன்றணிக் காரான்

உழவன் யாத்த குழவியின் அகலாது

பாஅல் பைம்பயிர் ஆரும்” (குறுந்.181:3-5)

என்னும் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. முறுக்கிய கொம்புகளையுடைய எருமைகள் நீர்நிறைந்த பொய்கையிலுள்ள ஆம்பல் மலர்களைத் தின்றன. இரவெல்லாம் சேற்றிலேயே கிடந்து உறங்கிய எருமை, காலையில் வரால்மீன்கள் கால்களில் மிதிபடப் பகன்றைக் கொடியினைக் கொம்பில் சுற்றிக் கொண்டு போர் வீரனைப்போல நடந்து வந்தது என்பதை,

“அரிமலர் ஆம்பல் மேய்ந்த நெறிமருப்பு

ஈர்த்தண் எருமைச் சுவல்படு முதுபோத்து

தூங்குசேற்று அள்ளல் துஞ்சி பொழுதுபட

பைந்நிண வராஅல் குறையப் பெயர்தந்து

குருஉக்கொடிப் பகன்றை சூடி முதார்ப்

போர்செறி மள்ளரின் புகுதரும்” (அகம்.316:2-7)

என்ற பாடலடிகள் இதனைக் கூறுகின்றன. இத்தகைய ஊரினை உடையவன் தலைவன் என்று தோழியின் கூற்றாய் உரைக்கப்படுகிறது. தலைவன் மேற்கொள்ளும் பரத்தமைச் சேற்றில் உழலும் எருமைக்கு ஒப்பாகக் கூறப்படுகிறது எனலாம். நீர்நிலையில் காணப்படும் எருமையின் தோற்றமானது திண்மையாகக் கட்டப்பட்ட படகினைப் போன்று காட்சியளிப்பதாகக் கூறப்படுகிறது இதனையே,

“தண்புனல் ஆடும் தடங்கோட்டு எருமை

திண்பிணி அம்பியின் தோன்றும்” (ஐங்.98:1-2)

என்னும் பாடல் உணர்த்துகின்றது. கருமையான படகினைப் போன்று எருமை காணப்படுவது தோற்ற மயக்கம் எனலாம். பெண்கள் குளிக்கும் நீர்த்துறைகளில் அவர்களின் அணிகலன்களை ஏறிமிதித்துச் செல்லுவனவாக, “மணல்ஆடு சிமையத்து எருமை கிளைக்கும்” (ஐங்.100:2) எருமைகள் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு பாடல்களில் எருமைகள் மேயும் இடங்களும் அவை கட்டிக்கிடக்கின்ற வீடுகளின் அமைப்பும் கூறப்படுவதன் மூலம் ஊரின் தலைவனான ஊரனின் வளம் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது.

“சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரான்

ஊர்மடி கங்குலில் நோன்தளை பரிந்து

கூர்முள் வேலி கோட்டின் நீக்கி

நீர்முதிர் பழனத்து மீன்உடன் இரிய

அம்தூம்பு வள்ளை மயக்கி தாமரை” (அகம்.46:1-5)

தலைவனுடனான ஊடலை வெளிப்படுத்தும் தலைவி, தலைவனின் வளத்தைக் கூறியே தன்மனக்குறையை வெளிப்படுத்துகிறாள். அத்தகைய சூழல்களில் நிலத்தின் விலங்குகள் வருணிக்கப்படுகின்றன.

4.8.2 மான்

மலைகள், காடுகளில் வாழ்கின்ற மான்கள் வயல்களிலும் காணப்படுகின்றன என்பதைப் பாடல்கள் கூறுகின்றன. “கலைமானின் முற்றிய கொம்புகள் உதிர்ந்து போவதும் திரும்ப முளைப்பதும் பொதுவாக அறியப்படாத செய்தி. ஆனால் சங்க இலக்கியங்களிலோ இச்செய்திகள் அனைத்தும் மிக நுட்பமாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.”¹⁹ என்று கூறுவதை, “பல்சுவர் மருப்பின் முதுமான் போக்கி” (அகம்.283:4) என்னும் அடி கூறுகிறது. வளைந்த கொம்புகளையுடைய ஆண்மான் பசுமையான அருகம்புல்லைப் பாதியுண்டு பசுக்கள் மேய்வதற்கு விட்டு விடுகின்றன இந்நிலையை,

“செங்காற் பதவின் வார்குரல் கறிக்கும்

மடக்கண் மரையா நோக்கி வெய்துற்று” (குறுந்.363:2-3)

ஆண்மானுக்கும் கிடைத்த அருகம்புல்லின் தண்டுகளைப் பசியுடன் உள்ள மலைப்பசு மேய்வதற்கும் இடம் தருகின்றமை கூறப்படுகிறது. விலங்குகளுக்குள் இருக்கின்ற நேய உணர்வு இதில் வெளிக்காட்டப்படுகிறது.

4.8.3 நீர்நாய்

நீர்வாழ் விலங்கான நீர்நாய்கள் நீண்ட கரைகளை உடைய நீர்நிலைகளில் வாளை மீன்களைப் பிடிக்கும் எனக் கூறப்படுகிறது இதனை,

“நீளிரும் பொய்கை இரைவேட்டு எழுந்த

வாளை வெண்போத்து உணீஇய நாரைதன்

அடிஅறி வறுதல் அஞ்சி” (அகம்.276:1-3)

என்னும் பாடல்களால் உணரலாம். நீர் நாய்கள் மீன்களை உணவாகக் கொள்ளும் என்பதும் ஆண் நாய்க்காகப் பெண் நாய் மீன்களைப் பிடித்து கொண்டு வரும் என்பதும் கூறப்படுகிறது. தாமரையும் அல்லியும் செறிந்துள்ள நீர்வளமுடைய வயல் பரப்புகளில் படர்ந்து கிடக்கின்ற வள்ளைக் கொடிகளையும் வாளை மீன்கள்

உழுக்கியதால், கூரியப் பற்களையுடைய நீர்நாய்கள் அதனை வயிறுமுட்டயுண்டு பிரப்பங் கொடிகளின் தூறுகளில் சென்று தங்குகின்றன என்பதை,

**“சுடர்ப்பூந் தாமரை நீர்முதிர் பழனத்து
அம்தூம்பு வள்ளை ஆய்கொடி மயக்கி
வாளை மேய்ந்த வள்ளிற்று நீர்நாய்
முள்அரைப் பிரம்பின் முதரில் செறியும்” (அகம்.6:16-19)**

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. வயல்களில் உள்ள நீர்நிலைகள் பல்வேறு மலர்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றன என்பதைப் பாடல் உணர்த்துகிறது. பெண் நீர்நாய் தன்குட்டிகளுடன் உணவு உண்ணாது பசியுடன் இருந்தது. அதன் பசியைப் போக்க ஆண் நீர்நாய் வாளை மீன்களைப் பிடித்துக் கொண்டு வர பொய்கையினுள் சென்றது. வாளை மீன்களைப் பிடிக்கப் போராடியதால் நீர் கலங்கிற்று எனக் கூறப்படுகிறது இதனை,

**“உண்ணாப் பிணவின் உயக்கம் சொலிய
நாள்இரை தரீஇய எழுந்த நீர்நாய்
வாளையொடு உழப்ப” (அகம்.336:3-5)**

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன. நீர்நாய்கள் நீரில் வாழும் இயல்புடையன. தன் குட்டிகளுடன் உணவிற்காக நீரிலுள்ள மீன்களைப் பிடித்து உண்ணுகின்றன. பசியின்மையால் பொய்கையில் வாளை மீன்கள் புரளத் திரிந்தாலும் அவற்றை உண்ணாது நீர்நாய்கள் ஓய்வெடுக்கின்றன,

**“வாளை வாளின் பிறழ் நாளும்
பொய்கை நீர்நாய் வைகுதியில் ஏற்கும்” (நற்.390:1-2)**

எனக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு நீண்ட கரைகளைக் கொண்ட நீர்நிலைகளில் இந்நாய்கள் வாழ்கின்றன எனக் கூறப்படுகிறது. நீர்நிலைகள் மருதநிலத்தின் வளத்தினை உணர்த்துகின்றன. அதேபோல் இத்தகைய வளமுடைய நீர்நிலைகளைக் கொண்ட ஊரினை உடையத் தலைவன் இதன் மூலம் சிறப்பிக்கப் பெறுகின்றான். தலைவி, தோழி ஆகியோரது கூற்றுக்களே பெரிதும் காணப்படுகின்றன. தலைவனது செயல்பாடுகள் இயற்கையின் சூழல்களோடு விவரிக்கப்படுகின்றன.

4.8.4 காட்டுப் பூனை

செங்காந்தள் மலரினைப் போன்ற கொண்டையுடைய சேவல்கள் மருத நில காட்டுப் பூனைகளுக்கு உணவாகக் கூடியனவாகும். இல்லங்களில் காணப்படும் எலிகளைப் பிடித்துண்ணும் காட்டுப்பூனையானது சேவல்களையும் பிடித்து உண்ணும் வழக்கமுடையது என்பதை,

“கையிடை வைத்து மெய்யிடைத் திமிரும்

முனியுடைக் கவளம் போலநனி பெரிது” (நற்.360:8-9)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. தலைவி, தலைவனை நோக்கி இக்காட்சியை வெளிப்படுத்துகிறாள். யானையிடம் கொடுக்கப்பட்ட கவளம் போன்று தான் விளங்குவதாகவும் தன்னை நுகராமல் வாரியிறைத்து விட்டு பரத்தையை நுகர்ந்து வருவதை இடித்துரைப்பதாகக் இக்காட்சி புலப்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வாறு யானைகள் மருத நிலப்பகுதியில் காணப்படும் சூழல் விளக்கப்படுகிறது.

4.9 தொகுப்புரை

- ❖ ஐந்திணைகளில் வளமானதும் செழிப்பானதுமாக விவரிக்கப்படுவது மருத நிலமாகும். மருதமரங்கள் நிறைந்திருக்கும் எனக்கூறப்படும் இந்நிலத்தில் அதைத்தவிர்த்த வேறுபல மரங்களும் காணப்படுகின்றன.
- ❖ அகப்பாடல்களில் ஊடல் என்னும் உரிப் பொருளை மையமாகக் கொண்டு கூற்றுக்கள் நிகழ்த்தப்படுகின்ற வகையில் உவமையாகவும், காமத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையிலும் விலங்குகள், பறவைகள் ஆகியன கூறப்படுகின்றன.
- ❖ மருதநிலத்தின் முதன்மையான மக்கள் உழவர், உழத்தியர் ஆவர். மகிழ்நன், ஊரன் ஆகியோர் தலைமக்கள் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். தலைவியும் தோழியும் வேறுபலரும் கூற்று நிகழ்த்தும் இப்பாடல்களில் உழவர்களின் செயல்பாடுகள் காட்சிப்படுகின்றன.
- ❖ நிலங்கள் நீர்வளம் மிக்கதாகக் காட்சியளிக்கிறது. பொய்கையும், குளங்களும் நிரம்பியிருக்கும் போது பறவைகளும், மீன்களும் அவற்றில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. மருத நிலத்தின் வளமே நீர்ப்பெருக்கம் தான் எனவே நீராதாரங்கள் மிக்கப் பல்வேறு சூழல்கள் பாடல்களில் கூறப்படுகின்றன.
- ❖ விளை நிலங்களில் ஆம்பல் மலர்களும் குவளை மலர்களும் மிகுந்திருக்கின்றன. ஆம்பல் மலர்களைச் சூடமாட்டார்கள் மாறாக அவற்றைப் பசுவும், கன்றும், எருமையும் உணவாகக் கொள்கின்றன. பகன்றைப் பூக்கள் வெள்ளிய நிறத்தில் பூத்துக் குலுங்கும் வகையில் காணப்படுகிறது.
- ❖ வேழ மரங்கள் வயலைக் கொடி படர்வதற்கு ஏற்ப துறைகளில் காணப்படுகிறது. பனை மரமும், புன்க மரமும், மாமரமும், கரும்பும் மிகுதியாகக் காணப்படும் நிலமாகக் காட்சியளிக்கிறது.

- ❖ அது போலப் பறவைகளில் குருவிகள், குருகுகள், அன்னம் போன்றவை காணப்படுகின்றன. விலங்குகளில் எருமைகள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன.
- ❖ எருமை, மான்கள், நீர்நாய், யானை முதலான விலங்குகளும் காணப்படுகின்றன. அகப்பாடல்களில் குறைவாகவே விலங்குகள் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன. விலங்குகளில் எருமையானது மிகுதியான பாடல்களில் கூறப்படுகின்றன.
- ❖ எருமை சேற்றில் புரள்வது தலைவனின் முறையற்ற பாலியல் நடத்தைக்கு ஒப்பாகக் கூறப்படுகின்றன. தலைவி ஊடல் கொள்ளும் வகையில் பாடல்கள் பெரிதும் அமைகின்றன. அதற்கொப்பனவாகவே இயற்கையின் பொருட்களும் ஒப்பிடப்படுகின்றன என்பதைக் காணமுடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பெ.மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம், ப.23
2. ராஜ்கௌதமன், பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும், ப.42
3. மு.மணிவேல், தமிழ் இலக்கிய அகப்பொருள் மரபுகள், ப.34
4. க.சுந்தரபாண்டியன், தமிழில் பொருளிலக்கண வளர்ச்சி, ப.384
5. சாமி.சிதம்பரனார், பத்துப்பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும், ப.85
6. எஸ்.கலியபெருமாள், மள்ளர் உண்மை வரலாறு, ப.12
7. எ.பாலுச்சாமி, மருதத்தில் மக்கள் வாழ்வியல், ப.4
8. யாழ்.சு.சந்திரா, இலக்கியமும் சூழலியலும், ப.89
9. சா.சம்பத்து, நீர்மேலாண்மை, ப.43
10. பி.சேதுராமன், ஆற்றுப்படை இலக்கியத்தில் தமிழர் வாழ்வியல், ப.34
11. சோலை சுந்தரபெருமாள், வண்டல் உணவுகள், ப.103
12. கு.சீநிவாசன், சங்க இலக்கியத் தாவரங்கள், ப.538
13. மேலது, ப.747
14. இல.செ.கந்தசாமி, திருக்குறளில் வேளாண்மை, ப.41
15. ஆ.சிவசுப்பிரமணியன், பனைமரமே பனைமரமே, ப.53
16. ச.வே.சுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் மருதப்பாடல்கள், ப.55
17. அ.ப.பாலையன், பழந்தமிழகத்தில் நில உரிமை, ப.38
18. சோ.குருசாமி, இலக்கியங்களில் இயற்கை, ப.28
19. எ.ப.பாக்யமேரி, தமிழர் பண்பாடும் பயன்பாடும், ப.120

இயல்-5

**சங்கஅக இலக்கியங்களில்
கூற்றுவழி நெய்தல்
நீலத்தோற்றம்**

இயல் – 5

சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி நெய்தல் நிலத்தோற்றம்

- 5.0 முன்னுரை
- 5.1 நெய்தல் நிலம் கூற்றுக்குரியோர்கள்
- 5.2 நெய்தல் நிலத்தின் மக்கள்
- 5.3 நெய்தல் நிலத்தொழில்கள்
 - 5.3.1 பரதவர்களின் மீன்பிடித் தொழில்
 - 5.3.2 வணிகத்திற்கான மரக்கலங்கள்
 - 5.3.3 மீன் உணக்கல்
 - 5.3.4 உப்பு விளைத்தல்
- 5.4 நெய்தல் நிலத்தாவரங்கள்
 - 5.4.1 புன்னை மரம்
 - 5.4.2 ஞாழல் மரம்
 - 5.4.3 தாழை மரம்
 - 5.4.4 செருத்தி மரம்
 - 5.4.5 தில்லை மரம்
 - 5.4.6 பனை மரம்
- 5.5 நெய்தல் நிலத்தின் பறவைகள்
 - 5.5.1 நாரை
 - 5.5.2 காக்கை
 - 5.5.3 அன்னம்

5.5.4 அன்றில் பறவை

5.5.5 கொக்கு

5.5.6 கூகை

5.5.7 வெளவால்

5.6 நெய்தல் நிலத்தின் விலங்குகள்

5.6.1 நண்டு

5.6.2 ஆமை

5.6.3 சுறாமீன்

5.6.4 இறா மீன்

5.6.5 முதலை

5.6.6 கோவேறு கழுதைகள்

5.7 தொகுப்புரை

சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி நெய்தல் நிலத்தோற்றம்

5.0 முன்னுரை

பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வியல் சார்ந்த பதிவுகள் மிகுதியாகக் காணப்படும் சங்க இலக்கியத்தில் அகப்பாடல்கள் அக்கால உயர்குடியினரின் காதல் வாழ்வைப் பேசுவனவாக அமைகின்றன. காதல் பாடல்கள் அன்பின் ஐந்திணை எனக் கூறப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு திணையின் உரிப்பொருளும் அத்திணை மக்களின் ஒழுக்கங்களைக் குறித்து நிற்கின்றன. பண்பாட்டு நிலையில் வளர்ச்சியடைந்த அம்மக்களின் வாழ்வியல் சார்ந்த செயல்பாடுகள் இயற்கையின் செயல்களோடு ஒப்பிட்டுக் கூறப்படும் பாடல்களில் நிலத்தோற்றத்தினைக் காட்சிப்படுத்தும் போக்கினைக் காணமுடிகிறது. காதல் பாடல்களில் நிலத்தோற்றத்தினையும் இயைந்துப் பாடும் மரபு சங்க காலத்தில் இருந்தது. புலவர்கள் தம் மனக் கண்ணில் இயற்கையின் நினைவுகளை உருவேற்றிக் கொண்டேதான் காதல் செயல்பாடுகளைப் பாடினர் என்பதால் இயல்பாகக் காதல் பாடல்களில் காதலன், காதலி ஆகியோரின் செயல்பாடுகள் அந்நிலத்தின் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகியவற்றினோடு சித்தரிக்கப்படுகின்றன. எனவேதான் காதற் பாடல்கள் உள்ளுறை, இறைச்சி என்னும் பண்பினைக் கொண்டிருக்கின்றன. காதல் பாடல்கள் அனைத்திலும் நிலத்தின் தன்மைகள், நிலக்கூறுகள், பறவைகள், தாவரங்கள், விலங்குகள் ஆகியவற்றின் செயல்பாடுகளும் குறித்து காட்டப்படுகின்றன. நெய்தல் திணையின் பாடல்களில் காதல், காதலன், காதலி ஆகியன பேசுபொருளாகப் பொதுவாக அமைகின்றன. இதில் கூற்று நிகழ்த்துபவர்கள் பெரும்பாலும் தோழி, தலைவி, தலைவன் என்போர் ஆவர். பிற கூற்றுக்கள் சிற்சில வந்தாலும் பெரும் பான்மையாகத் தோழி கூற்றுக்கள் காணப்படுகின்றன. இரங்கல் என்னும் உரிப்பொருளைக் கொண்டிருப்பதால் தலைவியின் வருத்தமிகுதிக் கூறப்படுகிறது. தலைவனைப் பிரிந்து அவனது வருகையை நினைத்து இரங்கி தன் மனத்தின் வேதனையை வெளிப்படுத்தும் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. தலைவிக்கு ஆறுதல் கூறுபவளாகத் தோழி காணப்படுகிறாள். கடல் சார்ந்த பல்வேறு நிலத்தோற்றங்கள் கூற்றுப் பாடல்களில் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. இவ்வியல் அவற்றை வெளிக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

5.1 நெய்தல் நிலம் கூற்றுக்குரியோர்கள்

1. தலைவன் கூற்றுப் பாடல்கள்	—	4
2. தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள்	—	51
3. தோழி கூற்றுப் பாடல்கள்	—	67

மொத்தம் 122

நெய்தல் நிலமானது கடல் சார்ந்த பகுதிகளைச் சித்தரிக்கின்றன. மக்களும், அவர்களது வாழிடங்களும் கடலில் வாழும் விலங்குகளும் சித்தரிக்கப்படும் கூற்றுப்பாடல்களில் மிகுதியாக இருப்பவைத் தோழி கூற்றுப்பாடல்கள் ஆகும். தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் அறிவுறுத்தும் பாடல்கள் மிகுதியாக இருக்கின்றன. தலைவன் கூற்றுப் பாடல்கள் குறைவாக அமைந்துள்ளன.

5.2 நெய்தல் நிலத்தின் மக்கள்

கடல் சார்ந்த பகுதியில் வாழும் மக்கள் கடற்கொழிவை முதன்மையாகக் கொண்டவர்கள் ஆவர். மீன்பிடித்தல், வலைப் பின்னுதல், மீன் உணக்குதல், உப்பு விளைவித்தல், உப்புவிற்றல் போன்ற தொழில்களைச் செய்யக் கூடிய மக்களாக இருந்தனர். “நெய்தல் நில மருவிய குலப்பெயரால் பரதவர், நுளையர், திமிலர், என்ற ஆண்களைக் குறிக்கும் பெயர்களில் முதலாவதான பரதவர் என்ற பெயர் மட்டுமே சங்க இலக்கியத்தில் பல்கி வழங்கப்பட்டுள்ளது.”¹ என்று குறிப்பிடுகிறார் தி.முத்துக்கண்ணப்பன். பரதவர்கள் மட்டுமின்றிப் பல்வேறு குடிகள் நெய்தல் நிலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். அதில் பரதவர்கள் முதன்மையானவர்களாகப் பெரும்பாலும் குறிக்கப்படுகிறவர்களாக இருக்கின்றனர் எனக் காணமுடிகிறது. நெய்தல் நிலத்தை ஓட்டிய நிலப்பகுதிகளில் வேளாண்மையும் நடைபெறுகின்றன. நெய்தல்நில மக்களாக நுளையர், திமிலர், பரதவர், நுளைத்தியர், பரத்தியர், நுளைச்சியர் ஆகியோர் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். நெய்தல் நிலத் தலைமக்களாகக் கொண்கன், துறைவன், சேர்ப்பன், புலம்பன் ஆகிய பெயர்களால் சுட்டப்படுகின்றனர். இதில் அகப்பாடல்களில் பெரிதும் வராத பெயர்கள் நுளையர், திமிலர் என்பனவாகும். நுளையர் என்னும் பெயர் அகநானூற்றில் 366ஆம் பாடலில் மட்டும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அதுபோலத் திமிலர் என்னும் பெயர் அகநானூற்றில்

“திமிலோன் தந்த கடுங்கண் வயமீன்” (அகம்.320:2) என்ற பாடலில் மட்டும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. பிறமக்கள் யாவரும் பெரும்பாலான இடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

பரதவர், நுளையர், உமணர் ஆகியோர் தொழிலாளிகளாகச் சுட்டப்படுகின்றனர். துறைவன், சேர்ப்பன், புலம்பன் ஆகியோர் உயர்குடி வர்க்கத்தினராகக் கருதப்படுகின்றனர். “கடற்கரையில் வாழ்ந்த பரதவரே இந்நிலத்துக்குரிய குடிமக்கள் ஆவர். அவர்கள் பட்டினம் என்ற பேருர்களிலும் பாக்கம் என்ற சிறுநூர்களிலும் வாழ்ந்தார்கள். அவருள் தலைவராயினார் சேர்ப்பன், புலம்பன் எனப்பட்டனர்.”² என்ற கூற்றிலிருந்து தலைமக்கள் குறிப்பிடுவதை அறிந்துக் கொள்ளலாம். பரதவர்களைச் சுட்டும் போது அவர்களது தொழில் சார்ந்தே சுட்டப்படுகின்றனர். சேர்ப்பன், கொண்கன், துறைவன் ஆகியோர் அவர்களுடைய ஊரின் வளம் சார்ந்து சுட்டப்படுகின்றனர். எனவே இவர்கள் தலைமக்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றனர். தோழி, தலைவி ஆகிய இருவரும் தலைவனது ஊரினைப் பற்றிக் கூறும் வழக்கம் உடையவர்கள். அவர்களது கூற்றில் சேர்ப்பனது ஊரின் வளம், “தெண்கடற் சேர்ப்பன் வாழ்சிறுநல் ஊர்க்கே” (நற்.49:10) என்னும் பாடலடியில் மீன்பிடிப் பரதவர்கள் வாழும் சிறுநல் ஊரைச் சார்ந்தவன் சேர்ப்பன் எனக் குறிப்பிடப்படுகிறான். ஓங்கி எழுகின்ற அலைகளைக் கொண்ட நீர்மிக்கக் கடலின் துறையைச் சார்ந்தவன், “நீடு நீர்ப் பனித்துறைச் சேர்ப்பன்” (நற்.58:10) எனப்படுகின்றான். தேரில் பூட்டப்பட்ட குதிரையின் கால்களை அலைகள் கழுவும் துறையைச் சார்ந்த சேர்ப்பன், “மலிதிரைச் சேர்ப்பனொடு அமைந்த நம்தொடர்பே” (நற்.63:11) எனக் கூறுவதையும், “நெடுநீர்ச் சேர்ப்பன் பகல்இவண் வரவே” (நற்.91:12) என்ற பாடலடியானது நெடிய கடற்கரைக்கு வரும் சேர்ப்பன் எனக் கூறுகின்றது. “புன்னை அரும்பிய புலவுநீர்ச் சேர்ப்பன்” (நற்.94:6) புலவு நாற்றம் கொண்ட நீர் தெறித்தலால் மலர்கின்ற புன்னைமரம் நிறைந்தப்பகுதியைச் சேர்ந்த சேர்ப்பன் எனக் கூறப்படுகின்றான். “கானல்அம் பெருந்துறைச் சேர்ப்பன்” (நற்.219:9) என்றும், “நெடுநீர்ச் சேர்ப்பன்” (நற்.235:10), “பெருநீர்ச் சேர்ப்பற்கு” (நற்.275:6) என்றும், “மலிநீர்ச் சேர்ப்பற்கு” (நற்.239:8) என்றும், “துறைதொறும் பரக்கும் தூமணற் சேர்ப்பன்” (குறுந்.51:3) என்னும் பாடலடியில் தூய மணற்பரப்பினை உடையப் பகுதியை உடையவன் எனப்படுகின்றான். “இடுமணற் சேர்ப்பன்” (குறுந்.205:5) என்பதில் அலைகள் தொகுத்த மணற்பரப்பினை உடைய கடற்கரையைச் சேர்ந்த சேர்ப்பன் எனக்

கூறப்படுகின்றான். “கைதைஅம் தண்புனற் சேர்ப்பனொடு” (குறுந்.304:7) தண்ணிய அழகிய நீரினை உடையக் கடந்துறைத் தலைவன் எனப்படுகின்றான். “தண்கடற் சேர்ப்பன்” (ஐங்.108:2) என்றும், “இருங்கழிச் சேர்ப்பன்” (ஐங்.112:2) என்றும், “மணிநீர்ச் சேர்ப்பன்” (ஐங்.117:4) என்றும், “தெண்கடற் சேர்ப்பன்” (ஐங்.157:4) என்றும், “கானல்அம் சேர்ப்பன்” (கலித்.128:6,அகம்.160:8) எனப் பலவாறு சேர்ப்பன் பாடல்களில் குறிக்கப்படுகின்றான். அவனது ஊரின் பெருமையே பெரிதும் கூறப்படுகின்றமையைக் காணலாம்.

சேர்ப்பனைப் போன்றே கொண்கனது ஊரின் பெருமையும் பாடல்களில் கூறப்படுகின்றன. கொண்கன் வரும் தேரின் சிறப்பும் அவனது ஊரின் சிறப்பும் இணைத்தே பாடல்களில் கூறப்படுகின்றன. “கொண்கன் தேரே” (நற்.111:10) என்றும், “நடுநாள் வருஉம் இயல்தேர்க் கொண்கனொடு” (நற்.149:8) என்றும் கூறப்படும் பாடல்களில் கொண்கன் வரும்தேர் குறித்து கூறப்படுகிறது. இதுபோல, “மின்இவர் கொடும் பூண் கொண்கனொடு” (நற்.187:9) என்றும், “துறைகெழு கொண்கன்” (நற்.211:9) என்றும், “கொண்கன் ஊர்ந்த கொடுஞ்சி நெடுந்தேர்” (குறுந்.212:1) என்று கடற்பகுதிக்குத் தலைவன் கொடுஞ்சியை உடைய நெடிய தேரில் ஏறிவந்தான் எனக் கூறப்படுகின்றான். அவனது தேர்வரும் காட்சியானது தலைவியின் நோய்க்கு மருந்தாக அமைகிறது என்பதை, “நோய்க்கு மருந்துஆகிய கொண்கன் தேரே” (ஐங்.101:5) என்ற பாடலடி தருகிறது. செல்வம் மிகஉடையவன் கொண்கன், “செல்வக் கொண்கன்” (ஐங்.104:4) எனக் குறிக்கப்படுகின்றான். மென்புலமாகிய நெய்தல் நிலத்தலைவன் கொண்கன், “மென்புலக் கொண்கன்” (ஐங்.119:4) எனவும் கூறப்படுகின்றான். அவன் வரும்தேரின் சிறப்பினை, “நெடுந்தேர்க் கொண்கன்” (ஐங்.134:2) என்றும், “திண்தேர்க் கொண்கனை” (ஐங்.137:2) என்றும், “பொலந்தேர்க் கொண்கன்” (ஐங்.200:2) ஆகிய அடிகள் சுட்டுகின்றன. நிலத்தாலும் செலுத்துகின்ற தேராலும் சுட்டப்படும் தலைவனாகக் கொண்கன் காணப்படுகின்றான்.

துறைவன் என்னும் தலைமை மாந்தரும் செயல்களாலும், ஊரின் வளத்தாலும் சுட்டப்படுகின்றவனாக இருக்கின்றான். தண்ணம் துறைவன் என்றே பல பாடல்களில் சுட்டப்படுகின்றான். தண்ணம் என்றால் நீர்நிலையைக் குறிப்பதாகும். “அரில்வலை உணக்கும் துறைவனொடு” (நற்.4:4) என்று வலையைக் காயவைக்கும் கடற்கரையைச் சேர்ந்த துறைவன் எனவும், “அம்கானல் துறைவன்”

(நற்.163:12) என்ற கடற்கரைப் பகுதியைச் சேர்ந்தவன் என்றும் கூறப்படுகின்றான். “தண்ணம் துறைவன்” (நற்.138:5, 167:5, 178:6, 327:9, 382:8, குறுந்.9:7, 125:7, 296:5, 386:2, ஐங்.103:2, 105:3, 115:3) என்று பல பாடல்களில் கூறப்படுகின்றான். “புன்னை ஓங்கிய துறைவன்” (நற்.175:5) என்றும், “மணம்கமழ் நறுவீ வரிக்கும் துறைவன்” (நற்.267:5) என்றும், “குட்டம் துழவும் துறைவன்” (நற்.272:6) என்றும், “நெய்கனி பசங்காய் தூங்கும் துறைவன்” (நற்.278:5) என்றும், “பௌவநீர்த் துறைவன்” (நற்.291:5) என்றும், “ஞாழல் பூக்கும் தண்ணம் துறைவன்” (ஐங்.103:2) என்று துறைவன் வாழும் பகுதியினது வளத்தோடு சுட்டப்படுகின்றான்.

மெல்லம் புலம்பன் பற்றிய செய்திகளும் அகப்பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. புலம்பனும் தலைமை மாந்தர்களில் ஒருவனாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றான். அவன் வாழும் ஊரின் வளத்தோடு சேர்த்தே குறிப்பிடப்படும் தலைவனாகக் காணப்படுகின்றான். தேரில் வருகின்ற புலம்பன் சேர்ப்பன் எனவும் கூறப்படுகின்றான். “தேர்கெழு, மெல்லம் புலம்பன்” (நற்.38:4–5) என்னும் பாடலடி இதனைக் குறிப்பிடுகிறது. கடற்கரையை உடையத் தலைவன், “மெல்லம் புலம்பன்,....கானலானே” (நற்.127:8–9) எனப்படுகின்றான். குலுற்றப் பெண்நாரைக்கு ஆண்நாரைக் கடலின் நீரைக்கொண்டு சென்று கொடுக்கும் கடற்கரையை உடைய புலம்பன், “கடல்மீன் ஓய்யும், மெல்லம் புலம்பன்” (நற்.263:7–8) எனக் கூறப்படுகிறான். கடலாலையின் திவலைப் பட்டுப் புன்னையின் அரும்புகள் மலரும் கரையை உடைய தலைவன், “திவலை அரும்பும் தீமநீர்,மெல்லம் புலம்பன்” (குறுந்.5:3–4) எனவும் வேலினை ஊன்றி வேலிசெய்த கடற்கரையைச் சார்ந்தவன், “வேல்நாட்டு வேலிஆகும்,மெல்லம் புலம்பன்” (குறுந்.245:4–5) எனவும் கூறப்படுகின்றான். உப்பங்கழியில் கரியமணல் புகும் மென்புலமான நெய்தல் நிலத்தலைவன், “இருங்கழி மல்கும்,மெல்லம் புலம்பன்” (ஐங்.120:3–4) எனவும் வெண்ணிறச் சோழிகளை வலையெனக் கண்டுஅஞ்சும் காக்கைகள் உள்ள கடற்கரையைச் சேர்ந்தவன், “சிறுவெண்காக்கை, வரிவெண் தாலிவலை செத்து வெருஉம்,மெல்லம் புலம்பன்” (ஐங்.166:1–3) எனவும் கூறப்படுகின்றான். இவ்வாறு நெய்தல் நிலத்தலைமக்கள் அவர்கள் வாழும் ஊரின் சிறப்போடும் வளத்தோடும் அவர்கள் வருகின்ற தேரின் வலிமையோடும் குறித்து காட்டப்படுகின்றனர்.

5.3 நெய்தல் நிலத் தொழில்கள்

நிலம் என்பது மனிதர்களின் வாழ்வியலை உள்ளடக்கிய வெளியாகும். ஒவ்வொரு நிலத்தைச் சார்ந்த மக்களும் அந்நிலத்தோடு தமக்குள்ள பிணைப்பை வாழ்வாதாரத்திற்கான ஒன்றாகக் கொண்டுள்ளனர். நெய்தல் நிலம் எனப்படுவது கடல் சார்ந்த வெளியாகும். எல்லையற்ற வெளியெனக் கொள்ளப்பட்டாலும் குறிப்பிட்ட தூரம்வரையே கடலை சொந்தம் கொண்டாட இயலும். கடலில் கிடைக்கும் மீன்கள், சங்கு, முத்து, உப்பு ஆகியன சார்ந்தே தொழில்களும் அமைகின்றன. பரதவர்கள் மீன்பிடித்தலில் ஈடுபடுகின்றனர். உமணர்கள் உப்பு விளைவித்தலிலும் விற்றலிலும் ஈடுபடுகின்றனர். முத்துக் குளித்தல், சங்குறுத்தல் போன்ற தொழில்களிலும் இம்மக்கள் ஈடுபடுகின்றனர். “சங்க காலம் தொட்டு மீனவரின் பொருளியல் வாழ்வு கலப்புப் பொருளாதாரம் சார்ந்ததாகவே இருந்தது. மீன்பிடித்தல், சங்குகுளித்தல், பவளம்எடுத்தல், உப்புவிளைவித்தல், மீன் உப்புவிற்றல், கடலோடி வணிகம் செய்தல், பணியாற்றுதல், மரக்கலம் கட்டுதல் முதலான தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.”³ என்னும் கூற்றானது கடற்கரைச் சார்ந்த மக்களின் தொழில்கள் குறித்து கூறுகிறார் பக்தவத்சலபாரதி.

5.3.1 பரதவர்களின் மீன்பிடித் தொழில்

மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபடக்கூடிய பரதவர்கள் கடலில் சென்று மீன்வேட்டையில் ஈடுபடுவதாகக் குறிப்பிடப்படும் அளவிற்குச் சுறாமீன்களை வேட்டையாடி வரக் கூடியவர்கள் ஆவர். “நுளையர், வலையர் என்று சுட்டப்பட்ட பரதவர்கள் கடற்கரைப் பகுதிகளில் கடலில் தொழில் புரிந்து வாழ்ந்தார்கள். திமில் என்றழைக்கப்பட்ட படகுகளில் இரவில் சென்று வலைவீசி மீன்பிடித்து விடியலில் கரைச் சேர்ந்தார்கள். பிடித்த மீன்களைக் கூறுகட்டி விற்றார்கள்.”⁴ என்ற கூற்றுப் பரதவர்களின் தொழிலைப் பற்றிக்கூறுவதாக அமைகிறது. பரதவர்கள் கடலில் படகு, திமில், நாவாய் போன்ற மரக்கலங்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர் என்பதைப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. அதுபோல அவர்கள் பயன்படுத்தும் வலைகள் ஒவ்வொரு மீனுக்கும் ஒவ்வொன்றாக இருக்கும் என்பதை, “கடற்கரையைச் சார்ந்திருக்கும் மக்கள் வைத்திருக்கும் வலை காலங்காலமாக மீன்பிடித் தொழில் தொடர வேண்டும் என்பதாக இருக்கும். திருக்கைக்கு ஒருவலை, சாளைக்கு ஒருவலை, சீலாவுக்கு ஒருவலை, சுறாவுக்கு ஒருவலை, நண்டுக்கு ஒருவலை என்றிருக்கும்.”⁵ என்ற கூற்றானது வலைகள் பலவிதத்தில் இருந்தமையைப் புலப்படுத்துகிறது. நெய்தல் திணையின் உரிப்பொருளான இரங்குதலுக்கு ஏற்றவாறு கடலில் சென்றோரைப் பிரிந்து தலைவி இரங்கும் மனநிலையைப் பாடல்கள் சுட்டும் போது

கடல்வெளியில் நிலக்காட்சியும் இணைத்தே கூறப்படுகிறது. பரதவர்கள் பயன்படுத்தும் மரக்கலங்கள் திமில், நாவாய், வங்கம், அம்பி, தோணி, ஓடம், கலம், ப.நி என வழங்கப்படுகின்றன. இவற்றில் திமில் மட்டுமே பெரும் பான்மையும் பயன்படுத்தப்பட்ட மரக்கலம் எனக் கூறப்படுகிறது. அம்பி, தோணி என்பனவும் பயன்படுத்தப் பட்டமையைப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. “திமில் மேற்கொண்டு திரைச்சுரம் நீந்தி” (நற்.111:6) என்பதில் கடலில் திமிலில் சென்று எனக் கூறப்படுகிறது. “கொடுத்திமில்” (நற்.199:6) என்றும், “திண்திமில்” (நற்.331:8) என்றும், “நிரைதிமில்” (கலித்.149:1) என்றும், “பழந்திமில்” (அகம்.10:10) என்றும், “நெடுத்திமில்” (அகம்.60:3) என்றும், “வருதிமில்” (அகம்.190:3) என்றும், “வாந்திமிற” (அகம்.350:11) என்று திமில்கள் பலவகையாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இத்திமிலில் சென்று மீன்பிடித்து வருவதை வாடிக்கையாகக் கொண்டவர்கள் பரதவர்கள் என்பதைப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

**“மரல் மேற்கொண்டு மான் கணம் தகைமார்
வெந்திறல் இளையவர் வேட்டு எழுந்தாங்கு
திமில் மேற்கொண்டு திரைச்சுரம் நீந்தி**

வாள்வாய்ச் சுறவொடு வயமீன் கெண்டி” (நற்.111:4-7)

என்னும் பாடலில் மீனவர் குடியினரான பரதவர்களின் சிறார்கள் மீன்பிடித்தல் பொருட்டுச் செல்லும் மரக்கலத்தில் ஏறிச் செல்கின்றனர். திமிலில் சுறாமீனோடு வேறுபல மீன்களும் பிடித்து வரப்படுகின்றன. மீன்கள் நிறைந்த தோணியைக் கடற்கரையில் நிறுத்தி அதனின்றும் மீனை எடுத்துப் போடுகின்றனர் எனக் கூறப்படுகிறது.

கடலில் விரைந்துசெல்லும் சுறாமீனைப் மீனைப்பிடிக்க வலையை வீசுவர். அவ்வலையினைக் கடுமையாகப் பிடித்து இழுக்க விசைமிக்கத் தூண்டிலின் இடையிடையே காற்றுவீச விளக்கு அசைந்தாடி எரியும் என்பதை,

**“கடுஞ்சுறா எறிந்த கொடுத்திமிற் பரதவர்
வாங்குவிசைத் தூண்டில் ஊங்கு ஊங்குஆகி
வளிபொரக் கற்றைத் தாஅய் நளிசுடர்” (நற்.199:6-8)**

எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். தலைவியின் தமையன்கள் மீன் வேட்டையாடும் தொழிலைக் கொண்டவர்கள்,

“பல்மீன் வேட்டத்து என்னையர் திமிலே” (குறுந்.123:5)

என்ற பாடல்களில் இது கூறப்படுகிறது. கடலின் கடுமையான வழியில் சென்று திமில் என்னும் மரக்கலத்தில் மீன்பிடித்து வரும் பரதவர்களை,

“தாங்குஅரு நீர்ச்சுரத்து எறிந்து வாங்குவிசைக்

கொடுத்திமிற் பரதவர் கோட்டுமீன் எறிய” (குறுந்.304:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. சுறாமீன்களின் மீது உளியை வீசிஎறிந்து அவற்றைப் பிடித்து வருவர் எனக் கூறப்படுகிறது. மீன்பிடித் தோணிகள் பரந்து கிடக்கின்ற கடற்கரையினை, “இவர்திமில் எறிதிரை ஈண்டிவந்து அலைத்தாக்கால்” (கலித்.136:1) திமில்கள் யானைகளைப் போலத் தோற்றமளிக்கின்ற, “நிரைதிமில் களிறாக” (கலித்.149:1) நிலையினைக் காணமுடிகிறது. பரதவர்கள் சுறாமீனைப் புதியவலையில் பிடித்துக் கரையில்லுதுக்கி அறுத்துத்தாமும் அங்குவாமும் பலருக்கும் கொடுக்கின்றமையை,

“பழந்திமில் கொன்ற புதுவலைப் பரதவர்

மோட்டு மணல் அடைகரைக் கோட்டுமீன் கெண்டி

மணல் கமழ் பாக்கத்துப் பகுக்கும்” (அகம்.10:10-12)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. தலைவியின் தந்தை இறால் மீன்கள் நடுங்குமாறு வலையினைக் கொண்டு மீன்பிடிக்கப் படகில் சென்றான் என்பதை,

“பெருங்கடற் பரப்பில் சேயிறா நடுங்க

கொடுத்தொழில் முகந்த செங்கோல் அவ்வலை

நெடுந்திமில் தொழிலொடு வைகிய தந்தைக்கு” (அகம்.60:1-3)

என்னும் பாடல் கூறுகிறது. மீன் பிடித்தலில் அவர்கள் காட்டும் வல்லமையை இறால் நடுங்க எனக் கூறுவதிலிருந்து அறியலாம். மீன்கள் மிகுதியாகக் கிடைத்த போது அதனைப் பாக்கத்தில் உள்ளவர்கள் அனைவருக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்தமையை,

“கொடுத்திமிற் பரதவர் வேட்டம் வாய்ந்தென

இரும்புலாக் கமழும் சிறுகுடிப் பாக்கத்துக்

குறுங்கண் அவ்வலைப் பயம் பாராட்டி

கொடுங்கண் அயிலை பகுக்கும்....” (அகம்.70:1-4)

என்னும் பாடலடிகளில் வளைந்த படகினில் சென்று மீன் பிடித்த பரதவர்களுக்கு வேட்டையில் மிகுதியான மீன்கள் கிடைத்தன. அயிலை மீன்களைக் குறுகியக் கண்களை உடைய வலையிலிருந்து எடுத்து ஊரில் உள்ளோர் யாவருக்கும் கொடுத்தனர் எனக் கூறப்படுகிறது. பரதவர்கள் மீன்களைக் கொல்லும் கொடிய தொழிலை உடையவர்களாகக் கூறப்படுவதை,

“குறியிறைக் குரம்பைக் கொலைவெம் பரதவர்

எறிஉளி பொருத ஏழுறு பெருமீன்

புண்உமிழ் குருதி புலவுக் கடல் மறுப்பட

விசம்புஅணி வில்லின் போகி பசும்பிசிர்த்

திரையயில் அழுவம் உழக்கி உரன்அழிந்து” (அகம்.210:1-5)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. பரதவர்களால் எறியப்பட்ட உளி தாக்கியதால் களிப்புப் பொருந்திய மீனின் உடலிலிருந்து குருதி வெளியேறி கடல்நீரின் நிறத்தை மாற்றியது எனக் கூறப்படுகிறது. வானவில்லை போன்று துள்ளிக்குதித்த மீன் சோர்ந்து படகின் பக்கத்தில் வந்து சரும் எனக் கூறப்படுகிறது. பரதவர்கள் தம்திறனால் மீன்களைக் கொன்று பிடிக்கும் வகையினர் எனக் கூறப்படுகிறது. இரவில் விளக்குகளை ஏற்றிவைத்துக் கொண்டு மீன் பிடிப்பதில் ஈடுபடக் கூடியவர்கள் என்பதை,

“திரைச்சுரம் உழந்த திண்திமில் விளக்கில்

பல்மீன் கூட்டம் என்னையர்க் காட்டிய

எந்தையும் செல்லுமார் இரவே” (அகம்.240:5-7)

என்ற பாடலடிகளில் இது விளங்குகிறது. இரவில் சென்று பிடித்து வந்த மீன்களைத் தன்சகோதரர்கள் தன் தந்தையிடம் காட்டுவதற்காகக் கொண்டு வருவார்கள் என்று தலைவி கூறுவதாக அமைகிறது. இரவில் சென்று விளக்கினைக் கொண்டு மீன் பிடித்தல் நுட்பம் அவர்களிடம் இருந்தது என்பதை அறிய முடிகிறது. கொல்லும் திறமுடைய பரதவர்களின் உளியால் தாக்கப்பட்ட சுறாமீன்கள் அவர்களது வலைகளைப் பலவாறு கிழித்து விடுகின்றன. அவ்வலைகளை வாசலில் போட்டு உலர்த்துகின்றனர் என்பதை,

“எல்லுத்தொழில் மடுத்த வல்வினைப் பரதவர்

கூர்உளிக் கடுவிசை மாட்டலின் பாய்புஉடன்

கோட்குறாக் கிழித்த கொடுமுடி நெடுவலை

தண்கடல் அசைவளி எறிதொறும்....” (அகம்.340:19-22)

என்னும் பாடலடிகளில் சுட்டப்படுகின்றன. வலிமை பொருந்தியவர்களான பரதவர்கள் பகலில் சென்று கடலில் மீன் வேட்டையாடினர். அப்போது கூர்மையான உளியால் மிக்க விசையோடு சுறாவினை எறிந்தனர். எனவே சுறாமீன்கள் அவர்களுடைய வலைகளைக் கிழித்தன. வீட்டின் முற்றத்தில் கிழிந்த வலைகளை இட்டு வைத்திருந்தனர் எனக் கூறப்படுகிறது.

அம்பி என்னும் மரக்கலத்தில் சென்று மீன்பிடித்து வருவதைக் குறித்த பாடல்களும் காணப்படுகின்றன.

“வாள்வாய்ச் சுறவின் பனித்துறை நீந்தி

நாள்வேட்டு எழுந்த நயன்இல் பரதவர்

வைகுகடல் அம்பியின் தோன்றும்” (அகம்.187:21-23)

என்னும் பாலைத் திணைப் பாடலானது நெய்தல் நிலத்துப் பரதவர்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது. சுறாமீன்கள் உள்ள குளிர்ச்சி நிறைந்த துறையில் சென்று அம்பி என்னும் தோணியைக் கொண்டு மீன் வேட்டையாடி வருவர் எனக் கூறப்படுகிறது.

**“வடிக்கதிர் திரித்த வல்ஞாண் பெருவலை
இடிக்குரற் புணரிப் பெளவத்து இடுமார்
நிறையப் பெய்த அம்பி காழோர்**

சிறை அருங்களிற்றின் பரதவர் ஓய்யும்” (நற்.74:1-4)

என்னும் பாடலடிகளில் அம்பி என்னும் தோணியினை வலைகளோடு சேர்த்து கடலில் செலுத்துவர் எனக் கூறப்படுகிறது. அம்பி என்னும் மரக்கலத்தில் சென்று மீன்பிடித்தலை உடையவர்கள் பரதவர்கள் என்பது இப்பாடல்களால் விளங்குகிறது. தோழி, தலைவி ஆகியோரது கூற்றுக்களாக அமையும் இப்பாடல்களில் தலைவனின் வருகை, அவனது செயல்பாடுகளோடு மிகுதியாகக் கடலில் மேற்கொள்ளும் செயல்கள் கூறப்படுகின்றன. கடற்கரையின் தன்மை, மீன் பிடிப்பவர்களது படகின் தன்மை ஆகியவற்றோடு தலைவி தலைவனுக்காக வருந்துதல், அவன்வந்து செல்லும் நேரத்தில் தம்தமையன், தந்தை ஆகியோர் குறித்த அச்சம் ஆகியன கூறப்படுகின்றன. பெரிதும் கடலின்குழல் விவரிக்கப்படுவதாகவே அமைகிறது. பரதவர்களின் தொழில்களில் மீன் பிடித்தல் குறித்து இப்பாடல்களில் மிகுதியும் கூறப்படுகிறது.

5.3.2 வணிகத்திற்கான மரக்கலங்கள்

வங்கம் என்பது கடலில் செலுத்தப்படும் படகு எனினும் அது துறைமுகத்தோடு தொடர்புடையப் பண்டமேற்றிச் செல்வதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் எனக் கூறப்படுகிறது. “திமில் என்பது மீன்பிடி படகு. அம்பி தோணி மீன் பிடித்தற்கும் பண்டமேற்றற்கும் உரியன. வங்கம், ஓடம், கலம், ப.்றி என்பன பண்டமேற்றுக் கலங்கள்.”⁶ என்று மீன் பிடித்தற்கும் வணிகத்திற்கும் பயன்படுத்தும் படகுகள் குறித்து கூறப்படுகின்றன. இதில் பண்டமேற்றும் படகுகள் வணிகத்துக்குரியன எனலாம்.

“உலகு கிளர்ந்தன்ன உருகெழு வங்கம்” (அகம்.251:1)

என்னும் பாடலடி உலகமே அதிரும்படி செலுத்தப்படுகின்ற வங்கம் எனப்படுகிறது. “தூங்கல் வங்கத்துக் கூம்பில் சேக்கும்” (நற்.258:9) என்னும் அடியானது காற்றால் அசைந்தாடும் மரக்கலமாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இதுபோல் நாவாய் என்னும் மரக்கலமும் பரதவர்களால் பயன்படுத்தப்படுகின்ற எனினும் அதன்பயனும் வேறாய் அமைகிறது.

“வேறுபல் நாட்டுக்கால் தரவந்த

பலவினை நாவாய் தோன்றும் பெருந்துறை” (நற்.295:5-6)

என்னும் பாடலடியில் பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து காற்று செலுத்துவதால் வந்த வேலைப்பாடுகள் மிகுதியாகக் காணப்பட்ட மரக்கலங்கள் துறைமுகத்தில் காணப்பட்டன எனக் கூறப்படுகிறது. இதுவும் வணிகத்தின் பொருட்டுப் பயன்படுத்தப்பட்ட மரக்கலம் எனலாம். தோணியைக் குறிக்கக் ‘கலம்’ என்ற சொல்லும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. கலத்தில் பொருட்களை ஏற்றிச் செல்வர் இதனை,

“சிதைவுஇன்றிச் சென்றுழிச் சிறப்புளய்தி வினைவாய்த்து

துறையகலம் வாய்குழும் துணிகடல் தண்சேர்ப்ப” (கலித்.132:6-7)

என்னும் பாடலடிகளில் இது கூறப்படுகிறது. வணிக நடவடிக்கையில் கடல்சார்ந்த மக்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதை இக்கலங்களைப் பயன்படுத்தியமையைக் கொண்டு அறியலாம். துறைமுகப் பட்டினங்கள் சங்க காலத்தில் மிகுதியாக இருந்தன என்பதைக் கொண்டு இதனை அறியலாம். துறைமுகத்திற்கு வரும் கப்பல்கள் நாவாய் என அழைக்கப்பட்டன. இப்பாடல்களில் வரும் தலைவி காற்றில் அசைந்து வரும் மரக்கலங்களைக் கொண்டு தன் மனதின் வெளிப்பாட்டைக் கூறுகிறாள். தலைவன் வரும் நேரம், அவனது செயல்பாடுகளைக் குறித்ததாகப் பெரிதும் இடம் பெறுகின்றன.

5.3.3 மீன் உணக்கல்

கடலில் சென்று பிடித்து வரும் மீன்களை விற்பதும், உணவுக்காக வைத்து கொள்வதும் உண்டு. மீதியாகும் மீன்களைக் காய வைத்து கருவாடாகப் பயன்படுத்தும் வழக்கமும் விற்பனைச் செய்யும் நடவடிக்கையையும் காணமுடிகிறது. மீனினைக் கருவாடாக்குவதற்காக அவற்றை வெயிலில் உணங்கச் செய்யும் பணியை உடையவர்கள் அவற்றைப் பறவைகள் கவரவரும் போது விரட்டுகின்றனர். “பரதவ மகள் பகற்பொழுதில் உணங்குதலுக்கென உலர்த்திய மீன்களைக் கண்காணிக்கிறாள். அம்மீன்களைக் கொத்த வரும் பறவைகளை ஓட்டுகிறாள்.”⁷ என்று குறிப்பிடுகிறார் தனிநாயகம் அடிகள். பறவைகளை விரட்டும் பரதவமகள் குறித்து,

“புலவுமீன் உணங்கல் படுபுள் ஓப்பி

மடநோக்கு ஆயமொடு உடன் ஊர்புறறி” (நற்.331:4-5)

என்னும் பாடலடிகளால் விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது. நிணத்தை மிகுதியாகக் கொண்ட சுறாமீனை அறுத்து அதனைத் துண்டங்களாக்கி காயப்போட்டு

கருவாடாகப் பக்குவப்படுத்துவர். சுறாமீன் துண்டங்களைப் பறவைகள் தின்ன வரும்போது அவற்றை விரட்டுகின்றாள் பரதவப்பெண் என்பதை,

“நிணச்சுறா அறுத்த உணக்கல் வேண்டி

இனப்புள் ஓப்பும்” (நற்.45:6-7)

என்னும் பாடலடிகளால் விளங்கலாம். பறவைகள் திரளாக மீனைக்கவர வருகின்றன எனக் கூறப்படுகிறது. கடற்கரையில் மிகுதியாகப் பிடித்துவந்த மீன்களைக் காயவைக்கும் காட்சிகளை,

“உரவுக்கடல் உழந்த பெருவலைப் பரதவர்

மிகுமீன் உணக்கிய புதுமணல் ஆங்கண்” (நற்.63:1-2)

என்று கூறப்படுகிறது. கடலில் பிடித்த மீன்களைப் பரதவர்கள் மணலில் காயவைத்துப் பக்குவம் செய்யும்போது கொக்குகள் அவற்றைத் தின்னவரும். என்பதை,

“நாள்வலை முகந்த கோள்வல் பரதவர்

நுணங்குமணல் ஆங்கண் உணங்கப் பெய்ம்மார்

பறிகொள் கொள்ளையர் மறுக உக்க

மீன்ஆர் குருகின் கானம்அம் பெருந்துறை” (அகம்.300:1-4)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. வெள்ளிய மணற் பரப்பில் சுறாமீன் துண்டங்களையும் இறால் மீன்களையும் காய வைத்திருப்பதால் அவற்றின் புலால் நாற்றம் காற்றில் பரவுகின்றது என்பதை,

“பெருங்கடற் பரதவர் கோள்மீன் உணங்கலின்

இருங்கழிக் கொண்ட இறவின் வாடலொடு” (குறுந்.320:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு மீனினை உணங்கச் செய்து அவற்றை வியாபாரத்திற்காகவும் பிற்காலத்து தேவைக்காகவும் பக்குவம் செய்து வைப்பதனை அகப்பாடல்கள் கடற்கரையின் காட்சியாக உணர்த்துகின்றன. மணலில் உணங்கச் செய்யும் மீன்களைக் காவல்காக்கும் மகளிரையும் பரதவர்களையும் காட்சிப்படுத்தும் பாடல்களில் தலைவனின் பெருமைமிக்கச் சோலை, மணற்பரப்பு, கடற்கரை ஆகியன கூறப்படுகின்றன.

5.3.4 உப்பு விளைத்தல்

நெய்தல் நிலத்தைச் சார்ந்தவர்களின் தொழில்களில் இன்றியமையாத ஒன்றாகக் காணப்படுவது உப்பு விளைவித்தல் ஆகும். பழங்காலத்தில் கடல் நீரைக்காய்ச்சி உப்பெடுத்து அதனை வெகுதூரம் வண்டிகளில் கொண்டுசென்று விற்பவரும் வழக்கம் காணப்பட்டது. உப்பெடுத்தலில் ஈடுபடும் மக்களாகப் பரதவர்களும், உமணர்களும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். “உள்நாட்டுப் பகுதிகளில்

உப்பினை விற்று நெல்லைப் பெறும் பணியைப் பரதவர் செய்யவில்லை. அவர்களிடமிருந்து உமணர் எனப்படும் நாடோடி வணிகக் குடியினர் உப்பினைப் பெற்று வண்டிகளில் ஏற்றிக் குடும்பம் குடும்பமாக இருந்து ஊர் ஊராகச் சேரி, சேரியாகச் சுற்றிவரும் வாழ்க்கையை மேற் கொண்டார்கள்.”⁸ நெய்தல் காட்சிகளில் உப்பெடுத்தல் அதனை விற்றல் ஆகியனவும் கூறப்படுகின்றன. மூதூரின் பெருமையைப் பற்றிக்கூறும் தோழி தலைவிக்கு ஆற்றியிருக்கச் சொல்லும் கூற்றில் உப்பு விளைவித்தல் பற்றிய செய்தி கூறப்படுகிறது.

**“வறப்பின் மாநீர் முண்டகம் தாய்ச்சேறு புலர்ந்து
இருங்கழிச் செறுவின் வெள்உப்பு விளையும்
அழியா மரபின் நம்மூதார்” (நற்.311:3-5)**

என்னும் பாடலடிகள் மழை பெய்யாமல் வறண்டு போகும் காலத்தில் வேளாண்மை இல்லை என்று வருந்துதல் இல்லாத மக்களாகத் திகழும் மூதூரைச் சார்ந்தவர்கள் கருமையான சேறு படிந்த இடங்களில் எல்லாம் வெண்மையான உப்பு விளையும். இத்தகைய பெருமையினை உடையது மூதார் என்று கூறுவதாக அமைகிறது. உப்புவிளைத்த வான்மழை வேண்டாத உழவு, “வானம் வேண்டா உழவின் எம்” (நற்.254:11) எனக் கூறப்படுகிறது. உழவு செய்யாமல் விளைவிக்கக் கூடிய உப்பினைப் பரதவர்கள் உப்புவணிகர் வந்து பெற்றுச் செல்வதற்காகக் குவித்து வைப்பர் என்பதை,

**“உவர்விளை உப்பின் உழாஅ உழவர்
ஒழுகை உமணர் வருபதம் நோக்கி
கானல் இட்ட காவற் குப்பை” (நற்.331:1-3)**

என்னும் பாடலடிகளால் உணரலாம். உழாத விளைச்சல் என்று இதிலும் உப்புவிளைத்தல் கூறப்படுகிறது. குப்பைப்போல் உப்பைக்குவித்து வைத்திருப்பதை, “உவர்விளை உப்பின் குன்றுபோல் குப்பை” (நற்.138:1) எனும் அடி கூறுகிறது. கடுமையான வெயில் உப்புவிளைவதற்கு ஏதுவாக அமைவது, “கடுவெயில் கொதித்த கல்விளை உப்பு” (நற்.354:8) என்று கூறப்படுகிறது. உமணர்கள் கல் உப்பை வண்டிகளில் ஏற்றிச் சென்று விற்பனை செய்வர்,

**“..... உமணர்
வெண்கல் உப்பின் கொள்ளைச் சாற்றி
கணநிரை கிளார்க்கும் நெடுநெறிச் சகடம்” (நற்.4:7-9)**

என்னும் பாடலடிகளில் உமணர்கள் வண்டியில் ஏற்றிச் செல்லும் போது மணல் பகுதியில் ஏற்படும் ஒலியினால் பறவைகள் அச்சம்கொண்டு பறந்து செல்கின்ற வழியாக இருக்கிறது எனக் கூறப்படுகிறது. இது தோழியின் கூற்றாக

வெளிப்படுகிறது. களவொழுக்கத்தினை மேற்கொள்ளும் தலைவன் ஊரின் தன்மையை உரைப்பதாக இப்பாடல் அமைகிறது. உழாமலே விளைவிக்கும் உப்பு, “உழாஅது செய்த,வெண்கல் உப்பு” (அகம்.140:2-3) எனப்படுகிறது. இவ்வுப்பை நெல்லுக்கு நேர் விலையில் விற்பனர், “நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பு” (அகம்.140:7) எனக்கூறி விற்பனர் எனக் காணமுடிகிறது. உப்பைக் கொடுத்து வெண்ணெல் பெற்று வந்தமையை, “உப்பைமாறி வெண்ணெல் தரீஇ” (குறுந்.269:5) எனக் கூறப்படுகிறது. உப்பைக் கொடுத்து வாங்கிய நெல்லில் செய்த சோற்றினை, “உப்புநொடை நெல்லின் முரல் வெண்சோறு” (அகம்.60:4) எனக் கூறப்படுகிறது. பரதவர்கள் விளைவித்த உப்பின் மீது உழவர்கள் நெல்லைத் தூற்றிய தூசிகள் வந்துவிழுவது கண்டு உழவர்களை, “கழனி உழவரொடு மாறுஎதிர்ந்து மயங்கி” (அகம்.366:8) எதிர்த்து சண்டையிடச் சென்றனர். பின்பு முத்தவர்கள் இருவரிடையே சமாதானம் செய்வித்து, “நரைமு தாளர் கைபிணி விடுத்து” (அகம்.366:10) கள் அருந்தினர் எனக் கூறப்படுகிறது. “..... கொற்கை முன்துறை,இலங்கு முத்து உறைக்கும்” (ஐங்.185:1-2) எனக் கொற்கை துறை முகத்தில் எடுக்கப்படும் முத்து தலைவியின் பற்களுக்கு உவமிக்கப்படுகின்றன. கடலில் எடுக்கப்படும் முத்துக்கள், “திரைதரு முத்தம் வெண்மணல் இமைக்கும்” (ஐங்.105:2) என்றும், “இவர்திரை தந்த ஈங்கதிர் முத்தம்” (அகம்.130:9) என்றும், “விரிதிரைக்,கண்திரள் முத்தம் கொண்டு...” (அகம்.280:11-12) என்றும் கூறப்படுகின்றன. சங்குகளில் கிடைத்த முத்துக்களை விலைபேசும் பரதவர்கள், “வளைபடு முத்தம் பரதவர் பகரும்” (ஐங்.195:1) எனப்படுகிறது. கடலில் கிடைக்கும் வலம்புரிச் சங்கினை, “வலம்புரி உழுத வார்மணல்” (ஐங்.193:1) என்றும், “.... எழுதரும் தூற்ற வலம்புரி” (கலித்.135:1) என்றும் கூறப்படுகின்றன. கடற்சங்கினை வாளால் அறுத்து வளையல் செய்து கொள்ளும் வழக்கத்தினை,

“கடற்கோடு அறுத்த அரம்போழ் அவ்வளை

ஒண்தொடி மடவரல் கண்டிகும் கொண்க” (ஐங்.194:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன. நீரில் மூழ்கி சுறாமீனை ஒதுக்கி விட்டு வலம்புரி சங்கினை எடுத்து வருவார்கள், “....எறிசுறா நீக்கி,வலம்புரி மூழ்கிய வான்திமிற் பரதவர்” (அகம்.350:10-11) என்று கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு பரதவர்களின் செயல்பாடுகள் அவர்களுடைய கடலில் ஆற்றும் பணிகள், உப்பு எடுத்தல், அதனை விற்பல், உப்பினைக் கடற்கரையில் குவித்து வைத்தல், முத்துக் குளித்தல், சங்கு எடுத்தல், சங்குறுத்தல் போன்ற காட்சிகளையும் அகப்பாடல்கள்

சுட்டி நிற்கின்றன. நெய்தல் திணையின் காட்சியினைப் பற்றிய பாடல்களில் தலைவனது ஊரின் பெருமையும், வளமும், அவன் சார்ந்த கடற்கரையும் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன.

5.4 நெய்தல் நிலத் தாவரங்கள்

திணை சார்ந்த வாழ்வியலைப் பகுத்துரைக்கும் இலக்கணங்கள் அவ்வைந் நிலத்தில் விளையும் தாவரங்களின் பெயர்களையோ, மலர்களின் பெயர்களையோ அத்திணைக்கு அடையாளமாகக் குறிப்பிடுவதுண்டு. கடற்சார்ந்த பகுதிகளில் நெய்தல் மலர்கள் மிகுதியாக இருத்தலின் நெய்தல் திணை எனக் கொள்ளப்பட்டது. நெய்தல் நிலம் சார்ந்த பல்வேறு மரங்கள் காணப்படுகின்றன. செடி, கொடி, மரங்கள் என்ற அடிப்படையில் பல்வேறு அகப்பாடல்களில் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன.

5.4.1 புன்னை மரம்

நெய்தல் திணையில் காணப்படுகின்ற மரங்களில் புன்னை மரம் காவல் மரங்களில் ஒன்றாக இருந்துள்ளது. “வெள்ளி வீதியாரின் அகநானூற்றுப் பாடல் (45) அலர் பற்றிச் சொல்லும் சூழலில் புன்னைக் குறைத்த ஞான்றை (45:12) எனக்காவல் மரமான புன்னை வெட்டப்பட்டதைச் சுட்டுகின்றது.” புன்னை மரம் தலைவிக்குத் தமக்கை என்கூறும் சிறப்பிற்குரியதுமாகும். சிறுவயதில் விளையாடும் போது புன்னை விதைகள் மணலுள் புதைந்து முளைக்கத் தொடங்கின அதனைப் பார்த்து அவளுடைய தாய், “நும்மினும் சிறந்தது நுவ்வை ஆகும்என்று,..... புன்னையது நலனே” (நற்.172:4-5) என்று கூறுவதாக அமைகிறது. எனவே அம்மரத்திற்கு அருகில் காதலில் ஈடுபட நானுகின்றாள் தலைவி, “அம்ம நானுதும் நும்மொடு நகையே” (நற்.172:6) என்று கூறுவதாக அமைகிறது. மரத்தினைத் தம் தங்கையாகக் கருதியதால் அதனருகில் நின்றுகாதல் செய்வது நாணத்திற்குரியதாகும் எனக் கூறுகிறாள். புன்னை மரத்தினைக் குறித்த செய்திகள் மிகுதியும் நெய்தல் பாடல்களில் காணக்கிடைக்கின்றன. புன்னை மரத்து நிழலில் இறால்மீன் உலர்த்துவதை, “புன்னை அம்கெழுநிழல் முன்உய்த்துப் பரப்பும்” (நற்.101:4) எனக் கூறப்படுகிறது. காற்றுவீசும் போது புன்னை மரத்தின் பூக்களிலிருந்து மகரந்தத்தூள் உதிர்வது, “புதுமணற் கானல் புன்னை நுண்தாது” (நற்.74:7) எனப்படுகிறது. கடலின் புலவு நாற்றமுடைய நீர் புன்னை மரத்தின் மீதுதெரித்தலால் மலர்கள் மலரும் இயல்பினை உடைய புன்னைமரம், “புன்னை அரும்பிய புலவுநீர்ச் சேர்ப்பன்” (நற்.94:6) எனக் கூறப்படுகிறது. இத்தகைய

மரங்கள் உள்ள கடற்கரையைச் சார்ந்தவன் என்ற பொருளில் கூறப்படுகிறது. இரும்பின் நிறமுடைய புன்னை, “இரும்பின் அன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை” (நற்.249:1) எனப்படுகிறது. பொன்னைப் போன்ற மலர்கள் கொண்ட புன்னையை, “பொன்இணர் மரீஇய புள்இமிழ் பொங்கர்ப்,புன்னை” (குறுந்.320:6-7) எனக் கூறப்படுகிறது. அலைநீர் பட்டால் அரும்புமலர் புன்னை மரம், “உடைதிரைத் திவலை அரும்பும் தீம்நீர்” (குறுந்.5:3) என்று திவலையால் நனையும் புன்னைமரம், “நனைந்த புன்னை மாச்சினை” (குறுந்.175:3) எனப்படுகிறது. கடற்கரையில் கொத்தாய்ப் பூத்திருக்கும் புன்னை, “இணர்வீழ் புன்னை எக்கர் நீழல்” (குறுந்.299:3) எனக் கூறப்படுகிறது. இதுபோல் மலர்கள் வீழ்ந்து கிடக்கும் கடற்கரையினை, “புன்னை, அணிமலர் துறைதொறும் வரிக்கும்” (ஐங்.117:2-3) எனவும் கூறப்படுகிறது. புன்னை மரங்கள் மிகுதியாகவுள்ள கடற்கரைத் தலைவன், “புன்னை, அரும்புமலி கானல்” (ஐங்.132:1-2) எனப்படுகிறது. புன்னை மரத்தின் கரியநிறம், “கருங்கோட்டு நறும்புன்னை” (கலித்.123:1) எனக் கூறப்படுகிறது. பொன்னினைப் போன்ற நுண்தாது கொண்ட புன்னை, “பொன்றேர் நுண்தாது புன்னை தூஉம்” (நற்.78:3) மலர்களைத் தூவுகிறது. வெண்மணலில் புன்னை மலர் உதிர்ந்து கிடக்கும், “புன்னை ததைந்த வெண்மணல்” (நற்.96:2) கரிய நிறம் கொண்ட புன்னை, “நீல்நிறப் புன்னை” (நற்.163:8) என்றும், “கருங்கோட்டுப் புன்னை” (நற்.167:1) எனவும் கூறப்படுகிறது. கடற்கரைச் சோலையிலுள்ள புன்னை, “பொதும்பில் புன்னை” (அகம்.190:7) எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. பொன்னை நிகர்த்த புன்னைமலரின் தாதுக்கள் மணம்வீசும், “பொன்றேர் தாதின் புன்னையொடு கமழும்” (நற்.235:3) என்றும், “தேம்கமழ் புன்னையும்” (கலித்.127:1) எனப்படுகிறது. வயிரம் பாய்ந்த அடியையுடைய புன்னை, “பராஅரைப் புன்னை” (நற்.278:1) எனப்படுகிறது. விண் மீன்களைப் போன்ற இலைகளை உடைய புன்னை, “முடவுமுதில் புன்னை” (அகம்.10:3) எனப்படுகிறது. கரிய நிறைப் புன்னை மரத்தின் மலர்த்தாதினை வண்டுகள் உண்ணும், “கருங்கோட்டுப் புன்னை மலர்த்தாது அருந்தி” (நற்.311:9) என்றும், “புன்னை உதிர்த்த,மலிதாது ஊதும் தேனொடு ஒன்றி” (நற்.323:7-8) எனவும் கூறப்படுகின்றன. புன்னை மரத்து மலர்களின் தாதினை நாரை உதிர்க்கும், “புன்னை நறுந்தாது உதிர,கோடுபுனை குருகின் தோடுதலைப் பெயரும்” (நற்.375:1-2) எனக் கூறப்படுகிறது. நிலத்தைத் தீண்டும் கிளைக் கொண்ட புன்னை,

“நின்ற புன்னை நிலம்தோய் படுசினை” (குறுந்.236:4) எனப்படுகிறது. விரிந்தப் பூங்கொத்துக்கள் உடையதாக, “விரிஇணர்ப், புன்னை அம்கானல்” (அகம்.100:12–13) புன்னை மரம் இருந்தது. புன்னை மலர்கள் உதிர்ந்து கிடக்கும், “புன்னை வரிக்கும்,கானல்அம் பெருந்துறைக் கவினி” (அகம்.70:9–10) எனக் கூறப்படுகிறது. வளைந்த அடியைக் கொண்ட பொன்னிறப் பூக்களைக் கொண்ட புன்னை,

**“படப்பை நின்ற முடத்தாட் புன்னைப்
பொன்றேர் நுண்தாது” (அகம்.180:13–14)**

என்னும் அடிகளால் கூறப்படுகின்றன. மகரந்தத்தை உடையதாக, “புன்னை நுண்தாது உறைத்தரு நெய்தல்” (ஐங்.189:1) எனக் கூறப்படுகிறது. வண்டுகள் மலர்களில் தாதுக்களை உண்ணும், “புன்னை,வண்டுஇமிர் இணர நுண்தாது வரிப்ப” (அகம்.250:2–3) என்றூரைக்கப்படுகிறது. பொன் போன்ற நன்மலர், “நன்மலர் நறுவீ தாஅம், புன்னை” (அகம்.360:18–19) என்று கூறப்படுகிறது. அதுபோல் பொன் போன்ற பூக்களை உதிர்க்கும், “புன்னை,பொன்றிறம் விரியும் பூக்கெழு” (ஐங்.110:1–2) எனவும் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு புன்னை மரம் கடற்கரையிலும் சோலைகளிலும் காணப்படுகிறது. அதன் பூக்கள் பொன்னிறமாகச் சுட்டப்படுகின்றன. அதன் கிளைகள் தரையைத் தொட்டுக் கொண்டிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. அதன் நுண் தாதுக்களில் தேன் உண்ணும் வண்டுகள் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய மரங்கள் இருக்கின்ற கடற்கரைத் தலைவனை விளிப்பதற்காகக் கூறப்படுகிறது. அகப்பாடலில் காட்சிப்படுத்தப்படும் புன்னை மரமானது தலைவனின் பெருமையைப் பறைசாற்றும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

5.4.2 ஞாழல் மரம்

நெய்தல் நில மரங்களில் ஞாழல் மரங்கள் பூக்களை உதிர்த்துக் கொண்டிருக்கும் எனப் பாடல்களில் கூறப்படுகிறது. “ஞாழல் மரத்தின் பூக்கள் மிகச் சிறியதாக வெண்சிறு கடுகைப் போன்றிருக்கின்றன. அந்த நறிய மலர்களோடு புன்னையின் மலர்கள் சேர்ந்து பரந்து கிடப்பதும் வெறியர் களத்தை நினைவுக்குக் கொண்டு வரும்.”¹⁰ என்ற குறிப்பிலிருந்து ஞாழல் மரத்தின் இயல்பினை அறியலாம். பிற மரங்களின் பூக்களோடு இம்மரத்தின் பூக்களும் கடற்கரை மணலில் சிதறிக்கிடக்கும் எனவும் அம்மரத்தின் வடிவமைப்பும் பாடல்களில் கூறப்பட்டு அத்தகைய மரங்கள் இருக்கும் கடற்கரையைச் சார்ந்த தலைவன் விளிக்கப்படுகின்றான். “ஞாழல் பூக்கும் தண்ணம் துறைவன்” (ஐங்.103:2) என்னும் பாடலடியில் கடற்கரையில் ஞாழல் மரங்கள் பூத்துகுலுங்கும் எனக்

கூறப்படுகிறது. கடற்கரையில் நிறைந்திருக்கும் ஞாழல் மரத்தின் கிளைகள் தாழ்ந்து தொங்கும், “எக்கர் ஞாழல் இறங்கு இணர்ப்படுசினை” (ஐங்.142:1) என்றும் மணற்பரப்பில் நிறைந்துள்ள ஞாழல் மரங்களில், “எக்கர் ஞாழல் புள்இமிழ் அகன்துறை” (ஐங்.143:1) பறவைகள் ஆரவாரிக்கின்றன எனவும், பூங்கொத்துக்களை உடைய ஞாழல் மரங்கள் மணற்பரப்பில் நிறைந்துள்ள, “எக்கர் ஞாழல் இணர்ப்படு பொதும்பர்த்” (ஐங்.144:1) எனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. சிறிய இலைகளை உடைய, “எக்கர் ஞாழற் சிறியிலைப் பெருஞ்சினை” (ஐங்.145:1) பெரும்கிளைகள் கொண்ட ஞாழல் மரங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஞாழல் மரத்தின் அரும்புகள், “எக்கர் ஞாழல் அரும்புமுதிர் அவிழ்இணர்” (ஐங்.146:1) மலர்ந்து மணம் கமழ்கின்றன எனக் கூறப்படுகிறது. ஞாழல் பூக்களை மகளிர் அணிவர், “எக்கர் ஞாழல் மலர்இல் மகளிர்” (ஐங்.147:1) எனக் கூறப்படுகிறது. பறித்து அணிவதற்கு மலர்கள் இன்மை பாடலடியில் கூறப்படுகிறது. கடற் பரப்பிலுள்ள ஞாழல் மரங்கள் பூத்து, “எக்கர் ஞாழல் இகந்துபடு பெருஞ்சினை” (ஐங்.148:1) மலர்ந்து மணம் பரப்புகின்றமை கூறப்படுகிறது. ஞாழல் மரத்தின் பூவின்தன்மைத் தலைவியின் தேமல் படர்ந்த நெஞ்சிற்கு ஒப்புமையாகக் கூறப்படுகிறது.

“எக்கர் ஞாழல் பூவின் அன்ன

சுணங்கு வளர் இளமுலை மடந்தைக்கு” (ஐங்.149:1-2)

என்ற பாடலடிகள் இதனைக் கூறுகின்றன. கடலலைகள் தழுவும் ஞாழல் மரத்தின் கிளைகள், “எக்கர் ஞாழல் நறுமலர்ப் பெருஞ்சினை” (ஐங்.150:1) என்று கூறப்படுகின்றன. பொன் போன்ற ஞாழல் மரப்பூ, “பொன்வீ ஞாழலொடு” (அகம்.70:9) எனக் கூறப்படுகிறது. குளிர்ச்சியான கடற்கரையில் வீற்றிருக்கும் ஞாழல் மரத்தினை, “தண்ணிய கமழும் ஞாழல்” (குறுந்.310:6) எனக் கூறுவதைக் காணலாம். ஞாழல் என்னும் புலிநகக் கொன்றை மரத்தின் மலர்கள் சிறியனவாகக் காணப்படுவதை, “சிறுவீ ஞாழல்வேர் அளைப்பள்ளி” (குறுந்.328:1) எனக் கூறப்படுகிறது. அதன் வேரில் நண்டினது வளைக் காணப்படுகிறது. ஞாழல் மரத்தின் பூக்கள் தினைப் போன்ற திரண்டு காணப்படுகின்றன, “நனைமுதிர் ஞாழல் தினைமருள் திரள்வீ” (குறுந்.397:1) எனப்படுகிறது. சிறிய பூக்களை உடைய ஞாழல் மரம் நிறைந்ததுறை, “சிறுவீ ஞாழல் துறையுமார்...” (நற்.31:5) எனக் கூறப்படுகிறது. மகளிர் கொய்வதற்கு ஏற்ப ஞாழல் மரக்கிளைகள் தாழ்ந்திருக்கும், “கொய்குழை அரும்பிய குமரி ஞாழல்” (நற்.54:9) எனப்படுகிறது. புதிய ஞாழல்

மலர்கள் உதிர்ந்து மணம் பரப்பியமை, “புதுவீ ஞாழலொடு” (நற்.167:8) எனப்படுகிறது. தேன் கொண்ட சிறிய ஞாழல் பூக்கள், “சிறுவீ ஞாழல் தேன்தோய் ஒளிணர்” (நற்.191:2) எனக் கூறப்படுகிறது. கொத்தாகப் பூத்திருக்கும் ஞாழல்மரத்தின் பூக்கள், “தெரிஇணர் ஞாழல்...” (கலித்.127:1) எனப்படுகிறது. கானலில் மணம் வீசுகின்ற, “கானல் கமழ்ஞாழல்” (கலித்.131:19) ஞாழல் பூ குறிப்பிடப்படுகிறது. உயர்ந்தக் கிளைகளைக் கொண்ட ஞாழல் மரத்தில் ஊஞ்சலாடியதைத் தோழி கூறுகிறாள்,

“ஞாழல் ஓங்கு சினைத்தொடுத்த கொடுங்கழித்

தாழை வீழ்கயிற்று ஊசல் தூங்கி” (அகம்.20:5-6)

என்ற பாடலடிகள் இதனைக் கூறுகின்றன. நீராடிய பெண்கள் சூடுவதற்காக ஞாழல் பூக்களைப் பறிக்கின்றனர். “கடல்ஆடு மகளிர் கொய்த ஞாழலும்” (அகம்.216:8) என்று கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு ஞாழல் என்னும் புலிநகக் கொன்றை மலர்கள் கடற் கரையெங்கும் காணப்படுவதும் அதன் மலர்களின் மணம் கமழ்வதும் பிறபூக்களோடு சேர்ந்துமணம் பரப்புவதும், அதன்கிளைகள் தாழ்ந்திருப்பதும் உயர்ந்த அதன்கிளைகளில் பெண்கள் ஊஞ்சலாடுவதுமெனக் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது. துறைவனான தலைவனின் சிறப்புமிக்க வாழிடமாக ஞாழல் மரங்கள் நிறைந்த கடற்கரைப் பகுதி சுட்டப்படுகிறது.

5.4.3 தாழை மரம்

கடற்கரைப் பகுதிகளில் மீன்கள், மீன் உணக்கல்களால் ஏற்படும் புலால் நாற்றத்தைப் போக்கும் இயல்பினதாக தாழை மரங்களில் பூத்திருக்கும் தாழைப் பூக்கள் அமைகின்றன. கடற்கரையின் தாழை மரங்கள் புலவர் மனதைக் கொள்ளைக் கொள்ளும் வகையின, “கடற்கரையில் பலவித மரங்கள் உள்ளன. அவற்றில் புலவர் உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்வன தாழை மரங்களே. அழகில்லாமல் இருக்கும் அம்மரங்கள் கூடப் புலவர்களுக்குத் தனிவிருந்தாய் அமைகின்றன.”¹¹ என்ற கூற்று இதனை வெளிப்படுத்துகிறது. தாழையின் மடல்கள், பூவின்நிறம், அதன் அமைப்பு ஆகியனவற்றைப் பற்றிய பாடல்கள் அகப்பாடல்களில் சுட்டப்படுகின்றன. தாழை மரம் கண்டல் மரம் எனவும் கூறப்படுகிறது. சுறாமீனின் முன்னுள்ள கொம்புகளைப் போன்று மடல்களைக் கொண்டு விளங்கக்கூடிய தாழை, “சுறவுக் கோட்டன்ன முள்இலைத் தாழை” (நற்.19:2) எனச் சுட்டப்படுகிறது. புன்னை மரங்கள் உள்ளப் பக்கத்தில் மணம் கமழும் தாழை மரத்தின் பூக்கள் உள்ளன, “முன்றில் தாழையொடு கமழும்”

(நற்.49:9) திரைத்து முதிர்ந்த அடிமரத்தைக் கொண்ட தாழை, “திரைமுதிர் அரைய தடந்தாட் தாழை” (நற்.131:4) எனக் கூறப்படுகிறது. தாழை மரம் வேலியைப்போல் இருப்பது, “கண்டல் வேலி நும்துறை கிழவோற்கே” (நற்.54:11) எனப்படுகிறது. அதுபோல், “கண்டல் வேலிய ஊர்” (நற்.74:10) என்றும், “கண்டல் வேலிக் கலிநல் ஊரே” (நற்.372:13) என்றும், “கண்டல் வேலிக் காமச் சிறுகுடி” (நற்.191:5) என்றும், “கண்டல் வேலிக் கழிகுழ் படப்பை” (நற்.207:1) என்றும் ஊருக்கு வேலியாகத் தாழை மரங்கள் இருப்பது கூறப்படுகின்றன. நாரைகள் தங்கும் தாழை, “கைதைஅம் படுசினைப் புலம்பொடு வதியும்” (நற்.178:5) இப்பாடலடியில் தாழை கைதை என்றபெயரால் அழைக்கப்படுகிறது. வாள் அரம் போன்று முட்களைக் கொண்ட தாழை மடல், “அரவுவாள் வாயமுள் இலைத் தாழை” (நற்.235:2) எனப்படுகிறது. யானை அணி செய்தது போல் உடைகள் பலவற்றை அணிந்து அவை அவிழ்ந்து கொண்டிருப்பது போன்று தாழை மடல்கள் காணப்பட்டன. “ததர்பிணி அவிழ்ந்த தாழை வான்பு” (நற்.299:2) எனக் கூறப்படுகிறது. தலைவி தாழம்பூ பறித்து அழகு செய்து கொள்வாள், “கைதை தூக்கியும் நெய்தல் குற்றும்” (நற்.349:3) எனப்படுகிறது. வெண்ணிறப் பூக்களைப் கொண்ட தாழை, “வெள்வீத் தாழை” (குறுந்.163:4) எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. அடர்த்தியான இலைகளும் அடிமரத்தினையும் கொண்ட தாழை, “தடவுநிலைத் தாழை” (குறுந்.219:6) எனப்படுகிறது. தாழையின் வெண்மையான பூ நாரையைப் போன்று காட்சிதரும். “தாழை வெண்பூக், குருகுள மலரும்” (குறுந்.226:5-6) எனப்படுகிறது. விழுதுகள் உடைய தாழை, “வீழ்தாழ் தாழை” (குறுந்.228:1) தாழைகளின் வரிசை வேல்களை ஊன்றி வேலியிட்டது போன்று காட்சி தரும், “கொழுமடற் தாழை, மாலை வேல்நாட்டு வேலிஆகும்” (குறுந்.245:3-4) என்று கூறப்படுகிறது. தாழை நிறைந்த கடற்கரை. “கைதைஅம் தண்புனற்” (குறுந்.304:7) என்றும் தாழை நிறைந்த ஊர், “தாழை தைஇய தயங்குதிரை” (குறுந்.345:5) என்றும் கூறப்படுகிறது. தாழையின் விழுதுகள் ஊசலைப் போன்று, “தாழைவீழ் கயிற்று ஊசல் தூங்கி” (அகம்.20:6) இருக்கின்றன. தாழைகள் தளருமாறு அசைந்து, “தாழை தளரத் தூக்கி” (அகம்.40:6) கொண்டிருக்கின்றன. மடல்கள் அவிழ்ந்து மணம்வீசும், “தளைஅவிழ் தாழைக் கானல்” (அகம்.90:3) தாழை மரங்கள் குறிக்கப்படுகின்றன. தாழையை வேலியாகக் கொண்ட தலைவியின் ஊர், “கைதைஅம் படப்பை

எம்அழுங்கல் ஊரே” (அகம்.100:18) எனக் கூறப்படுகிறது. விரிந்திருக்கும் தாழையின் மடல்கள் பேய்த்தலையைப் போன்று இருப்பதை, “பேய்யத் தலைய பிணர்அரைத் தாழை” (அகம்.130:5) என்னும் பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. தாழையின் தாழ்ந்திருக்கும் கிளை, “கைதைஅம் படுசினை” (அகம்.170:9) எனப்படுகிறது. முள்ளுடைய நெடுமையான தாளை உடைய தாழை, “முள்ளுடை நெடுந்தோட்டுத்,தாழை மணந்து” (அகம்.180:11–12) எனமணம் வீசியது. தாழை மரக் காய்கள் விழுந்து கிடந்தமையை, “கானற் கண்டல் கழன்றுஉகு பைங்காய்” (நற்.345:1) என்னும் பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. தேர் ஓடுவதற்குத் தடையாகத் தாழையின் தாழ்ந்தக் கிளைகள் இருப்பதை, “கைதைஅம் படுசினைக் கடுந்தேர் விலங்க” (அகம்.210:12) எனப்படுகிறது. தேரானது தாழையின் மேல்ஏறி இறங்கிச் செல்வதை, “எக்கர்த் தாழை மடல்வயி னானும்” (அகம்.330:13) எனப்படுகிறது. தாழையின் மேல் வலையினைப் பரதவர்கள் உலர்த்தினர் என்பதை,

“..... நெடுவலை
தண்கடல் அசைவளி எறிதொறும் வினைவிட்டு
முன்றில் தாழைத் தூங்கும்” (அகம்.340:21–23)

என்ற பாடலடிகளில் கூறப்படுகிறது. தலைவி தாழை மலர்களைச் சேர்த்து பின்னி அழகுற நின்றமை, “தாதுதுகள் உதிர்த்த தாழைஅம் கூந்தல்” (அகம்.353:19) என்று கூறப்படுகிறது. தாழையின் வேரில் நண்டுகளின் வளைக் காணப்படுகிறது. “தாழை வேர்அளை வீழ்துணைக்கு,இடுஉம்,அலவற்காட்டி....” (அகம்.380:6–7) என்ற அடிகள் இதனைக் கூறுகின்றன. இதழ்விரிந்த தாழம்பூ, “புரிஅவிழ் பூவின கைதையும்” (கலித்.127:2) எனப்படுகிறது. தாழைமரத்தின் வேர்களில் நண்டுகள் வளைக் கொண்டுள்ளன. “....ஞெண்டு,கண்டல் வேர்அளைச் செலீஇயர்” (குறுந்.117:2–3) கழிக்கும் கடலுக்கும் இடைப்பட்ட நிலத்தில் நெகிழ்ந்த வேரினைக் கொண்ட தாழை, “...கண்டல்,கழிபெயர் மருங்கின் ஒல்கி” (குறுந்.340:4–5) எனப்படுகிறது. வாடைக் காற்றினால் சாய்ந்தத் தாழை, “வாடை தூக்க வணங்கிய தாழை” (கலித்.128:2) எனக் கூறப்படுகிறது. தாழையின் விழுதினால் ஆன ஊஞ்சல்,

“தாழாது உறைக்கும் தடமலர்த் தண்தாழை
வீழ்ஊசல் தூங்கப் பெறின்” (கலித்.131:10–11)

என்று கூறப்படுகிறது. வெண்குருகினை ஒத்திருப்பது போல் தாழையின் மலர்கள் மலர்ந்துள்ளமை,

“..... முடத்தாழைப்

பூ மலர்ந்தவை போலபுள் அல்கும்...” (கலித்.133:4-5)

என்று கூறப்படுகிறது. தாழை மரங்களும் அதன் மடல்களும், மலர்களும் தலைவி, தோழி ஆகியோரது கூற்றுக்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. குருகினைப் போன்று மலர்கள் வெண்மையாக மலர்ந்திருப்பதும், தாழை மலர்களைத் தலைவி தலையில் பின்னி அழகு சேர்ப்பதும் தலைவனின் தேர்வரும் பாதையில் தாழை மரக்கிளைகள் சாய்ந்திருப்பதும். அதன் மேல் ஏறிச் செல்வதும் எனத் தாழை மரங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. தாழை மரங்கள் நிறைந்த ஊரின்ன என்றும் தாழை மரங்கள் நிறைந்த ஊர் எமது என்றும் தலைவி ஊரின் சிறப்பினைத் தாழை மரங்கள் கொண்டு கூறுவதும் பாடல்களால் அறியப்படுகிறது. இவ்வாறு நெய்தல் நிலத்தின் தாவரமான தாழை அகப்பாடல் காட்சியாக விரிகின்றமையைக் காணமுடிகிறது.

5.4.4 செருத்தி மரம்

கடல் சார்ந்த பகுதிகளில் வளரும் மரமான செருந்தி மலர்களைக் குறிப்பிட்ட பருவத்தில் பூக்கும் வகையிலானது. அதன் மலர்கள் மணம்வீசி புலவு நாற்றத்தை மறக்கடிக்கச் செய்யும் எனப்பாடல்களில் கூறப்படுகிறது. பசுமையான இலைகளைக் கொண்ட செருந்தி மரங்கள் நிறைந்த உப்பங்கழி, “பாசிலைச், செருந்தி தாய இருங்கழி” (ஐங்.112:1-2) எனக் கூறப்படுகிறது. கடற்கரை மணலில் குவிந்துள்ள செருந்திமலர்கள் நறுமணத்தை வீசுகின்றன. “எக்கர் ஞாழல் செருந்தியொடு கமழ” (ஐங்.141:1) எனப்படுகிறது. செருந்தி மலர்களைக் கொண்டு அழகுறத் தொடுத்த மாலையினை அணிந்திருந்த தலைவன்,

“..... செருந்தியொடு விரைஇக்

கைபுனை நறுந்தார் கமழும் மார்பன்” (ஐங்.182:1-2)

எனக் கூறப்படுகின்றான். செருந்தியின் மொட்டுக்கள் தேன்மணம் கமழ காலையில் மலரும், “நனைத்த செருந்திப் போதுவாய் அவிழ” (அகம்.150:9) எனக் கூறப்படுகிறது. மலர்ந்த மலர்களை உடைய செருந்தி மரம் மணற்பரப்பில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றமை, “விரிந்த செருந்தி வெண்மணல் முடுக்கர்” (அகம்.240:13) எனக் கூறப்படுகிறது. பொன் போன்ற மலர்களைத் தலைவி தலையில் சூடியுள்ளாள்,

“பொன்அடர்ந் தன்ன ஒள்இணர்ச் செருந்திப்

பல்மலர் வேய்ந்த நலம்பெறு கோதையள்” (அகம்.280:1-2)

என்ற பாடலடிகள் இதனைக் கூறுகின்றன. செருந்தி மரமானது பிற மரங்களைப் போலவே மலர்களை உதிர்த்து மணம் வீசக் கூடியதாகும். இம்மலர்களைச்

சூடிக்கொள்ளும் வழக்கமும் காணப்படுகிறது. இம்மரங்கள் நிறைந்துள்ள கடற்கரைத் தலைவன் அதன் மாலையைச் சூடியுள்ளான் எனவும் கூறப்படுகிறது.

5.4.5 தில்லை மரம்

நெய்தல் நிலத்தில் ஒங்கி உயர்ந்து வளரும் தில்லை மரங்கள் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. தில்லை மரங்கள் நிறைந்துள்ளமையால் சிதம்பரம், “சிறைவான் புனல் தில்லை சிறிறம்பலம்.”¹² எனப் மாணிக்கவாசகரால் போற்றப்படுகின்றது. மிகுதியாகக் காணப்படும் தில்லை மரங்கள் ஊருக்கே வேலியாக அமைந்திருப்பதை, “தில்லை வேலி இவ்ஊர்” (ஐங்.131:2) என்னும் பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. கடற்கரையிலுள்ள உட்பங்கழிகளில் கிடைக்கின்ற மீன்களைத்தின்ற நீர்நாயின் இளங்குட்டிகள் தில்லை மரப்பொந்துகளில் ஓய்வெடுக்கும் என்பதை,

“ இருங்கழிக்
குருளை நீர்நாய் கொழுமீன் மாந்தி

தில்லைஅம் பொதும்பில் பள்ளி கொள்ளும்” (நற்.195:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. கடற்கரையில் தில்லையோடு கழிமுள்ளி நிறைந்திருப்பது, “மாமலர் முண்டகம் தில்லையோடு ஒருங்குஉடன்” (கலித்.133:1) எனக் கூறப்படுகிறது. கடற்கரையில் வளர்கின்ற மரமாகவும் மிகுதியாக இருத்தலின் ஊரின் வேலியாகவும் அமைந்திருக்கும் சிறப்பினை உடையதான தில்லை மரங்கள் அகப்படல்களில் தோழியின் கூற்றுக்களில் தான் இம்மரங்கள் கூறப்படுகின்றன.

5.4.6 பனை மரம்

நெய்தல் நில மரங்களில் ஒன்றான பனை மரம் பெண்ணை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. தமிழர் வாழ்வோடு இணைந்ததாகப் பனை மரம் இருத்தலின் இம்மரத்தைப் பற்றிய பழமொழிகள் மிகுதியாகக் காணப்படுவதாக, “பனைமரம் மிகுதியும் பயன்பாடு விளைத்தலால், பனைப் பற்றிய பழமொழிகள் மிகுதியாக எழுந்துள்ளன.”¹³ என்று குறிப்பிடுகிறார் ந.வீ.செயராமன். சங்கப் பாடல்களிலும் இம்மரத்தின் உயரம், பண்புகள், அதன் பயன்கள் ஆகியன கூறப்படுகின்றன. வீட்டின் முன்இருக்கும் பனையோலை வேலிகள், “முள்மிடை வேலி, பெண்ணை” (நற்.38:8-9) எனக் கூறப்படுகிறது. பனை மடல்களில் பறவைகள் கூடுகட்டி வாழ்கின்றமை, “தூங்குஇருள் துவன்றும்,பெண்ணை...” (நற்.123:3-4) எனப்படுகிறது. தொங்கும் ஓலையும் நீண்ட மடலையும் கொண்டு விளங்கும் பனை, “தூங்கல் ஓலைஓங்கு மடற் பெண்ணை” (நற்.135:1) எனக் கூறப்படுகிறது. பருத்த அடியை உடையப்பனை, “பரியரைப் பெண்ணை” (நற்.218:11) எனப்படுகிறது. தெய்வம்

தங்கும் பனை, “....கடவுள் சேர்ந்த பராரை,மன்றப் பெண்ணை...” (நற்.303:3-4) எனப்படுகிறது. இனிய கள்ளினைத் தரும் பனை, “ஓங்கித் தோன்றும் தீம்கள் பெண்ணை” (நற்.323:1) எனக் கூறப்படுகிறது. கரிய பெரிய பனைமரம், “மைஇரும் பனைமிசை” (நற்.335:7) உயர்ந்தும் காற்றாலசையும் அடிப்பகுதியையும் உடையப் பனை, “ஆடுஅரைப் பெண்ணைத் தோடுமடல் ஏறி” (நற்.338:9) எனக் கூறப்படுகிறது. பனை மரங்கள் காற்றால் அசைவதால் பனை ஓலைகள் வீழும், “ஆடுஅரை ஒழித்த நீடுஇரும் பெண்ணை” (நற்.354:2) எனக் கூறப்படுகிறது. பனை மரத்தின் நுங்கினை விருப்பமுடன் உண்பர், “...தீம்கண் நுங்கின்,பணைகொள் வெம்முலை பாடுபெற்று உவக்கும்” (நற்.392:4-5) என்று கூறப்படுகிறது. பனை மரத்தின் சாறுமிக்கபழம், “காணற் பெண்ணைத் தேனுடைய அளிபழம்” (நற்.372:2) எனக் கூறப்படுகிறது. பனை மரத்தில் அன்றில் பறவைகள் வாழும், “மன்றலம் பெண்ணை மடல்சேர் வாழ்க்கை,அன்றிலும்...” (குறுந்.177:3-4) என்றும், “மன்றுஇரும் பெண்ணை மடல்சேர் அன்றில்” (கலித்.129:12), பனை மடலில் நாரைகள் தங்கும், “...நாரை,செறிமடை வயிரின் பிளிற்றி பெண்ணை” (அகம்.40:14-15) பனை மரத்தில் அன்றில்கள் கூடியிருக்கின்றன, “மனைசேர் பெண்ணை மடிவாய் அன்றில்” (அகம்.50:11) பனை மடலில் சென்றுசேர்ந்த அன்றில் பறவைகள், “...அன்றில்,எக்கர்ப் பெண்ணை அகமடல் சேர” (அகம்.260:6-7) எனக் கூறப்படுகிறது. கொக்கு தன்குஞ்சிற்கு இரையைப் பனைமரத்தில் ‘ஓய்’ என்னும் ஒலியுடன் தரும், “...ஓய்யென,அம்கண் பெண்ணை அன்புற நரலும்” (அகம்.290:6-7) எனப்படுகிறது. நாரையுடன் பனையில் அன்றில் பறவையும் தங்கியிருக்கும், “...நாரையொடு பனைமிசை,அன்றில் சேக்கும்...” (அகம்.360:16-17) என்னும் பாடலடிகள் இதனைக் கூறுகின்றன. பனை மரங்கள் ஓங்கி வளர்ந்துள்ள வெண்மையான மணற்பரப்பு, “பெண்ணை ஓங்கிய வெண்மணற் படப்பை” (அகம்.120:14) எனப்படுகிறது. இவ்வாறு நெய்தல் நிலத்திலும் வளரும் மரமாகப் பனை மரம் சுட்டப்படுகிறது. பனை மரத்தின் இயல்புகள், அதன் தன்மை ஆகியனவும் பனையோலையினால் பெறும் பயன்கள், அதனால் அமைக்கப்பட்ட வேலிகள், அதன்நுங்கு, அதன்பழம் ஆகியன பற்றியும் கூறப்படுகின்றன.

நெய்தல் நில மரங்களில் மிகுதியாகக் காணப்படும் மரமாகத் தாழை காணப்படுகிறது. தாழை மரத்தின் தன்மை, அதன் பூவின் தன்மை மிகுந்திருத்தலின் புலவு நாற்றத்தை இல்லாமல் செய்யும் விதம் ஆகியன

கூறப்படுகின்றன. ஞாழல் மரத்தின் தன்மையும் அதன் பூக்களின் பயன்களும் கூறப்படுகின்றன. தில்லை, செருந்தி மரங்கள் மிகுதியாகக் காணப்படும் பகுதியாகக் கடற்கரைக் காணப்படுகிறது. பனை மரங்களும் நீண்டு உயர்ந்து காணப்படுகின்றன. அதன்மேல் பறவைகள் கூடுகட்டுதல், பனை நூங்கின் சுவை, அதன் பழத்தின் தன்மை, அடிமரம் அசைதல், பனையோலை விழுதல், அன்றில் பறவைகளும், நாரைகளும் பனை மடலில் தங்குதல் ஆகிய காட்சிகள் உணர்த்தப்படுகின்றன.

5.5 நெய்தல் நிலத்தின் பறவைகள்

கடல் சார்ந்த நிலத்தில் வாழும் பறவைகளில் மீனை உணவாகக் கொண்ட சில பறவைகள் நீர்நிலை தோறும் காணப்படும் பறவைகளாகும். நெய்தல் நில மரங்களில் வாழும் பறவைகளும் காணப்படுகின்றன. அன்றில், குருகு போன்றவை நெய்தல்தில மரங்களில் வாழுகின்றன. நாரைகள் மீனை உண்டு மரங்களில் ஓய்வெடுக்கின்ற பறவைகளாகக் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய பறவைகளின் இயல்புகளையும், அதன் வாழ்விடங்களையும் அகப்பாடல்களில் கூற்றுக்களில் பயன்படுத்துகின்றனர். காதல் செயல்பாடுகளின் மீது இப்பறவைகளின் செயல்பாடுகளும் இணைத்துக் கூறப்படுகின்றன. தலைவனைப் பற்றிய விளிக்கவோ, தலைவியை விளிக்கவோ பாடல்களில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

5.5.1 நாரை

கடல் சார்ந்த நிலங்களில் வாழும் நாரையின் பிறிதொரு பெயர் குருகு ஆகும். இதன் தோற்றத்தை, “காற்றில் ஆடும் மூங்கிலின் உள்ளேயுள்ள உரியை உரித்து மெல்லிதாகப் பிசைந்து வைத்தது போன்ற, தொகுதியாய் அமைந்த உட்சிறகுகளையும், நீண்ட கால்களையும் உடையது நாரை.”¹⁴ என்று நாரையின் தோற்றம் குறித்துத் தமிழண்ணல் கருத்துரைக்கிறார். வெண்குருகு என்றே பாடல்களில் குறிக்கப்படுகின்றது. மீனை உண்டு மரத்தில் கூடையும் நாரைகள்,

“மீன்ஆர் குருகின் மென்பறைத் தொழுதி

குவைஇரும் புன்னைக் குடம்பைச் சேர” (அகம்.40:3-4)

என்று குறிக்கப்படுகின்றன. கடலில் கலங்கள் மோதும் ஓசையினைக் கேட்டு மரத்தில் தங்கியுள்ள வெண்குருகுகள் அச்சம் கொண்டு, “நெடுஞ்சினைப் புன்னைக் கடுஞ்சூல் வெண்குருகு” (நற்.31:10) என ஒலியெழுப்புகின்றன. இரைதேடும் நாரை, “இரைதேர் நாரை” (நற்.35:6) எனப்படுகிறது. நீர்ப்பரப்பில் இரை உண்ணும் கருங்கால் நாரை, “கிளையொடு சிறிது இருந்து, கருங்கால் வெண்குருகு” (நற்.54:3-4) எனப்படுகிறது. இறால் மீன் தின்று எழும்பிப் பறக்கும் கருங்கால் வெண்குருகு,

“இறவுஅருந்தி எழுந்த கருங்கால் வெண்குருகு” (நற்.67:3) என்று கூறப்படுகிறது. நீண்ட கால்களைக் கொண்ட நாரைகள் தம்பெடையோடு இரைதேடும், “...பெடையோடு,உடங்குஇரை தேடும் தடந்தாள் நாரை” (நற்.91:3-4) எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. நாரைக் கூட்டம் கடலின் கழிகளில் இரைத் தின்று திரளாக இருக்கின்றன, “இரைஆர் குருகின் நிரைபறைத் தொழுதி”(நற்.123:2) என்கிறது பாடலடி. கரிய கழியில் நாரை, “இருங்கழி துழைஇய ஈரம்புற நாரை” (நற்.127:1) என இரைத் தேடுகிறது. உப்பு வணிகர்கள் வண்டியின் சக்கரம் பழுதாகி விடுமானால் அதனை எறிந்து செல்வர் அதன் அச்சில், “பண்அழி பழம்பார் வெண்குருகு ஈனு” (நற்.138:4) நாரை முட்டையிடுகிறது. புன்னை மரத்தில் வந்து தங்குகின்ற நாரை ஒலியெழுப்புவது, “...பெருஞ் சினை,விருந்தின் வெண்குருகு ஆர்ப்பின்...” (நற்.167:1-2) எனக் கூறப்படுகிறது. நாரை மிதித்த நெய்தல்மலர், “வெண்குருகு மிதித்த,வறுநீர் நெய்தல் போல” (நற்.183:9-10) போலத் தலைவி உயிர்விட மாட்டாள் எனக் கூறப்படுகிறது. தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் துயரம் இணையைப் பிரிந்து ஓசையெழுப்பும் நாரைக்கு ஒப்பிடப்படுகிறது.

**“நள்ளென் யாமத்து, உயவுதோறு உருகி
அள்ளல் அன்னஎன் உள்ளமொடு உள்உடைந்து
உளெனே.....” (நற்.199:3-5)**

என்ற பாடலடிகள் இதனை உணர்த்துகின்றன. நாரையின் துயரத்தோடு தலைவியின் துயரமும் ஒப்பிட்டுக் கூறப்படுவது, கருப்பொருளோடு இயைந்த அகவாழ்க்கையைப் புலப்படுத்தப்படுகிறது. இரையைக் கொத்தி எடுக்கும் கருங்கால் குருகினை, “இரைவேட்டு எழுந்த,கருங்கால் குருகின்...” (நற்.211:3-4) என்ற பாடலடி தருகிறது. நெய்தல் நிலத்தில் துணையின்றித் தங்கும் நாரைத் தலைவியின் தனிமைக்கு ஒப்பாக, “வதிகுருகு உறங்கும் இன்நிழற்...” (குறுந்.5:2) எனக் கூறப்படுகிறது. அதுபோலத் தலைவியின் தலைவனைப் பிரிந்த துயரம் சேற்றில் நின்று இரைதேடும் நாரையின் துன்பத்திற்கு ஒப்பாகக் கூறப்படுகிறது. “இரைதேர்நாரைக்கு எவ்வம் ஆக” (குறுந்.103:3) எனப்படுகிறது. வயிறு நிறைய மீன்களைத் தின்ற நாரை, “ஆரல் அருந்த வயிற்ற,நாரை..” (குறுந்.114:4-5) எனப்படுகிறது. நாரைகள் அயிரைமீனை உண்ண விரும்பாமல் நெய்தல் மலரை உண்ண விரும்பும்,

**“....அம்சிறை நாரை
உறுகழிச் சிறுமீன் முனையின் செறுவில்**

கள்ளாறு நெய்தல் கதிரொடு நயக்கும்” (குறுந்.296:2-4)

என்று கூறப்படுகிறது. சேற்றில் இரைதேடி உண்ணும் நாரை இளைப்பாறுவதை, “கழிதேர்ந்து அசைஇய கருங்கால் வெண்குருகு” (குறுந்.303:1) எனக் கூறப்படுகிறது. நாரை மேயும் குளம் போலத் தலைவியின் கண்ணீரால் அக்குளம் நிறைந்தது, “வெண்குருகு மேயும்,பெருங்குளம் ஆயிற்று...” (குறுந்.325:5-6) எனப்படுகிறது. அழகிய மலர் நாரை நடப்பதால் சிதைகிறது. அவ்வாறு சிதைய மீன்உண்ணும், “அணிமலர் சிதைஇய மீன்அருந்தி,தடந்தாள் நாரை...” (குறுந்.349:1-2) புதிய நாரைக் கூட்டம் ஒலிஎழுப்பும், “வம்ப நாரை இனன் ஒலித்தன்ன” (அகம்.100:14) இவ்வொலி அலர் ஏற்படுவதற்கு ஒப்புமையாகக் கூறப்படுகிறது. தேரில் தலைவன் வரும்போது அவ்வொலியினால் இடர்பாடைந்து நாரை மரத்தினினின்றும் ஓடுகிறது. “வம்ப நாரை இரிய ஒருநாள்” (அகம்.190:8) எனப் பாடலடி கூறுகிறது. மீனவர் பிடித்து வந்த மீன்களை நாரைகள் உண்ண வரும், “மீன்ஆர் குருகின் கானல்அம் பெருந்துறை” (அகம்.300:4) எனப்படுகிறது. நாரைப் பல்வகை மீன்களை உண்ணும், “இனமீன் அருந்து நாரையொடு...” (அகம்.360:16) எனக் கூறப்படுகிறது. நாரையின் குஞ்சு இறந்ததெனக் காணச்சென்ற மடப்பம் பொருந்திய நாரை மிதித்த நெய்தல் மலர்கள், “மடநடை நாரை,மிதிப்ப நக்ககண் போல் நெய்தல்” (ஐங்.151:2-3) தேனினைச் சிந்துகின்ற இயல்புடையன. இம்மெல்லிய நடைகொண்ட நாரை வாழும் கடற்கரைத் தலைவன் பத்துப் பாடல்களிலும் குறிக்கப்படுகின்றான். நாரைக் கூட்டம் போலத் தலைவியின் கூந்தல் உலர்த்துவதற்கு இடமுடைய தலைவனின் ஊரினை,

“நாரை நல்இனம் கடுப்ப மகளிர்

நீர்வார் கூந்தல் உளரும் துறைவ” (ஐங்.186:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் இதனைக் குறிப்பிடுகின்றன. தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவி அதே போலத் தனித்திருக்கும் நாரையே துணையாக இருக்கும், “தன்துணைப் பிரிந்துஅயாஅம் தனிக்குருகு உசாவுமே” (கலித்.121:16) என்று கூறப்படுகிறது. நாரைகள் பறக்கும் போது எழுப்பும் ஒலி தலைவனின் தேரின் ஒலி என்று தலைவி துணுக்குறுகிறாள், “அணிச்சிறை இனக்குருகு ஒலிக்குங்கால் நின்திண்தேர்,மணிக்குரல்...” (கலித்.126:6-7) என்கிறது பாடலடி என்றிவ்வாறு அகப்பாடல்களில் நாரை குறிப்பிடப்படுகிறது. நாரையின் இயல்பு, அதன் இரைதேடுதல், அதுதங்கும் இடம், கடற்றையின் பகுதிகளில் அதன் நடை, நெய்தல் மலரை மிதித்துச் செல்லும் நிலை, தலைவியின் தனிமைக்கும் நாரையின்

தனிமைக்குமான இயைபு ஆகியனவற்றை உணர்த்துவதாகப் பாடல்கள் அமைகின்றன.

5.5.2 காக்கை

கடலோரங்களில் நீர்நிலைகளைச் சார்ந்து வாழும் பல்வேறு பறவைகளில் ஒன்றாகக் காக்கைகள் உள்ளன. இவை சிறுவெண் காக்கை, நீர்க் காக்கை என்று பலவாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. “கடற்கரையில் காக்கைக்கு ஓரளவு ஒப்பான ஒரு பறவை கடற்காக்கையைத் தவிர வேறு கிடையாது. காக்கைக்கும் கடற்காக்கைக்கும் உருவிலும் நிறத்திலும் பழக்க வழக்கங்களிலும் ஒற்றுமை உண்டு. வடிவிலும் உருவிலும் காக்கைளவு உடையது சிறுவெண் காக்கை.”¹⁵ என்ற கூற்றானது கடற்கரையில் காணப்படும் காக்கைகளைப் பற்றி எடுத்துரைக்கிறது. அகப்பாடல்களில் காக்கைகளின் இயல்புகளோடு தலைவன், தலைவி ஆகியோரது உணர்வுகள் இயைந்து கூறப்பட்டுள்ளன. பொதுவாகக் கருப்பொருள்களை அகப்பாடல்களில் குறிப்பிடும் போது அக உணர்வுகளின் தன்மையினைப் பொருத்தியே கூறப்படுகின்றன. காக்கைகள் நெய்தல் நிலத்தில் இருக்கும் காட்சிகளைக் கூற்றுப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. சிறுவெண் காக்கையானது இறால் மீனை வாயால் கவ்வியெடுத்து தன் பெடையோடு உண்ணும் வழக்கத்தினை உடையது,

“சேயிறா எறிந்த சிறுவெண் காக்கை

பாய்இரும் பனிக்கழி துழைஇ பைங்கால்” (நற்.31:2-3)

என்ற பாடலில் இது கூறப்படுகிறது. காக்கையின் கரிய முதுகு கடலில் பட்டு நனைய தாழ்ந்து செல்லும், “இரும்புறம் தோய, சிறுவெண்காக்கைப் பலவுடன் ஆடும்” (நற்.231:3-4) என்ற பாடலடி இதனை உணர்த்துகிறது. விருந்தினர்க்கு சமைத்த உணவினைக் காக்கைக்குப் பலியாகச் செலுத்தும் வழக்கம் காணப்படுகிறது. அவ்வுணவை உண்ணும் காக்கை, “பச்சிறாக் கவர்ந்த பசங்கட் காக்கை” (நற்.258:8) எனப்படுகிறது. ஆண் காக்கை அயிரை மீனை எடுத்து பெண் காக்கைக்குக் கொடுக்கும்,

“கடல்அம் காக்கைச் செவ்வாய்ச் சேவல்

.....

கடுஞ்சூல் வதிந்த காமர் பேடைக்கு

இருஞ்சேற்று அயிரை தேரிய தெண்கழி” (நற்.272:1-5)

என்று பாடல் குறிப்பிடுகிறது. கடலில் இயங்கும் காக்கை இவ்வாறு பெண் காக்கைக்கு அயிரை மீனைத் தரும் நிகழ்வானது தலைவியின் வருத்தத்தை மிகுதியாக்குகிறது எனக் கூறப்படுகிறது. ஆம்பலின் அரும்புகள் சிறுவெண் காக்கை கொட்டாவி விட்டது போன்று வெண்மையாய் மலர்ந்து நிற்கும், “...ஆம்பல், சிறுவெண் காக்கை ஆவித்தன்ன” (நற்.345:3-4) என்ற பாடலடி இதனைக் குறிப்பிடுகிறது. இறால்மீனை உணவாகப் பெறும் சிறுவெண் காக்கை, “சிறுவெண் காக்கை நாள்இரை பெறாஉம்” (நற்.358:9) எனப்படுகிறது. கழுத்துப் பகுதியில் வெண்மை நிறம் கொண்ட காக்கைக் கடற்பகுதியில் காணப்படும் என்பதை, “பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை” (குறுந்.246:1) என்னும் பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. அத்தகைய கடற்கரையில் வாழும் காக்கை உப்பங்கழியில் இரைத்தேடும், “நீந்துநீர் இருங்கழி இரைதேர்ந்து உண்டு” (குறுந்.313:2) எனக் குறிக்கப்படுகிறது. செவ்வாயினை உடையக் காக்கை, “சிறுவெண் காக்கைச் செவ்வாய்ப் பெருந்தோடு” (குறுந்.334:1) எனக் கூறப்படுகிறது. பெருங் கடற்கரையில் வாழும் சிறுவெண் காக்கையினை ஐங்குறுநூற்றின் சிறுவெண் காக்கைப் பத்துப் பாடல்கள் கூறுகின்றன. சிறுவெண் காக்கைப் புன்னை மரத்தில் தங்கும், “புன்னைத் தங்கும்” (ஐங்.161:2) என்றும், கழியில் இரைத்தேடி உண்ணும், “இருங்கழி இரைதேர்ந்து உண்டு” (ஐங்.162:2) என்றும் அலையின் ஒலிக்கு அஞ்சும், “இருங்கழித் துவலை ஒலியின் அஞ்சும்” (ஐங்.163:4) என்றும் கூறப்படுகிறது. மேலும், அயிரைமீனை விரும்பி உண்ணும், “இருங்கழி மருங்கின் அயிரை ஆரும்” (ஐங்.164:2), சிறிய மீன்களை வயிறுநிறைய உண்ணும், “அறுகழிச் சிறுமீன் ஆர மாந்தும்” (ஐங்.165:2), கடலில் வரும் வெண்ணிற சோழிகளை அலையெனக் கருதி அஞ்சும், “வரிவெண் தாலிவலை செத்து வெருஉம்” (ஐங்.166:2), கெழிறு மீன்களை உண்ணும், “இருங்கழி இனக்கெடிறு ஆரும்” (ஐங்.167:2), பழுதான ஓடத்தின் உள்ளில் முட்டையிடும், “துறைபடி அம்பி அகமனை ஈனும்” (ஐங்.168:2) ஞாழல் மரத்தில் தங்கும் இயல்புடையது, “ஒள்இணர் ஞாழல் முனையின் பொதிஅவிழ்” (ஐங்.169:2), நெய்தல் மலர்களைச் சிதைத்து நடக்கும், “இருங்கழி நெய்தல் சிதைக்கும்” (ஐங்.170:2) என நெய்தல் நிலத்தில் சிறுவெண் காக்கையின் பல்வேறு செயல்களைக் குறித்துப் பாடல்கள் கூறுகின்றன. காக்கைத் தன் பெடையோடு கடற்கரையில் அமர்ந்திருக்கும் பரதவர்கள் பிடித்துவரும் மீனை உண்பதாகக் கனவுக்காணும், “கடற்சிறு காக்கை

காமர் பெடையோடு,.....வெள்ளிறாக் கனவும்...” (அகம்.170:10–12) என்று கனவுக் காணும் காக்கையின் நெய்தல் நிலக்காட்சி சுட்டப்படுகிறது. இவ்வாறு அகப்பாடல்களில் நெய்தல் நிலப் பறவையாகக் காக்கையின் செயல்கள் குறித்த செய்திகள் கூறப்படுகின்றன.

5.5.3 அன்னம்

சங்க காலத்தில் பறவைகளைத் தூது போகுமாறு கூறும் பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. குருகு, அன்னம் போன்ற பறவைகள் இவ்வாறு தூது செல்லும் பறவைகளாகக் கருதப்பட்டன. அன்னப் பறவை கடற்கரையில் வாழும் பிறிதொரு பறவையாகும். “இது பெருமைச் சான்றப் பறவையாகும். நீரிலும் நிலத்திலும் வாழும் இயல்பினது.”¹⁶ என்ற கூற்று அன்னப் பறவை நீர், நில உயிரின் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. முந்தைய காலத்தில் அன்னப் பறவைகள் வாழ்ந்திருந்தன என்பதைச் சுட்டுவதாக அமைகிறது. இப்பறவையானது நீர்நிலையில் விளையாடும் “விசும்புஆடு அன்னம்..” (குறுந்.205:2) எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. நீண்ட கடற்கரையில் வாழும் குறுகிய காலினை உடைய அன்னப் பறவை கூட்டம்,

“நெடுங்கரை இருந்த குறுங்கால் அன்னத்து

வெண்தோடு இரியும் வீத்தை கானல்” (குறுந்.304:5–6)

எனக் கூறப்படுகின்றது. அன்னப் பறவை காமமிகுதியால் கடலில் கிடைக்கும் சங்கினைத் தன் பெடையென்று புணர முயலும்,

“துதிக்கால் அன்னம் துணைசெத்து மிதிக்கும்

தண்கடல் வளையினும் இலங்கும் இவள்” (ஐங்.106:2–3)

எனக் கூறப்படுகின்றது. குறுகியக் கால்களை உடைய அன்னப் பறவையானது உப்பங்கழியில் மீனைப் பிடித்துண்ணும், “நெடுங்கழி துழைஇய குறுங்கால் அன்னம்” (அகம்.320:8) எனக் கூறப்படுகின்றது. அன்னப் பறவைக் குறித்த செய்திகள் அனைத்தும் தோழி கூற்றுக்களாக அமைகின்றன.

5.5.4 அன்றில் பறவை

இலக்கியங்களில் காதலர்க்கு ஒப்புமையாகக் கூறப்படும் பறவைகளில் ஒன்றாக அன்றில் காணப்படுகிறது. நெய்தல் நிலத்தில் வாழும் பறவையாகக் காணப்படுகிறது. “தமிழகத்தில் மிகஅரியப் பறவையினத்தில் ஒன்று அன்றில் பறவை. இவை ஆணும் பெண்ணும் இணைந்தே வாழ்வன. தலைவன் பிரிந்தால் தலைவி உயிர் வாழாள் என்பதைக் கூற வந்த மோசி கண்ணத்தனார் என்ற

புலவர் நற்றிணையில் ஒன்றில் காலை அன்றில் போல என உவமை கூறுகின்றார்.”¹⁷ என்று அன்றில் பறவையின் சிறப்பினை எடுத்துரைக்கிறார் தமிழண்ணல். தன் துணை இறந்து போகும் போது அதனை ஆற்றாது தானும் இறந்து போகும், “ஒன்றுஇல் காலை அன்றில் போல” (நற்.124:1) எனக் கூறப்படுகிறது. வாடைக் காற்று வீசும் அன்றில் பறவையானது தன் பெடையைப் பிரியாது இணைந்திருக்கும்,

“வடந்தை துவலை தாவ குடம்பைப்

பெடைபுணர் அன்றில் உயங்குரல் அளைஇ” (நற்.152:6-7)

என்ற பாடலடிகள் இதனைக் கூறுகின்றன. வாடைக் காற்று வீசும் போது தன் பெடையோடு உயங்கு குரலால் அளாவி கொண்டிருக்கும் எனப்படுகிறது. பனை மரத்தில் தங்கியிருக்கும் அன்றில் பறவையின் குரலைக் கேட்டுத் தலைவி தலைவனை நினைத்து வருந்தியிருப்பாள்,

“தமியேன் கேட்குவன் கொல்லோ

பரியரைப் பெண்ணை அன்றிற் குரலே” (நற்.218:10-11)

என்ற பாடலடிகள் இதனைக் கூறுகின்றன. தலைவியின் துயரம் தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் போது அன்றில் பறவைகள் இணைந்திருப்பது அவளுக்கு ஆறாத் துயரைத்தரும் எனப்படுகிறது. இதுபோல், “துணைபுணர் அன்றில் உயவுக்குரல் கேட்டொறும்” (நற்.303:5) அன்றிலின் தன் துணையோடு உயவுக்குரல் கேட்டு வருந்துகிறாள் தலைவி என்றும் கூறப்படுகிறது. அன்றிலின் குரல் எப்போதும் தலைவியின் துயரினை மிகுவிக்கும் வகையில் காணப்படுகிறது. “...உயவும், அன்றிலும் என்புற நரலும்..” (நற்.335:7-8) என்ற பாடலடியும் தலைவியின் துயரை மிகுவிக்குமாறு அன்றில் குரல் எழுப்பியது எனக் கூறப்படுகிறது. இதுபோல் அன்றில் பறவைகள் மெல்லெனக் கூவியதை, “அன்றிலும் பையென நரலும்” (குறுந்.177:4) எனப்படுகிறது. கரிய பனையில் மேலிருந்து குரலெழுப்பும் அன்றிலை நோக்கி தலைவி கூறுவதாக,

“மன்றுஇரும் பெண்ணை மடல்சேர் அன்றில்

நன்றுஅறை கொன்றனர் அவர்எனக் கலங்கி

என்துயர் அறிந்தனை நறியோ....” (கலித்.129:12-14)

என்னும் பாடலடிகள் அன்றிலின் குரல் தலைவியின் துயரத்தை மிகுவிக்கும் வகையில் இருப்பதாகக் கூறுகின்றன. அன்றிலை நோக்கித் தன் துயரை அதிகரிப்பதற்காகத் தான் குரலெழுப்புகின்றாயோ என்று கூறுகிறாள் தலைவி. இரவில் தனிமையில் தவிக்கும் தலைவியின் நிலையை அறிந்தே அன்றில்

குரலெழுப்பாமல் இருந்தது, “இன்துணை அன்றில் இரவின் அகவாவே” (கலித்.131:28) எனப்படுகிறது. தலைவி போலவே தன்துணையைப் பிரிந்து வாடும் அன்றில்கள் உள்ளன. “சிலவே நம்மோடு உசாவும் அன்றில்” (கலித்.137:4) எனக் கூறப்படுகிறது.

“மனைசேர் பெண்ணை மடிவாய் அன்றில்

துணைஒன்று பிரியினும் தஞ்சா” (அகம்.50:11-12)

என்னும் பாடலடிகள் அன்றில் பறவைகள் பனை மரத்தில் கூடியிருக்கின்றன. அவைதுணை சிறிது பிரிந்தாலும் கண் உறங்காது. ஆனால் தலைவியின் நிலைமை வேறானது தனக்குள் துயரைப்பிறர் அறியாமல் மறைத்துக் கொள்கிறாள் எனக் கூறப்படுகிறது. பனை மரத்தில் வாழும் அன்றில் தன் துணையை அழைப்பதற்காகக் குரல் எழுப்பும், “அன்றில் அகவும் ஆங்கண்” (அகம்.120:15) அதுபோலத் தனித்திருக்கும் அன்றில் பறவையின் துயருடன் கூடியகுரல் மனதில்தீயை மூட்டுவதாக உள்ளது என்று,

“பராரைப் பெண்ணைச் சேக்கும் கூர்வாய்

ஒருதனி அன்றில் உயவுக்குரல்” (அகம்.305:12-13)

பாடலடிகள் கூறுகின்றன. தலைவியின் துயரமே இதிலும் கூறப்படுகிறது. பனைமரத்தில் குடியிருக்கும் அன்றில், “...பனைமிசை,அன்றில் சேக்கும்....” (அகம்.360:16-17) எனப்படுகிறது. இவ்வாறு அன்றில் பறவைகள் பிரியாதிருக்கும் இணையாகவும் அவ்வாறிருக்கும் நிலையானது தலைவிக்குத் துயரத்தைத் தருவதாகவும். அவை பிரிந்திருக்கும் போது துயரை வெளிப்படுத்துமாறு அகவது மேலும், மனத்தில்தீயை மூட்டுவதாகவும் அன்றில் பறவைகளின் இயல்புகளும், நெய்தல்நில இருப்பும் கூறப்படுகின்றன.

5.5.5 கொக்கு

நீர்நிலைகளில் பெரும்பாலும் காணப்படும் பறவையான கொக்கு கடலிலும் பிறநீர் நிலைகளிலும் தனக்கான உணவைப் பெற்றுக் கொள்ளும் இயல்புடையது. அதன்றிறம், செயல்கள் குறித்த செய்திகளை அகப்பாடல்கள் தருகின்றன. ஒப்புமைக்காகக் கொக்கின் தோற்றம் பாடல்களில் குறிப்பிடப்படுகிறது. காக்கைப் பலிச்சோறு கொக்கின் கால்நகம் போன்று இருந்ததை, “கொக்கு உகிர் நிமிரல்...” (நற்.258:6) எனப்படுகிறது. கொக்கினைக் கண்டு நண்டுகள் அஞ்சுவதை, “கொக்கின், பார்வல் அஞ்சிய பருவரல் ஈர்ஞ்ஞெண்டு” (குறுந்.117:1-2) என்ற பாடலடி சுட்டுகிறது. பசுமையான கால்களை உடையக் கொக்கு, “பைங்காற்

கொக்கின்...” (குறுந்.122:1) எனப்படுகிறது. மீனை உண்ணும் கொக்குகள் கூட்டமாகப் பறந்து சென்றமையை, “பைங்காற் கொக்கினம் நிரைபறை உகப்ப” (அகம்.120:3) என்னும் பாடலடி கூறுகிறது. சேவல் கொக்கும் பரதவச் சிறுவர்கள் விரித்த வலையில் சிக்குண்டது. “குடுமிக் கொக்கின் பைங்காற் பேடை” (அகம்.290:1) என்றும், “நுண்ணூண் அவ்வலைச் சேவல் பட்டென்” (அகம்.290:4) என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன. கொக்கு என்னும் பறவை குறித்த பதிவுகள் மிகுதியாகக் கூற்றுப் பாடல்களில் காணப்படவில்லை. அதன் நிறம், கால்கள் ஆகியனவே பெரிதும் கூறப்படுகின்றன.

5.5.6 கூகை

இரவில் அலறும் இயல்பு கொண்டக் கூகை அச்சம் தரும் வகையில் குரலெழுப்பக் கூடியதாகும். சங்க காலத்தில் இக்கூகை மாமரங்களில் இருந்து கத்தும் போது அஞ்சி நடுங்கினர் எனக் காணமுடிகிறது. வேப்ப மரத்திலிருந்து இரவு முழுவதும் குரலெழுப்பும் குராலாகிய கூகையின் ஒலிகேட்டுத் தூங்காமல் இருந்த தலைவி, “படுசினை இருந்த, குராஅற் கூகையும் இராஅ இசைக்கும்” (நற்.218:7-8) எனக் கூறப்படுகிறது. கோட்டான் சேவலான கூகை நீண்ட தெருவில் மக்கள் அச்சமடையும்படி கத்தும்,

“கூகைச் சேவல் குராலோடு ஏறி

ஆர்இருஞ் சதுக்கத்து அஞ்சுவரக் குழறும்” (நற்.319:4-5)

என்ற பாடலடிகள் இதனை வெளிப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறு பல்வேறு நிலங்களில் வாழ்கின்ற கூகை நெய்தல் நிலத்தில் மரங்களிலிருந்து குரலெழுப்புவதாகவும் அது மனிதர்களுக்கு அச்சமுட்டுவதாகவும் இருப்பது கூறப்படுகிறது.

5.5.7 வெளவால்

மரங்களில் தலை கீழாகத் தொங்கித் தூங்கும் இயல்புடைய வெளவால்கள் சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அதன் தோற்றம், இயல்பு குறித்த செய்திகள் கூற்றுப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. கூர்ந்தப் பல்லினை உடைய வெளவால்கள் ஊரிடத்து அமைந்த மாமரத்தில் தொங்கியவாறு தூங்குகின்றன என்பதை, “முள்ளயிற்று வாவல், ஓங்கல்அம் சினைத்தாங்கு துயில்...” (நற்.87:1-2) எனக் கூறப்படுகிறது. இரவில் இடம் விட்டு இடம் பறந்து திரியும் இயல்பினை உடையது, “வாவலும் வயின்தொறும் பறக்கும்” (நற்.218:3) எனப்படுகிறது. பரந்த அழகிய சிறகினை உடைய வெளவால் இரவில் வருத்தத்துடன் பறந்து திரியும், “தாவல் அஞ்சிறை நொப்பறை வாவல்” (குறுந்.172:1) என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

இவ்வாறு வெளவால் குறித்தப் பதிவுகள் தோழி, தலைவி ஆகியோரின் கூற்றுக்களில் கூறப்படுகின்றன.

5.6 நெய்தல் நிலத்தின் விலங்குகள்

நெய்தல் நில விலங்குகள் எனக் குறிப்பிடப் படுவனவாகப் பெரும்பாலும் மீன்களே காணப்படுகின்றன. ஆமை, நீர்நாய், சிப்பிகள், இப்பிகள் ஆகியன விலங்கு வகைப்பட்டவையாகக் கூறப்படுகின்றன. சுறா, இறா போன்ற மீன்களும் விலங்கினங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. அது போலவே நண்டுகள், சங்குகள், நத்தை ஆகியனவும் விலங்கினமாகக் கூறலாம். கடல் சார்ந்தனவாக இவையாவும் அமைகின்றன. இவற்றைத் தம்வாழ்வியல் சார்ந்த அகவுணர்வுகளுக்கு இயைபுபடுத்தும் நோக்கில் பாடல்களில் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

5.6.1 நண்டு

நெய்தல் நிலத்தில் காணப்படுகின்ற நண்டுகள் அலவன் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. இவை தாழை மரம் வேரில் வளைத் தோண்டி வாழ்கின்றன. கடலலைகள் அதன் வளையைச் சிதைப்பதைப் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. கொக்கினைக் கண்டு அஞ்சும் நண்டானது தாழை மரத்தினடியில் உள்ள வளைக்குச் சென்றது எனக் கூறுவதை,

“மாரிஆம்பல் அன்ன கொக்கின்

பார்வல் அஞ்சிய பருவரல் ஈர்ஞ்ஞெண்டு

கண்டல் வேர்அளைச் செலீஇயர்” (குறுந்.117:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. தாழை மரத்தினடியிலுள்ள நண்டு வளையானது கடலலையால் சிதையும்,

“கனிகவின் சிதைய வாங்கிக் கொண்டுதன்

தாழை வேர்அளை வீழ்துணைக்கு இடுஉம்” (அகம்.380:5-6)

எனக் கூறப்படுகிறது. “அலவன் சிறுமனை சிதைய புணரி” (குறுந்.328:2) என்றும் இது கூறப்படுகிறது. வளையில் நண்டுகள் சென்று தங்குவது, “அலவனும் அளைவயிற் செறிந்தன” (நற்.385:3) எனப்படுகிறது. வளையிலிருந்து வெளிவந்து திரியும் நண்டினை, “இருஞ்சேற்று ஈர்அளை அலவன்” (அகம்.350:4) என பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. மணற் குவியலில் நொச்சியின் அரும்பு போன்ற கண்களைக் கொண்ட நண்டுகள் திரிகின்றன. “எக்கர் ஞெண்டின் இருங்கிளைத் தொழுதி” (நற். 267:2) வளையில் வாழ்கின்ற நண்டுகள் தம்கால்களால் மணலில் நடக்கும் போது கீறியது போன்ற கோடுகள், “அளைவாழ் அலவன் கூர்உகிர் வரித்த,ஈர்மணல்...” (குறுந்.351:2-3) எனக் கூறப்படுகிறது. தேரின் சக்கரம் போன்ற புள்ளிகளை

உடைய நண்டுகள் திரிகின்றன. “செக்கர் அம்புள்ளித் திகிரி அலவனொடு” (கலித். 146:23). புள்ளிகளை உடைய நண்டினைப் பிடிக்க முயற்சிக்கின்றமையை, “ஆடுவரி அலவன் ஓடுவயின் ஆற்றாது” (நற்.106:3) எனப் பாடலடி சுட்டுகிறது. ஊறுகின்ற நீரில் நண்டுகள் வளையிலிருந்து வெளியேறித் திரிகின்றன. “உவறுநீர் உயர்எக்கர் அலவன்ஆடு அளைவரி” (கலித்.136:2) பொன் வரிகளைக் கொண்ட நண்டுகள், “பொன்வரி அலவன் ஆட்டிய ஞான்றே” (குறுந்.303:7) எனப்படுகின்றன. ஆயமகளிரைக் கண்டு மணலில் கோடுகளை ஈர்ந்து செல்லும் நண்டு, “ஓரைமகளிர் அஞ்சிஈர் ஞெண்டு” (குறுந்.401:3) தாழை மரத்தினடியில் உள்ள வளையிலுள்ள நண்டுகளைக்கண்டு மகிழும் சிறுவர்கள், “கண்டல்,சேர்ப்பு ஏர்ஈர் அளைஅலவன் பார்க்கும்” (நற்.123:9–10) எனப்படுகிறது. சிறியகால்களை உடைய நண்டுகளை அலைகள் அடித்துச் செல்வதை, “...சிறுகால்,அலவனொடு பெயரும் புலவுத்திரை நளிகடல்” (நற்.219:4–5) என்ற பாடல் சுட்டுகிறது. நடைத் தளர்ந்து துன்புறுமாறு செல்லும் நண்டு, “ஆய்ந்த அலவன் துன்புறு துனைபரி” (குறுந்.316:6) எனக் கூறப்படுகிறது. ஆண்நண்டு பெண்நண்டிற்கு நாவல் கனியைத்தரும்,

“தாழை வேர்அளை வீழ்துணைக்கு இடுஉம்

அலவற் காட்டி நற்பாற்று இதுஎன” (அகம்.380:6–7)

எனக் கூறப்படுகிறது. “அலவன் ஆட்டுவோள் சிலம்புஞ்ஞமிர்ந்து எனவே” (நற்.363:10) எனத் தலைவி நண்டுகளை ஆட்டி விளையாடுவாள். தலைவியைக் கண்டு நாணம் கொண்டு வளையில் ஒளிந்து கொண்ட நண்டுகளை, “ஆனாப் பரிய அலவன்அளை புகூஉம்” (கலித்.131:18) எனத் தோழி குறிப்பிடுகிறாள். இவ்வாறு நண்டுகளின் விளையாட்டும் அவற்றைக் கொண்டு விளையாடுவதும், தலைவியோடு ஒப்புமைப்படுத்தப்படுவதும் தலைவியைக் கண்டு நண்டுகள் நாணம் கொண்டு வளையில் தங்குவதும் கடலைகளால் அதன்வளைச் சிதைக்கப்படுவதும், அதன்கால்களால் ஏற்படும் கீறல்களும் கூற்றுப் பாடல்களில் தலைவனின் ஊரையும், தலைவியின் நிலையினையும் கூறுவதற்கு எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

5.6.2 ஆமை

கடல்வாழ் விலங்கினமான ஆமைகள் நீண்ட ஆயுளைக் கொண்டவை. அதன் குஞ்சுகளோடு வாழும் இயல்புடையவை. “யாமை மருத நிலத்திலும் நெய்தல் நிலத்திலும் உள்ள நீரில் நீந்தியும் நிலத்தில் தவழ்ந்தும் வாழும் இயல்புடையது.”¹⁸ என்று ஆமைகளின் இயல்பு வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. நண்டு

வளையினுள் சென்று ஆமைக்குஞ்சுகள் இருப்பதை, “யாமைப் பார்ப்போடு, அலவனும் அளையயிற் செறிந்தன...” (நற்.385:2-3) எனக் கூறப்படுகிறது.

“நிறைச்சூல் யாமை மறைத்துநன்று புதைத்த

கோட்டுவட்டு உருவின் புலவுநாறு முட்டை

பார்ப்புஇடன் ஆகும் அளவை பகுவாய்” (அகம்.160:5-7)

ஆமைகள் கடற்பகுதியில் காணப்படும் உப்பங்கழியினில் வளர்ந்திருக்கும் செடி, கொடிகளை அழித்து மணல்மேட்டில் யானைக் கொம்பினால் ஆன வட்டுப்போன்ற முட்டைகளை இடுகின்றன எனக் கூறப்படுகிறது. ஆமைகள் குறித்த செய்திகள் மிகுதியாகக் காணப்படவில்லை.

5.6.3 சுறா மீன்

கடலில் வாழும் பெரிய அளவு கொண்ட மீனான சுறாவினை பிடித்தல் வேட்டையாடுவதைப் போன்றதாகும். அதனை எறிஉளிக் கொண்டு எறிந்து பிடிப்பார்கள் என்று அகப்பாடல்கள் கூறுகின்றன. “பெரிய மீன்களைக் கண்டதும் கயிறு கட்டப்பட்ட உளியை வேகமாகக் குறிபார்த்து எறிந்து மீனைப் பிடிப்பார்கள்.”¹⁹ என்ற கூற்று இதனைத் தெரிவிக்கிறது. பெரியமீன் என்பது சுறாவினைக் குறிப்பதாகும். சுறாவினைப் பிடிப்பதற்கு இடப்படும் தூண்டில் கடினமானதாக இருக்கும் எனக் கூறப்படுகிறது. இதுசுறவு என்றும் கோட்டுமீன் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. நீண்ட கொம்புகளைக் கொண்ட மீன், “சுறவுக் கோட்டன்ன முள்இலை” (நற்.19:2) உப்பங்கழிகளில் சுறாக்கள் இருக்கும், “..... சுறவம்,கழிசேர் மருங்கின்” (நற்.27:8-9) சுறாமீனை அறுத்துக்காய வைத்துப்பயன்படுத்தும் வழக்கம், “நிணச்சுறா அறுத்த உணக்கல் வேண்டி” (நற்.45:6) எனப்படுகிறது. கோட்டு மீன்களை எறிந்து பிடிப்பர், “கோட்டுமீன் எறிந்த உவகையர்...” (நற்.49:5) கழிகளில் சுறாமீன் இயங்கும், “...கழித்,துணைச்சுறா வழங்கலும் வழங்கும்” (நற்.67:6-7), கொல்லும் தன்மையுடைய சுறாக்கள், “கோட்சுறா வழங்கும்...” (நற்.78:1) எனப்படுகின்றன. சுறாவின் வாய்க் கூர்மையானதாக இருப்பது, “வாள் வாய்ச் சுறவொடு...” (நற்.111:7) எனப்படுகிறது. சுறாவின் கொம்பு, “சுறவுமருப்பு அன்ன முட்தோடு ஓசிய” (நற்.131:5) போன்று தாழை இலை இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. திருந்திய வாயமைந்த சுறா, “திருந்து வாய்ச் சுறவம் நீர்கான்று” (நற்.132:2) எனப்படுகிறது. சுறாமீனைப் பிடிக்க வீசிய வலையை இழுக்கும், “கடுஞ்சுறா எறிந்த கொடுந்திமிற் பரதவர்” (நற்.199:6)

எனப்படுகிறது. சுறாமீன்கள் வலையைக் கிழித்து விடும், “கோட்சுறா எறிந்தெனச் சுருங்கிய நரம்பின்” (நற்.207:8) அழகிய வலையைக் கிழித்துத் தப்பிவிடும் கொல்லும் தன்மையுடைய சுறாமீன் “கொடுமுடி அவ்வலை பரியப் போகிய, கோட்சுறா...” (நற்.215:10–11) எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. சுறாமீன் நிறைந்த கடற்பரப்பின் தலைவன், “சுறவினம் கலித்த நிறைஇரும் பரப்பின்” (நற்.223:7) எனப்படுகின்றான். இதே போல் “கடுமுரண் எறிசுறா வழங்கும்” (நற்.303:11) எனவும் சுறா மீன்கள் அறுக்கும் வலை மிகுதியாகக் கொண்ட சேர்ப்பன் குறிப்பிடப்படுகின்றான். தலைவியின் தந்தை கொடுஞ்சுறாவைப் பிடிக்கும் வல்லமைப் பெற்றவர், “கடுஞ்சுறா எறிந்த கொடுத்தாட் தந்தை” (நற்.392:1) எனப்படுகிறார். ஆளைக் கொல்லும் தன்மையுடைய சுறாமீன்கள் இருக்கும் கடல், “வயச்சுறா வழங்குநீர் அத்தம்” (குறுந்.230:5) தலைவியின் தந்தையைச் சுறாமீன் தாக்கி காயம் ஏற்படுத்தியது, “வயச்சுறா எறிந்த புண்தணிந்து எந்தையும்” (குறுந்.269:3) எறி உளிகளைக் கொண்டு சுறா மீன்களை எறிந்துப்பிடிப்பர், “கொடுத்திமிற் பரதவர் கோட்டுமீன் எறிய” (குறுந்.304:4) எனப்படுகிறது. கடலில் குதிக்கும் சுறாமீன்கள், “எறிசுறாக் கலித்த இலங்கு நீர்ப்பரப்பின்” (குறுந்.318:1) எனப்படுகிறது. தன்னை எதிர்க்கும் மீன்களை அனைத்தையும் எதிர்த்து வென்ற சுறாமீன், “இனமீன் இகல்மாற வென்ற சினமீன்” (கலித்.131:6) கரையில் ஒதுங்கிக் கிடக்கும் சுறாமீனை அறுத்து தின்று பிறர்க்கும் வழங்கும், “மோட்டுமணல் அடைகரைக் கோட்டுமீன் கெண்டி” (அகம்.10:11) நிலை கூறப்படுகிறது. சுறாமீன்கள் வலைகளைக் கிழித்து விடுவதை, “கோட்சுறாக் கிழித்த கொடுமுடி நெடுவலை” (அகம்.340:21) எனப்படுகிறது. முத்தெடுப்போர் சுறாவிடம் சிக்காமல் செல்வதை, “இலங்குஇரும் பரப்பின் எறிசுறா நீக்கி” (அகம்.350:10) என்ற பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. சங்குகள் மேயும் இடத்தில் வாள் போன்ற கொம்பினை உடையச் சுறாக்கள், “வாட்சுறா வழங்கும் வளைமேய் பெருந்துறை” (அகம்.150:7) மேய்கின்றன. உப்பங்கழியில் சுறா தாக்கியமையால் புண்பட்ட கழுதை, “கழிச்சுறா எறிந்த புண்தாள் அத்திரி” (அகம்.120:10) எனப்படுகிறது. பரதவர்கள் சுறா மீன்களை எறிந்து கொள்ளும் இயல்புடையவர்கள், “எறிஉளி பொருத ஏமுற பெருமீன்” (அகம்.210:2) ஆவர். சுறாமீன்கள், “வயச்சுறா எறிந்தென வலவன் அழிப்ப” (அகம்.190:12) எனக் குதிரைகளையும் காயப்படுத்துகின்றன.

5.6.4 இறா மீன்

கடலில் கிடைக்கும் மீன்களில் மிகுதியாக மீனவர்கள் பிடிப்பது இறால் மீன் ஆகும். “இறா மீன் முள்போன்ற கால்களையுடையது. வளைந்த முதுகினை உடையது கூட்டமாக வாழும் இயல்புடையது.”²⁰ இறா, இறவு என அகப்படல்களில் இந்தமீன் குறிப்பிடப்படுகிறது. “சுற்றிய பிணர குழ்கழி இறவின்” (நற்.101:2) என உப்பங்கழியிடத்தில் கொட்டப்பட்ட இறால் மீன்கள் கூறப்படுகின்றன. இருப்பைப் பூப்போன்ற தலையை உடைய இறா மீன்களை,

“அத்த இருப்பைப் பூவின் அன்ன

துய்த்தலை இறவோடு தொகைமீன் பெறீஇயர்” (நற்.111:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் குறித்து நிற்கின்றன. பெரிய சிவந்த தலையை உடைய இறாமீன்கள், “பெருஞ் சேயிறவின் துய்த்தலை முடங்கல்” (நற்.358:8) எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. “முட்கால் இறவின் முடங்குபுறப் பெருங்கிளை” (குறுந்.109:1) என முள்ளைப் போன்ற கால்களை உடைய இறாமீன் கூறப்படுகிறது. “இறவுப் புறத்துஅன்ன பிணர்பு தடவுமுதல்” (நற்.19:1) இறா மீனின் முதுகுப் பகுதி கூறப்படுகிறது. “முடங்கு இறா” (நற்.49:3) என மிகுதியான மீன் பிடித்தமை கூறப்படுகிறது. “முடங்குபுற இறவின் மோவாய் ஏற்றை” (நற்.211:5) எனத் தாழையின் மடலைக் குருகு என்று இறாமீன்கள் அஞ்சும் எனப்படுகிறது. “முடங்குபுற இறவோடு இனமீன் செறிக்கும்” (அகம்.220:17) என வளைந்த முதுகினை உடைய இறால் மீன்களை மிகுதியாகப் பிடித்தமை கூறப்படுகிறது. “இருங்கழிச் சேயிறா இனப்புள் ஆரும்” (ஐங்.188:1) எனச் செந்நிறம் கொண்ட இறால் மீன்களைப் பறவைகள் கவர்ந்துண்ணும் எனக் கூறப்படுகிறது. கடலில் சிவந்த இறால் மீன்கள் துழாவி திரிவதை, “சேயிறாத் துழந்த நுரைபிதிர் படுதிரை” (அகம்.270:5) என்ற பாடலடி கூறுகிறது. நீர் அற்றக் கழிகளில் கிடைக்கும் இறால்மீனின் வாடல், “இருங்கழிக் கொண்ட இறவின் வாடலொடு” (குறுந்.320:2) உணவாகப் பயன்படுகிறது. பெருங்கடற் பரப்பில் சிவந்த இறால்கள் நடுங்க அவற்றை முகக்கும் தொழிலை உடையவர்கள் பரதவர்கள், “பெருங்கடற் பரப்பில் சேயிறா நடுங்க” (அகம்.60:1) எனப்படுகின்றனர். “குளம்பினும் சேயிறா ஒடுங்கின” (நற்.278:8) கழுதைகளின் குழம்புகளில் சிக்கிய சிவந்த இறால்கள் அழிந்தன எனக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு கடலில் இறால் மீன்கள் பிடித்தல், அவற்றை உணவாக்கிக் கொள்ளுதல் பறவைகளைக் கண்டு இறால்மீன்கள் அஞ்சுதல், தாழை மடலைக் கண்டு குருகு என அஞ்சுதல், பரதவர்கள் சிவந்த இறால்

மீன்களை மிகுதியாகப் பிடித்து விற்றல் பயன்படுத்துதல் என இறால் மீன்கள் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. இவையாவும் தலைவன், தலைவி ஆகியோரின் கூற்றுக்களாகக் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன.

5.6.5 முதலை

நீர்நிலைகளில் பெரிதும் காணப்படும் நீர்வாழ் விலங்காக முதலைக் காணப்படுகிறது. “நீர்வாழ் உயிர்களில் வலிமிக உடையது முதலை. இது ஆழமான நீர்நிலைகளில் வாழும் இயல்புடையது. பிறவுயிர்கள் செல்ல வியலாத பெருஞ்சுழி சுழலும் இடத்திலும் இது சலியாது சஞ்சரிக்கும் இயல்புடையது.”²¹ என்ற கூற்று முதலைகளைப் பற்றி அறியத்தருகிறது. முதலைகளைப் பற்றிய காட்சிகள் நெய்தல் பாடல்களில் சில காணப்படுகின்றன. முதலைகள் நிறைந்த வழியில் தலைவன் அவற்றிற்கு அஞ்சாமல் உப்பங்கழியிடத்து வருவான் எனக் கூறுவதை,

“ கொடுங்கழிப்
பாசடை நெய்தற் பனிநீர்ச் சேர்ப்பன்
நாமமுதலை நடுங்கு பகை அஞ்சான்” (நற்.287:4-6)

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. தலைவனது அஞ்சாத தன்மையானது காமப்பெருக்கத்தின் விளைவினால் ஏற்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. கடற்கரைச் சோலையில் உள்ள முதலையானது பிற உயிர்களை வாழவிடாது செய்யும் தன்மையது. அத்தகைய முதலைகள் இருக்கும் பகுதியில் தலைவன் அஞ்சாமல் வரும் வகையினன் என்பதை,

“கொடுத்தாள் முதலைக் கோள்வல் ஏற்றை
வழிவழக்கு அறுக்கும் கானல்அம் பெருந்துறை” குறுந்.324:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. வளைந்த கால்களை உடைய தான்வாழும் இடத்தில் பிற உயிர்கள் வாழ்வதை ஒழிக்கும் எனக் கூறப்படுகிறது. வளைந்த கால்களைக் கொண்ட முதலையோடு கொம்பினை உடையச் சுறாமீன்கள் உலவும் பகுதியான கடற்கரைச் சோலை,

“கொடுத்தாள் முதலையொடு கோட்டுமீன் வழங்கும்
இருங்கழி.....” (அகம்.80:1-2)

எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. முதலைகள் கடற்கரைச் சோலைப் பகுதியில் இருப்பனவாகப் பெரிதும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அவற்றால் ஏற்படும் ஏதம்குறித்து எவ்வித அச்சமும் அற்றவனாகத் தலைவன் தலைவியைக் காணவரும் நிலைக் கூறப்படுகிறது.

5.6.6கோவேறு கழுதைகள்

கடற்கரை உப்பங்கழிகளில் கழுதைகள் சுறா மீனினாலும் முதலையினாலும் தாக்கப்படும் ஒன்றாகக் காணப்படுகிறது. உப்பு மூட்டைகளை ஏற்றிச்செல்லவும் குதிரைக்குப் பதிலாகத் தேரினை இழுக்கவும் பயன்படுத்தப்படும் கோவேறு கழுதைகள் பாடல்களில் அத்திரி என்று அழைக்கப்படுகின்றன. “நாகரிகமுள்ள செல்வ நம்பிகள் அக்காலத்தில் கோவேறு கழுதைகளை ஊர்தியாகப் பயன்படுத்தினார்கள்.”²² என்றும், “கழிச்சேறு ஆடியக் கணைக்கால் அத்திரி” (நற்.278:7) கழுதைப் பூட்டிய தேரில் தலைவன் வரும் போது சேற்றில் மிதித்து வரும் கழுதையின் கால் குழம்புகளில் இறால்மீன்கள் பட்டு அழிந்தன எனக் கூறப்படுகிறது. சுறா மீனினால் தாக்கப்பட்ட கழுதையின் கால்கள் புண்பட்டன என்பதை,

“ அதனால்

கழிச்சுறா எறிந்த புண்தாள் அத்திரி

நெடுநீர் இருங்கழிப் பரிமெலிந்து அசைஇ

வல்வில் இளையரொடு எல்லிச் செல்லாது” (அகம்.120:9-12)

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன. நீண்ட கொம்பினை உடையச் சுறா மீனானது உப்பங்கழியில் இருந்த கழுதையினைத் தாக்கியது. இதனால் கால்கள் புண்பட்ட நிலையில் நகர்ந்து செல்லவியலாத நிலையில் வலிமை இழந்து போனது எனக் கூறப்படுகிறது. தேரில் பூட்டப்பட்ட கழுதையானது திருத்தமாகச் செய்யப்பட்ட மணியினைக் கழுத்தில் கொண்டதாக உள்ளது என்பதை,

“கொடுங்கம் நுழைந்த கணைக்கால் அத்திரி

வடிமணி நெடுந்தேர் பூண” (அகம்.350:6-7)

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன. இவ்வாறு அத்திரி என்று அழைக்கப்படும் கழுதைகள் பெரும்பாலும் தலைவன் தேரினைப் பூட்டி இழுத்து செல்ல பயன்படுத்தப்படுகிறது. உப்பங்கழிகளில் அதன்மீது சுறாமீன்கள் கொம்பினால் தாக்கி புண்ணாக்குகின்றன என்பதைக் கடற்கரையில் நிகழும் காட்சிகளாக இவை அமைகின்றன என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

5.7 தொகுப்புரை

- நெய்தல் திணையில் சுட்டப்படும் காதல் பாடல்களில் கூறப்படும் செய்திகள் பலவும் கடற்கரைச் சார்ந்த, உப்பளங்கள் சார்ந்தனவாக அமைகின்றன.

- நிலக் கூறுகளில் பெரிதும் கடற்காட்சிகள் அமைந்துள்ளன. உப்பங்கழிகள், ஆம்பல் மலர்கள், நெய்தல் மலர்களோடு காட்சித் தருவனவாக அமைகின்றன.
- நெய்தல் நிலத்து மக்களைப் பற்றிய காட்சிகளில் பரதவர்களைப் பற்றிய செய்திகளே மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. கடலில் சென்று மீன் பிடித்து வரும் பரதவர்கள், எறிஉளிக் கொண்டு மீன் பிடிப்பதில் வல்லவர்களாக உள்ளனர்.
- சிறிய மீன்களை அதற்கெனயுள்ள வலைக்களைக் கொண்டு பிடிக்கின்றனர். சுறா மீன்களின் தாக்குதலுக்கு உள்ளான வலைகளை மீண்டும் சரி செய்யும் பணியும் கடற்கரைகளில் நடைபெறுவதைக் காணமுடிகிறது.
- சேர்ப்பன், கொண்கன், புலம்பன் ஆகியோர் நெய்தல் நிலத் தலைமக்களாகக் கூறப்படுகின்றனர். தலைவன், தலைவி ஆகியோரின் கூற்றுக்கள் பெரிதும் நெய்தல் நிலக் காட்சிகளை உள்வாங்கிக் கூறப்படுகின்றன.
- கடற்கரையின் உப்பங்கழிகளே தலைவன் தலைவி ஆகியோர் சந்திக்கும் இடமாக இருத்தலால் அவ்விடங்களின் காட்சிகளில் மரங்கள், மலர்கள் ஆகியன கூறப்படுகின்றன. ஞாழல் மரம், செருத்தி மரம், தில்லை மரம், பனை மரம் ஆகியன முதன்மையாகக் கூறப்படுகின்றன.
- மரங்களின் அணி வகுப்பினையும் அதன் மலர்களின் நறுமணம், தாதுக்களில் மொய்க்கும் வண்டுகள் எனக் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன. அது போலப் பறவைகளில் சிறுவெண் காக்கை, நாரை, குருகு, அன்றில் ஆகியன கூறப்படுகின்றன.
- பறவைகள் தமக்கான இறையினைக் கடலிலிருந்து பெறுகின்றன. விலங்குகளில் ஆமை, மீன் வகைகள், வெளவால், நண்டு ஆகியன காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன. உப்பங்கழிகளில் முதலை, கழுதைகளும் கடற்கரையில் தலைவன், தலைவி பொருட்டுச் சுட்டப்படுகின்ற விலங்குகளாக அமைகின்றன.
- தலைவன் ஏதம் கருதாது தலைவியைச் சந்திக்கும் வல்லமைக் கொண்டவனாக இருக்கின்றான் என்பதை விலங்குகளின் தன்மையைக் கொண்டு கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு நெய்தல் நிலத்தின் காட்சிகள் காதல் செயல்களோடு இயைந்து கூறப்படுகின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தி.முத்து கண்ணப்பன், சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், ப.169
2. மா.இராசமாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, ப.99
3. பக்தவத்சலபாரதி, பண்டைத் தமிழ்ப் பண்பாடு, ப.60
4. ராஜ்கௌதமன், பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும், ப.149
5. பா.சா.அரிபாபு, திணைமரபும் நவீனமும், ப.70
6. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளின் மதிப்பீடு, ப.213
7. சு.இராமர் (தொ.ஆ), திணைக்கோட்பாடுகளும் தமிழ் ஆய்வுச் சூழல்களும், ப.32
8. ராஜ்கௌதமன், மு.கூ.நா, ப.199
9. த.வசந்தா, சங்க இலக்கியத்தில் மனித நேயம், ப.110
10. சு.செல்லப்பன், நல்ல குறுந்தொகையில் நானிலம், ப.93
11. ச.சாம்பசிவன், தமிழ் இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணை, ப.22
12. சி.அருணைவடிவேல் முதலியார், திருவாசகம் திருக்கோவையார் எட்டாம் திருமுறை, பா.2
13. ந.வீ.செயராமன், பழமொழிகளில் வேளாண்மை அறிவியல், ப.92
14. தமிழண்ணல், சங்கச் செவ்வியல் அறிமுகம் நற்றிணை மலர்கள், ப.58
15. பி.எல்.சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப.131
16. செ.வேங்கடராமச் செட்டியார், பழந்தமிழ் நூல்களில் உயிர் வகைகள், ப.97
17. தமிழண்ணல், சங்கச் செவ்வியல் அறிமுகம் குறுந்தொகை அரும்புகள், ப.56
18. செ.வேங்கடராமச் செட்டியார், மு.கூ.நா, ப.262
19. சண்முகராஜா சிறிகாந்தன், நெய்தல் சமூகத்தாரின் மரபு அறிவு, ப.16
20. செ.வேங்கடராமச் செட்டியார், மு.கூ.நா, ப.256
21. மேலது, ப.233
22. மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி, பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம், ப.26

இயல்-6

**சங்கஅக இலக்கியங்களில்
கூற்றுவழி பாலை
நலத்தோற்றம்**

இயல் – 6

சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி பாலை நிலத்தோற்றம்

- 6.0 முன்னுரை
- 6.1 பாலை நிலம் கூற்றுக்குரியோர்கள்
- 6.2 பாலை நிலம்
- 6.3 பாலைத் திணையின் குடிகள்
- 6.4 பாலை நிலத்தின் கூறுகள்
- 6.5 பாலை நிலத்தவர்களின் செயல்கள்
 - 6.5.1 உழவர்களை நினைவு கொண்ட தலைவி
 - 6.5.2 உப்பு வணிகர் செயல்
- 6.6 பாலை நிலத்தின் மரங்களும் மலர்களும்
 - 6.6.1 வேப்ப மரம்
 - 6.6.2 மூங்கில்கள்
 - 6.6.3 புன்னை மரங்கள்
 - 6.6.4 ஓமை மரங்கள்
 - 6.6.5 கொன்றை மரம்
 - 6.6.6 வேங்கை மரம்
 - 6.6.7 வேல மரங்கள்
 - 6.6.8 வாகை மரம்
 - 6.6.9 குவளை மலர்
 - 6.6.10 அரச மரங்கள்

6.6.11 இருப்பை மரங்கள்

6.6.12 யா மரங்கள்

6.6.13 முருக்க மரங்கள்

6.6.14 இற்றி மரத்தின் நீண்ட விழுதுகள்

6.6.15 கடப்ப மலர் மலர்தல்

6.6.16 இலவ மரங்கள்

6.6.17 ஸ்ருமை மரங்கள்

6.6.18 விளா மரங்கள்

6.6.19 குரவ மரத்தின் மலர்கள்

6.6.20 ஈங்கை மலர்

6.6.21 மா மரங்கள்

6.6.22 எறுழ மலர்கள்

6.6.23 கரும்பு

6.6.24 கள்ளி மரம்

6.6.25 பனை மரம்

6.6.26 நெல்லி மரம்

6.6.27 நுணா மரங்கள்

6.6.28 கோங்க மலர்

6.7 பாலை நிலத்துப் பறவைகள்

6.7.1 குயில்கள்

6.7.2 கணந்துள் பறவை

6.7.3 வெளவால்

6.7.4 போகில் பறவை

6.7.5 கழுகு ஊன்கவர்தல்

6.8 பாலை நிலத்து விலங்குகள்

6.8.1 ஆளி விலங்கு

6.8.2 செந்நாய்

6.8.3 மான்கள்

6.8.4 யானைகள்

6.8.5 கரடிகள்

6.8.6 புலிகள்

6.9 தொகுப்புரை

சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி பாலை நிலத்தோற்றம்

6.0 முன்னுரை

ஐந்திணைகளில் ஒன்றான பாலைத் திணை என்பது வறண்ட காட்டுப் பகுதியையும், மலைப் பகுதியையும் குறித்து நிற்கிறது. மழையில்லாத கோடையில் முல்லை, குறிஞ்சியும் கஞ்சங் கொல்லை தீப்பிடித்தாற் போன்று வெப்பம் மிகுதியாக இருக்கும். அப்போது தோன்றும் நிலமாகப் பாலை நிலம் சுட்டப்படுகிறது. இலக்கியக் களத்திற்காக உருவகிக்கப்பட்ட நிலமாகவே பாலை நிலத்தைக் கருதலாம். பண்டு வாழ்ந்த மக்கள் பல்வேறு இனம், பண்பாட்டினை உடையவர்களாக இருந்தாலும் மொழியால் ஒன்றிணைக்கப்பட்ட மக்களாக இருந்தனர். நானிலங்கள் என்றே பொதுவாகக் கூறப்பட்டாலும் பாலைத் திணைக்கென முதல், கரு, உரிப் பொருட்கள் கூறப்படுதலின் அந்நிலம் தமிழகத்தில் நிலவியது என்று கூறப்படுகிறது. அந்நிலத்திற்கான சூழலில் மக்கள் வன்முறையானவர்களாகவே இருப்பர் எனக் கூறப்படுகிறது. பாலை நிலத்தவர்களின் தொழில்களையும், அவர்களது செயல்பாடுகளையும் அகப்பாடல்கள் குறித்து நிற்கின்றன. பிரிவினால் வருந்தும் மனநிலையே பாடல்களில் பெரிதும் காணப்படுகிறது. பாலை நிலத்தின் வழி பெற்றோரைப் பகைத்த காதலர்கள் நடந்து செல்லும் வழிகளும் தலைவி தலைவனோடு உடன் போக்குச் செல்லும் வழிகளும் கூறப்படுகின்றன. பிரிவினால் வருந்தும் தலைவியின் உள்ளம் இயற்கைப் பொருட்களோடு இணைத்துச் சொல்லப்படுகின்றன. அது போலத் தோழியின் கூற்றுக்கள் நற்றாய்க்கு ஆறுதல் கூறுவதாகவும் தலைவியின் நலம் உரைத்தலாகவும் அமைகிறது. பாலைத் திணையின் உரிப்பொருள் பிரிவாகும். தலைவன், தலைவி ஆகியோரின் பிரிவு மட்டுமல்லாது பெற்றோருடனான பிரிவும் கூறப்படுகிறது. காதலர்கள் செல்லும் வழிக் கடுமையானதாக இருப்பதைப் போலவே வணிகர்கள், வழிப்போக்கர்கள் ஆகியோர் செல்லும் வழியாகவும் பாலை நிலம் காணப்படுகிறது. அச்ச மூட்டக்கூடிய வழியாக இருப்பதைப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

6.1 பாலை நிலம் கூற்றுக்குரியோர்கள்

1. தலைவன் கூற்றுப் பாடல்கள்	—	49
2. தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள்	—	77
3. தோழி கூற்றுப் பாடல்கள்	—	77
4. கண்டோர் கூற்றுப் பாடல்	—	7
5. நற்றாய் கூற்றுப் பாடல்கள்	—	11
6. செவிலித்தாய் கூற்றுப் பாடல்கள்	—	23

மொத்தம் 244

பாலை நிலமானது கடுமையான வறட்சியை உள்ளடக்கியதாகும். ஆறலைத்து கொலை செய்யும் கள்வர்கள் நிறைந்த இப்பகுதியில் தலைவன், தலைவி ஆகியோர் உடன்போக்கு மேற்கொள்ளும் வகையிலான பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இப்பாடல்களில் சித்தரிக்கப்படும் மறவர்கள், மழவர்கள், எயினர் ஆகியோர் வேட்டையாடுதலையும் திருடுதல் கொலை செய்தல் போன்றனவற்றையும் உடையவர்கள். பாடல்களில் தலைவி, தோழி கூற்றுப் பாடல்கள் மிகுதியாகவும் கண்டோர், நற்றாய் கூற்றுப் பாடல்கள் குறைவாகவும் உள்ளமையைக் காணமுடிகிறது.

6.2 பாலை நிலம்

தமிழர் வாழ்வியல் நானிலம் சார்ந்தே அமைந்துள்ளது. ஐந்தாவதாக ஒருநிலம் இங்கு நிலவவில்லை என்பதே அறிஞர்களின் கருத்தாக அமைந்துள்ளது. பாலை நிலமானது கோடைக் காலத்தில் மட்டும் நிலவும் செயற்கையான நிலமெனவும் அக்காலத்தில் மனிதர்களும் அதற்குத் தகுந்தாற் போன்று குணமாற்றம் அடைகின்றார்கள் என்றும் கூறப்படுகிறது. “பாலை நிலத்திற்கு நிலம் இன்றேனும் வேனில் காலம் பற்றி வருதலின் அக்காலத்து தளிரும் சினையும் வாடுதலின்றி நிற்பது பாலை என்பதோர் மரம் உண்டாகலின் அச்சிறப்பு நோக்கிப் பாலை என்று குறிப்பிட்டார்.”¹ என்று இளம்பூரணர் உரை கூறுகிறது. தொல்காப்பியத்தில்,

“அவற்றுள்
நடுவண் ஐந்திணை நடுவணது ஒழியப்

படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே” (தொல்.பொருள்.அகம்:948)

என்ற நூற்பாவானது பாலைத் திணையை நடுவணது ஒழிய என்று குறிப்பிடுகிறது. திணையைப் பற்றிக் குறிக்கும் பொழுது பாலைத் திணைக்கு நிலம் இல்லை என்ற பொருளில் கூறுவதைக் காணலாம். பெரும்பாணாற்றுப்படையில் முல்லை, குறிஞ்சி இரண்டு நிலங்களும் வெப்பக் காலங்களில் வெப்பம் நிலவுவதால் பாலையைப் போன்று காட்சித் தருவது காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் பாலை என்னும் நிலம் தோன்றும் நிலைக் குறித்து,

“முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையின் திரிந்து

நல்லியல் பிழந்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப்

பாலை என்பதோர் படிவங் கொள்ளும்” (சிலம்பு.11:64-66)

எனக் கூறப்படுவதில் பாலை என்னும் நிலம் உருவாகும் சூழலானது கடும் வெப்பத்தில் குறிஞ்சியும் முல்லையும் தம் இயல்பினை இழந்து பாலை என்னும் படிவம் கொள்ளும் என்று குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு பாலை என்பதோர் நிலம் இல்லை என்று கூறப்பட்டாலும். பாலை நிலத்திற்கான மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பது அறியத்தக்க செய்தியாகும். “கோடைக் காலத்தில் குன்றுப் பகுதியில் வாழும் மக்களோ அல்லது இவர்களிடையே உள்ள குழுவினரோ பிழைப்பிற்காக வழிப்பறியினை நடத்தியிருப்பது சாத்தியமே.”² என்றக் குறிப்பில் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி பாலை என்ற நிலத்தவர்கள் குறிஞ்சி, முல்லை நிலத்தைச் சார்ந்தவர்களேயாவர் எனக் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

6.3 பாலைத் திணையின் குடிகள்

நானிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் செயல்பாடுகளைப் போலவே பாலைத் திணையின் மக்களும் பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாக இருக்கின்றார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இந்நிலத்தின் குடிகளாக எயினர், எயிற்றியர், விடலை, காளை, மீளி ஆகியோர் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இவர்கள் தவிர மறவர், கள்ளர், மழவர், ஆரியர், மோரியர் ஆகியோரும் கூடத் பாலைத் திணைச் சார்ந்த நிலத்தவர்களேயாவர். ஆரியர், வடுகர், மோரியர், யவனர் போன்றோர் நிலம் பெயர் குடிகள் எனக் கூறப்பட்டாலும் அவர்கள் பாலை நிலத்தவர்கள் என்றே குறிப்பிடப்படுகின்றனர். பாலைத் திணைச் சார்ந்த மக்களில் முதன்மையான எயினர், எயிற்றியர், விடலை, காளை, மீளி, மறவர், கள்ளர், மழவர் ஆகியோரே குறிப்பிடப்படுகின்றனர். “பாலை நிலத்தின் தலைவன் விடலை, காளை, மீளி எனப்பட்டான். தலைவி எயிற்றி எனப்பட்டாள். குடிமக்களுள் ஆடவர் எயினர், மறவர் எனப்பட்டனர். பெண்டிர் எயிற்றியர், மறத்தியர் எனப்பட்டனர்.”³ என்று பாலை

நிலத்தின் குடிகளைப் பற்றி கூறுகிறார் மா.இராசமாணிக்கனார். அகப்பாடல்களில் இவர்களைப் பற்றியக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. எயினர்கள் வேட்டையில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் வில், அம்பினை தேய்த்துக் கூர்மையாக்குவதை, “கொடுவில் எயினர் பகழி மாய்க்கும்” (குறுந்.12:3) என்ற பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. அவர்களது வேட்டையாடும் செயலை, “கொலைவில் எயினர்...” (ஐங்.363:2, அகம்.79:14, 319:3) எனக் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். மாமை நிறத்தவள் எயிற்றி, “இளமா எயிற்றி...” (ஐங்.364:2), பெண்மைக்குரிய நலன்கள் உடையள், “நலம்மாண் எயிற்றி...” (ஐங்.365:3) எனக் கூறப்படுகிறாள்.

பாலை நிலத்தின் தலைவன் விடலை, மீளி, காளை எனப்பட்டான். சங்க அகப்பாடல்கள் இத்தலைவன் குறித்த செய்திகளைக் கூறுகின்றன. விடலை வெற்றி பொருந்திய வேலை உடையவன், “வெள்வேல் விடலையை” (நற்.305:9, குறுந்.15:5) எனப்படுகின்றான். இவன் தலைவியின் காதலன் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றான். பாலைவழியில் தன்னையும் அழைத்துச் செல்லுமாறு தலைவி விடலை என்னும் தலைவனிடம் கூறுகிறாள், “எம்மொடும் சென்மோ விடலை நீயே” (ஐங்.303:4) தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து சென்று ஒருபயனும் அற்றது, “எனைப்பயம் செய்யுமோ விடலை நின்” (ஐங்.305:4) என்று தோழி கேட்கிறாள். தலைவனைத் தலைவி விளிக்கும் சொல்லாக விடலை என்பது பயன்படுத்தப்படுகிறது. “அரிதே விடலை” (ஐங்.310:4) என்றும், “வென்வேல் விடலை” (ஐங்.364:4, 388:5, 393:5, அகம்.7:12) என்றும், “வல்வில் விடலை” (ஐங்.373:5) என்றும், “வேல் விடலை” (அகம்.315:14) எனப் பலவாறு தோழியாலும் தலைவியாலும் விளிக்கப்படுகின்றன. மீளி என்னும் பெயரும் தலைவன் பெயராகப் பாலைத் திணைப் பாடல்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. மீளி போன்றக் காளைப் போன்றவன் தலைவன், “மீளி முன்பின் காளை காப்ப” (ஐங்.374:2) என்று குறிப்பிடப்படுகின்றான். தலைவன் பிரிந்துசெல்லும் போது, “பெயர்மீளி பெயர்ந்தனன் செலவே” (கலித்.17:20) எனக் கூறப்படுகின்றான். தலைவன் போரின் மேற்சென்றதை, “மீளிவேற் தானையர் புகுதந்தார்” (கலித்.31:24) எனக் கூறப்படுகிறது. போர்க்கஞ்சா தலைவன், “மீளி மொய்ம்பொடு நிலன் எறியாக்குறுகி” (அகம்.93:18) எனப்படுகிறது. தலைவியைப் பிரிய எண்ணாத தலைவன், “மீளி உள்ளம் செலவுவலி யுறுப்ப” (அகம்.373:9) எனப்படுகிறது. தலைவியைப் பிரிந்ததற்காக வருந்தும் மீளி, “எதிரிய மீளி நெஞ்சே” (அகம்.379:4) என விளிக்கின்றான். வலிமைப் பொருந்திய யானையின்

தலைவன், “மீளி வேழத்து நெடுந்தகை” (அகம்.381:2) எனப்படுகின்றான். இவ்வாறு தலைவனாகப் பிரிந்து செல்லும் செலவினை உடையத் தன்மையும் தலைவியினைப் பிரிய முடியாத நிலையினையும் உடையனவாக மீளி என்னும் தலைவன் குறிப்பிடப்படுகின்றான்.

காளை என்னும் பெயரிலும் பாலை நிலத் தலைவன் அழைக்கப்படுகின்றான். தலைவியிடம் பொய்மொழி பேசக் கூடியவன், “காளை பொய் புகலாக” (நற்.179:8) போர்மேற் செல்லும் தலைவன், “கூர்வேற் காளையொடு” (நற்.184:2) எனப்படுகிறது. தலைவனின் பொய்யில் மயங்கிய தலைவி, “செல்பெருங் காளை பொய்ம்மருண்டு சேய்நாட்டு” (நற்.271:4) எனப்படுகின்றாள். பொய் சொல்லத் துணிந்தவன், “வன்கண் காளை” (நற்.293:9) ஆவான். வேலினை உடையவன் தலைவன், “நெடுவேற் காளை” (குறுந்.378:4), வஞ்சினம் கொண்ட இளைஞன், “வஞ்சினக் காளையொடு” (ஐங்.372:2), கழலை உடையத் தலைவன், “திருந்துகழற் காளையொடு” (ஐங்.382:2) தலைவி தலைவனோடு தேரில் ஏறிச் செல்கிறாள். “கடுங்கட் காளையொடு நெடுந்தேர் ஏறி” (ஐங்.385:1) எனக் கூறப்படுகிறது. காளை என்னும் பெயரில் தலைவன், “வல்விற் காளை” (ஐங்.390:3) என்றும், “விறல்வேற் காளை” (ஐங்.391:5, 400:5) என்றும், “பொய்வல் காளை” (ஐங்.399:5) என்றெல்லாம் விளிக்கப்படுகின்றான். களிற்றினைப் போன்ற வீரன், “வயக்களிற்று அன்னகாளை” (அகம்.55:5) உடன் போக்கிற்குத் தலைப்பட்ட காளை போன்ற தலைவன், “மதிஉடம் பட்ட மைஅணற் காளை” (அகம்.221:6) எனப்பட்டான். ஆறலைக்கும் கள்வர்களுக்கு அஞ்சா காளை, “வன்கண் காளை” (அகம்.263:9) என்றும், “கணையோர் அஞ்சாக் கடுங்கண் காளை” (அகம்.321:12) என்றும் கூறப்படுகின்றான். கடுமையான காட்டின் வழியே செல்லத் துணிந்தவன், “துணிந்தோன் மன்ற துனைவெங் காளை” (அகம்.397:9) எனக் கூறப்படுகின்றான். இவ்வாறு தலைவனை அழைக்கும் பெயர்களில் தலைவியின் உடன் போக்கு நிகழ்ச்சிகள் அவர்கள் செல்லும் காட்டின் கடுமை, விலங்குகளின் அச்சுறுத்தல், ஆறலைப் பவர்களின் அச்சுறுத்தல், போர் மேற் சென்ற தலைவனின் வீரம், கையில் கொண்டிருக்கும் வேல் என்பனவற்றோடு கூறப்படுகின்றனர்.

பாலை நில மறவர்கள் வேட்டையிலும் கொலை, கொள்ளையிலும் ஈடுபடக் கூடியவர்கள் என்பதையும் அஞ்சாத மனம் கொண்டவர்கள் என்றும் கூறப்படுகின்றனர். “மனத் திண்மை வாய்ந்த வீரரை மறவர் என்று அழைத்தனர்,

பழந்தமிழர். அவர் கல்லெனத் திரண்ட தோளர், கட்டமைந்த மேனியர், முறுக்கு மீசையர், தருக்கு மொழியினர், வீறிய நடையினர், சீறிய விழியினர்.”⁴ என்று மறவர்களின் தோற்றத்தினை எடுத்துரைக்கிறார் ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை. “நெஞ்சம் நடுக்குறூஉம் துஞ்சா மறவர்” (நற்.18:6) மறவர்கள் போர்களில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாகப் பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றனர். பாசறையில் இருக்கும் மறவர்களை அச்சமுட்டிய யானை மதம் அடங்கிற்று எனக் கூறப்படுகிறது. கள்வர் தொழிலில் ஈடுபடுபவர்களாக அவர்கள் இருத்தலின் துவர் ஆடை அணிந்து இரவில்வழியில் வருவோரை நோக்கியிருப்பர், “துவர்செய் ஆடைச் செந்தொடை மறவர்” (நற்.33:6) எனக் கூறப்படுகின்றனர். கூர்மிக்க அம்பினைக் கொண்டு கொடுந் தொழிலைச் செய்யக் கூடியவர்கள் ஓசை உண்டாகுமாறு மோதும் இயல்புடையவர்கள், “கிடின்ன இடிக்கும் கோல்தொடி மறவர்” (நற்.48:6) மறவர்கள் கையில் எப்போதும் வேலைக் கொண்டிருப்பர், “...மறவர்,வேல்...” (நற்.86:1-2) மரங்களின் மறைவுகள் தோறும் வீரர்கள் மறைந்திருந்தனர், “வாங்குசிலை மறவர் வீங்குநிலை அஞ்சாது” (நற்.148:6) கொலை செய்வதில் கூற்றத்தைப் போன்றவர்கள். “கூற்றத் தன்ன கொலைவேல் மறவர்” (குறுந்.283:5). கொடுமை செய்வதை இயல்பாகக் கொண்ட மறவர், “கொடுஞ்சிலை மறவர்” (குறுந்.331:3) எனப்படுகின்றனர். அம்பு தொடுத்துப் பகைவர்களைக் கொலை செய்யும் மறவர், “விழுத்தொடை மறவர் வில்லிடத் தொலைந்தோர்” (ஐங்.352:1) எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். கொள்ளையிடுவதற்கான பொருள் இல்லையென்றாலும் அம்பு தைத்து வழிப்போக்கர்கள் துடிப்பதைக் கண்டு இன்புறும் மறவர், “அற்றம் பார்த்துஅல்கும் கடுங்கண் மறவர்தாம்” (கலித்.4:3) எனப்படுகின்றனர். வழிப் போக்கர்களை மறித்து அவர்களிடமிருந்து பொருளைப் பறித்துக் கொண்டு அவர்களுக்குக் காயத்தைப் பரிசாக அளிப்பர், “கடுஞ்சினத்து ஓடா மறவர்,பொருள் கொண்டு புண்செயின் அல்லதை...” (கலித்.15:7-8) எனப் பாடலடி கூட்டுகின்றது. வில்லையே ஏராகக் கொண்டு வாழ்பவர்கள், “வில்ஏர் வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர்” (அகம்.35:6) ஆவர். பசுக்களைக் கவர்ந்து செல்லும் மறவர்களது ஊர் கல்லென்னும் ஆரவாரத்தை உடையதாக இருக்கும், “கடுங்கால் மறவர்,கல்லென் சீறார்” (அகம்.63:12-13) மறவர்கள் அரம் போன்ற பற்களையும் இடுகியப் பார்வையும் கொண்டவர்கள், “...எல்லி மண்டி,நல்அமர்க் கடந்த நானுடை மறவர்” (அகம்.67:7-8) எனப்படுகின்றனர். புலி போன்ற வீரத்தையும் காலில்கழல்

அணிந்தும், “அடுபுலி முன்பின் தொடுகழல் மறவர்” (அகம்.75:6) காணப்படுகின்றனர். வன்மையான பார்வைக் கொண்ட, “கடுங்கண் மறவர்” (அகம்.87:7) ஆவர். விசைக் கொண்ட வில் கொண்ட மறவர்கள் கொழுப்புடன் கூடிய ஊனைத் தின்பவர்களாகவும், “விளர்ஊன் தின்ற வீங்குசிலை மறவர்” (அகம்.89:10) மறவர்கள் காணப்படுவர். போர்த் திறம் மிக்க அம்பினைக் குறி தப்பாது எய்யும் வல்லமை கொண்ட வீரர்கள், “வினைவல் அம்பின் விழுத்தொடை மறவர்” (அகம்.105:13) எனப்படுகின்றனர். யானையின் ஊனை ஆரவாரம் மிக்க வீரர்கள் கோலில் கோர்த்துக் கொண்டு உணவுக்காகக் கொண்டு செல்வர் என்பதை, “கலிகெழு மறவர் காழ்க்கோத்து ஒழிந்ததை” (அகம்.169:4) என்னும் பாடலடி கூறுகிறது. அம்புகளைக் கல்லில் தீட்டிக் கூர்மையாக்குதலை, “கடுங்கண் மறவர் பகழி மாய்த்தென” (அகம்.297:6) என்னும் பாடலடி தருகிறது. கொடுந்தொழிலுடைய மறச்சாதியினர் ஆறுசெல் மக்களைக் கொள்ளையிடும் நோக்குடன் நோக்கியிருப்பர், “கொலைவெங் கொள்கைக் கொடுந்தொழில் மறவர்” (அகம்.363:10) இவ்வாறு பாலை நிலத்து மறவர்கள் பற்றிய செய்திகளில் அவர்கள் போர்களில் ஈடுபட்டு ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வரக் கூடியவர்களாகவும் ஆறலைத்துக் கொலை, கொள்ளையில் ஈடுபடும் கொடுந்தொழில் உடையவர்களாகவும் கூறப்படுகின்றனர்.

மறவர்களைப் போலவே மழவர்களும் பாலை நிலத்துக் கொடுந்தொழிலில் ஈடுபடுபவர்களாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றனர். “மழவர் குடியைச் சார்ந்த மற்றவர் தமிழ் நாட்டின் வடக்கே திருவேங்கட மலைவரையில் சுற்றித் திரியலாயினர். பிறகு அவர்கள் சோழ நாட்டில் நிலையாகத் தங்கி வாழத் தலைப்பட்டனர். அவர்கள் வாழ்ந்தப் பகுதி மழநாடு எனப்பட்டது.”⁵ என்ற கூற்று மழவர்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது. அவர்களை அரசர்கள் மக்களைக் காத்தல் பொருட்டுப் போரிட்டு விரட்டியுள்ளனர் என்பதையும் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. ஓரிமழவர் குடியினன் எனச் சுட்டப்படுவதை, “மழவர் பெருமகன் மாவள் ஓரி” (நற்.52:9) என்னும் அடி கூறுகிறது. போர்களில் ஈடுபடுவதைத் தவிர வேறு தொழில் அறியாத கல்லாதவர்களான மழவர்கள், “கல்லா மழவர் வில்லிடை விலங்கிய” (நற்.387:4) எனப்படுகின்றனர். ஆவி என்னும் அரசன் பொதினி மலையை அரசாண்டவன் அஞ்சத்தக்க குதிரைகளை உடைய மழவர்களை ஓட விரட்டியவன், “ஓண்கழல், உருவக் குதிரை மழவர் ஓட்டிய” (அகம்.1:1-2) எனக் கூறப்படுகிறது. வேலினை

உடைய மழவர்கள், “நெடுவேல் குறும்படை மழவர்” (அகம்.35:4) என்றும், கடுமையான பார்வைக் கொண்டவர்கள், “கடுங்கண் மழவர்” (அகம்.91:11) என்றும் செம்மையான கண்களை உடைய அதாவது கோபமிக்கக் கண்களை உடையவர்கள், “செங்கண் மழவர்” (அகம்.101:5) என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். மேலும், “கல்லா மழவர்” (அகம்.127:15) வழிப் போவார்க்குத் துன்பம்தரும், “உறுகண் மழவர்” (அகம்.121:11) கொழுப்புடன் கூடிய பசுமாமிசம் தின்று, “கூர்ப்படை மழவர்” (அகம்.129:12), வன்மையான கழலை உடைய, “வன்கண் மழவர்” (அகம்.187:7) இவ்வாறு மழவர்கள் கொலை, கொள்ளையில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாகவும் மக்களுக்கு அச்சத்தை ஏற்படுத்த கூடியவர்களாகவும் விளங்கியமைக் கூறப்படுகிறது. ஆரியர்கள் கயிற்றில் ஏறி ஆடும் வல்லமைக் கொண்டவர்களாகக் கூறப்படுகின்றனர் (குறுந்.7) என்பதையும் சுட்டுகின்றது.

பாலை நிலத்துக் கள்வர்கள் மறவர்களைப் போலவும் மழவர்களைப் போலவும் கொடுத்தொழிலில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாவர். “அக்காலக் கள்வர்கள் இருட்டிலே தம்மை யாரும் காணாமல் இருப்பதற்காக யானைத் தோலைப் போன்ற நிறமுடைய கருஞ்சட்டையை அணிந்திருந்தனர். கல்லானாலும் மரமானாலும் அவற்றைத் துண்டு செய்கின்ற கூர்மையான வாளை வைத்திருப்பார்கள். காலிலே செருப்பணிந்திருப்பார்கள். சிறிய பிடியுள்ள கூர்மையான கத்தியைத் துடையில் மறைத்திருப்பார்கள்.”⁶ என்று பத்துப்பாட்டில் கள்வர்களின் செயல் கூறப்படுகிறது. களவைத் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் ஆதலின் கொலை, கொள்ளை இவற்றில் ஈடுபடுவார்கள் எனலாம். தலைவன் கள்வரை போலக் கொடியவனாக உள்ளான். “கள்வர் போலக் கொடியன் மாதோ” (நற்.28:4) எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். “கள்வர், பொன்புனை பகழி செப்பம் கொண்மார்” (குறுந்.16:1-2) என்னும் பாடலடியில் கள்வர்கள் அம்புகளின் கூர்மையைத் தம் நகத்தால் நெருடுவர் எனக் கூறப்படுகிறது. கள்வர்கள் தொழுவத்திலிருந்து பசுக்களைக் கயிற்றினை அறுத்து கவர்ந்து செல்வர் (அகம்.7) எனக் கூறப்படுகின்றது. கள்வர்கள் வேட்டையில் ஈடுபவர் என்பதால் “வேட்டக் கள்வர்” (அகம்.63:17) எனப்படுகின்றனர்.

மோரியர், வடவர் என்று கூறப்படுகின்றனர். அவர்கள் பாலை நிலத்து மக்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றனர். போர்களில் வீரர்களாகப் பணியேற்பவர்களாக இருக்கின்றனர் மலைகளின் கரடுமுரடான பாதையில் செல்லும் தேரை உடையவர்கள் மோரியர், “நெடுங்குடை இயல்தேர் மோரியர்” (அகம்.69:10) எனப்படுகின்றனர். பெரும் படையுடைய மோரியர், “மாகெழு தானை வம்ப

மோரியர்” (அகம்.251:12) எனக் குறிக்கப்படுகின்றனர். வடுகர்களை எதிர்த்து போர்செய்த மோரியர், “முரண்மிகு வடுகர் முன்னுற மோரியர்” (அகம்.281:8) எனப்படுகின்றனர். மோரியர்களைப் போலவே வடுகர்களும் வடவராவர். **“வடுகர் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவரல்லர். தமிழகத்தின் எல்லைக்கண் வாழ்ந்தவராவர். பொருள் தேடிப் புறநாடு போகும் தமிழர். இவர் பண்பெல்லாம் உணர்ந்துள்ளனர்.”**⁷ என்று வடுகர்களைக் குறித்துக் கா.கோவிந்தன் கருத்துரைக்கிறார். தமிழகத்தில் அவர்கள் தமக்கென அரசாட்சியைக் கொண்டிருக்கவில்லை ஆயினும் இங்கு ஆட்சி செய்த மன்னர்களின் படைகளில் பணியாற்றினர். இவர்கள் வேட்டையில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாகவும் இருந்தனர் நாயுடன் குடில்களில் தங்கும் வழக்கம் கொண்டவர்கள், “கடுங்குரற் பம்பைக் கதநாய் வடுகர்” (நற்.212:5) எனப்படுகின்றனர். கஞ்சங் குல்லையைத் தலைப்பாகையாக அணிந்தவர்கள், “குல்லைக் கண்ணி வடுகர்” (குறுந்.11:5) எனப்படுகின்றனர். போர்த் தொழில் தவிரப் பிறதொழில் அறியாத கல்லாதவர்களான வடுகர்கள், “கல்லா நீன்மொழிக் கதநாய் வடுகர்” (அகம்.107:11) எனப்படுகின்றனர். வடுகர்கள், “வால்நிணப் புகவின் வடுகர்” (அகம்.213:8) என நிணச்சோற்றினை உண்பர். வடுகர்களின் தலைவனாக எருமை என்பான் குறிக்கப்படுகின்றான், “நேரா வந்தோள் வடுகர்பெருமகன் பேர் இசை எருமை” (அகம்.253:18–19) வடுகர்கள் வில்லை உடையவர்கள் கள்ளுண்டு களிப்பவர்கள், “தொடைஅமை பகழித் துவன்றுநிலை வடுகர்” (அகம்.295:15) எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். வடுகர்கள் பொது மக்களுக்கு ஊறு விளைவிப்பவர்களாக இருத்தலின் இளம்பெருஞ் சென்னி என்னும் மன்னன் வடுகர்களை அழித்தல் பொருட்டு அவர்களது தலையைக் கொய்தான், “வம்ப வடுகர் பைந்தலை சவட்டி” (அகம்.375:14) எனக் கூறப்படுகின்றது. வடுகர்கள் நாயினைத் துணையாகக் கொண்டவர்கள், “கற்றுஉரிக் குடம்பைக் கதநாய் வடுகர்” (அகம்.381:7) என அறிய முடிகிறது. இவ்வாறு பாலை நிலத்தின் குடிகளில் எயினர், எயிற்றியர் தவிரப் பிறகுடியினர் கொள்ளை, கொலை, ஆநிரைக் கவர்தல், வழிப் போக்கர்களைக் கொலைச் செய்தல், போர்களில் ஈடுபடுதல், கடும் பார்வையைக் கொண்டவர்கள், கடுங்கோபத்தை உடையவர்கள், பொதுமக்களைத் துன்புறுத்துபவர்கள் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

6.4 பாலை நிலத்தின் கூறுகள்

ஐந்திணைகளில் பாலைத் திணையானது வறண்ட நிலமாகக் காட்சி அளிக்கிறது. வெப்பம் மிகுதியாகவும் கால்கள் புண்ணாகும் படியாகவும் நிலத்தின்

தன்மை காட்சியளிக்கிறது. “பாலை எனில் வறட்சி உணர்வு வறட்சி அன்று, உணவு வறட்சி, வறட்சி வளந்தேட ஓட்டும் காதலியைப் பொருளுக்காகவும் பொருள் தரும் பிற கடனுக்காகவும் காதலன் பிரிய நினைகுவான்.”⁸ என்று பாலை என்றாலே வறட்சியே படிமமாகிறது என்பதை எடுத்துரைக்கிறார் க.ப.அறவாணன். வறட்சியின் பிடியில் உள்ளவர்கள் பொருள் தேட செல்வது இயல்பே. பிரிதல் இதன் உரிப் பொருளாதலின் தலைவி கலங்குவதே பாடல்களில் மையமாக விளங்கும் எனலாம். மரங்கள் பட்டுப்போனவையாக உள்ளன. சப்பாத்திக் கள்ளி, பாலை மரம் ஆகியன கடினமான தாவரங்கள் விளையும் பகுதியாகக் காட்சி தருகிறது. நிலங்கள் வெப்பத்தினால் வெடிப்புகள் தோன்றிக் காணப்படுவதை,

“மணிதிகழ் விறல்மலை வெம்ப மண்பக

துணிகயம் துகள்பட்ட தூங்குஅழல் வெஞ்சுரம்” (கலித்.20:5-6)

என்னும் பாடலடிகள் கதிரவனைத் தண்டிப்பது போன்ற கதிர் வீச்சினால் நிலம் பாளம் பாளமாகப் பிளந்தன எனக் கூறப்படுகிறது. நீர் நிலைகளும் வற்றி வறண்ட நிலையில் காணப்பட்டன. கடும் வெப்பத்தை உமிழ்கின்ற வெய்யகாடு எனப்படுகிறது. குளிர்ச்சி நிறைந்ததாகக் கூறப்படும் மலையும் வெம்பி கடும் வெப்பத்தால் சூழப்பட்டிருப்பதை, “விலங்குமலை வெம்பிய போக்கு அருவெஞ்சுரம்” (கலித்.23:3) எனப்படுகிறது. முகடுகள் உயர்ந்த மலைகளில் இருக்கின்ற மரங்களெல்லாம் கோடை வெப்பத்தினால் தீப்பிடித்து எரிகின்றமையை,

“ஓடுளரி நடந்த வைப்பின்

கோடுஉயர் பிறங்கல்” (ஐங்.318:4-5)

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன. வெப்பத்தின் மிகையால் மரங்கள் உலர்ந்து பிளந்து போவதை, “மண்புரை பெருகிய மரம் முளிகானம்” (ஐங்.319:2) எனக் கூறப்படுகிறது. வெப்பத்தினால் காட்டுத் தீ ஏற்படுவது, “முளரித் தீயின் முழங்கு அழல்” (அகம்.301:13) என்ற பாடலால் அறியப்படுகிறது. யானைக்கும் கூட நீர்வேட்கை மிகுதியாகி தன்னிலை இழக்கும் வெப்பமுடைய காடு, “நெடுமலை வெஞ்சுரம் போகி” (கலித்.24:11) எனக் கூறப்படுகிறது. ஞாயிற்றின் கதிர்கள் வெம்மையைப் பொழிவதால் மூங்கில் அரிசியாவும் பொரிந்து விழுகின்றன, “உகுநெல் பொரியும் வெம்மைய யாவரும்” (அகம்.1:13) எனப்படுகின்றது. செந்நிறம் கொண்டு சூரியன் சுட்டெரிப்பது இலவம் பூக்கள் இலையும் அரும்பும் இன்றிப் பூத்தது போலக் காணப்பட்டமையை, “இலைஇல மலர்ந்த முகைஇல் இலவம்” (அகம்.11:3) என்ற பாடலடி தருகிறது. வெம்மையால் பயிர்கள் தீய்ந்து கருகுமாறு

இருந்தன, “புலங்கடை மடங்கத் தெறுதலின் ஞாள்கி” (அகம்.31:2) எனக் கூறப்படுகிறது. பாலை நிலத்தின் கடும் வெம்மையால் நீரின்றி முற்றிய வாகையின் முதிர்ந்த நெற்றுக்கள் கொட்டும் பறையைப் போல விழும், “வாடல் உழிஞ்சில் விளைநெற்று அம்துணர்,ஆடுகளப் பறையின்” (அகம்.45:1-2) எனக் கூறப்படுகிறது. நிழலற்ற வெம்பரப்பாக, “நிழல்அறு நனந்தலை...” (அகம்.103:1) பாலை நிலம் காணப்படுகிறது. சுரவழியானது வெட்சிமலர்கள் குருந்த மலர்களோடு கற்பாறையில் பரந்துகிடக்கும்,

“வரிமரற் கறிக்கும் மடப்பிணைத்

திரிமருப்பு இரலைய காடு” (அகம்.133:17-18)

எனக் கூறப்படுகிறது. பாலையில் எரிகின்ற வெம்மையைக் காற்றில் உடைய இருப்பைப் பூக்கள் உதிர்ந்து கிடக்கும், “ஆடுதளிர் இருப்பைக் கூடுகுவி வான்பூ” (அகம்.135:8) என்றும், “கான இருப்பை வேனில் வெண்பூ” (குறுந்.329:1) என்றும், “இருப்பை,மருப்புக் கடைந்தன்ன கொள்ளை வான்பூ” (அகம்.267:6-7) என்றும் கூறப்படுகின்றன. “தாறுசினை விளைந்த நெற்றம்” (அகம்.151:9) வாகையின் நெற்றுக்கள், “அரிக்கோற் பறையின் ஐயென ஒலிக்கும்” (அகம்.151:10) எனக் கூறுவதைக் காணலாம். பசுமையற்ற தலைவன் செல்லும் பாதை, “பைதுஅற வெம்பிய கல்பொரு பரப்பின்,வேனில் அத்தத்து” (அகம்.185:8-9) எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. வெப்பத்தால் காடுகாய்ந்துப் போக, “வேனில் வெற்பின் கானம் காய” (அகம்.187:16) கிடக்கிறது. வறண்ட சுரமாகக் காட்சியளிப்பதை, “வாள்வாய் அன்ன வறுஞ்சுரம் இறந்தே” (அகம்.331:14) என்னும் பாடல் தருகின்றது. மழை பெய்யாமையால் மூங்கில்கள் வாடின, “மழைகரந்து ஒளித்த கழைதிரங்கு அடுக்கத்து” (அகம்.347:10) எனப்படுகிறது. நெருப்பினை உண்டது போன்ற கருமணல், “புகைபுரை அம்மஞ்ச ஊர்” (அகம்.97:22) எனப்பட்டது. குளங்கள் வற்றிப்பாழானது போன்று காட்சியளித்ததை, “கயன்அறக்,கண்அழிந்து உலறியபல் மாநெடு நெறி” (நற்.224:8-9) என்னும் பாடலடியில் அறியலாம். மழை பெய்யாது போனமையால் அருவி வறண்டு போனது, “மழைமறந்து,அருவி ஆன்ற வெருவரு நனந்தலை” (அகம்.241:7-8) எனப்படுகிறது. சுரபுன்னை மரத்தின் உச்சிவாடும் படி சுட்டெரிக்கும் சூரியனின், “கழைஅமல் சிலம்பின் வழைதலை வாடக்,கதிர்கதம்” (அகம்.177:7-8) வெம்மை கூறப்படுகிறது. வெப்பத்தினால் காடுகள் தீப்பிடித்துக்

கொள்ளும், “...வெங்காட்டு, அழல்பொழி” (அகம்.223:6-7) எனப்படுகிறது. நிலத்தின் நீரற்றுச் சுனைகள் வறண்டு போகுமாறு வெப்பம் வீசுகிறது. என்பதை,

“நிலம்நீர் அற்று நீள்கனை வறப்ப

குன்றுகோடு அகைய கடுங்கதிர் தெறுதலின்” (அகம்.295:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. வெம்மையான காட்டில் நீர் இன்றி எரிபரந்த பாழிடமாகக் காட்சியளித்ததை, “வெம்மை தண்டா எரிஉகு பறந்தலை” (அகம்.29:15) எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. வெம்மை தாளாமல் மரங்கள் கரிந்து தீப்பிடித்தன,

“மரம்தலை கரிந்து நிலம்பயம் வாட

அலங்குகதிர் வேய்ந்த அழல்திகழ் நனந்தலை” (அகம்.169:1-2)

என்று வெப்பத்தின் கடுமை கூறப்படுகிறது. வானம் மழை பெய்யாது ஒழிந்ததால் காடுகள் காய்ந்தன, “வானம் பெயல்வளம் கரப்ப கானம்” (அகம்.291:1) மரங்களில் இலைகள் இல்லாது ஒழிந்தன, “உலறி இலைஇல வாகப் பலஉடன்” (அகம்.291:2) எனக் கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறு வறட்சி மிகுதியால் நிலமானது வெடித்தும் பாளங்களாகவும், குளங்கள் வற்றியும் மரங்கள் பட்டுப்போன நிலையிலும் கல்பதுக்கைகளில் நீரின்றி வறட்சியாகவும் காணப்படும் சூழல் விவரிக்கப்படுகிறது.

பறவைகள் அறியாத பல்வகைப்பட்ட பழங்களையும் மான்கள் இதுவரை உண்டறியாத குளங்கள் நிரம்பிய இனிசுவை நீரையும் பாலை நிலம் கொண்டுள்ளதையும்,

“புள்ளும் அறியாப் பல்பழம் பழுனி

மடமான் அறியாத் தடநீர் நிலைஇ” (ஐங்.398:1-2)

பறவைகள் அறியாத பழங்களே இருக்க முடியாது என்று கூறுமளவில் நீரற்ற வன்புலமான பாலை நிலங்களில் மழை பெய்து மான்களும் இதுவரை உண்ணாத இனிய சுவையுடைய நீர்களும் பெருகியுள்ளது. வறண்ட நிலமாக இருந்தாலும் ஒருசில காலங்களில் மழைகள் பொழிவதால் தான் அந்நிலங்களிலும் உயிரினங்கள் வாழ்வதற்குரிய சூழ்நிலைகளும் ஏராளமாக அமைய வாய்ப்புக் கிடைக்கின்றது என்பதை இப்பாடலடி தெளிவுடன் மொழிந்துள்ளது.

பாலை நிலத்தில் மழை பெய்யும் போது காட்டாற்று வெள்ளமாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடும். அவ்வாறு ஓடும்போது மணலினைக் கொண்டு வரும் அம்மணலில் ஈங்கைச் செடிகள் முளைத்துப் பூக்களுடன் காட்சித் தரும்,

**“கடும்புனல் கால்பட்டுக் கலுழ்தேறிக் கவின்பெற
நெடுங்கயத்து அயல்அயல் அயிர்தோன்ற அம்மணல்**

வடுத்துஊர வரிப்பபோல் ஈங்கைவாடு உதிர்புக” (கலித்.31:1-3)

எனப் பாடலடிகளின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. வேனில் காலத்தின் போது பெய்யும் மழையானது வறண்ட நிலத்தில் பசுமையை ஏற்படுத்துகின்றன.

**“மன்உயிர் ஏமுறமலர் ஞாலம் புரவுசன்று
பல்நீரால் பாய்புனல் பரந்துஊட்டி இறந்தபின்**

சிலநீரால் அறல்வார அகல்யாறு கவின்பெற” (கலித்.34:1-3)

என்ற பாடலடிகளில் மனித உயிர்கள் அனைத்தும் உயிர்வாழும் வகையில் நீரினைத் தருகின்றனவாக ஆறுகள் அமைகின்றன. அந்நீர்வற்றி சிலவாகிய நீரினால் அறல் உண்டாகும் படி செய்தன எனக் கூறப்படுகிறது. கருமணி போன்ற நிறமுடைய நீரானது குளங்களிலே தேங்கி மலர்ச் சோலைகள் விளங்கப் பண்ணின,

“தண்அருவி நறுமூல்லைத் தாதுஉண்ணும் பொழுதன்றோ

கண்நிலா நீர்மல்கக் கவவிநாம் விடுத்தக்கால்” (கலித்.35:10-11)

என்னும் பாடலடிகள் இதனைக் கூறுகின்றன. அறல் போன்ற பாலை நிலத்தில் மழை பெய்து காட்டாற்று வெள்ளம் போனது. அவ்வெள்ளத்தினால் நீர்த்துறைகள் யாவும் மணலால் பெருகியது போன்று காட்சியளித்தன.

“நெடுங்கரைக் கான்யாற்றுக் கடும்புனல் சாஅய்

அவிர்அறல் கொண்ட விரவுமணல் அகன்துறை” (அகம்.25:1-2)

எனப் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. காட்டாறு பாய்ந்தமையால் வேனில் காலத்தில் பள்ளங்களில் நீர்தேங்கி நிற்கும்,

“ஆறுசெல் வம்பலர் சேறுகிளைத்து உண்ட

சிறுபல் கேணிப் பிடிஅடி நசைஇ

களிறுதொடுஉ கடக்கும் கான்யாற்று அத்தம்” (அகம்.137:1-3)

என்ற பாடலடிகள் கூறுகின்றன. அவ்வழிச் செல்லும் வம்பலர்கள் அந்நீரைப் பருகுவர் எனக் கூறப்படுகிறது. மழை பெய்து காட்டாறு பாய்வதால் ஏற்படும் சிற்சில பள்ளங்களில் நீர் தேங்கி நிற்கும் என்பதைப் பாடல்கள் தருகின்றன.

பாலை நிலமானது அஞ்சத்தக்கதாக அமைந்துள்ளமையைப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. ஆறலைத்துக் கொல்பவர்கள் நிறைந்த வழியாகவும் கொடிய விலங்குகள் காணப்படும் வழியாகவும் உள்ளது. “வள்ளியிற்றுச் செந்நாய் வருந்து பசிப்பிணவோடு” (அகம்.53:6) கூர்மையான பற்களை உடையச் செந்நாய்கள் பசியோடு காணப்படும். மறவர்கள் வில்லால் வழிப் போக்கர்களைக் கொல்வர்,

“விழுத்தொடை மறவர் வில்இட வீழ்ந்தோர்” (அகம்.53:10) அத்தகைய வழியாக உள்ளதாகும். பசியாய் உள்ள பெண்புலியின் பசியைப் போக்குதற்கு ஆண்புலி மானின் ஒலியைக் கூர்ந்துக் கேட்கும், “அறுகோட்டு உழைமான் ஆண்குரல் ஓர்க்கும்” (அகம்.147:7) வழியாகும். கொல்லும் நோக்கிலான யானைகள் வழியில் இருக்கும், “கொலைவல் யானை சுரம்கடி கொள்ளும்” (அகம்.247:9) எனப்படுகிறது. பாயும் இயல்பினைக் கொண்ட புலிக்குட்டிகளும் நீர்வேட்கைக் கொண்ட யானைகளும்,

“உறுவெரிந் ஒடிக்கும் சிறுவரிக் குருளை

நெடுநல் யானை நீர்நசைக்கு இட்ட” (அகம்.329:10-11)

காணப்படுகின்றன. நீர்வேட்டை மிகுதியால் யாமரத்தை யானை குத்தியது, “நிலைஉயர் யாஅம் தொலையக் குத்தி” (குறுந்.307:6) குட்டிகளை ஈன்றக் கரடிகள் வழிச்செல்வோரின் பொருள்களைக் கவர்ந்துண்ணும்,

“ஆறுசெல் வம்பலர் நீள்இடை அழுங்க

ஈனல் என்கின் இருங்கிளை கவரும்” (அகம்.95:8-9)

எனக் கூறப்படுகின்றது. பாலை நிலப் பகுதிகளில் விலங்குகள் வேட்டையாடி உண்ட மாமிசத்தின் மிச்சங்கள் சிதறிக் கிடக்கும் அதனால் அப்பகுதிகள் நாற்றமுடன் காணப்படும்.

“புலவுப் புலிதுறந்த கலவுக்கழி கடுமுடை

இரவுக்குறும்பு அலறநூறி நிரைபகுத்து” (அகம்.97:3-4)

என்ற பாடலானது புலியினால் தின்னப்பட்ட மாமிசத்தின் பகுதிகள் சிதறிக் கிடப்பதால் ஏற்பட்ட நாற்றம் கூறப்படுகிறது. புலியினால் கடுமையாகக் காயம்பட்ட யானை, “மறப்புலி உழந்த வசிபடு சென்னி” (அகம்.119:16) எனப்படுகிறதை என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. பன்றிகளைச் செந்நாய் தாக்கி வீழ்த்தும் அச்சம் கொண்ட பன்றிகள் ஓடும்,

“மென்புனிற்று அம்பிணவு பசித்தெனப் பைங்கட்

செங்நாய் ஏற்றைக் கேழல் தாக்க” (அகம்.21:17-18)

எனக் கூறப்படுகின்றது. புழுதிக் காற்றினால் எழும் ஓசையானது புலியானது மாணைப் பற்றியதால் எழும் ஓசையெனக் கருதும் மான்கூட்டங்கள்,

“வாள்வரி வயப்புலி தீண்டிய விளிசெத்து

வேறுவேறு கவலைய ஆறுபரிந்து அலறி

உழைமான் இனநிரை ஓடும்” (அகம்.249:16-18)

என ஒலி கேட்டு பிழைப்பதற்காக ஓடும் எனக் கூறப்படுகிறது. கொடிய விலங்குகள் காணப்படும் கடுமையான வழியாக இருத்தலின் அவ்வழி செல்வோர் அச்சம் கொள்வர். இவ்வாறு பாலை நிலத்து வழியானது கொடிய விலங்குகளாலும் ஆறலைப் பவர்களாலும் அஞ்சத்தக்கதாக அமைந்துள்ளது.

6.5 பாலை நிலத்தவர்களின் செயல்கள்

வறண்ட பாலை நிலமானது வேளாண்மைக்கு உகந்ததாகவோ மேய்ச்சலுக்கு உகந்ததாகவோ இராது. அம்மக்கள் பெரும் பாலும் பாலை வழிச் செல்வோரை ஆறலைத்து அவர்களிடம் உள்ள பொருட்களைக் கவர்ந்து கொண்டு வழிப் போக்கர்களைக் கொலை செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டவர்கள். வேட்டையாடி உணவினைப் பெற்றுக் கொள்ளும் வகையினராகவும் உள்ளனர். “எயினர்கள் ஆறலைத்துண்ணும் தொழிலினர். இரவில் பன்றி வேட்டையும் பகலில் குறு முயல்களையும் பிற விலங்குகளையும் வேட்டையாடினர். வணிகக் கூட்டத்தினரை இடை மறித்துப் பொருட்களைக் கொள்ளையிடுவார்கள்.”⁹ என்ற கூற்று வேட்டையில் ஈடுபடும் எயினர்கள், வேட்டுவர் என்ற பெயராலும் அழைக்கப்படுகின்றனர் என்பதைச் சுட்டுவதாக அமைகிறது.

பாலை நிலங்களில் வழிப்பறி செய்யும் கள்வர்கள் அம்பைத் தீட்டுகின்ற ஓசையினை,

“..... கள்வர்

பொன்புனை பகழி செப்பம் கொண்மார்

உகிர்நுதி புரட்டும் ஓசை போல” (குறுந்.16:1-3)

என்னும் பாடலடிகளால் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. பாறைகளில் வேட்டுவர்கள் அம்புகளைத் தீட்டி கூர்மையாக்குவதை, “கொடுவில் எயினர் பகழி மாய்க்கும்” (குறுந்.12:3) என்ற பாடல் குறிப்பிடுகிறது. கொலை, கொள்ளையில் ஈடுபடுதலால் வில்ஏர் உழவர் எனக் குறிப்பிடப்படும் கள்வர்கள் மழை பெய்வதைப் பற்றிய கவலையற்றவர்கள் எனக் கூறப்படுவதை,

“கான்உயர் மருங்கில் கவலை அல்லது

வானம் வேண்டா வில்ஏர் உழவர்” (அகம்.193:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன. வழிப் போக்கர்களை அம்பெய்து கள்வர்கள் கொல்கின்றனர் என்பதை,

“வரைஓங்கு அருஞ்சுரத்து ஆர்இடைச் செல்வோர்

சுரைஅம்பு முழகச் சுருங்கி புரையோர்தம்” (கலித்.6:2-3)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. அவர்களது அம்பினால் வழிப் போக்கர்கள் உடலிருந்து நீர்வற்றி இறந்து போவார்கள் என்பதைப் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. கள்வர்களைப் போலவே மறவர்கள் வேற்படையுடன் வழிச் செல்வோரை ஆறலைத்து கொன்று அவர்கள் வைத்திருக்கும் பொருட்களைக் கவர்ந்துக் கொள்வர்,

“கூற்றத்தன்ன கொலைவேல் மறவர்

ஆற்றுஇருந்து அல்கி வழங்குநர்ச் செகுத்த” (குறுந்.283:5-6)

என்ற பாடலடிகள் இதனை உணர்த்துகின்றன. அதுபோல மறவர்கள் வம்பலர்களை வழிமறித்து அவர்களைக் கொன்று பொருட்களைப் பறித்துண்பர்,

“ஆறுசெல் வம்பலர் தொலைய மாறுநின்று

கொடுஞ்சிலை மறவர் கடறு கூட்டுண்ணும்” (குறுந்.331:2-3)

எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து செல்லும் வழக்கத்தினை உடையக் கள்வர்கள் தொழுவத்தில் நிற்கும் பசுக்களின் தாம்புக் கயிறுகளை அறுத்து அவற்றைக் கவர்ந்து சென்றதை, “அத்தக் கள்வர் ஆதொழு அறுத்தென்” (அகம்.7:14) என்னும் பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. வேட்டையாடுதலைத் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள், “வேட்டக் கள்வர்” (அகம்.63:17) எனப்படுகின்றனர். கள்வர்கள் ஆறலைத்து கொள்வர் என்பதால் அவர்கள் இருக்கும் பகுதியில் செல்வது கவலைத் தரக் கூடியது, “....கள்வர் பகைமிகு கவலைச் செல்நெறி” (அகம்.257:12-13) எனக் கூறப்படுகிறது. காவலை உடைய வீட்டினுள்ளும் புகுந்து களவில் ஈடுபடும் கள்வர், “கடிஇலம் புகூஉம் கள்வன் போல” (அகம்.276:4) எனப்படுகின்றனர். வழிப் போக்கர்களை மறித்து அவர்களைக் கொல்லும் கடுங்கண் மறவர், “அற்றம் பார்த்துஅல்கும் கடுங்கண் மறவர்” (கலித்.4:3) எனப்படுகின்றனர். இவர்கள் வம்பலர்களின் உயிர் துடிப்பதைப் பார்த்து கண்டுகளிக்கும் இயல்பினர், “துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்து உயிர்வெளவலின்” (கலித்.4:5) ஆவர். வழிப் போக்கர்களை மறித்து அவர்களிடமிருந்து பொருள்களைப் பறித்துக் கொண்டு அவர்களைக் காயப்படுத்தித் துன்புறுத்துவர் என்பதை,

“உருத்த கடுஞ்சினத்து ஓடா மறவர்

பொருள் கொண்டு புண்செயின் அல்லதை” (கலித்.15:7-8)

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன. புண்ணைப் பரிசாகத் தருவர் என்பதால் காயப்படுத்துவர் என்பது கூறப்படுகிறது. வில்லினையே வாழ்க்கையாகக் கொண்டவர்கள் ஆதலின், “வில்ஏர் வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர்” (அகம்.35:6) எனக் கூறப்படுகின்றனர். மறவர்களுடன் நடந்த போரில் இறந்து பட்டவர்களுக்கு

நடுகல் வைக்கப்பட்டுள்ளன. “மறவர் வில்இட வீழ்ந்தோர், எழுத்துடை நடுகல்” (அகம்.53:10-11) என்ற பாடலடி சுட்டுகிறது. வணிகர்களை மறித்து அவர்களது தலையைத் துணித்துக் கொல்வர், “திருந்துவாள் வயவர் அருந்தலை துமித்த” (அகம்.89:13) எனப்படுகிறது. இவ்வாறு கொலை செய்து அவர்களிடமிருந்து பொருள்களைக் கவர்ந்து கொள்வர். குறி தவறாது அம்பெய்தும் வல்லமை கொண்ட மறவர்கள் பிழிந்த தேனை வார்த்து செய்தக் கள்ளை உண்டு மகிழ்வர், “தேம்பிழி நறுங்கள் மகிழின்” (அகம்.105:14) எனப்படுகின்றர். புலியினால் கொல்லப்பட்ட யானையின் மாமிசத்தை உண்பர்,

“புலிதொலைத்து உண்ட பெருங்களிற்று ஒழிணன்

கலிகெழு மறவர் காழ்க்கோத்து ஒழிந்ததை” (அகம்.169:3-4)

எனப்படுகின்றது. தெறித்து எய்யும் அம்பினையும் இழுத்து இறுக்கிக் கட்டிய நாணையினையும் உடைய மறவர்கள் தினையினால் ஆனக் கள்ளினை உண்டு வேட்டைக்குச் சென்று மானினை அறுத்து உண்பர்,

“தினைக்கள் உண்ட தெறிக்கோல் மறவர்

விசைத்த வில்லர் வேட்டம் போகி

முல்லைப் படப்பைப் பல்வாய் கெண்டும்” (அகம்.284:8-10)

என அவர்களது தொழிலும் உணவு சேகரித்தலும் ஆன செயல்பாடுகள் கூறப்படுகின்றன. நடுகல்லில் தமது அம்புகளைக் கூர்மைப்படுத்து வதற்காகத் தேய்ப்பர், “கடுங்கண் மறவர் பகழி மாய்த்தென” (அகம்.297:6) வளைந்த வில்லினைக் கொண்ட எயினர்கள் வழிப் போவோரை ஆறலைத்தல் பொருட்டு அம்பெய்து கொல்வர், “கடுவினை மறவர் வில்லிடத் தொலைந்தோர்”(அகம்.319:4) எனக் கூறப்படுகின்றது. பாலை நில வழிப் போக்கர்களைக் கொன்று அவர்களது உடல்களைக் கற்களால் முடிவிடுவர். அப்பதுக்கைக் கற்கள் உயரமாகக் காணப்படும். அதன் நிழலில் யானைகள் இளைப்பாறும் என்பதை,

“உலந்த வம்பலர் உவல்இடு பதுக்கை

நெடுநல் யானைக்கு இடுநிழல் ஆகும்” (குறுந்.77:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. கூத்தாடும் தொழிலை உடையவர்களாக ஆரியர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். மூங்கில்களை ஊன்றி அதன் இடையில் கயிற்றைக் கட்டி அதில் நடந்து வித்தைக் காட்டுபவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர், “ஆரியர்,கயிறுஆடு பறை...” (குறுந்.7:3-4) என்னும் பாடலடியில் கயிற்றில் ஆடும் போது பறையடித்து ஒலியெழுப்புவர் என்று கூறப்படுகின்றனர். இவ்வாறு பாலை நிலத்தின் குடியினரான எயினர், மழவர், மறவர், கள்வர் ஆரியர் ஆகியோரது

செயல்பாடுகள் கூறப்படுகின்றன. ஆரியர் தவிர்த்த பிற குடிகள் அனைவரும் கொலை, கொள்ளை, வேட்டையில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாக உள்ளனர். ஆறலைத்து வழிச் செல்வவோரிடமிருந்து பொருள்களைக் கவர்ந்து கொள்ளும் வகையினராகவும், அம்பினால் இறப்பவர்களின் துடிதுடிப்பைக் கண்டுக்களிக்கும் மனத்துடையோராகவும் மறவர்கள் காணப்படுகின்றனர். யானை, மான் இறைச்சியை உண்ணும் வழக்கத்தினராகவும் அவற்றை வேட்டையாடிக் கொல்வோராகவும் உள்ளனர். கள்வர்கள் களவில் ஈடுபட்டுத் தம் வாழ்வாதாரத்தை ஈட்டிக் கொள்கின்றனர் என்பது கூறப்படுகிறது. பாலை நிலத்து வழிச் செல்பவர்கள் கூட்டாகச் செல்ல வழியுறுத்தப்படுவர். கள்வர்களால் அவர்களுக்கு ஏற்படும் துன்பம் மிகுதியாக இருக்கும் பாலைப் பண்ணைக் கேட்போருக்கு அவ்வழியின் அச்சம் மேலும் அதிகமாகும். வேங்கைப் பூவைப் பறிப்போர் பாலைப் பண்ணைப் பாடுவோர் என்றும் அவ்வழிச் செல்வோர் அதனைக் கேட்டு அஞ்சுவர் என்றும்,

“வேங்கை கொய்யுநர் பஞ்சுரம் விளிப்பினும்

ஆர்இடைச் செல்வோர் ஆறுநனி வெருஉம்” (ஐங்.311:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு பாலை நிலத்தவர்களின் செயல்பாடுகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. கடுமையான கண்களை உடையவர்கள், வில்லாற்றல் மிக்கவர்கள், வழிச் செல்வோரைக் கொன்று அவர்தம் பொருள் வெளவிக் கொள்வார்கள். எனவே வம்பலர்கள் அச்சத்துடன் செல்வதை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளார்கள் எனக் கூறப்படுகிறது.

6.5.1 உழவர்களை நினைவு கொண்ட தலைவி

பாலை நிலத்துத் தலைவி தன் தலைவன் பிரிந்து சென்றமையால் அது குறித்து மனதில் குழப்பம் உடையவளாக இருக்கிறாள். பருவத்தே வந்து விடும் தலைவன் குறித்துக் கூறும் போது உழவர்களின் செயல்களைப் பற்றி எண்ணுகிறாள். உழவர்கள் காலையில் எழுந்து கடா விட்டுக் கதிர்களைத் தூற்றி ஒன்று சேர்த்து கள் குடித்து மகிழ்கின்றனர். இத்தகைய பருவ காலத்தில் தன்னைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவன் உடன் வருவார் எனக் கூறிக் கொள்கிறாள்.

“வெயில்வெரிந் நிறுத்தபயில் இதழ்ப் பசங்குடை

கயம்மண்டு பகட்டின் பருகிகாண் வர

கொள்ளொடு பயறுபால் விரைஇ வெள்ளிக்

கோல் வரைந்தன்ன வால்அவிழ் மிதவை

வாங்குகை தடுத்த பின்றை ஓங்கிய

பருதிஅம் குப்பைசுற்றி பகல்செல

மருதமர நிழல் எருதொடு வதியும்” (அகம்.37:10-16)

மாங்காயில் பதனீரைச் சேர்த்து வெயிலில் காயவைத்து அதனைப் பருகினர். கொள்ளுப் பயிறுடன் வெண்மையான அரிசிச் சோற்றை உண்டனர். நெற் கூட்டை சுற்றிதம் எருதுகளோடு உழவர்கள் தூங்கினர் எனக் கூறப்படுகிறது. இக்காட்சி பிரிவுணர்த்தியதால் பாலை நிலக் காட்சியாகக் கூறப்படுகிறது.

6.5.2 உப்பு வணிகர் செயல்

நெய்தல் நிலத்தினின்றும் உப்பு விற்பனைக்காகச் செல்லும் உமணர்கள் பாலை வழியில் செல்லும் போது அப்பகுதிகள் யாவும் பாழ்பட்டது போன்று காட்சியளிக்கின்றன. “மேற்குத் திசையில் உப்பை விற்கப் புறப்படும் போது உமணர்கள் பறவை சகுணம் பார்த்தார்கள். பாதுகாப்பிற்கு ஒரு சிறு படையே வைத்திருந்தார்கள். சில சமயம் கழுதைகள் மீது உப்புப் பொதிகளை ஏற்றிச் சென்றார்கள்.”¹⁰ என்ற குறிப்பானது பாலை நிலத்து வழிச் செல்லும் போது ஏற்படும் ஆபத்துக்களை எதிர் கொள்வதற்காகப் படை வைத்திருந்தார்கள் என்பதை உணர்த்துகிறது. அவர்கள் செல்லும் பகுதியில் ஓமை மரங்கள் காய்ந்து வற்றிக் காட்சியளிப்பதை, “ஊர்பாழ்த்தன்ன ஓமைஅம் பெருங்காடு”(குறுந்.124:2) எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. அவ்வழியில் உமணர்கள் பலர் கூடிச் செல்கின்றனர், “உமணர் சேர்ந்து கழிந்த மருங்கின்...” (குறுந்.124:1) எனக் கூறப்படுகிறது. உமணர்கள் உப்பு விற்கச் செல்வது போலத் தலைவன் பொருள்வயின் பிரிந்து சுரத்தின் வழிச் செல்வதை, “தண்ணிய ஆயின சுரத்திடை ஆறே” (ஐங்.322:5) எனக் கூறுவதில் தலைவியை நினைக்கும் போதும் சுரவழி குளிர் உடையதாக மாறுகிறது எனக் கூறுவதாக அமைகிறது. பாலை வழிச் செல்லும் உமணர்கள் அச்சத்தைப் போக்குவதற்காகத் தண்ணுமை விளிப்பர். பாலை நிலத்தின் பாதிரிப்புவைச் சூடிக்கொள்வர் என்பதை,

“அத்தப் பாதிரித் துய்த்தலைப் புதுவீ

ளரிஇதழ் அலரியொடு இடைபட விரைஇ

வண்தோட்டுத் தொடுத்த வண்படு கண்ணி

தோல்புதை சிரற்றுஅடி கோலுடை உமணர்” (அகம்.191:1-4)

என்னும் பாடலடிகள் இதனைக் கூறுகின்றன. தலைவன் பாலை வழியைப் பற்றிக் கூறும் போது கடுந்துன்பம் தரும் காடுகளும் தலைவியின் நினைவினால் இனியனாக மாறும் இயல்புடையன எனக் கூறுகின்றான்.

“இன்னாக் கானமும் இனிய – பொன்னொடு

மணிமிடை அல்குல் மடந்தை” (குறுந்.274:6-7)

எனக் கூறுவதைக் காணலாம். பாலை நிலமானது தலைவனுக்கு இனிய தாகக் காட்சி தருவதற்குத் தலைவியின் நினைவுகளே காரணமாகின்றன. கள்வர்களிடம் கள்விற்கும் பெண்களுக்கு அவர்கள் தம்மிடம் விலையாகக் கொடுப்பதற்குப் பொருள் இல்லாதபோது யானைத் தந்தத்தைக் கொடுப்பர், “கான யானை வெண்கோடு சுட்டி” (அகம்.245:11) எனக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு பாலை நிலத்தின் பல்வேறு மக்களின் செயல்பாடுகள் குறித்துக் கூறப்படுகின்றன. பாலை நிலத்தவர்கள் என்று குறிக்கத்தக்கவர்கள் பொதுவாக மறவர்களும், கள்வர்களும், மழவர்களுமே ஆவர். அவர்களின் செயல்பாடுகள் வேட்டையாடுதலும், ஆறலைத்தலுமாகும். பிற மக்கள் அவ்வழிச் செல்வோராகாகக் கூறப்படுகின்றனர். தலைவன் பொருள் தேடிச் செல்லும் வழியாகப் பாலை காணப்படுகிறது. அது போல உழவர்கள் பாலைச் சுரம் மிகுதியாக இருக்கும் காலத்துத் தம் வயலில் அறுத்த நெல்லை ஒன்றுக் கூட்டி தூற்றுகின்றனர். உமணர்கள் உப்பு விற்கின்றனர். பெண்களில் சிலர் கள் விற்கின்றனர். இவ்வாறு பாலை நிலத்து மக்களின் செயல்பாடுகள் பற்பலவாகக் கூறப்படுகின்றன.

6.6 பாலை நிலத்தின் மரங்களும் மலர்களும்

நிலங்கள் தோறும் மரங்கள் வேறுபட்டு அமைவனவாயினும் பாலை நிலத்தின் மரங்கள் குறிஞ்சி, முல்லை நிலங்களில் காணப்படுகின்றனவாகப் பெரிதும் காணப்படுகின்றன. குறிஞ்சியும் முல்லையுமே கோடைக் காலத்தில் பாலையாக மாறுகின்றனவாதலின் இவ்வாறு அமைகின்றன எனலாம். கோடைக் காலத்தில் மட்டும் தோன்றும் மரங்களும் உள்ளன. அவற்றையும் அகப்பாடல்கள் கூற்றுவழியில் குறித்துள்ளன. “ஒருபால் உயர்ந்த மலைகளும் ஒருபால் அடர்ந்த காடுகளும் கிடக்க இடையே சிறுமலைகளும், குறுங்காடுகளும் கலந்து தோன்றும் அவ்வழி கடத்தற்கு அருமை வாய்ந்தது.மேலும் தான் செல்லும் காலமோ கோடைகாலம்பசும்பல் மேய்ந்து பழகிய மரையாக்கள் கோடையின்கொடுமையால் புல் அற்றுப் போகவே வருந்தித் தம் வயிற்றுப் பசி தீருக் கற்றாழை இனத்தைச் சேர்ந்தனவும் தமக்கு உணவாகும் தகுதியற்றனவுமாய் பரல்களைத் தின்று உயிர் வாழும் கொடுமையுடையது அக்காலம்”¹¹ என்று வெம்மையின் கொடுமை கூறப்படுகிறது என்ற குறிப்பிலிருந்து பாலை நிலத்தின் தாவரங்கள் குறித்து அறிந்து கொள்ள இயலுகிறது.

6.6.1 வேப்ப மரம்

பாலை நிலத்தில் காணப்படுகின்ற மரங்களில் அடர்த்தியும் நீர்ச்சத்து மிக்கதும் வளர்வதற்கு அதிக நீர்த் தேவைப்படாததுமான மரமாக வேம்பு

காணப்படுகிறது. இம்மரங்கள் காடுகளில் மிகுந்திருக்கும், “பொரிஅரை வேம்பின் புள்ளி நீழல்” (நற்.3:2) எனப்பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. வேம்பானது பெரிய கிளையினையும் பொரிந்த அடிப் பகுதியினையும் உடையதாகும். பெரிய கிளைகளை உடைய வேம்பானது யானையால் முறிக்கப்படுதலை, “சிறியிலை வேம்பின் பெரிய கொன்று,.....களிறுநின்று இறந்த” (நற்.103:2-4) என்னும் பாடலடி கூறுகிறது.

“அத்த வேம்பின் அமலை வான்பூச்

கரிஆர் உளைத்தலை பொலியச் சூடி” (குறுந்.281:3-4)

பாலை நிலத் தலைவன் வேம்பின் தாதுக்கள் நிறைந்த பூக்களைச் சூடிக் கரிந்த தலையுடன் காட்டு வழிச் சென்றான் எனக் கூறப்படுகிறது. வேம்பின் பூக்கள் உதிரும் காலத்தில் தலைவன் வருவான் எனத் தலைவி எதிர்பார்த்திருப்பாள். மரத்தில் உள்ள வேப்பம் பூக்கள் உதிர்ந்திருப்பதை, “வேம்பின் ஒண்பூ உறைப்ப” (ஐங்.350:2) என்னும் பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு வேம்பின் தன்மையும் அதன் பூக்களும் குறித்த செய்திகள் பாடல்களில் சுட்டப்படுகின்றன.

6.6.2 மூங்கில்கள்

நீர் மிகுதியான துறை தோறும் வளரும் மூங்கில்கள் பாலை போன்ற வறட்சியான பகுதிகளிலும் உயிர் வாழும் இயல்புடையது. வேர்கள் ஒன்றோடொன்று பிணைந்திருக்கும். மூங்கில் மரங்களில் காற்றானது புகும் போது இனியஓசை எழுப்பும், “வேர்பிணி வெதிரத்துக் கால்பொரு நரல்இசை” (நற்.62:1) எனப்படுகிறது. மூங்கில் நிறைந்திருப்பது, “முளிகொடி வலந்த” (நற்.105:1) என்று கூறப்படுகிறது. காற்றில் ஒன்றோடொன்று உரசும் மூங்கில் தீப்பிடித்து எரியும், “ஒலிகழை பிசைந்த ஞெலிசொரி ஒண்பொறி” (அகம்.39:6) எனப் பாடலடி கூறுகிறது. மூங்கில்கள் சூறாவளிக் காற்றினால் வெப்பமடைந்து தீப்பிடிக்கின்றன என்பதை,

“அலங்குகழை நரலத்தாக்கி விலங்கு எழுந்து

கடுவளி உருத்திய கொடிவிடு கூர்எரி” (அகம்.47:4-5)

என்னும் பாடலடிகளால் உணர முடிகிறது. கடுங்கோடையைத் தாங்கக் கூடிய மூங்கில்களும் பிளக்குமாறு கோடை இருந்தது என்பதை, “நெடுங்கழை முளிய வேனில் நீடி” (ஐங்.322:1) என்னும் பாடலடி குறித்து நிற்கிறது. மரங்கள் நிறைந்த சோலையில் மூங்கில் மரங்களில் அணில்கள் விளையாடுகின்றமையை,

“காடுகாலயாத்த நீடு மரச் சோலை

விழைவெளில் ஆடும்கழை வளர் நனந்தலை” (அகம்.109:5-6)

எனக் கூறப்படுகிறது.

6.6.3 புன்னை மரங்கள்

நீர்த்துறை தோறும் காணப்படும் புன்னை மரமானது நெய்தல் நிலத்தின் மரமாக இருந்தாலும் பாலை தோன்றும் வெப்பக் காலங்களில் அதன் பூக்களின் காம்புகள் இற்றுப்போய் உதிர்கின்ற தன்மையை அடைகின்றன.

“..... புன்னை

வீமலர் உதிர்ந்த தேன்நாறு புலவின்

கானல் வார் மணல் மரீஇ” (நற்.76:6-8)

என்று கூறப்படுகின்றது.

6.6.4 ஓமை மரங்கள்

நீரில்லாத மலைப்பகுதி பாலைப் பகுதியாகக் காட்சிதரும். அருவியின்றிக் காய்ந்து போய்க் கிடக்கும் அங்கு வளர்ந்துள்ள ஓமை மரங்களை யானைகள் முறித்து போடும். அவை இருந்தால் அவ்வழிச் செல்வோருக்கு நிழல்தரும் எனக் கூறப்படுகிறது.

“அருவி ஆன்ற நீரில் நீள்இடை

கயந்தலை மடப்பிடி உயங்குபசி களைஇயர்

பெருங்களிறு தொலைத்த முடத்தாள் ஓமை

அருஞ்சுரம் செல்வோர்க்கு அல்குநிழல் ஆகும்

குன்ற வைப்பின் கானம்” (நற்.137:5-9)

என்னும் பாடலடிகளில் ஆண் யானை மிகுந்த கோபத்துடன் பெண் யானையின் பசியைப் போக்குதற்காக ஓமை மரத்தை முறித்துப் போடுகிறது எனக் கூறப்படுகிறது. நீரில்லாத பாலை நிலத்தின் தன்மை இதில் கூறப்படுகிறது. நீரின்றித் தவித்த பருந்து, “அலறுதலை ஓமை அம்கவட்டு ஏறி” (ஐங்.321:2) என ஓமை மரத்தின் கிளையில் அமர்ந்து தனிமையை வெளிப்படுத்தியது. கரிய அடிப்பகுதியைக் கொண்ட ஓமை மரத்தின், “கருங்கால் ஓமைக்காண்பு இன்பெருஞ் சினை” (அகம்.3:2) கிளைகளில் எருவைச் சேவல் அமர்ந்திருந்தது கூறப்படுகிறது. பாலை நிலத்தில் ஓமை மரங்கள், “முளிர்ந்த ஓமை முதையல் அம்காட்டு” (அகம்.5:8) மிகுதியாக இருத்தல் கூறப்படுகிறது. ஓமை மரத்தின் கிளையில் பருந்துகள் இளைப்பாறுகின்றன, “பருந்து இளைப்படுஉம் பாறுதலை ஓமை” (அகம்.21:15) ஓமை மரத்தின் நீர்ப்பசையுள்ள பட்டைகளை யானைகள் உரித்து உண்ணும்,

“கானயானை தோல் நயந்து உண்ட

பொரிதாள் ஓமை வளிபொரு நெடுஞ்சினை” (குறுந்.79:1-2)

எனக் கூறப்படுகிறது. பாலை நிலத்தின் தன்மைக்கேற்றவாறு வளரும் ஓமை மரத்தின் கிளைகளில் பருந்துகள் வாழும். தனிமையுடன் வாழும் பருந்து தலைவியைப் பிரிந்து வாழுவோர்க்கு ஒப்பாகக் கூறப்படுகின்றன.

“அத்தஓமை அம்கவட்டு இருந்த

இனம்தீர் பருந்தின் புலம்புகொள் தெள்விளி

சுரம்செல் மாக்கட்கு உயவுத்துணை ஆகும்” (குறுந்.207:2-4)

என்னும் பாடலடிகள் இதனை உணர்த்துவதாக உள்ளன. பருந்தின் தனிமையில் இருக்கும் நிலையைச் சுரம் செல்வோர் உணர வேண்டுமெனக் கூறுவதுப் போல் அமைந்துள்ளது.

6.6.5 கொன்றை மரம்

கரிய மேகம் போன்ற யானைகள் திரிகின்ற பாலை நிலங்களில் கொன்றை மரங்கள் துளையமைந்த காய்களுடன் திகழ்வதை, “பொரிஅரை ஞெமிர்ந்த புழற்காய்க் கொன்றை” (நற்.141:3) என்னும் பாடலடி கூறுகிறது.

6.6.6 வேங்கை மரம்

மலையின் பக்கத்தில் அமைந்துள்ள வேங்கை மரத்தின் கிளைகளில் குயில்கள் கூவும் போதெல்லாம் அதன் பூக்களிலுள்ள தாதுக்கள் உதிர்கின்றன. “குறும்பொறை அயல நெடுந்தாள் வேங்கை, அம்பூந் தாது உக்கன்ன” (நற்.157:8-9) எனப்படுகிறது. பருத்த செம்மையான வேங்கை மரத்தினை யானை முறித்துப்போடும்,

“மடப்பிடி தழீஇய தடக்கை வேழம்

தேன்செய் பெருங்கிளை இரிய வேங்கை” (நற்.202:4-5)

எனக் கூறப்படுகிறது.

6.6.7 வேல மரங்கள்

பாலை நிலத்தின் பகுதிகளில் பல்வேறு மரங்கள் காணப்படும். அம்மரங்கள் ஒவ்வொரு பருவம் தோறும் துளிர்க்கும் இயல்புடையன பருத்தவயிரம் பாய்ந்த அடியை உடைய வேல மரத்தின் நிழலானது பெரிதாகத் தெரியும் கார்ப்பருவக் காலம் என்பதை,

“கார்பெயல் செய்த காமர் காலை

மடப்பிணை தழீஇய மாளருத்து இரலை

காழ்கொள் வேலத்து ஆழ்சினை பயந்த

கண்கவர் வரிநிழல் வதியும்” (நற்.256:7-10)

என்னும் பாடலடிகளில் அறியப்படுகிறது. இம்மரத்தின் நிழலில் மான்கள் இணையுடன் இளைப்பாறுகின்றமை கூறப்படுகிறது.

6.6.8 வாகை மரம்

பாலை நிலங்களில் நீர் நிறைந்த சுனைகள் எல்லாம் வற்றிப் போவதால் இளம் வாகை மரத்தின் மலர்கள் உலர்ந்துப் போய் மயிலின் கொண்டையைப் போலத் தோற்றமளிப்பதை,

“மல்குசனை உலர்ந்த நல்கூர் சுரமுதல்

குமரி வாகைக் கோலுடை நறுவீ

மடமாத் தோகைக் குடுமியின் தோன்றும்” (குறுந்.347:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன. வாகை மரத்தின் முற்றிய நெற்றுகள் காற்று வேகமாக வீசியமையால் கலகலவென ஓசைகளைத் தருகின்ற சுரவழி என்பதை,

“வெந்திறல் கடுவளி பொங்கர்ப் போந்தென

நெற்றுவிளை உழிஞ்சில் வற்றல் ஆர்க்கும்

மலையுடை அருஞ்சுரம்” (குறுந்.39:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன.

6.6.9 குவளை மலர்

பாலை நிலத்தில் நீர்ற்று இருக்கும், குவளை மரமானது நீரினைத்தன் தண்டில் தேக்கி வைத்திருக்கும் அடுக்குகளைக் கொண்டதாக விளங்கும். அதன் மலர்கள் அதன்மீது காற்று மோதினாலும் வளையாது வளர்கின்றமையை,

“நீர்க்கால் யாத்த நிரைஇதழ்க் குவளை

கோடை ஒற்றினும் வாடா தாகும்” (குறுந்.388:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் அறியத் தருகின்றன.

6.6.10 அரச மரங்கள்

வேனில் காலத்தின் வெப்பக் காற்றானது அரச மரத்தின் இலைகளை உரசுவதால் அதன் ஓசையினால் பறவைகள் அச்சமுறுகின்றன. “அரச மரத்தைக் கடவுள் மரமாகப் பேசும் சங்க இலக்கியச் சான்று இல்லை. ஆனால் தற்காலத்து அரசமரம் இல்லாத ஊரில்லை.”¹² என்பதற் கிணங்க சங்க அகஇலக்கியமானது அரச மரத்தைப் பறவைகள் வாழும் உறைவிடமாகவே சித்தரிக்கின்றன.

“வேனில் அரையத்து இலைஒலி வெரீஇ

போகில்புகா உண்ணாது பிறிதுபுலம் படரும்

வெம்புஅலை அருஞ்சுரம்” (ஐங்.325:1-3)

என்னும் அடிகளில் போகில் என்னும் பறவையானது அரச மரத்தின் இலைகள் உரசுவதைக் கண்டு அச்சமுற்று இரைத் தேடுதலை கைவிட்டு வேறு புலத்திற்கு ஓடுகின்றன எனக் கூறப்படுகிறது.

6.6.11 இருப்பை மரங்கள்

இருப்பை மரத்தின் செப்புத் தகடுகள் போன்ற சிவந்த தளிர்கள் உதிர்ந்து கிடப்பதானது, குருதி படிந்த கொழுப்புப் படர்ந்திருப்பது போலக் காணப்படுகிறது. அப்பூக்களின் காம்புகளும் பனிக்கட்டிகள் போல அங்கும் இங்கும் சிதறுண்டுக் கிடக்கின்றன என்பதை,

“..... இருப்பை

செப்புஅடர் அன்ன செங்குழை அகம்தோறு

இழுதின் அன்னதீம் புழல் துய்வாய்” (அகம்.9:3-5)

என்னும் பாடலடிகளில் இருப்பை மரத்தின் பூக்கள் தரையில் விழுந்து சிதறிக் கிடக்கும் காட்சி கூறப்படுகிறது. இருப்பை மரத்தின் பூக்கள் கோடைக் காலத்தில் உதிர்ந்துப் பள்ளங்களை நிரப்புகின்றது.

களிறுகள் திரிகின்ற மலைப் பக்கங்களிலுள்ள இருப்பை மரங்களில் மலர்ந்த வெண்ணிறப் பூக்களைக் கோடைக் காலத்தில் உதிர்த்துத் தள்ளி காட்டு வழிகளில் இருக்கின்ற பள்ளங்களையும் நிரப்பும் என்பதை,

“கான இருப்பை வேனில் வெண்பூ

வளிபொரு நெடுஞ்சினை உஞற்றலின் ஆர்கழல்பு

களிறுவழங்கு சிறுநெறி புதையத் தாஅம்” (குறுந்.329:1-3)

எனக் கூறப்படுகிறது. இருப்பைப் பூக்கள் யானைகள் செல்லும் வழியினை மறையுமாறு உதிர்ந்து கிடக்கும் எனப்படுகிறது. இருப்பை மரத்தின் கனிகளைக் கரடிகள் உண்ணும்,

“நாள்உலா எழுந்த கோள்வல் உளியம்

ஓங்குசினை இருப்பைத் தீம்பழம் முனையின்” (அகம்.81:1-2)

எனக் கூறப்படுகிறது. ஓங்கி உயர்ந்த இருப்பை மரத்தின் கிளைகளிலுள்ள பழங்களை வெறுத்துப் போகும் அளவிற்குத் தின்கின்றன. இருப்பை மரத்தின் தளிர்களையும் பூக்களையும் வில்லினால் அம்பெய்து உதிர்க்கும் சிறுவர்கள்,

“அம்குழை இருப்பை அறைவாய் வான்புழல்

புல்உளைச் சிறாஅர் வில்லின் நீக்கி

மரைகடிந்து ஊட்டும்” (அகம்.107:16-18)

என அம்மலர்களைத் தின்ன வரும் மரை மானை விரட்டி விடுகின்றனர் எனக் கூறப்படுகிறது. இருப்பை மரத்தின் மீது ஏறி அதன் கிளைகளில் இருந்து பழம்

போன்று சாறுக் கொண்ட மலர்களை உண்பதற்காகக் கரடிகள் செல்லும்.
என்பதை,

**“கீழ்ப்படு தாரம் உண்ணா மேற்சினைப்
பழம்போற் சேற்ற தீம்புழல் உணீஇய
கருங்கோட்டு இருப்பை ஊரும்**

பெருங்கை என்கின் சுரன்” (அகம்.171:12-15)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. காட்டில் வளர்ந்திருக்கும் இருப்பை
மரத்தில் வேனில் காலத்தில் வெண்மையான பூக்கள் மலர்ந்திருக்கும் என்பதை,

“கான இருப்பை வேனில் வெண்பூ” (குறுந்.329:1)

என்னும் பாடலடி கூறுகிறது.

6.6.12 யா மரங்கள்

உளி போன்ற கூரியக் கற்களையுடைய பாலை நிலங்களில் நிறைந்துள்ள
யா மரங்களில் பருந்துகள் காணப்படும். “பிடியின் பசி போக்கப் பெருங்கை வேழம்
யா மரத்தின் சினைகளை ஓடிக்கும்.”¹³ என்று யாமரங்கள் யானைக்குப்
பசியாற்றுவது கூறப்படுகிறது. இம்மரங்களில் பருந்துகள் வசிப்பதை,

“..... பருந்து இருந்து

உயாவிளி பயிற்றும் யாஉயர் நனந்தலை” (அகம்.19:2-3)

என்னும் பாடலடிகளால் அறியமுடிகிறது. கோடைக் காலத்தில் தளிர்கள் இழந்து
செங்குத்தான கிளைகளுடன் காணப்படும் யா மரங்கள் என்பதை,

“கவைமுறி இழந்த செந்நிலை யாஅத்து

ஒன்று ஒங்கு உயர்சினை இருந்த....” (அகம்.33:3-4)

எனக் கூறப்படுகின்றன. கடும் கோடை நிலவும் பாலை நிலப் பகுதியில் நீண்ட
அடிப் பகுதிகளைக் கொண்ட யா மரத்தின் பொலிவற்ற உலர்ந்த இலைகளிடையே
காற்று இரைச்சலுடன் ஊடுருவிச் செல்லும்,

“ஆள்வழக்கு அற்ற சுரத்திடைக் கதிர் தெற

நீள்எரி பரந்த நெடுந்தாள் யாத்து

போழ்வளி முழங்கும் புல்லென் உயர்சினை” (அகம்.51:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் யா மரத்தின் பொலிவற்ற தன்மையை வெளிப்படுத்தி
அமைகின்றன. நீர் வேட்கை மிக்க யானைகள் யா மரத்தின் வெண்மையான
பட்டைகளை உரித்து அதனைச் சுவைக்கும்,

“நிலைஉயர் யாஅம் தொலையக் குத்தி

வெண்நார் கொண்டுகை சுவைத்து...” (குறுந்.307:6-7)

என்னும் பாடலடிகள் இதனை உணர்த்துகின்றன.

பெண் யானையின் பசியைப் போக்கு வதற்காக ஆண் யானை உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள யா மரங்களின் தளிர்களை வளைத்துத் தருகின்றது. அதனால் அம்மரத்திலிருந்த வண்டினங்கள் யானையின் கன்னத்திலிருந்து வடிகின்ற மதநீரில் படிந்து கொள்கின்றன என்பதை,

“நெடுநிலை யாஅம் ஒற்றி நனைகவுள்

படி ஞிமிறு கடியும் களிநே” (அகம்.59:8-9)

இப்பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

6.6.13 முருக்க மரங்கள்

முருக்க மரத்தின் பெரிய அரும்புகள் மொட்டுகளை விரித்து சுடர் போன்றப் பூக்களைத் தருகின்றன. அப்பூக்கள் நெருப்பைப் போன்று காட்சி தருகின்றன. வண்டினங்கள் அம்மரத்திலிருந்து ஒலியெழுப்புகின்றன என்பதை வண்டினங்கள் கூட்டமாக ஒலியெழுப்பியது, வயலில் நெற்குவியல் தோட்டங்களில் எழுப்புகின்ற ஒலிகளைப் போலவே தோற்றமளித்துள்ளது இதனை,

“கருநனை அவிழ்ந்த ஊழுறு முருக்கின்

எரிமருள் பூஞ்சினை இனச்சிதர் ஆர்ப்ப” (அகம்.41:2-3)

என்னும் பாடலடிகளில் அறியமுடிகிறது.

6.6.14 இற்றி மரத்தின் நீண்ட விழுதுகள்

இற்றி மரத்தின் நீண்ட விழுதானது சொர சொரப்பான உருண்டையான பாறைக் கல்லைத் தொட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது காற்றடிக்கும் நேரத்தில் யானை துதிக்கையை உயர்த்தியது போலக் காட்சி தருகின்றது. அத்தகைய இற்றி மரத்தினை,

“குறுங்கால் இற்றிப் புன்தலை நெடுவீழ்

இரும்பிணர்த் துறுகல் தீண்டுவலி பொர

பெருங்கை யானை நிவப்பின் தூங்கும்” (அகம்.57:6-8)

எனக் கூறப்படுவதைக் காணலாம்.

6.6.15 கடப்ப மலர் மலர்தல்

மராம் என்பது வெண் கடப்ப மரமாகும். இதனுடைய மலர்கள் வலமாகச் சுழித்த அமைப்புகளை உடையதால், ‘வலம்சுரி மராஅம்’ எனப்பட்டது. ஏனைய மரங்களை விட உயரமாக வளர்ந்து அடர்த்தியான கிளைகளையும் நறுமணத்தையும் கொண்டு விளங்கும்,

“வலம்சுரி மராஅம் வேய்ந்து நம்

மணம்கமழ் தண்பொழில் மலரும்” (ஐங்.348:2-3)

என வெண்கடம்ப மரம் வலமாகச் சுழித்த பூக்களைக் கொண்டு அமைந்திருப்பது கூறப்படுகிறது. சிவந்த காம்பினை உடைய வெண்கடம்ப மரத்தின் மீதுள்ள பூங்கொத்துக்கள் அசையுமாறு யானை தன்முதுகினைத் தேய்க்கும்,

“சேறுகொண்டு ஆடிய வேறுபடு வயக்களிறு

செங்கோல் வால்இணர் தயங்கத் தீண்டி

சொரிபுறம் உரிஞிய நெறிஅயல் மராஅத்து” (அகம்.121:6-8)

எனப் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மழையற்றுப் போன பாலை நிலத்தில் மரா மரங்களிலிருந்து விழுந்த பூக்கள் சிதறிக் கிடந்தன. அவற்றை மழை நீரெனக் கருதிய யானைகள் அதனில் அலைந்தன,

“வரைசேர் மராஅத்து ஊழ்மலர் பெயல்செத்து

உயங்கல் யானை நீர்நசைக்கு அலமர” (அகம்.199:3-4)

எனக் கூறப்படுகிறது.

6.6.16 இலவ மரங்கள்

வெம்மை மிகுந்த பாலை நிலத்துப் பாறைகளில் இலவ மரங்கள் காணப்படும். அதன் கிளைகளிலுள்ள பூக்கள் நெருப்பு எரிந்தது போன்ற தோற்றத்தைத் தரும். அம்மரங்களில் வண்டுகள் ஒலியெழுப்பும்,

“நிழல்படக் கவின்ற நீள்அரை இலவத்து

அழல்அகைந் தன்ன அலங்குசினை ஒண்பூக்

குழல்இசைத் தும்பி ஆர்க்கும் ஆங்கண்” (அகம்.245:14-16)

பாலைப் பகுதிகளில் காணப்படும் மரங்களில் பெரும்பாலானவை உலர்ந்தத் தன்மை உடையவை. அதன் பூக்கள் எரியும் நெருப்பினை ஒத்தவையாக சித்தரிக்கப்படுகின்றன.

இலவம் மரத்தின் கொத்து கொத்தான வெண்மையான பூக்கள், காற்று வீசுவதால் நெருப்புச் சுடர் போன்று காட்சித் தரும் எனப்படுகிறது இதனை,

“முள்அரை இலவத்து ஒள்இணர் வான்பூ

முழங்குஅழல் அசைவளி எடுப்ப வானத்து” (ஐங்.320:1-2)

என்னும் பாடல் அறியத் தருகிறது. மலையில் இலையற்றுக் காணப்படும் இலவ மரத்தின் கிளைகளில் இருக்கும் இலவ மரத்தின் காய்கள் வெடித்து,

“..... சாரல்

இலைஇல மலர்ந்த ஓங்குநிலை இலவம்

மலைஉறு தீயின் சுரமுதல் தோன்றும்” (ஐங்.338:1-3)

என மலையில் தீ எரிவது போலத் தோன்றும். அது போல ஞாயிற்றின் மண்டலத்தைப் போன்ற ஒளியினைத் தருகின்ற செந்நிறத்தில் இலவம் மரத்தின் பூக்கள் காணப்படும் என்பதை,

“இலைஇல மலர்ந்த முகைஇல் இலவம்

கலிகொள் ஆயம்மலிபு தொகுபு எடுத்த

அம்குடர் நெடுங்கொடி பொற்பத் தோன்றி” (அகம்.11:3-5)

என்னும் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. இலவ மரத்தில் இலைகள் இல்லாமல் வெறும் வெடித்த பஞ்சினை வெளிக்காட்டியிருப்பது காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது மேலும்,

“அருவி ஆன்ற உயர்சிமை மருங்கில்

பெருவிழா விளக்கம் போலப் பலஉடன்

இலைஇல மலர்ந்த இலவமொடு” (அகம்.185:10-12)

உயர்ந்த தோற்றத்தையுடைய இலவமரம் மலையில் எரிகின்ற தீயைப் போல் தோற்றமளிக்கின்றது. இம்மரம் மலரும் காலத்தில் இலைகளை முழுவதும் உதிர்த்து வரும் குணங்களையுடையது. பூக்களும் மொட்டுக்களும் மட்டுமே சினைகளில் காணப்படுகின்ற நிலைகளையும் கொண்டுள்ளது. இலைகளே இல்லாமல் பூக்களை மட்டும் கொண்டு மலரும் இலவ மரம் என்பதையும் இப்பாடலடி சுட்டியுள்ளது. ஒவ்வொரு மரங்களுக்கும் ஒவ்வொரு குணங்கள் நிறைந்திருப்பதையும் இப்பாடல் மொழிந்துள்ளன.

6.6.17 ஞெமை மரங்கள்

கோடையின் வெம்மையினால் காற்றானது வெப்பமாகக் காணப்படும். அக்காற்று தாக்கி ஞெமை மரங்களிலுள்ள பூக்கள் உதிரும், “ஞெமைஇலை உதிர்த்த எரிவாய்க் கோடை” (அகம்.353:8) எனப்படுகிறது. ஞெமை மரத்தின் உச்சியில் பருந்து வாழும்,

“ ஞெமைத் தலை

ஊன்றசைப் பருந்துஇருந்து உகக்கும்” (குறுந்.285:6-7)

எனக் கூறப்படுகிறது.

6.6.18 விளா மரங்கள்

பாலை நிலங்கள் பிளவு படுமளவுக்கு வேர்களை ஊன்றியவாறிருக்கும் விளாம் மரத்தின் அடித்தூறானது உடும்பினை இருத்தி வைத்தது போலச் செதில்களைக் கொண்டிருக்கும். அதன் கிளைகள் கம்பளத்தை விரித்தாற் போன்று பசியத் தன்மையில் காணப்படும். விளாம் பழங்கள் பந்து போன்று காணப்படும் எனக் கூறப்படுவதை,

**“பார்பக வீழ்ந்த வேருடை விழுக்கோட்டு
உடம்பு அடைந்தன்ன நெடும்பொரி விளவின்
ஆட்டுஒழி பந்தின் கோட்டு முக்குஇறுபு
கம்பலத்தன்ன பைம்பயிர் தாஅம்” (நற்.24:1-4)**

என்றடிகள் விளாம் மரத்தின் தன்மையினையும் கோடை வெப்பத்தில் நிலத்தைப் பாளம் போலப் பிளந்திருக்கும் அதன் கடுமையும் ஆடப் பெறாத பந்துகள் போன்ற அதன் பழங்கள் சாய்ந்திருப்பதும் கூறப்படுகின்றன.

6.6.19 குரவ மரத்தின் மலர்கள்

குட்டையாகக் காட்சியளிக்கும் குரவ மரத்தில் சிறிய அரும்புகளுடன் மலர்களும் மலர்ந்து தென்றலோடு கலந்து மணம் வீசுகின்றமையைக்,

**“குறுநிலைக் குரவின் சிறுநனை நறுவீ
வண்டுதரு நாற்றம் வளி கலந்துஈய” (நற்.56:1-2)**

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. குரவ மரத்தின் பூக்கள் இளவேனில் காலத்தில் பூத்திருக்கும் எனக் கூறப்படுகிறது. அப்பூக்களை மகளிர் விளையாடுவதற்காகக் கொய்வர்,

**“நறும்பூங் குரவம் பயந்த
செய்யாப் பாவை கொய்யும்” (ஐங்.344:2-3)**

எனப் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

6.6.20 ஈங்கை மலர்

தேன் துளியுடைய ஈங்கையின் மலர்கள் கற்பாறையின் மீது உதிர்ந்துப் பரவிக் கிடப்பது கூரையையுடைய வீட்டில் முற்றத்தில் பெண் விளையாடுவதற்குப் பரப்பிவைத்த கழங்கு போல இருப்பதாக,

**“சிறைநாள் ஈங்கை உறைநனி திரள்வீ
கூரை நல்மனைக் குறுந்தொடி மகளிர்
மணல்ஆடு கழங்கின் அறைமிசைத் தாஅம்” (நற்.79:1-3)**

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. இரவ மரத்தின் விதைகளைப் போன்று காட்சியளிக்கும் ஈங்கை மலர்களின் பூக்கள் வெண்மையாக உதிர்ந்து பரவிக் கிடக்கும் என்பதை,

**“இரங்காழ் அன்ன அரும்புமுதிர் ஈங்கை
ஆலிஅன்ன வால்வீ தாஅய்” (அகம்.125:3-4)**

என்னும் பாடலடிகளில் அறியலாம்.

6.6.21 மா மரங்கள்

மா மரங்கள் நிறைந்திருக்கும் சோலையானது பாலை நிலத்தின் தன்மைக்கு எதிரானதாகும். தலைவனைப் பிரிந்த தலைவிக் கடற்கரையின் அடுத்துள்ள மா மரங்களில் பூக்கள் பூக்கத் தொடங்கும் இளவேனில் காலம் வந்ததை அடுத்து ஆண் குயில் பெண் குயிலுடன் இணைந்து ஆரவாரிக்கும். மாவடுக்கள் நிரம்பிய மா மரங்கள் செறிந்த சோலையில் குயில்கள் தங்கிக் கொண்டு ஓசைகள் எழுப்பிக் கொள்ளும் இயல்புகளை,

**“அடைகரை மாமத்து அலங்குசினை பொலியத்
தளிர்கவின் எய்திய தண்நறும் பொதும்பில்**

சேவலொடு கெழீஇய செங்கண் இருங்குயில்” (நற்.118:1-3)

என்னும் அடிகள் இதனை விளக்கி நிற்கின்றன. இளவேனில் தொடங்கும் சூழல் பாலை நிலத்து தலைவியின் மனதில் தலைவனின் ஏக்கத்தை மிகுவிக்கிறது என்பதைப் பாடல் உணர்த்துகிறது. மா மரத்தின் பூக்களில் பொன் போன்ற தாதுக்கள். “...மாச்சினை,நறுந்தாது” (குறுந்.192:4-5) எனப்படுகிறது. கிளைகள் தோறும் மாவடுக்கள் மிகுந்த மாமரங்கள் நிறைந்த சோலை, “அலங்குசினை பொதுளிய நறுவடி மாஅத்துப்,பொதும்புதோறு...” (நற்.243:3-4) எனக் கூறப்படுகிறது. என்றும் இளவேனில் காலத்தில் பூங்கொத்துக்கள் மிகுந்து மா மரங்கள் காட்சியளிப்பதை, “.....நாட்பத வேனில்,இணர்துதை மாஅத்த...” (நற்.157:4-5) எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. வேனில் காலத்தில் விளையும் மாம்பழங்களைக் குரங்குகள் உதிர்த்து உண்ணுகின்றமையை,

**“ஊழுறு தீம்கனி உதிர்ப்ப கீழ்இருந்து
ஓர்ப்பன ஓர்ப்பன உண்ணும்**

பார்ப்புடை மந்திய மலை” (குறுந்.278:5-7)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. குரங்கு குட்டிகளுடன் மா மரத்தின் பழங்களை உதிர்த்து உண்பதைக் கண்ட தலைவிக்குத் தம்மையும் குழந்தைகளையும் தவிக்க விட்டுச் சென்ற தலைவனின் நினைவு வந்தது கூறப்படுகிறது. பொரிந்த அடிப் பாகத்தைக் கொண்ட மா மரத்தின் கிளைகள் மறையும் வகையில் தீச்சுடர் போன்ற இளந்தளிர்களைக் கொண்டு விளங்குகிறது,

**“பொரிகால் மாஞ்சினை புதைய
எரிகால் இளந்தளிர் ஈனும்” (ஐங்.349:2-3)**

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. தலைவனின் நினைவால் வருந்தும் தலைவி மா மரத்தின் வேனில் காலத் துளிர்ப்பினைக் கண்டு ஏங்குகிறாள் எனக் கூறப்படுகிறது. மா மரங்களில் கிளி போன்ற மூக்கையுடைய மாவடுக்கள் இருந்தன,

**“வளியோடு சினைஇய வண்தளிர் மாஅத்துக்
கிளிபோல் காயகிளைத் துணர் வடித்து” (அகம்.37:7-8)**

எனப் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

6.6.22 எறுழ மலர்கள்

மழைக் காலத்தில் நீலமணிப் போன்று பூத்திருக்கும் எறுழ மலர்கள் மழைக் காலம் நீங்கி கோடைக் காலம் வரும் போது பாலைக்கான தன்மையைப் பெற்று வெண்மையாக மாறும் என்பதை,

**“காடுகவின் பூத்தஆயினும் நன்றும்
வருமழைக்கு எதிரிய மணிநிற இரும்புதல்
நறைநிறம் படுத்தநல் இணர்த் தெறுழ்வீ” (நற்.302:3-5)**

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன. சுரவழிச் சென்ற தலைவன் இனிதாகப் பூத்திருக்கின்ற கொன்றைப் பூக்களுள்ள வழியை மறந்து வெண்மை நிறமாக மாறிய எறுழ மலர்களை அறியாதிருக்கிறாரோ என்று கவலைக் கொள்கிறாள் தலைவி.

6.6.23 கரும்பு

கரும்பு விளைச்சல் மிகுதியாகக் காணப்பட்டமையின் அக்கரும்புகள் நீர்த்துறைகளின் கரைகளில் அணைக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

**“வான்பூங் கரும்பின் ஒங்குமணற் சிறுசிறை
தீம்புனல் நெரிதர வீந்து உக்காஅங்கு” (குறுந்.149:3-4)**

என்று வெண்மைப் பூக்களைத் தருகின்ற கரும்பின் வளங்களைக் கொண்டு அணைகளாகவும் வெள்ளத்தைத் தடுத்து நிறுத்த முயற்சித்துள்ளமையை இப்பாடல் கூறுகிறது.

6.6.24 கள்ளி மரம்

வறண்டப் பாலைகளில் விளைகின்றனவாகக் கள்ளி மரங்கள் உள்ளன. அக்கள்ளியின் முற்றிய காய்கள் வெடித்து ஒலியெழுப்பும்,

**“பெயல்மழை துறந்த புலம்புஉறு கடத்துக்
கவைமுடக கள்ளிக் காய்விடு கடுநொடி
துதைமென் தாவித் துணைப்புறவு இரிக்கும்” (குறுந்.174:1-3)**

எனக் கூறப்படுகின்றது. மழையின்றி இருக்கும் பாலையில் கள்ளிகளே பெரிதும் காணப்படும். கள்ளி மரத்தின் காய்கள் வெடித்து எழும்பும் ஓசையில் இணைந்திருந்த புறாக்கள் பறந்து சென்றன எனக் கூறப்படுகிறது.

6.6.25 பனை மரம்

வறண்டப் பாலைகளில் பனை மரங்கள் நீர் அதிகம் தேவையிராதக் காரணத்தால் வாழும் இயல்புடையன. மணல் மிகுதியாக உள்ள இடத்தில் வளர்ந்துள்ள பனையின் வெண்குருத்து ஓலையைச் சூடிச் செல்லும் இயல்புடையவர்களாகப் பலை வழிச் செல்வோர் கடைபிடிக்கின்றனர். பனை ஓலையோடு வேப்பம் பூவும் சூடிச் செல்வர் எனப்படுகிறது.

“வெண்மணற் பொதுளிய பைங்கால் கருக்கின்

கொம்மைப் போந்தைக் குடுமிவெண் தோட்டு” (குறுந்.281:1-2)

எனத் தலைவன் பலை வழிச் செல்லும் போது கள்வரிடமிருந்து காத்துக் கொள்ளும் பொருட்டுத் தலையில் சூடிச் செல்கின்றனர் எனப்படுகிறது.

6.6.26 நெல்லி மரம்

சிறிய இலைகளையுடைய நெல்லி மரங்கள் அடர்ந்து வளர்ந்துள்ள காட்டில் வெயிலின் வெம்மையால் கற்களும் சூடாகக்கிடப்பதை,

“..... சிறியிலை

நெல்லி நீடிய கல்காய் கடத்திடை” (ஐங்.334:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. சிறிய இலைகளைக் கொண்ட நெல்லி மரங்கள் வெப்பத்தினால் இலைகள் உதிர்ந்த நிலையில் இருப்பதால் அதன் நிழல் இன்மையின் கற்கள் சூடேறியதாகக் கூறப்படுகிறது.

6.6.27 நுணா மரங்கள்

பலை நிலமான காடு மற்றும் மலைப் பகுதிகளில் நுணா மரங்கள் மிகுதியாகக் காணப்படும். அம்மரங்கள் வேனில் காலத்தில் மலர்கள் பூத்து மணம் பரப்பிக் கொண்டிருக்கும் எனக் கூறப்படுகிறது இதனை,

“சுரும்பு களித்து ஆலும் இருஞ்சினைக்

கருங்கால் நுணவம் கமழும்” (ஐங்.342:2-3)

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன. நுணா மரத்தின் பூக்கள் மலர்ந்திருப்பதால் தேன் எடுப்பதற்காக வண்டினங்கள் ஒலியெழுப்பிப் பறந்து கொண்டிருப்பதும் கூறப்படுகிறது.

6.6.28 கோங்க மலர்

வளமையான மொட்டுக்களை விரிக்கின்ற அழகுடைய கோங்கு மரம் நல்ல நறுமணமுடைய பூக்களைத் தருகின்றது.

“திணி நிலைக் கோங்கம் பயந்த

அணிமிகு கொழுமுகை உடை” (ஐங்.343:2-3)

என்னும் பாடலடிகளில் அடர்ந்தப் பூக்களைக் கொண்டதாகக் கோங்க மரம் கூறப்படுகிறது. அதன் பூக்கள் வேனில் காலத்தில் தான் பூக்கின்றன எனக் கூறப்படுகிறது. செழிப்பான கோங்க மரத்தின் கிளைகளில் உள்ள பூக்களில் செய்த மாலையினைக் கருஞ்சிறகுகளைக் கொண்ட வண்டுகள் மொய்க்கின்றன,

“வண்சினைக் கோங்கின் தண்கமழ் படலை

இருஞ்சிறை வண்டின் பெருங்கிளை மொய்ப்ப” (ஐங்.370:1-2)

என்பதைப் பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

6.7 பாலை நிலத்துப் பறவைகள்

திணை சார்ந்த வாழ்வியலில் இயற்கையின் தகவமைதல் இன்றியமையாதது ஆகும். பாலைத் திணையில் காணப்படும் பறவைகள் வேறு நிலங்களிலும் காணப்படும். ஆனால் பாலை நிலத்தின் அதன் தன்மை வேறுபட்டிருக்கக் காணலாம். பறவைகளின் செயல்பாடுகளில் பாலை நிலத்து தன்மையை உணர முடியும். இறப்பு நிகழ்வதற்காகக் காத்திருக்கும் கழுகுகள் வழிச்செல்வோருக்கு கள்வர் வருவதை முன்னுணர்த்தும் வகையினது எனக் கூறப்படுகிறது.

6.7.1 குயில்கள்

நிலம் சார்ந்து பறவைகளின் இயல்புகளை விவரிக்கும் பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. பாலை நிலமாதலின் பாதிரிப் பூக்கள் மலர்வதைப் பார்த்துக் குயில்கள் ஓசையெழுப்புகின்றன என்பதை,

“அம்சினைப் பாதிரி அலர்ந்தென

செங்கண் இருங்குயில் அறையும்” (ஐங்.346:2-3)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. செம்மையான கண்களைக் கொண்ட குயிலானது மா மரத்தின் மீதிருந்து இனியக் குரலில் கூவும். அவ்வாறு கூவும் இளவேனில் காலமானது தலைவன் வராதக் காலம் நீண்டது என்பது கூறப்படுகிறது. குயில் இனியக் குரலெழுப்பும் என்பதை,

“செங்கண் இருங்குயில் நயவரக் கூஉம்

இன்இள வேனில்” (அகம்.229:19-20)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. இளவேனில் காலத்தில் குயிலானது குரவ மரத்தின் கிளையில் இருந்து கூவும்,

“குரவநீள் சினை உறையும்

பருவமாக் குயிற் கௌவை” (ஐங்.369:4-5)

எனக் கூறப்படுகிறது. குரவ மரம் கொளுந்து விடத் துவங்கும் காலமான முன்பனியில் குரவ மரத்தின் மீதிருந்து கரிய குயிலும் அதன் பெடையும் புணர்ந்தவர் பிரியாது இன்பம் துய்ப்பீர் என்னும் பொருள்பட இனிதாகக் கூவும்,

“கொழுந்து முந்தறிஇ குரவு அரும்பினவே

புணர்ந்தீர் புணர்மினோ என்ன இணர்மிசைச்

செங்கண் இருங்குயில் எதிர்குரல் பயிற்றும்” (நற்.224:3-5)

என்பதை இப்பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. மனித உணர்வோடு குயிலின் ஓசையானது இணைத்துக் கொள்ளப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. மாவடுக்கள் மிகுந்த மா மரங்கள் நிறைந்த சோலையில், “பொதும்புதோறு அல்கும் பூங்கண் இருங்குயில்” (நற்.243: 4) குயில்கள் தங்கியிருக்கும். மகரந்தத் தூள் உரசுவதால் குயிலின் இறகுகள் பொன் போல மின்னும், “மின்னின் தூவி இருங்குயில் பொன்னின்” (குறுந்.192:3) எனக் கூறப்படுகிறது. பூக்கள் பூத்திருக்கும் சோலையில் இருந்து குயில்கள் கூவுகின்றமைக் கேட்போர்க்கு இன்பத்தைத் தரும்,

“புகைபுரை அம்மஞ்ச ஊர

நுகர்குயில் அகவும் குரல் கேட்போர்க்கே” (அகம்.97:22-23)

எனக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு குயில்கள் மரங்களில் வீற்றிருந்து ஓசையெழுப்புவது அதைக் கேட்போர் மகிழ்ச்சி கொள்ளும் வகையில் இனிமையாக இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

6.7.2 கணந்துள் பறவை

அழகிய சிறகையும் நீண்ட கால்களையும் உடையக் கணத்துள் பறவை வழிப்பறி கொள்ளையர்கள் பதுங்கி இருக்கின்ற வழிகளை அறிவுறுத்துவதால் பயணிகள் அவ்வழிகளை மாற்றி வேறுவழியில் காடுகளைக் கடந்து செல்வர்,

“ஆற்றுஅயல் இருந்த இருங்கோட்டு அம்சிறை

நெடுங்காற் கணந்துள் ஆள் அறிவுறீஇ

அறுசெல் வம்பலர் படைதலை பெயர்க்கும்

மலையுடைக் கானம் நீந்தி” (குறுந்.350:4-7)

எனப் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. கணந்துள் பறவைகளின் ஒலியினைக் குறித்து அறிந்து கொண்டிருக்கும் வம்பலர்கள் அப்பறவைகள் இருக்கும் பகுதியானது கள்வர்கள் பதுங்கியிருக்கும் பகுதி என அறிந்து கொள்வர் எனப்படுகிறது. வேடன்

பறவைகளைப் பிடிக்க வலையைக் கொண்டு வரும்போது அவ்வலையைக் கண்டு அச்சமுற்று ஒலியெழுப்பும் இயல்புடையது கணந்துள் பறவை என்பதை,

“பார்வை வேட்டுவன் படுவலை வவீஇ

நெடுங்கால் கணந்துள்அம் புலம்புகொள் தெள்விளி” (நற்.212:1-2)

எனக் கூறப்படுகின்றது.

6.7.3 வெளவால்

சிறிய இலைகளையும் குறுகிய கிளைகளையும் கொண்ட வேம்பின் பழங்களை உண்ணுதல் பொருட்டு வெளவால்கள் பறந்து திரியும் காடாக இருப்பதை,

“..... சிறியிலைக்

குறுஞ்சினை வேம்பின் நறும்பழம் உணீஇய

வாவல் உகக்கும் மாலையும்” (ஐங்.339:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. மாலைப் பொழுதில் வெளவால்கள் பறந்து கொண்டிருப்பது கூறப்படுகிறது. பகல் பொழுதில் வெளவால்கள் திரியமாட்டாது என்பது இதில் விளங்குகிறது.

மெல்லிய சிறகுகளையும் கூரிய நகங்களையும் உடைய வெளவால்கள் தான் உறைகின்ற முது மரத்தை விட்டு அகன்ற இலைகளையுடையப் பலா மரங்களையும் நாடி செல்வதனை,

“கொடுமென் சிறைய கூர்உகிர் பறவை

அகல்இலைப் பலவின் சாரல் முன்னி

பகல்உறை முதுமரம் புலம்பப் போகும்” (குறுந்.352:2-4)

எனக் குறிக்கப்படுகிறது.

6.7.4 போகில் பறவை

கோடைக் காலத்தின் வெம்மைகள் தாங்கவியலாது, போகில் பறவைகள் அடர்ந்த கிளைகளையுடைய ஆல மரங்களில் சென்று தங்கியது. அம்மரத்தை விட்டு செல்ல மனமற்று அம்மரத்தின் புதியமட் பாண்டம் போன்ற செந்நிறமுடைய இனியப் பழங்களைத் தின்று அம்மரங்களிலேயே தங்கியிருந்தன,

“புதுக் கலத்தன்ன கனிய ஆலம்

போகில்தனைத் தடுக்கும் வேனில் அருஞ்சுரம்” (ஐங்.303:1-2)

என்ற பாடலடிகள் இதனை விளக்கி நிற்கின்றன.

6.7.5 கழுகு ஊன் கவர்தல்

செங்குருதி செவிகளையுடைய பிணந்தின்னிக் கழுகுகள் மலைப் பக்கத்தில் தீ நாற்றம் வீசும் புலால் உணவிற்காகக் காத்திருக்கின்றன. “ஆறலைக் கள்வர்கள் பொருள் வேண்டி வழிப் போக்கர்களைக் கொன்று விடுவர். அப்போது வழிப் போக்கர்களின் உடலில் வரும் குருதியை மலைக்கழுகு தன்தலை முழுவதும் நனையும் படி குருதி தோய்ந்த ஊனினை உண்ணும்.”¹⁴ என்ற கூற்றானது கழுகுகள் குருதி தோய்ந்து காணப்படுவதைக் கூறுகின்றன. ஊனினைக் கவர்வதற்காகக் காத்திருக்கும் கழுகினை,

“நெய்த்தோர் அன்ன செவிய எருவை” (ஐங்.335:2)

எனப் பாடலடி கூறுகிறது. மேலும் மலைப் பகுதிகளில் புலி முதலிய கொடிய விலங்குகளால் வீழ்த்தப்பட்டு அவ்விலங்குகள் உண்டதுப் போக மிஞ்சியுள்ளனவற்றைத் தேடி கழுகுகள் வருவது கூறப்படுகிறது.

6.8 பாலை நிலத்து விலங்குகள்

பாலை நிலத்தில் பல்வேறு விலங்குகள் வாழ்கின்றன. பெரும் பான்மையும் குறிஞ்சி, முல்லை நிலங்களில் காணப்படும் விலங்குகளையே பாடல்கள் சித்தரிக்கின்றன. இரு நிலங்களிலும் கலந்து வாழும் விலங்குகளும் மலைகளில் வாழும் விலங்குகளும் எனக் கூறப்படுகின்றன.

6.8.1 ஆளி விலங்கு

அருவி பாய்கின்ற உயர்ந்த மலைப் பக்கங்களில் ஆளி விலங்கு வாழும் எனப்படுகிறது. “ஆளி என்ற பெயருடைய விலங்கு ஒன்று கூறப்படுகின்றது. பழங்காலச் சிற்பங்களில் காணப்படுகின்றன யாளிதான் ஆளி என வழங்கப்படுகின்றதோ.”¹⁵ என்கிறார் செ.வேங்கடராம செட்டியார். ஆளி விலங்கானது பெரிய நகங்களையும் கோடுகளையும் உடையதாகும். இக்கொடிய விலங்கு புலியால் அடித்துக் கொள்ளப்பட்ட களிற்று யானையை இரையாக இழுத்துச் செல்லும் என்பதை,

**“ஆளிநன் மான்வேட்டு எழுகோள் உகிர்ப்
பூம்பொறி உழுவை தொலைச்சிய வைந்நுதி
ஏந்து வெண்கோட்டு வயக்களிறு இழுக்கும்
துன்அருங் கானம் என்னாய்” (நற்.205:2-5)**

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. ஆளி கொடிய விலங்கெனக் கூறப்படுகிறது. சங்க காலத்தில் மலைகளில் இருந்த இவ்விலங்கு குறித்த செய்திகள் புதைப் படிவங்களில் காணப்படுகின்றன. ஆளியின் ஏறானது களிற்றின் தந்தத்தைப்பிடுங்கி

அதன் குருத்தைத் தின்னும் கொடியத் தன்மை உடையதாகும். அச்சம் தரத்தக்க அவ்விலங்கு திரியும் மலைப்பகுதியானது,

“ஆளி நல்மான் அணங்குடை ஒருத்தல்

மீளி வேழத்து நெடுந்தகை புலம்ப

ஏந்தல் வெண்கோடு வாங்குகுருகு அருந்தும்” (அகம்.381:1-3)

என்னும் பாடலடிகளில் கூறப்படுகிறது.

6.8.2 செந்நாய்

இவ்விலங்கானது காட்டில் வாழும் கொடிய விலங்காகக் கூறப்படுகிறது.

“செந்நாய் என்பது காட்டில் வாழும் ஒருவகை நாய். இது மிக்க நேர்மையும் அன்பும் உடையதாகக் காணப்படுகிறது.”¹⁶ என்றக் கூற்றில் அதன் இரக்க உணர்வு சுட்டப்படுகிறது. தன் குட்டியுடன் காணப்படும் மாணைக் கொல்லாமல் விடுவதால் அவ்வாறு கூறப்படுவதை (ஐங்.354) இப்பாடல் விளக்குகிறது. பாலை நிலத்தில் செடி, கொடிகளும் வெப்பத்தினால் வாடியிருக்கும் நிலையில் பசியை உடைய செந்நாய்கள் பசுவைக் கொன்று அதனை உண்ணும் நிலமாகக் காட்சியளிக்கிறது. என்பதை,

“பிணங்குஅரில் வாடிய பழவிறல் நனந்தலை

உணங்குஊண் ஆயத்து ஓர்ஆன் தெள்மணி

பைபய இசைக்கும் அத்தம்” (நற்.37:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. வெள்ளிய ஆடையை விரித்தது போன்று வெயில் காணப்படும் பாலை நிலத்தில் செந்நாயானது மரை ஆவினைக் கொன்றது. அது தின்றதுப் போக மீதியைப் பாலை நிலத்தின் வழிச் செல்லும் மாந்தர்கள் தமக்கு உணவாகக் கொண்டனர். அத்தகைய வழியாக இருப்பதை,

“துகில் விரித்தன்ன வெயில்அவிர் உருப்பின்

என்றாழ் நீடிய குன்றத்துக் கவாஅன்

ஓய்பசிச் செந்நாய் உயங்குமரை தொலைச்சி

ஆர்ந்தன ஒழிந்த மிச்சில்சேய் நாட்டு

அருஞ்சுரம் செல்வோர்க்கு வல்சியாகும்” (நற்.43:1-5)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. செந்நாயானது கருவுற்றிருக்கும் தனது இணையின் பசியினைப் போக்க கூரியப் பற்களுடன் அவ்வழியே வரும் பன்றியை எதிர்பார்த்திருக்கும் என்பதை,

“வள்ளியிற்றுச் செந்நாய் வயவுஉறு பிணவிற்குக்

கள்ளிஅம் கடத்திடைக் கேழல் பார்க்கும்” (ஐங்.323:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. குட்டிகளை ஈன்ற செந்நாய் பசித்துக் கிடக்கும். அதன் பசியைப் போக்கும் பொருட்டு உணவு தேடும் ஆண் செந்நாய் பன்றியைத் தாக்கிக் கொல்லும்,

“மென்புனிற்று அம்பிணவு பசித்தெனப் பைங்கட்

செந்நாய் ஏற்றைக் கேழல் தாக்க” (அகம்.21:17-18)

எனப் பாடலடிகளால் அறியமுடிகிறது. செந்நாயானது பன்றியைக் கொல்லும் இயல்புடையது என்றாலும் குட்டியுடன் கூடிய பன்றியைப் பற்றாமல் விட்டுவிடும் என்பதை,

“கவிழ்மயிர் எருத்தின் செந்நாய் ஏற்றை

குருளைப் பன்றி கொள்ளாது கழியும்” (ஐங்.397:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. மான், பன்றி, முயல் ஆகியவற்றை வேட்டையாடி உணவாக உண்ணும் செந்நாய் மீதியை அப்படியே விட்டுச் செல்வதால் காட்டு மல்லிகையின் சருகுகளால் மூடப்பட்ட அவற்றிலிருந்து நாற்றமுருவாவதை,

“வேட்டச் செந்நாய் கிளைத்தாண் மிச்சில்

குளவி மொய்ந்த அழுகற் சில்நீர்” (குறுந்.56:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. பசி அடங்குமாறு செந்நாய்கள் ஊனை உண்ணுவதை,

“பசிஅட முடங்கிய பைங்கட் செந்நாய்” (நற்.103:6)

என்ற பாடலடிகளால் விளங்கலாம். செந்நாய்கள் கடும் பார்வையைக் கொண்ட கண்களை உடையவை என்றும் கூறப்படுகின்றன.

6.8.3 மான்கள்

பாலை நிலத்தில் காணப்படும் மான்கள் நவ்வி மான்கள் எனப்படுகின்றன. “நவ்வி மான்கள் பெரும்பாலும் பாலையிலும் வறட்சியான நிலத்திலும் கானாற்றுப் படுகைகளிலும் காணப்படும் என்று விலங்கு நூலார் கூறுவர்.”¹⁷ என்கிறார் பி.எல்.சாமி. பாலை நிலத்தின் வறட்சியில் குறைவாகக் கிடைக்கும் நீரைக் குடித்துத் தான்செல்லும் வழியில் பெண்மானோடு ஆண்மான் புணர்ந்து விளையாடும்,

“பரல்அவற் படுநீர் மாந்தி துணையோடு

இரலை நன்மான் நெறிமுதல் உகனும்” (குறுந்.250:1-2)

எனப் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. இரலை மான்கள் மழையினால் தேங்கியிருக்கும் நீரை குடித்தமையைக் காணமுடிகிறது. அருகம் புல்லை நிறைய உண்ட ஆண் மான் தன் இணையோடு புணர்ந்து மகிழும் சூழல் உடையதாகக்காடு இருந்தது,

**“மணி வார்ந்தன்ன மாக்கொடி அறுகைப்
பிணங்குஅரில் மென்கொம்பு பிணையோடு மாந்தி
மான்ஏறு உகளும்” (குறுந்.256:1-3)**

எனப் பாடலடிகளில் விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது. தன் பசியினையும் தன் கன்றின் பசியினையும் போக்குவதற்காக ஆண் மான் யா மரத்தின் பட்டைகளைக் கொம்பினால் குத்தி உரித்துத் தன் குட்டிக்கு கொடுத்தும் மிஞ்சியதைத் தான் உண்டமையை,

**“பசிப்பிணிக்கு இறைஞ்சிய பருஉ பெருந்ததரல்
ஒழியின் உண்டு அழிவுஇல் நெஞ்சின்” (குறுந்.213:2-3)**

எனப் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. நிழலில்லாத பாலை நிலத்தில் பெண் மானுக்கு ஆண் மான் தன் நிழலைத் தந்து உதவும் என்பதை,

**“இன்னிழல் இன்மையான் வருந்திய மடப்பிணைக்குத்
தன்னிழலைக் கொடுத்து அளிக்கும் கலை” (கலித்.11:16-17)**

என்ற பாடலடிகள் கூறுகின்றன. கோடையில் உணவுக் கிடைக்காத நிலையில் தான் உண்ணத் தகாத மரலையை மான் உண்டது, “மரற்புகா அருந்திய மாஎருத்து இரலை” (குறுந்.232:3). மான் குட்டி கடுமையான பசியினால் வரகின் கரிய இருள் போன்ற ஓரிலையைக் கவ்வி உண்டது. அதிலேயே அதன் பசி தீர்ந்தது எனக் கூறப்படுகிறது.

**“செவ்வி கொள்வரகின் செஞ்சுவற் கலித்த
கவ்வை நாற்றின் கார்இருள் ஓர்இலை
நவ்வி நாள்மறி கவ்விக்கடன் கழிக்கும்” (குறுந்.282:1-3)**

என்னும் பாடலடிகளில் இதனை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. பாலையின் வெம்மை விலங்குகளை உணவின்றித் தவிக்குமாறு செய்கிறது எனலாம். முறுக்கியக் கொம்புகளைக் கொண்ட மான்களில் தலைமைத்துவம் கொண்ட ஆண் மான், பெண் மானுடன் பூக்கள் சிதறிக் கிடக்கும் சிதைந்த அகன்ற தூறுகளில் உறங்கும்,

**“திரிமருப்பு இரலை அண்ணல் நல்ஏறு
அரிமடப் பிணையோடு அல்குநிழல் அசைஇ” (குறுந்.338:1-2)**

எனக் கூறப்படுகிறது. வெப்பம் மிகுந்த சுரவழியில் மான் தன் பிணையோடு செல்லும் போது மழை நீர் ஓடி வழியுண்டாகிய பாதையில் வருந்திச் செல்லும்,

**“அழல்அவிர் நனந்தலை நிழல்இடம் பெறாது
மடமான் அம்பிணை மறியோடு திரங்க**

நீர்மருங்கு அறுத்த நிரம்பா இயவின்

இன்னா மன்ற சுரமே” (ஐங்.326:1-4)

என்னும் பாடலடிகள் மானின் வருத்தந் தரும் நிலையினைக் கூறுகின்றனவாக அமைகின்றன. நீர் வேட்கையைத் தீர்க்கும் காயான நெல்லிக் காயை ஆண், பெண் மான்கள் உண்ணும்.

“..... நெல்லி

மரையினம் ஆரும் முன்றிற்

புல்வேய் குரம்பை” (குறுந்.235:3-5)

என்பதைப் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

6.8.4 யானைகள்

குறிஞ்சி நிலத்தில் காணப்படும் யானைகள் நன்கு மகிழ்ச்சி பொருந்தியனவாய்க் கூறப்படுகின்றன. அதே யானைகள் கோடைக் காலத்து வெம்மையில் பல்வேறு இன்னல்களைச் சந்தித்து வருந்தும் நிலையில் பாலை நிலத்தில் சித்தரிக்கப்படுகின்றது. பாம்பினால் தீண்டப்பட்ட யானை பெருந்துயரத்தோடு பேரொலியுண்டாகப் பிளிறியது,

“இனம்சால் வயக்களிறு பாந்தட் பட்டென

துஞ்சாத் துயரத்து அஞ்சு பிடிப்பூசல்” (நற்.14:8-9)

எனப் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. வெண் பாலை மரத்தினைக் கடும் பசியினால் யானைகள் உரித்துத் தின்றமையால் நாரில்லாத பற்றுக் கோடுகளைக் போலத் தென்பட்டமையை,

“பிடி பிளந்திட்ட நார்இல் வெண்கோட்டுக்

கொடினுபோல் காயவால் இணர்ப் பாலை” (நற்.107:2-3)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. கல்லில் ஊறுகின்ற நீரைத்தன் துதிக்கையால் முழுவதுமாக உறிஞ்சி எடுத்துக் கொள்ளும் வகையில் சுரம் கடும்வெப்பம் உடையதாகவும் நீரின்றியும் இருந்தது என்பதை,

“கல்ஊற்று ஈண்டல கயன்அற வாங்கி

இரும்பிணர்த் தடக்கை நீட்டிநீர் நொண்டு

பெருங்கை யானை பிடிஎதிர் ஓடும்

கானம் வெம்பிய வறம்கூர் கடத்திடை” (நற்.186:1-4)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. கடுமையான வெப்பத்தை உடைய வழியில் துதிக்கையைத் தரையில் வைத்தால் வெந்து விடும் என்ற அச்சத்தில் நிலத்தைத் தீண்டாத வகையில் சென்ற யானையினை,

**“பொறிவரித் தடக்கை வேதல் அஞ்சி
சிறுகண் யானை நிலம் தொடல்செல்லா**

வெயில்முளி சோலைய வேய்உயர் சுரனே” (ஐங்.327:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. இதன் வழி கடுமையான வெப்பம் நிலவியதைக் காணமுடிகிறது. யானைத் திரள்கள் மதத்தினால் உண்டான மயக்கத்தை உடையவை, “பாஅல் அம்செவிப் பணைத்தாள் மாநிரை,மாஅல் யானையொடு...” (கலித்.5:1-2) எனக் கூறப்படுகின்றன. பேய்த் தேரைத் தண்ணீர் எனக் கருதி அதன் அருகே செல்லும் கடுமையான வெப்பம் நிலவும் நிலையில் யானைகள் வருத்தமுற்றன,

“வேனில் உழந்தவயிறு உயங்கு ஓய்களிறு

வான்நீங்கு வைப்பின் வழங்காத் தேர் நீர்க்குஅவாஅம்” (கலித்.7:1-2)

எனக் கூறப்படுகிறது. மதநீரின் கமழும் மேல் வண்டுகள் மொய்த்தவாறிருந்த யானைகள் ஈரமற்ற நிலத்தை உழமுடியாத கலப்பைகள் போலத் தந்தத்தை நிலத்தில் ஊன்றிக்கிடந்த னஎன்பதை,

“உறல்ஊறு கமழ்கடாத்து ஒல்கிய எழில்வேழம்

வறன்உழு நாஞ்சில் போல்மருப்பு ஊன்றிநிலம்சேர

விறல்மலை வெம்பிய போக்கு அருவெஞ்சுரம்” (கலித்.8:4-6)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. கடுமையான சுரமாக இருத்தலின் அதன் பரிதாபமான நிலைக் கூறப்படுகிறது. கடுமையான வெப்பம் நிலவும் காட்டினில் யானைக் கன்று சிறிதளவு நீரைக் கண்டு தன் தாய், தந்தை உண்ண வேண்டும் என்ற நினைவில்லாமல் கலக்கியது,

“..... காடுஎன்றார் அக்காட்டுள்

துடிஅடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னிரைப்

பிடிஊட்டி பின்உண்ணும் களிறுஎனவும் உரைத்தனரே” (கலித்.11:7-9)

என்பதைப் பாடல் சுட்டுகிறது. நீரற்ற கடும் கோடை நிலவும் சூழலில் கிடைக்கும் சிறிதளவு நீரைப்பிடி உண்ணத் தந்து மீதமுள்ளதைத் தான் உண்ணும் நிலைச் சுட்டப்படுகிறது. காட்டு முள்ளால் இடும் நெடிய வேலிப் போன்று காட்சியளிக்கும் கடுமையான சுரவழியில் நீரற்ற சுனையில் நீர்ற்று இருந்தன. ஆயினும் அதனுள் நீர் இருக்கும் எனத்தொட்டுப் பார்த்தன,

“கொடுமரம் தேய்த்தார் பதுக்கை நிரைத்த

கடுநவை ஆர்ஆற்று அறுசனை முற்றி

உடங்குநீர் வேட்ட உடம்புஉயங்கு யானை” (கலித்.12:3-4)

எனச் சுட்டப்படுகிறது. உரல் போன்ற அடியினை உடைய யானைகள் அருந்த நீர் இன்றி சேற்றின் ஈரத்தைச் சுவைத்து தாகம் தீர்க்க முனைந்தன,

**“உரல்போல் அடியஉடம்பு உயங்கு யானை
ஊறுநீர் அடங்கலின் உண்கயம் காணாது**

சேறு சுவைத்து தம்செல்உயிர் தாங்கும்” (கலித்.13:6-8)

எனப் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. வழியை மறந்த நிலையில் சினம் கொண்ட யானை வழிச் செல்வோரைக் காத்திருக்கும் அதன் நிலையானது பால் போன்ற வெள்ளிய மருப்பினையும் உரலின் அடியை ஒத்தகால்களையும், ஈரமான மணம் கமழும் மதநீரையும் உடையதாக இருந்தது என்பதை,

**“பால்மருள் மருப்பின் உரல்புரை பாவுஅடி
ஈர்நறுங்கமழ் கடாஅத்து இனம்பிரி ஒருத்தல்**

ஆறுகடி கொள்ளும் வேறுபுலம் படர்ந்து” (கலித்.21:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன. ஆண் யானையின் மத்தகத்தின் மீது புலி பாய்ந்துத் தாக்கும்,

**“செங்கண் இரும்புலிக் கோள்வல் ஏற்றை
உயர்மருப்பு ஒருத்தல் புகர்முகம் பாயும்
அருஞ்சுரம் இறப்ப என்ப” (நற்.148:9-11)**

என்று கூறுவதானது தலைவன் செல்லும் வழி அருஞ் சுரமாகவும் கொடிய விலங்குகள் இருக்கும் பகுதியாகவும் உள்ளதை வெளிக் காட்டுவதாகும். நீர் வேட்கைமிக்க யானை சிறு குன்றுகள் காணப்படும் மலைப் பக்கத்திற்குச் செல்லும்,

**“நீநசைக்கு ஊக்கிய உயவல் யானை
வேனிற் குன்றத்து வெவ்வரை கவாஅன்” (நற்.171:1-2)**

என யானைகள் நீரின்றி இருப்பதையும் அதைத் தேடி மலைப் பக்கத்திற்குச் செல்வதையும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. களிறுகள் தம்பிடியோடு தழுவியபடி கடுமையான வெப்பம் நிலவும் சூழலில் உணவுத் தேடி வேறு நிலம் செல்லாமல் வருந்திக் கிடக்கும் என்பதை,

**“களிறுபிடி தழீஇ பிறபுலம் படராது
பசிதின வருந்தும் பைதுஅறு குன்றத்து” (ஐங்.305:1-2)**

என்ற பாடலடிகள் கூறுகின்றன. கடும் சினம் கொண்ட யானை வீரர்களுக்கு நடப்பட்டிருக்கும் நடுகல்லினைப் போன்ற கையினை உடையவை,

**“எழுத்துடை நடுகல் அன்னவிழுப் பிணர்ப்
பெருங்கை யானை இருஞ்சினம் உறைக்கும்” (ஐங்.352:2-3)**

எனக் கூறப்படுகின்றன. கற்பதுக்கைகள் இருக்கும் பகுதியில் மனிதர்கள் நட மாட்டம் இராது. அப்பகுதியில் சிறிய கண்களையுடைய யானைகள் திரியும்,

“பதுக்கைத்து ஆயஒதுக்கு அருங்கவலை

சிறுகண் யானை உறுபகை நினையாது” (ஐங்.362:1-2)

எனக் குறிக்கப்படுகிறது. ஆயர்கள் தம் ஆநிரைகள் அருந்து வதற்குத் தோண்டிய பள்ளங்களில் யானைகள் நீருந்தும்,

“கல்லாக் கோவலர் கோலின் தோண்டிய

ஆன்றீப் பத்தல் யானை வெளவும்” (ஐங்.304:1-2)

எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். ஆநிரைகளுக்காகத் தோண்டியுள்ள கிணற்றிலிருந்து நீரை எடுப்பதற்கு அதனை மூடியுள்ள பத்தரை முறித்துப் போட்டு தன் பிடிக்கும் கன்றுக்கும் நீர்அருந்த வழிசெய்து விட்டு தானும் நீர் அருந்திச் செல்லும் களிற்று யானைகள் இருக்கும் சுரவழியினை,

“பயநிரைக்கு எடுத்த மணிநீப் பத்தர்

புன்தலை மடப்பிடி கன்றொடு ஆர

வில்கடிந்து ஊட்டின பெயரும்

கொல் களிற்று ஒருத்தல்” (நற்.92:6-9)

என்னும் பாடல்களால் அறியலாம். பேய்த் தேரை நீரெனக் கருதும் யானை அதைத் தன் கையால் நீட்டி வாயைத் திறக்கும். நீரைப் பெறாத வெறுப்பில் காட்டைக் கடந்து செல்லும்,

“சிறுகண் யானை நெடுங்கை நீட்டி

வான்வாய் திறந்தும் வண்புனல் பெறாஅது” (அகம்.179:4-5)

எனப் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது. பெண் யானையின் பசியை நீக்குதல் பொருட்டு ஆண் யானையானது நீண்ட கையினால் யா மரத்தின் பட்டையை உரித்துத் தரும் என்பதை,

“பிடிபசி களைஇய பெருங்கை வேழம்

மென்சினை யாஅம் பொளிக்கும்” (குறுந்.37:2-3)

என்னும் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. யா மரத்தின் கிளைகளை ஒடித்து உண்டமையால் மரத்தின் கிளைக் களற்றுக் கோடுகளாக நிழல் காணப்படும்,

“உற்கால் யானை ஒடித்துஉண்டு எஞ்சிய

யாஅ வரிநிழல் துஞ்சம்” (குறுந்.232:4-5)

எனப் பாடல்கள் கூறுகின்றன. நீரில்லாத வற்றிய குளத்தைத் துழாவிய யானையானது பெண் யானையைப் புலியிடமிருந்து பாதுகாக்கும் பொருட்டுத் தழுவித் கொள்ளும் வகையிலான காட்டினை,

“..... யானை

குறும்பொறை மருங்கின் அமர்துணை தழீஇக்

கொடுவரி இரும்புலி காக்கும்

நெடுவரை மருங்கின்” (குறுந்.215:4-7)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. புலிகள் கற்கள் மிகுந்தப் பகுதியில் காத்திருக்கும் எனவும் கூறப்படுகின்றது. யா மரங்களின் பட்டையை உரித்துத் தன் பிடிக்கும், கன்றுகளுக்கும் கொடுத்து பசியைத் தீர்க்கின்ற வலிமையுடைய ஆண் யானை வளைந்த கொம்பினைக் கொண்டிருந்தது,

“சிறுகட் பெருநிறை உறுபசி தீர்க்கும்

தடமருப்பு யானை” (குறுந்.255:4-5)

எனப் பாடலடிகளில் கூறப்படுகிறது. யானையின் காலடித் தடமானது கரும்பு நட்டும் பாத்தியைப் போன்று இருந்தது. மழை பெய்தால் அதில் நீர் தேங்கி நிற்கும் அளவுக்குப் பள்ளமாக இருந்தது என்பதை,

“கரும்புநடு பாத்தி அன்ன

பெருங்களிற்று அடிவழி நிலைஇய நீரே” (குறுந்.262:7-8)

எனப் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. புலியால் தாக்கப்பட்ட யானையின் முகம் பிளந்து மதநீர் வழிந்து கொண்டிருக்கும் என்பதை,

“..... நனைகவுள்

அண்ணல் யானை அணிமுகம் பாய்ந்தென” (குறுந்.343:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் இதனைக் கூறுகின்றன. காட்டினைக் கடந்துச் செல்லும் யானையின் கொம்புகளில் முல்லைப் பூக்கள் ஒட்டியிருக்கும்,

“..... கானத்துப்

புலம்தேர் யானைக் கோட்டிடை ஒழிந்த

சிறுவீ முல்லைக் கொம்பின் தாஅய்” (குறுந்.348:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு யானைகள் வறட்சியான பாலை நிலத்தில் தாக்கப்பட்டும் பிற விலங்குகளைத் தாக்கியும் புண்ணுறுவதும் புண்ணாக்குவதுமாகக் காணப்படுகின்றன. சினம் கொண்ட யானைகள் மரங்களை முறித்து விடுகின்றன. பசியினால் நீரினைப் போல் தோற்றம் தரும் தேரினைக் குத்திப் பெயர்த்து விடுகின்றன.

6.8.5 கரடிகள்

பாலை நிலத்தின் கொடிய வழிகளில் கரையான்கள் கட்டிய புற்றுகளில் பாம்புகள் வாழும். அப்புற்றுகளில் கரையான்களை உண்பதற்காக ஆண் கரடிகளும் அலைந்து கொண்டிருக்கும் நிலமாகக் காட்சியளிப்பதை,

“கவிதலை எண்கின் பருஉ மயிர்ஏற்றை

இரைதேர் வேட்கையின் இரவில் போகி

நீடுசெயல் சிதலைத்தோடு புனைந்து எடுத்த

அரவாழ் புற்றம் ஒழிய” (நற்.325:1-4)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. புற்றுக்களைத் தன் நகத்தால் உடைத்து அதிலுள்ள கரையான்களின் புற்றாஞ் சோற்றை உண்ணும் எனக் கூறப்படுகிறது.

6.8.6 புலிகள்

குறிஞ்சி, முல்லை நிலங்களில் காணப்படும் புலிகள் பாலை நிலத்திலும் அதே போல் யானை, மான் ஆகியவற்றை வேட்டையாடி உண்ணும் வழக்கத்தினைக் கொண்டவையாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றன. காட்டுத் தீப் பரவுவதால் அதனைக் கண்டு அஞ்சியோடும் புலியினை,

“ஞெலிகழை முழங்குஅழல் வயமா வெருஉம்

குன்றுடை அருஞ்சுரம் செலவு” (ஐங்.307:1-2)

என்னும் பாடலடிகளில் காணமுடிகிறது. ஓமை மரங்கள் நிறைந்த காட்டினில் புலிகள் காணப்படும்,

“..... பிறங்கு மலை

புல்அரை ஓமை நீடிய

புலி வழங்கு அதர கானத்தானே” (ஐங்.316:3-5)

எனப் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. காட்டுத் தீயினால் மரங்கள் கரிந்து போயிருக்கும் காட்டில் புலியானது யானையைக் கொன்று அதன் ஊனைத் தின்று விட்டு மிச்சம் விட்டுச் செல்லும்,

“மரம்தலை கரிந்து நிலம்பயம் வாட

அலங்குகதிர் வேய்ந்த அழல்திகழ் நனந்தலை

புலிதொலைத்து உண்ட பெருங்களிற்று ஒழிஊன்” (அகம்.169:1-3)

எனப் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. பாலை நிலத்தில் செல்வோர் நீர் வேட்கையைத் தீர்க்கும் மரமாக நெல்லி மரம் விளங்கும். அதன் காய்கள் விழுந்து கிடக்கும் மர நிழலில் புலி தன் குட்டிகளோடு படுத்துக் கிடக்கும்,

“சுரந் தலைப்பட்ட நெல்லிஅம் பசுங்காய்

மறப்புலிக் குருளை கோள்இடம் கரக்கும்” (குறுந்.209:1-2)

எனக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு புலிகள் பாலை நிலத்தில் கடும் சினம் கொண்டவையாகக் கூறப்படுகின்றன. விலங்குகளை வேட்டையாடி உண்ணும் வழக்கம் கொண்ட புலிகள் யானையுடன் போரிட்டு அதனைக் கொன்று ஊனைத் தின்னுகின்றன எனப் பாடல்களில் கூறப்படுகின்றன. அது போல யானையால் காயம்படுதலும் உண்டு.

6.9 தொகுப்புரை

- பாலை நிலத்தோற்றம் குறித்த கூற்றுப் பாடல்களில் அனைத்திலும் வறட்சியும் கொடுமையுமான நிகழ்வுகள் காணப்படுகின்றன.
- பாலை நிலத்தவர்களான எயினர், மறவர், மழவர், கள்வர் ஆகியோரால் ஆறலைக்கப்படும் வழிப் போக்கர்கள் கொல்லப்படுகின்றனர், அவர்களது குருதி தோய்ந்த ஊனைக் கழுகுகள் உண்கின்றன. பாலை நிலத்தின் தலைமக்கள் காளை, மீளி, விடலை எனப்படுகின்றனர். பிரிவின் போது தலைவி கலங்குவதே கூற்றுப் பாடல்களில் மிகுதியாகக் காணப்படுகிறது.
- பாலை நிலத்தின் தோற்றத்தில் பெரும்பாலான பகுதிகள் கடும் வெப்பத்தை உடையக் காடுகள் மழையின்றி இலைகளை உதிர்த்த மரங்களும், பூக்களை உதிர்த்த மரங்களும் தென்படுகின்றன.
- விலங்குகள் யானை, புலி, கரடி, மான்கள் ஆகியன பெரிதும் காணப்படுகின்றன. ஆளி விலங்கானது யானையின் மருப்பை ஒடித்து உண்ணும் வகையினதாகக் கூறப்படுகிறது. செந்நாய்கள் பசுவையும், மான்களையும் கொன்று உண்ணும் வகையினதாகக் கூறப்படுகிறது.
- மரங்களில் யா மரங்கள், ஓமை மரங்கள், இருப்பை மரங்கள், மா மரங்கள், வேப்ப மரங்கள், அரச மரங்கள் ஆகியன கூறப்படுகின்றன. இம்மரங்கள் தவிர்த்த வேறு சில மரங்களின் வகைகளும் கூறப்படுகின்றன. அவை மலர்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றன. கழுகு, வெளவால், குயில் போன்ற பறவைகளும் பாலை நிலத்தில் வாழ்கின்றன.
- பருந்துகள் வழிப் போக்கர்களின் ஊனிற்காகக் காத்திருக்கின்றன. அரச மரத்தில் வாழும் பறவைகள் காற்றின் ஓசையினால் ஏற்படும் இலைகளின் சரசரப்பைக் கண்டு அஞ்சுகின்றன. பாலை நிலமானது விலங்குகளுக்கும், பறவைகளுக்கும், மரங்கள், செடி, கொடிகளுக்கும் குறிப்பிட்டக் காலத்தில் மட்டும் தண்ணீர் பெறுகின்ற வசதியைக் கொண்டதாக விளங்குகிறது.
- இந்நிலத்தின் வழியே செல்லும் வணிகர்கள் பெரும் அச்சத்துடன் செல்வதாகவும் தலைவி இவ்வழியே செல்லும் தலைவன் குறித்துப் பெரிதும் அஞ்சுவதாகவும் கூற்றுப் பாடல்கள் வழியாகச் சுட்டுப்படுகின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. ஆ.சிவலிங்கனார் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம், ப. 10.
2. கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, பண்டைத்தமிழ்ச் சமூகம், ப.16
3. மா.இராசமாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, ப.93
4. ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை, தமிழர் வீரம், ப.20
5. மொ.அ.துரை அரங்கசாமி, சங்க காலச் சிறப்புப் பெயர்கள், ப.252
6. சாமி.சிதம்பரனார், பத்துப்பாட்டும் பண்டைத்தமிழரும், ப.128
7. கா.கோவிந்தன், சங்ககால அரசர் வரிசை, ப.124
8. க.ப.அறவாணன், அற்றைநாட் காதலும் வீரமும், ப.118
9. பக்தவத்சலபாரதி, சாதியற்ற தமிழர் சாதியத் தமிழர், ப.23
10. ராஜ்கௌதமன், தலித் பார்வையில் தமிழ்ப் பண்பாடு, ப.34
11. கா.கோவிந்தன், பாலைச் செல்வி, ப.46
12. க.ப.அறவாணன் (க.ஆ), பண்பாட்டியல் நோக்கில் பண்டைத்தமிழர் சமய மரபுகள், ப.93
13. சோ.ந.கந்தசாமி, குறுந்தொகைத் திறனாய்வு, ப.53
14. கோ.சதீஸ், பண்டைத் தமிழ்ப் பனுவல்கள், ப.62
15. செ.வேங்கடராமச் செட்டியார், பழந்தமிழ் நூல்களில் உயிர் வகைகள், ப.24
16. மேலது, ப.70
17. பி.எல்.சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், ப.106

முடிவுரை

முடிவுரை

- ❖ பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வியல் பன்முகத் தன்மையில் இருந்தமையை அவர்கள் வாழ்ந்த சூழல்களிலிருந்து அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஐந்திணைப் பகுப்பில் நிலங்கள் வரையறுக்கப்பட்ட நிலையில் அவர்கள் நிலத்தைச் சார்ந்த தன்மையினையும் இயற்கையுடன் இயைபுறும் பண்பினையும் கொண்டவர்களாக இருந்தமையைப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. அகம், புறம் என்ற வாழ்வியல் ஒழுங்கானது இல்லத்து வாழ்வாகவும், இல்லைத்தைத் தவிர்த்த பிற வாழ்வாகவும் சுட்டப்பட்டது.
- ❖ உரையாசிரியர்கள் காலத்தில் ஐந்திணைகளில் நான்கு திணைகளுக்கே நிலம் இருப்பது உறுதியாகக் கூறப்பட்டது. ஐந்தாம் திணையான பாலையானது ஒரு குறிப்பிட்ட பருவத்தில் தோன்றும் நிலத்தின் மாறுபட்ட தன்மை எனப்பட்டது. நானிலங்கள் என்று கூறப்பட்ட போதிலும் ஐந்திணைகளுக்கான முதல், கரு, உரிப் பொருள்கள் சுட்டப்படுகின்றன. ஆதலின் ஐந்தாம் திணையை நிலமாகக் கொள்ளும் போக்குத் தமிழ் ஆய்வில் தொடர்ந்து வந்தது.
- ❖ ஐந்திணைகளுக்கான முதல் பொருள் நிலமும் பொழுதுமாகும். இந்நிலத்தின் தன்மைக்கேற்ப உரிப் பொருள்கள் கூறப்பட்டன. குறிஞ்சி எனில் அதன் குளிர் தன்மைக்கேற்ப புணர்தல் உரிப் பொருளானது. முல்லை எனில் இருத்தல் எனப்பட்டது.
- ❖ மாலை வரை மேய்ச்சல் நிலம் சார்ந்து வாழும் ஆண்களுக்காக அல்லது பொருள்வயின் பிரிந்த தலைவனுக்காகப் போரில் ஈடுபடும் மன்னனுக்காக அல்லது போர்வீரனுக்காகத் தலைவி அல்லது மனைவி காத்திருந்தாள் எனக் கூறப்படுகிறது. மருத நிலமானது செழிப்பின் மிகுதியைக் கொண்டது எனவே பரத்தமை இயல்பானது.
- ❖ தலைவன் பரத்தையர் மாட்டு தலைவியைப் பிரிந்து பின் அவளிடம் செல்லும் போது அவள் அவனைப் புலந்து வெளித்தள்ளினாள் எனக் கூறப்படுகிறது. புலத்தல் என்பது மருதத் திணையில் பெண்ணுக்கு வழங்கப்பட்ட உரிமையாகக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆயினும் கூற்றுப் பாடல்களில் தலைவனுக்கு இணங்கிப் போகும் நிலையே கூறப்படுகிறது. நெய்தல் நிலத்தின் தன்மையானது உறுதி செய்யப்படாத

வாழ்நிலையைக் கொண்டதாகலின் பெண்கடலிற் சென்ற ஆணுக்காக இரங்கியிருந்தாள் இதுவும் பிரிதல் வகைப்பட்டதேயாகும்.

- ❖ பாலை நிலத்தில் பொருளுக்காகப் பிரிதல், வேறு நோக்கங்களுக்காகப் பிரிதல் ஆதலின் பிரிவாற்றாமையைக் கொண்டவளாகத் தலைவி இருக்கிறாள். இவ்வைந்து நிலங்களுக்கான கருப்பொருள்களே பாடல்களில் புனைவாக்கம் செய்யப்படுகின்றன. தலைவி, தலைவன், தோழி ஆகியோரின் கூற்றுக்களோடு செவிலி, நற்றாய், பாங்கன், கண்டோர் ஆகியோரின் கூற்றுக்கள் வழி நிலத்தின் தன்மைகள் சூழல்கள், பறவைகள், தாவரங்கள், விலங்குகள் ஆகியன காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன.
- ❖ பாலை நிலமானது கோடைக் காலத்தில் தோன்றும் நிலமாதலின் முல்லை, குறிஞ்சி ஆகிய நிலங்களே பாலை நிலத்தோற்றத்திலும் கருப்பொருள்களிலும், அம்மக்களின் தொழில்களிலும் வெளிப்படுகின்றன என்பதை அறியலாம்.
- ❖ குறிஞ்சி நிலமானது மலைப் பகுதியாக இருத்தலின் அதன் தன்மை ஒழுங்கற்றுக் காணப்படும். அதன் வழிகள் கடுமையானவைக் கற்பதுக்கைகள் கொண்டு விளங்கக் கூடியவை.
- ❖ குறிஞ்சி நிலத்து மக்கள் வேட்டையாடுதலை முதன்மைத் தொழிலாகவும் திணை விதைத்தல், நெல் விதைத்தல், தேனெடுத்தல், கிழங்கு அகழ்தல் போன்ற தொழில்களையும் கொண்டவர்கள் ஆவர் என்பதைக் கூற்றுப் பாடல்களின் வழி அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.
- ❖ குறவன், குறத்தி, பொற்பன், வேட்டுவன் ஆகியோரின் செயல்பாடுகள் நிலத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் காணப்படுகிறது. குறிஞ்சி நிலத்தின் சூழல் அமைவதானது கடும் மழையினால் பெருக்கெடுக்கும் வெள்ளம் அருவியாக மலைகளிலிருந்து கொட்டுவதாகவும் வெள்ளத்தினால் நீர் ஆங்காங்கே தேங்கி நிற்பதாகவும் காட்சியளிக்கிறது.
- ❖ மழைக் காலத்துச் சூழல் மட்டுமின்றிப் பிற காலத்திலும் செழுமையாகவே காட்சித் தரும் வகையில் நிலம் காணப்படுகிறது. முல்லை நிலத்தவர்கள் திணைப் புனம் காத்தலையும் அதன் பொருட்டு வேட்டையாடுதலையும் கொண்டிருப்பவர்கள்.

- ❖ யானை, பன்றிகளால் தினைப்புனம் அழிக்கப்படாமல் பாதுகாக்கும் பணியையும் செய்கிறார்கள். குறிஞ்சி நிலத்தில் வளரும் பல்வேறு தாவரங்கள் அதன் தன்மைகள், பாடல்களில் ஒப்பீட்டுக்காகவும், வளத்தைக் குறிப்பதற்காகவும் சுட்டப்படுகின்றன என்பதை அறியமுடிகிறது.
- ❖ குறிஞ்சி மலர்களைத் தவிரக் காந்தள், வேங்கை மலர்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. சந்தனம், கோங்கு, அகில், ஞாழல் மரங்களும் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. பறவைகளில் கிளிகள், குருகுகள், அன்றில் பறவைகள், மயில்கள் ஆகியன மிகுதியாகக் காட்சி தருகின்றன.
- ❖ அது போல விலங்குகளில் யானை, புலி, பன்றிகள், மான்கள் மிகுதியாக உள்ள நிலமாக காட்சி தருகின்றன. யானை, புலி ஆகியவற்றிடையே நடை பெறும் சண்டையானது அவ்வழியைக் கடுமையானதாக்குகிறது. செந்நாய்களும் பசியோடு காத்திருக்கும் நிலமாகக் காட்சித் தருகிறது.
- ❖ தலைவி கூற்றுக்களில் இவ்வியற்கைச் சூழல்கள் தலைவனுக்கு ஆபத்தை விளைவிப்பனவாகவும், தலைவனுக்கு இவ்வியற்கைச் சூழல் எதிர்கொள்ளத் தக்கனவாக அமைவதாகவும் காணப்படுகிறது.
- ❖ தோழியின் கூற்றுக்களில் இவ்வியற்கைச் சூழல் தலைவிக்காக வருந்தும் நிலையினைக் கொண்டதாக அமைகிறது. குறிஞ்சி நிலம் குறித்த பாடல்களில் தோழியின் கூற்றுக்கள் மிகுதியாக இருத்தலைக் காணமுடிகிறது.
- ❖ முல்லை நிலமானது குறிஞ்சி நிலத்திற்கு அடுத்த நிலையில் அமைவது. சங்க காலத்தில் ஐந்து நிலப் பகுதிகளும் வளர்ச்சிப் படிநிலைகளில் அமைந்திருப்பது இயல்பானதாகக் காணப்படுகிறது. முல்லை நிலத்தின் தோற்றமே கார்கால மழையினால் செழிப்பினை அடைகின்ற ஒன்றாகக் கூறப்படுகிறது.
- ❖ மழையின் போது விதைத்து அறுவடை செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்ட கோவலர்கள், ஆயர்கள், பொதுவர்கள், இடையர்கள் மேய்ச்சலையே முதன்மைத் தொழிலாகக் கொண்டுள்ளார்கள். கூற்றுப் பாடல்களில் தலைவியின் இருத்தல் நிலையே பெரிதாகக் காணப்படுகிறது. தலைவியானவள் தலைவனைப் பிரிந்து அவன் வரும் காலத்தை எண்ணியிருக்கிறாள்.

- ❖ கார்காலத் தொடக்கத்தில் மழை பெய்யத் தொடங்கியதும் தலைவன் வராமையைக் கண்டு மனம் வருந்துபவளாகவும் இயற்கையைப் பழிப்பவளாகவும் தென்படுகிறாள். காந்தள், முல்லை, பிடவம், குரா மலர்கள் மலர்ந்து மணம் வீசி தலைவியைச் சினத்திற்கு ஆளாக்குகின்றன என்பதை அறியமுடிகிறது.
- ❖ முல்லை நிலத்தில் தாவரங்கள் பெரிதாகச் சுட்டப்படுவதில்லை.
- ❖ குதிரை, காட்டுப்பசு, யானை போன்ற விலங்குகளும் கானக் கோழியும் இந்நிலத்தின் உயிரினங்களாக அமைகின்றன.
- ❖ இவற்றோடு ஒப்பிடப்பட்ட பாடல்களில் தலைவியின் வேதனையே பெரிதும் கூறப்படுகிறது. முல்லை நிலத்தில் தலைவன் கூற்றுப் பாடல்களாகும். பிரிதலுக்கு இலக்காகும் தலைவன் தலைவியின் நினைவில் இயற்கையைக் கண்டுணர்ந்து அவற்றைத் தன் எண்ணங்களாக வெளிப்படுத்தையே பாடல்கள் கொண்டிருக்கின்றன.
- ❖ நில அமைவில் செழிப்பானதும் அரசுகள் தோன்றும் இயல்புடையதும் சமவெளிப் பகுதியாகவும் இருப்பது மருத நிலமாகும்.
- ❖ நிலவுடைமை சமுதாயமாக இருத்தலின் தலைமக்களான மகிழ்நன், ஊரன் ஆகியோரின் செயல்பாடுகளில் பரத்தமை இயல்பாகி விடுகிறது. செழிப்பான பகுதியாகக் கழனிகள் நிறைந்த பகுதியாக, கழனிகளில் நீர் மிகுதியாக இருத்தலால் அவற்றில் அயிரைப் பிறழும் வகையில் உள்ள பகுதியாக மருத நிலம் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது.
- ❖ நீர் மிகுந்த கழனியில் தாமரை மலர்களும் ஆம்பல் மலர்களும் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. அதே போல் வேழ மரங்கள் நீர்த்துறைகளில் காணப்படுகிறது.
- ❖ புன்க மரமும், பனை மரமும், மா மரமும் கரும்பும் மிகுதியாக விளையும் பகுதியாக உள்ளது. இந்நிலத்தின் தன்மைகளில் அந்நிலத்தவர்கள் செய்யும் தொழில் கூறப்படுகிறது. உழவுத் தொழிலும் அது சார்ந்த பிறதொழில்களும் கூறப்படுகின்றன.
- ❖ குருவிகள், அன்னம், நாரை, மயில்கள், சேவல் ஆகியன கூறப்படுகின்றன. விலங்குகளில் எருமைகள் மிகுதியாகக் கூறப்படுகின்றன. இந்நிலத்தில் மருத நிலத் தலைவன் எருமையின் செயல்பாடுகளோடு ஒப்பிடப்படுவதைக் காணமுடிகிறது.

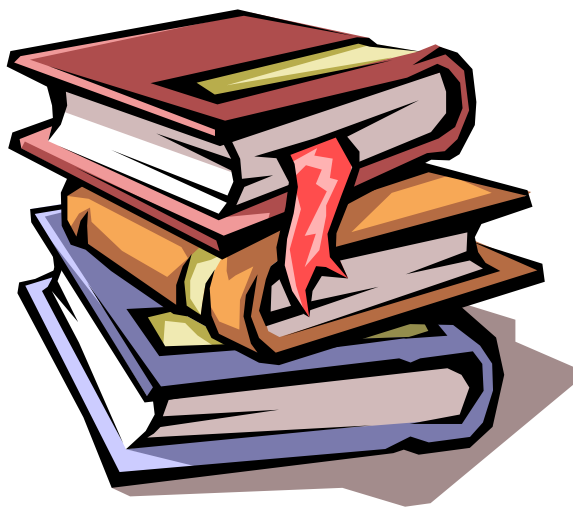
- ❖ புலந்து கூறும் போது எருமைகள் ஆம்பல் மலர்களைத் தின்று சேற்றில் இருந்து வராமல் இருப்பதும் ‘ஐ’ என்ற ஒலியுடன் வெளிக் கிளம்புவதும் தலைவனின் செயல்பாடுகளோடு ஒப்பிட்டுக் கூறப்படுவதாகக் கொள்ளலாம். நீர்நாய், மான்கள், யானை முதலான விலங்குகளும் நிலத்தின் காட்சிகளில் விவரிக்கப்படுகின்றன.
- ❖ மருதத் திணையிலும் தோழி கூற்றுப் பாடல்களே மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. அதற்குக் காரணமாக அவள் தலைவனையும் தலைவியையும் இணைத்து வைக்கும் வகையினளாக வெளிப்படுகிறாள். அவளது கூற்றுப் பாடல்களில் நிலத்தின் தோற்றம் மிகுதியாகக் கூறப்படுகிறது.
- ❖ கடல் சார்ந்த நிலமாக நெய்தல் காணப்படுகிறது. கடலில் மீன் பிடித்தல் முதன்மையான தொழில் எனப் பட்டாலும் கரையில் உப்பங்கழிகளில் உப்புக் காய்ச்சுவதும் ஏர் இல்லாத உழவாகக் கூறப்படுகிறது.
- ❖ நெய்தல் நிலத்தின் தலைவியானவள் உறுதியற்ற வாழ்வைக் கொண்ட மீனவர்களின் நிலையைக் கருத்தில் கொண்டு இரங்கலை உணர்வாக வெளிப்படுத்த கூடியவள் ஆவாள். தலைமக்கள் பரதவர், நுளையர், திமிலர், உமணர் எனப்படுகின்றனர்.
- ❖ இந்நிலத்தின் தலைமக்கள் சேர்ப்பன், புலம்பன் என்பதாகும். பெண்கள் பரத்தியர், நுளைச்சியர் எனப்படுகின்றனர்.
- ❖ நெய்தல் நிலச் சூழல்கடலை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதால் கடற்கரையின் பகுதிகள் எங்கும் மீன் பிடித்துக் கொட்டியிருப்பதாலும் மீனை உணக்குவதாலும் புலால் நாற்றம் வீசிக் கொண்டிருக்கும் எனக் கூறப்படுகிறது.
- ❖ நெய்தல் வாழ்வோர் மீன் பிடித்தல் தவிர வேறு பல தொழில்களிலும் ஈடுபடக் கூடியவர்களாக இருக்கின்றார்கள். இந்நிலத்தின் காட்சிகளாகத் தாவரங்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன.
- ❖ ஞாழல், தாழை, தில்லை, செருத்தி, புன்னை, மா மரம், கோங்கு, குவளை, பிடவம், காந்தள், பனை மரம் என்பன போன்ற தாவரங்கள் கூறப்படுகின்றன. பறவைகளில் நாரை, காக்கை, அன்னம், குருகு, அன்றில் போன்றவற்றைக் கூறுவதைக் காணலாம்.

- ❖ நெய்தல் நிலத்தில் நண்டு, ஆமை, சுறா, இறா, முதலை போன்றவை நீர்வாழ் உயிரினங்களாகச் சுட்டப்படுகின்றன. உப்பங்கழிகளில் அத்திரி எனப்படும் கோவேறு கழுதைகள் காணப்படுகின்றன. தேரினை இழுப்பதற்காக அவை பயன்படுத்தப் படுகின்றமை கூறப்படுகிறது.
- ❖ இந்நிலத்தின் தன்மைகள் யாவும் மனித உணர்வுகளோடு இயைபுபடுத்தப் படுவதைக் காணமுடிகிறது. நெய்தல் நிலத்திலும் தோழி கூற்றுப் பாடல்களே மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. பிற கூற்றுக்களிலும் தோழி மிகுதியாக பங்காற்றுகிறாள் என்பதைக் காணமுடிகிறது.
- ❖ பாலை நிலம் கொடியதாகவே காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது. அந்நிலத்து வாழ்வோரும் கடுங்கண் கொண்டவராகவும் சினம் மிக்கவராகவும் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றனர்.
- ❖ இந்நில மக்களில் சில குடியினர் வில்லேந்தியவர்களாக வேட்டையில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாக வம்பலர்களைக் கொன்று அவர்களிடம் உள்ள பொருட்களைக் கொள்ளையிடுபவர்களாகக் கூறப்படுகின்றனர்.
- ❖ எயினர்கள் வேட்டையில் ஈடுபடுவதும் புல்லரிசி சேகரிப்பதும் பாடல்களில் சுட்டப்படுகின்றன. மறவர், மழவர், கள்வர் ஆகியோர் மக்களைக் கொன்று அதனைக் கண்டு இன்புறு பவர்களாகச் சுட்டப்படுகின்றனர்.
- ❖ பாலை நிலத் தலைவி பொருள் வயின் பிரிந்து இவ்வழியில் வரும்போது நேரும் இடர்களை மனதில் கொண்டவளாகப் பிரிவாற்றாமையினால் பரிதவிக்கும் நிலையில் சுட்டப்படுகிறாள். கழுகுகள் ஊனுக்காகக் காத்திருக்கும் மரங்கள் மிகுந்ததாகக் காணப்படுகிறது.
- ❖ செங்கண் மறவர் எனக் கூறப்படுவதால் அவர்கள் கோபம் மிக்கவர்களாகச் சுட்டப்படுகின்றனர். மரங்களில் வெப்பத்தைத் தாங்கும் வேம்பு, பனை, மூங்கில், புன்னை, ஓமை, கொன்றை, வேங்கை, வேலம், வாகை ஆகிய மரங்கள் சுட்டப்படுகின்றன.
- ❖ கடுமையான வறட்சியை உடையனவாக இருத்தலின் குறிஞ்சி நிலத்தில் இருந்த யானைகள் உலர்ந்த உடலமைப்பைக் கொண்டனவாகக் காட்சி தருகின்றன. ஓமை மரங்களையும், யா மரங்களையும் குத்தி அவற்றை உணவாகக் கொள்ளும் நிலைக் கூறப்படுகிறது.
- ❖ குயில்கள், கணந்துள் பறவை, போகில் பறவை, கழுகு ஆகிய பறவைகள் பாலை நிலத்தின் தன்மைக்கேற்ப ஒலியெழுப்பும்

வகையினவாகக் கூறப்படுகின்றன. போகில் பறவைகள் ஆபத்தை முன்னறிவிப்பனவாகக் கூறப்படுகின்றன.

- ❖ ஆளி விலங்கு யானையின் மருப்பை உணவாகக் கொள்ளும் எனக் கூறப்படுகிறது. செந்நாய், மான்கள், யானை ஆகிய விலங்குகளும் பாலை நிலத்தின் வறட்சியைத் தாங்கவியலாமல் தவிப்பதும் அதனால் ஏற்படும் சினத்தினை உடையனவாகவும் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன.
- ❖ பாலை நிலத்தில் தலைவன், தலைவி ஆகியோரின் பிரிவு குறித்த பாடல்களாக இருந்தாலும் தோழியே மிகுதியாக கூற்று நிகழ்த்துகிறாள். பண்பாட்டு கடப்பாடு கொண்டவளாக தோழி இங்கு காணப்படுகிறாள்.
- ❖ ஐந்து நிலங்களின் தன்மைகள் கூற்று நிகழ்த்துவோரின் மன உணர்வுகளை இயைபுபடுத்தும் வகையிலானவையாகக் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு நிலத்தின் தன்மைக்கேற்ப மனிதர்களின் மன நிலைகள் வடிவம் பெறுகின்றமையை அச்சுழல்களின் விளைவு என இவ்வாய்வில் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

துணைநாற்பட்டியல்

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்

1. செயபால். இரா., (உ.ஆ), அகநானூறு மூலமும் உரையும், புத்தகம் (1, 2), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட் அம்பத்தூர், சென்னை, 2014.
2. தட்சிணாமூர்த்தி. அ., (உ.ஆ), ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும், புத்தகம் (1, 2), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், அம்பத்தூர், சென்னை, 2014.
3. நாகராசன். வி., (உ.ஆ), குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், புத்தகம் (1, 2), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், அம்பத்தூர், சென்னை, 2014.
4. பாலசுப்பிரமணியன். கு.வெ., (உ.ஆ), நற்றிணை (மூலமும் உரையும்), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், அம்பத்தூர், சென்னை, 2014.
5. விசுவநாதன். அ., (உ.ஆ), கலித்தொகை மூலமும் உரையும், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், அம்பத்தூர், சென்னை, 2014.

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

1. அம்மன்கிளி முருகதாஸ். கலாநிதி., சங்கக் கவிதையாக்கம் மரபும் மாற்றமும், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, சென்னை, 2006.

2. அரிபாபு. பா.ச.,

திணைமரபும் நவீனமும்,
கருத்து = பட்டறை,
திருநகர்,
மதுரை,
2014.

3. அருணைவடிவேல்
முதலியார். சி.,

திருவாசகம் திருக்கோவையார்,
எட்டாந் திருமுறை குறிப்புரையுடன்,
ஞானசம்பந்தம் அச்சகம்,
தருமபுரம்,
1966.

4. அறவாணன். க.ப.,

அற்றை நாட் காதலும் வீரமும்
(தொல்காப்பிய அகத்திணை,
புறத்திணை இயல்
உரைவேறுபாடுகள் – ஒரு
திறனாய்வு)
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
புதுத்தெரு,
சிதம்பரம்,
2002.

5. ஆதிநாராயணன். கி.,

சங்க காலம்,
பாரி புத்தகப் பண்ணை,
பிராட்வே,
சென்னை,
2016.

6. ஆறுமுகம். நா.,

முல்லை வாழ்க்கை,
கன்னி பதிப்பகம்,
முனிசாமி அவின்பூ,
காஞ்சிபுரம்,
1989.

7. இராகவையங்கார். இரா.,

பெரும்பாணாற்றுப்படை
(ஆராய்ச்சியும் உரையும்),
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்
வெளியீடு,
அண்ணாமலை நகர்,
சிதம்பரம்,
1949.

8. இராசமாணிக்கனார். மா.,
பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்
தமிழ்த்துறை
வெளியீடு,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை,
2011.
9. இராசாராம். சு.,
சங்க இலக்கியத்தில் நடைமுறை
வாழ்க்கை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி,
2007.
10. இராமர். சு.,
சங்க அகப்பாடல்களில் குறிகளும்
குறியிடங்களும்,
ஹீ மீனாட்சி பதிப்பகம்,
நாகமலை புதுக்கோட்டை,
மதுரை,
2016.
11. (தொ.ஆ),
திணைக் கோட்பாடுகளும் தமிழ்
ஆய்வுச் சூழல்களும்,
பிறழ் வெளியீடு,
நாகமலை புதுக்கோட்டை,
மதுரை,
2018.
12. கந்தசாமி. இல.செ.,
திருக்குறளில் வேளாண்மை,
தமிழ்நாடு வேளாண்மைப்
பல்கலைக்கழகம்,
கோயமுத்தூர்,
1973.
13. கந்தசாமி. சோ.ந.,
குறுந்தொகைத் திறனாய்வு,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
புதுத்தெரு
சிதம்பரம்,
2010.
14. கலியபெருமாள். எஸ்.,
மள்ளர் உண்மை வரலாறு, (தலித்
ஆய்வு நூல்),
பாலம் பதிப்பகம்,
சென்னை,
2002

22.
பாலைச் செல்வி,
தமிழ்த்தாய் பதிப்பகம்,
சிட்லபாக்கம்,
சென்னை,
2001.
23.
முல்லை (முல்லைப்பாட்டு
விளக்கம்),
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
லிமிடெட்,
பிரகாசம் சாலை,
சென்னை,
1990.
24. சசிவல்லி. வி.சி.,
முல்லை,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி,
சென்னை,
1998.
25. சண்முகசுந்தரம். சு.,
(தொ.ஆ),
சங்க இலக்கிய வரலாறு
மா.ரா. களஞ்சியம் III,
காவ்யா பதிப்பகம், கோடம்பாக்கம்,
சென்னை,
2010.
26. சண்முகம்பிள்ளை. மு.,
சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி,
சென்னை,
2004
27. சண்முகராஜா
சிறிகாந்தன்.,
நெய்தல் சமூகத்தாரின் மரபு அறிவு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி)
லிட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2015.
28. சதீஸ். கோ.,
பண்டைத் தமிழ்ப் பனுவல்கள்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்(பி) லிட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2016.

29. சந்திரா. யாழ்.சு.,

இலக்கியமும் சூழலியலும்,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
தானப்ப முதலி தெரு
மதுரை,
2015.

30. சம்பத். இரா.,
செல்வராசு. சிலம்பு. நா.,
பக்தவத்சல பாரதி.,
(ப.ஆ),

பண்பாட்டியல் நோக்கில்
பண்டைத்தமிழர் சமய மரபுகள்,
புதுச்சேரி மொழியியல் பண்பாட்டு
ஆராய்ச்சி நிறுவனம்,
புதுச்சேரி,
2011.

31. சம்பத்து. சா.,

நீர் மேலாண்மை,
இரேணுகாம்பாள் பதிப்பகம்,
அரியந்து நகர்,
வேலூர்,
2016.

32. சரசு. பி.,

தமிழ் இலக்கியத்தில்
உணவியல்,
பொன்னகரம்,
இரங்கே கவுடர் வீதி,
கோயமுத்தூர்,
1984.

33. சாம்பசிவன். ச.,

தமிழ் இலக்கியத்தில் நெய்தல்
திணை,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,மேலக்
கோபுரத் தெரு,
மதுரை,
1964.

34. சாமி. பி.எல்.,

சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின
விளக்கம்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
லிமிடெட்,
பிரகாசம் சாலை,
சென்னை,
1976.

42. சீனிவாசன். ச.பொ.,
பத்துப்பாட்டில் வருணனை மரபுகள்,
சேகர் பதிப்பகம்,
எம்.ஜி.ஆர். நகர்,
சென்னை,
2013.
43. சுந்தரபாண்டியன். க.,
தமிழில் பொருளிலக்கண வளர்ச்சி,
அய்யனார் பதிப்பகம்,
சென்னை,
2010.
44. சுப்பிரமணியன். ச.வே.,
சங்க இலக்கியத்தில் மருதப்
பாடல்கள் (மூலமும் தெளிவுரையும்),
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
புதுத்தெரு,
சிதம்பரம்,
2010.
45. சுப்புரெட்டியார். ந.,
தொல்காப்பியம் காட்டும்
வாழ்க்கை,
சந்தியா பதிப்பகம்,
அசோக்நகர்,
சென்னை,
2011.
46. செகதீசன். இரா.,
தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரவழி
அகநானூறு – ஓர் ஆய்வு,
முருகு பதிப்பகம்,
ஆம்பூர்,
வேலூர்,
2002.
47. செயராமன். ந.வீ.,
பழமொழிகளில் வேளாண்மை
அறிவியல்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி)
லிட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை, 1982.
48. செல்லப்பன். சு.,
நல்ல குறுந்தொகையில் நானிலம்
மங்கள நூலகம்,
நுங்கம் பாக்கம்,
சென்னை,
1967.

49. செல்வராசு. சிலம்பு நா.,
சங்க இலக்கிய மறுவாசிப்பு
(சமூக மானுடவியல் ஆய்வுகள்),
காவ்யா பதிப்பகம்,
கோடம்பாக்கம்,
சென்னை,
2016.
50. சேதுப்பிள்ளை. ரா.பி.,
தமிழர் வீரம்,
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சேப்பாக்கம்,
சென்னை,
2007.
51. சேதுராமன். பி.,
ஆற்றுப்படை இலக்கியத்தில் தமிழர்
வாழ்வியல்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2011.
52. சோலை
சுந்தரபெருமாள்.,
வண்டல் உணவுகள்,
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை,
2014.
53. தட்சிணாமூர்த்தி. அ.,
தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்,
ஐந்திணைப் பதிப்பகம்,
மேற்கு அண்ணாநகர்,
சென்னை,
2016.
54.
சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும்
மனித உறவுகள்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி)லிட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2016.
55. தமிழண்ணல்.,
சங்கச் செவ்வியல் அறிமுகம்
நற்றிணை மலர்கள் (பன்முகப்
பார்வையில் இலக்கிய விளக்கம்),
தமிழ்ப் பயிற்சிக் களம்,
சதாசிவநகர்,
மதுரை,
2009.

56. சங்கச் செவ்வியல் அறிமுகம்
குறுந்தொகை அரும்புகள் (பன்முகப்
பார்வையில் இலக்கிய விளக்கம்),
தமிழ்ப் பயிற்சிக் களம்,
சதாசிவநகர்,
மதுரை,
2009.
57. சங்கச் செவ்வியல் அறிமுகம்
அகநானூற்றுக் காட்சிகள்
(பன்முகப் பார்வையில் இலக்கிய
விளக்கம்),
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
தானப்ப முதலி தெரு,
மதுரை,
2010.
58. சங்க மரபு,
பாலசுப்பிரமணியன். கு.வெ., மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
(மொ.ஆ), தானப்ப முதலி தெரு,
மதுரை,
2009.
59. தொல்காப்பியம் மூலமும்
கருத்துரையும்,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
தானப்ப முதலி தெரு,
மதுரை,
2010.
60. தனிநாயக அடிகள்., நில அமைப்பும் தமிழ்க் கவிதையும்,
பூரணச்சந்திரன். க., நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
(மொ.ஆ) (தமிழில்) அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2014.
61. துரை அரங்கசாமி. சங்க காலச் சிறப்புப் பெயர்கள்,
மொ.அ., பாரி நிலையம்,
பிராட்வே,
சென்னை,
1960.

62. பக்தவத்சல பாரதி., சாதியற்ற தமிழர் சாதியத் தமிழர், (சாதிக்கு முந்தைய பிந்தைய தமிழ்ச் சமூகம்), பாரதி புத்தகாலயம், தேனாம்பேட்டை, சென்னை, 2018.
63. பண்டைத் தமிழ்ப் பண்பாடு, (மானிடவியல் நோக்கில் சங்க இலக்கியம்), அடையாளம், புத்தாந்தம், திருச்சி, 2020.
64. பத்மநாதன். சி., (ப.ஆ), சங்க இலக்கியமும் சமூகமும், இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு 04, இலங்கை, 2007.
65. பாக்யமேரி. எ.:ப்., தமிழர் பண்பாடும் பயன்பாடும், அஞ்சனச்சிமிழ்ப் பதிப்பகம், மயிலாப்பூர், சென்னை, 2007.
66. பாலசுந்தரம். ச., (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் ஆராய்ச்சிக் காண்டிகையுரை, (செய்யுளியல், மரபியல்), தாமரை வெளியீட்டகம், தஞ்சாவூர், 1991.
67. பாலசுப்பிரமணியன். கு.வெ., சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளின் மதிப்பீடு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் வெளியீடு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 2008.

75. பெருமாள். அ.கா.,
(தொ.ஆ),
கானலம் பெருந்துறை,
தமிழ் இலக்கியத்தில் நெய்தல்,
தமிழினி,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை,
2005.
76. பெருமாள்சாமி. வெ.,
சங்க காலத் தமிழகத்தின்
சமூகநிலை, (மார்க்சிய நோக்கில்
சங்க இலக்கிய ஆய்வு)
பாரதி புத்தகாலயம்,
தேனாம்பேட்டை,
சென்னை,
2007.
77.
சங்ககாலத் தமிழகத்தின்
சமூகநிலை, (மார்க்சிய நோக்கில்
சங்க இலக்கிய ஆய்வு),
பாரதி புத்தகாலயம்,
தேனாம்பேட்டை,
சென்னை,
2007.
78. மணிவேல். மு.,
தமிழ் இலக்கிய அகப்பொருள்
மரபுகள்,
செல்லப்பா பதிப்பகம்,
தானப்ப முதலி தெரு,
மதுரை,
2009.
79. மாணிக்கம். வ.சுப.,
தமிழ்க் காதல்,
சாரதா பதிப்பகம்,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை,
2010.
80. மாதையன். பெ.,
சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம்,
(செவ்வியல் தமிழ் நூல் வரிசை),
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி)லிட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2010.

88. ராஜ்கௌதமன்.,
பாட்டும் தொகையும்
தொல்காப்பியமும் தமிழ்ச் சமூக
உருவாக்கமும்,
தமிழினி,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை,
2006.
89.
தலித் பார்வையில் தமிழ்ப் பண்பாடு,
(சங்க காலம்),
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2019.
90. வசந்தா. த.,
சங்க இலக்கியத்தில் மனித நேயம்,
(செம்மொழி வரிசை)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி)லிட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2013.
91. வரதராசன். மு.,
முல்லைத்திணை,
பாரி நிலையம்,
பிராட்வே,
சென்னை,
1964.
92.
பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை,
பாரி நிலையம்,
பிராட்வே,
சென்னை,
2011.
93. வெள்ளைவாரணர். க.,
சங்க காலத் தமிழ் மக்கள்,
நேஷனல் பப்ளிஷிங் கம்பெனி,
கொண்டி செட்டித் தெரு,
சென்னை,
1950.

94. வேங்கடசாமி. மயிலை சீனி., **பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம் (சங்க காலம்),**
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
நல்லதம்பி செட்டி தெரு,
சென்னை,
1974.
95. வேங்கடராமச் செட்டியார். செ., **பழந்தமிழ் நூல்களில் உயிர் வகைகள்,**
பாரி நிலையம்,
பிராட்வே,
சென்னை,
1960.
96. வேதாசலம் பிள்ளை. நாகை., **முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை,**
இராம நிலய விவேகானந்த
அச்சியந்திர சாலை,
சென்னை,
1911.
97. ஜமாலன்., **மொழியும் நிலமும்,**
கருத்து = பட்டறை,
திருநகர்,
மதுரை,
2017.
98. **நவீன தொன் மங்களும் நாடோடிக் குறிப்புகளும்,**
புலம்,
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை,
2010.

முனைவர்பட்ட ஆய்வேடுகள்

1. இராமதிலகம்.,

சங்க இலக்கியத்தில் வாயில்கள்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை,
1974.

2. காளீஸ்வரி. சு.,

சங்கஇலக்கியத்தில் தொல்காப்பியரின்
கூற்று மரபுகள்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை,
2012.

3. ரத்தினம். க.,

சங்க அகப்பாடல்களில் கூற்று,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை,
1976.

4. மாரியம்மாள், மா.,

சங்க அகஇலக்கியங்களில் பெண்பாற்
கூற்றுகளில் பொருள் புலப்பாட்டு
நெறிகள்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை,
2016.

5. ஹரிகிருஷ்ணன். மு.,

தொல்காப்பியக் கூற்றுநோக்கில் சங்க
இலக்கியம்,
தமிழ் உயராய்வு மையம்,
செந்தமிழ்க் கல்லூரி,
மதுரை,
2013.

ஆய்வுக் கட்டுரைகள்

1. சீனிவாசன். அ.,

முல்லை இருத்தல் ஒரு புது விளக்கம்
தமிழ் வையை முதல் மலர்,
பதிப்புத்துறை,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை,
1979.

2. பாவெல் பாரதி., (தொ.ஆ.),

ஏறுதழுவுதல் சல்லிக்கட்டு (தொன்மை –
பண்பாடு – அரசியல்) (கட்டுரைகள்),
கருத்து = பட்டறை,
திருநகர்,
மதுரை,
2017.

கலைக்களஞ்சியம்

சிங்காரவேலு முதலியார். ஆ.,

வாழ்வியல் களஞ்சியம், தொகுதி 1 – 13,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
1991.

2.

அபிதான சிந்தாமணி, (தமிழ்க்
கலைக்களஞ்சியம்)
சீதை பதிப்பகம்,
சென்னை,
2014.

மேலாய்வுக் களங்கள்

1. சங்க அகிலக்கியங்களில் நிலமேலாண்மை
2. சங்க அகிலக்கியத்தில் தாவரங்களும் பயன்களும்
3. சங்க அகிலக்கியங்களில் இயற்கையின் பின்புலம்
4. சங்க அகிலக்கியத்தில் கருப்பொருளும் பயன்பாடும்
5. சங்க அகிலக்கியங்களில் நிலங்களின் பங்களிப்பு

பின்னணைப்புகள்

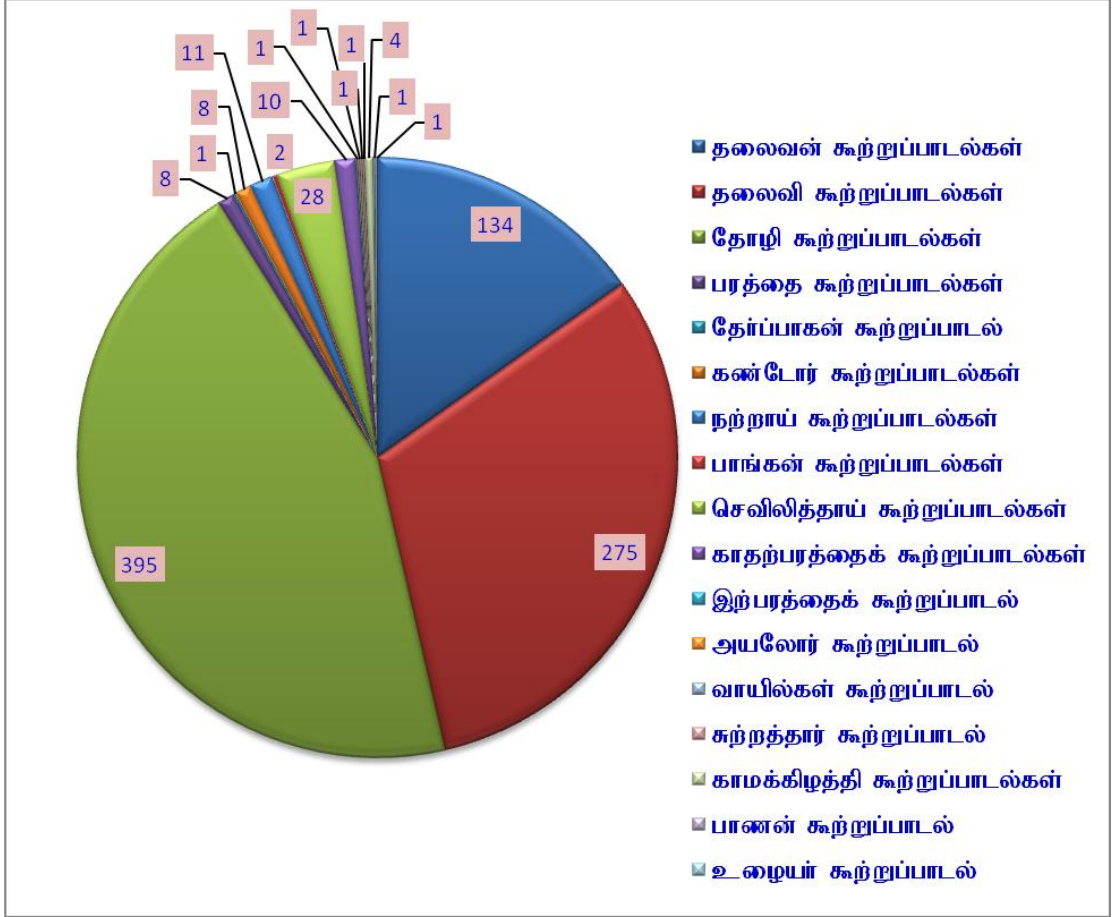

பின்னிணைப்புகள் – 1

ஐந்திலங்களிலும் கூற்றுக்குரியோர்களின் மொத்தக் கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	கூற்றுப்பாடல்களுக்கு உரியோர்கள்	மொத்தப்பாடல் எண்ணிக்கை
1.	தலைவன் கூற்றுப்பாடல்கள்	134
2.	தலைவி கூற்றுப்பாடல்கள்	275
3.	தோழி கூற்றுப்பாடல்கள்	395
4.	பரத்தைக் கூற்றுப்பாடல்கள்	8
5.	தேர்ப்பாகன் கூற்றுப்பாடல்	1
6.	கண்டோர் கூற்றுப்பாடல்கள்	8
7.	நற்றாய் கூற்றுப்பாடல்கள்	11
8.	பாங்கன் கூற்றுப்பாடல்கள்	2
9.	செவிலித்தாய் கூற்றுப்பாடல்கள்	28
10.	காதற்பரத்தைக் கூற்றுப்பாடல்கள்	10
11.	இற்பரத்தைக் கூற்றுப்பாடல்	1
12.	அயலோர் கூற்றுப்பாடல்	1
13.	வாயில்கள் கூற்றுப்பாடல்	1
14.	சுற்றத்தார் கூற்றுப்பாடல்	1
15.	காமக்கிழத்தி கூற்றுப்பாடல்கள்	4
16.	பாணன் கூற்றுப்பாடல்	1
17.	உழையர் கூற்றுப்பாடல்	1
மொத்தம்		882

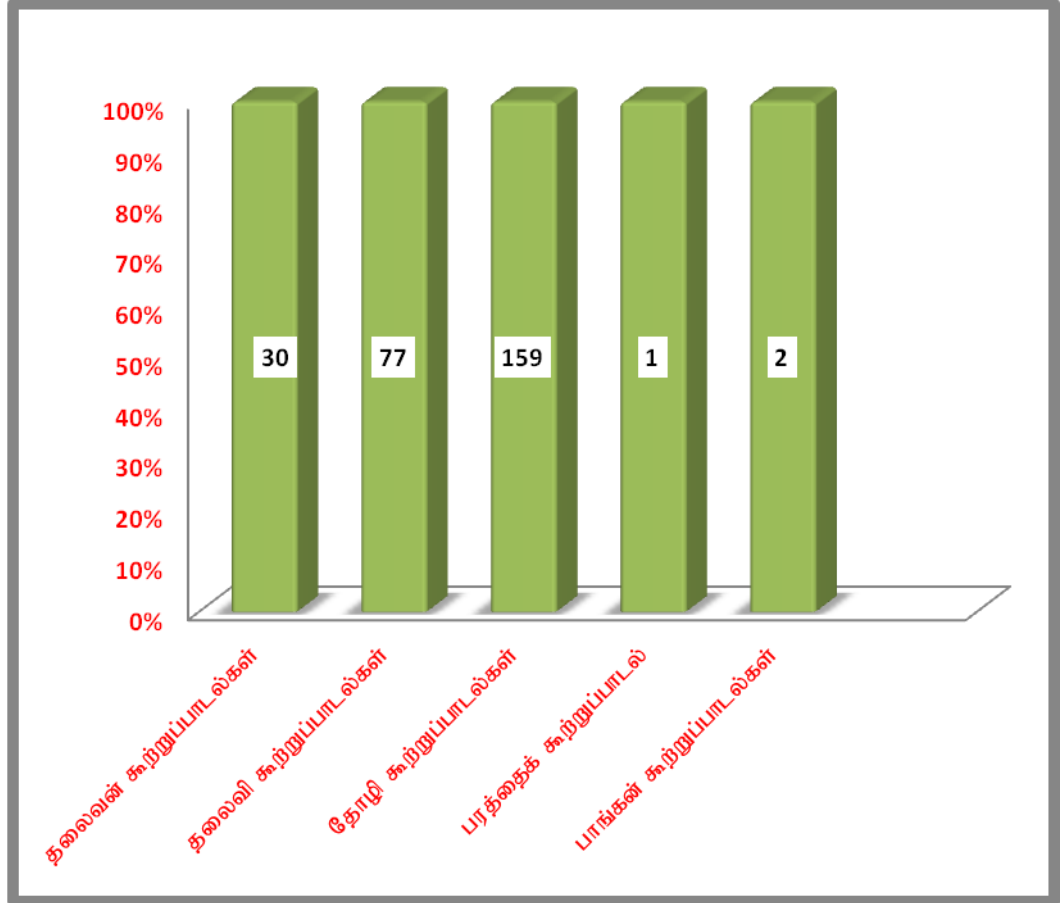
ஐந்திலங்களிலும் கூற்றுக்குரியோர்களின் மொத்தக் கூற்றுப்பாடல்கள்

குறிஞ்சிநிலம் கூற்றுக்குரியோர்களின் மொத்தப்பாடல்கள்

வ.எண்	கூற்றுப்பாடல்களுக்கு உரியோர்கள்	மொத்தப்பாடல் எண்ணிக்கை
1.	தலைவன் கூற்றுப்பாடல்கள்	30
2.	தலைவி கூற்றுப்பாடல்கள்	77
3.	தோழி கூற்றுப்பாடல்கள்	159
4.	பரத்தைக் கூற்றுப்பாடல்	1
5.	பாங்கன் கூற்றுப்பாடல்கள்	2
மொத்தம்		269

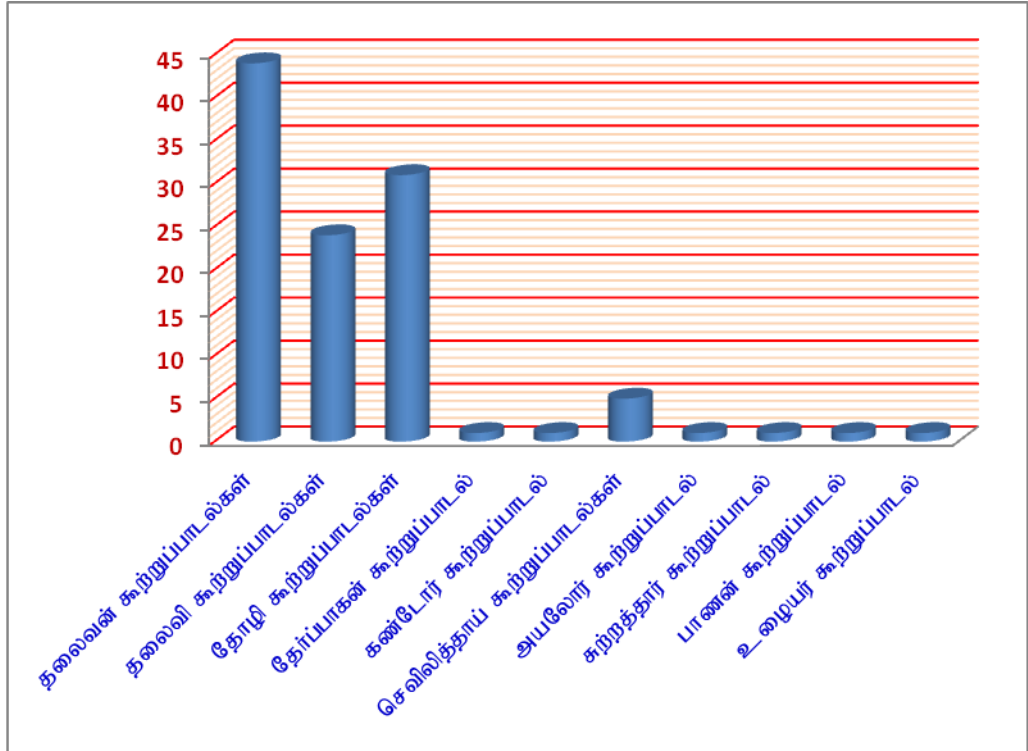
குறிஞ்சிநிலம் கூற்றுக்குரியோர்களின் மொத்தப்பாடல்கள்

முல்லைநிலம் கூற்றுக்குரியோர்களின் மொத்தப்பாடல்கள்

வ.எண்	கூற்றுப்பாடல்களுக்கு உரியோர்கள்	மொத்தப்பாடல் எண்ணிக்கை
1.	தலைவன் கூற்றுப்பாடல்கள்	44
2.	தலைவி கூற்றுப்பாடல்கள்	24
3.	தோழி கூற்றுப்பாடல்கள்	31
4.	தேர்ப்பாகன் கூற்றுப்பாடல்	1
5.	கண்டோர் கூற்றுப்பாடல்	1
6.	செவிலித்தாய் கூற்றுப்பாடல்கள்	5
7.	அயலோர் கூற்றுப்பாடல்	1
8.	சுற்றத்தார் கூற்றுப்பாடல்	1
9.	பாணன் கூற்றுப்பாடல்	1
10.	உழையர் கூற்றுப்பாடல்	1
மொத்தம்		110

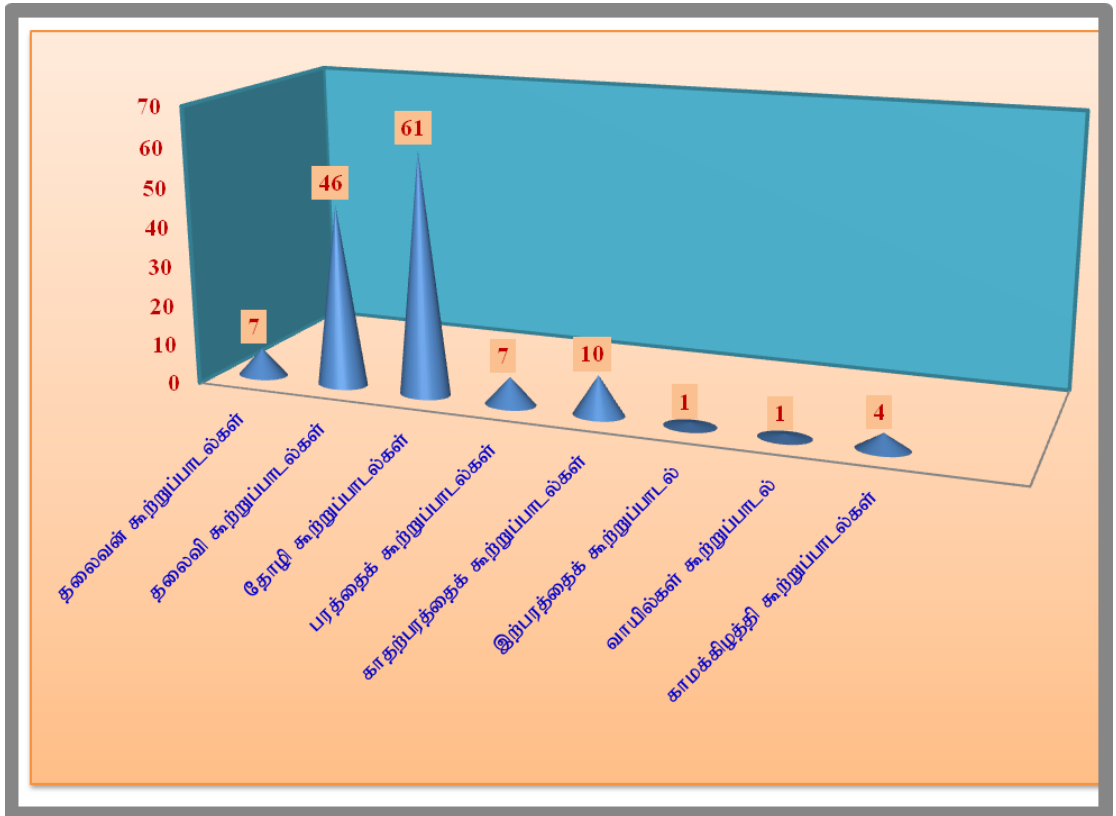
முல்லைநிலம் கூற்றுக்குரியோர்களின் மொத்தப்பாடல்கள்

மருதநிலம் கூற்றுக்குரியோர்களின் மொத்தப்பாடல்கள்

வ.எண்	கூற்றுப்பாடல்களுக்கு உரியோர்கள்	மொத்தப்பாடல் எண்ணிக்கை
1.	தலைவன் கூற்றுப்பாடல்கள்	7
2.	தலைவி கூற்றுப்பாடல்கள்	46
3.	தோழி கூற்றுப்பாடல்கள்	61
4.	பரத்தைக் கூற்றுப்பாடல்கள்	7
5.	காதற்பரத்தைக் கூற்றுப்பாடல்கள்	10
6.	இற்பரத்தைக் கூற்றுப்பாடல்	1
7.	வாயில்கள் கூற்றுப்பாடல்	1
8.	காமக்கிழத்தி கூற்றுப்பாடல்கள்	4
மொத்தம்		137

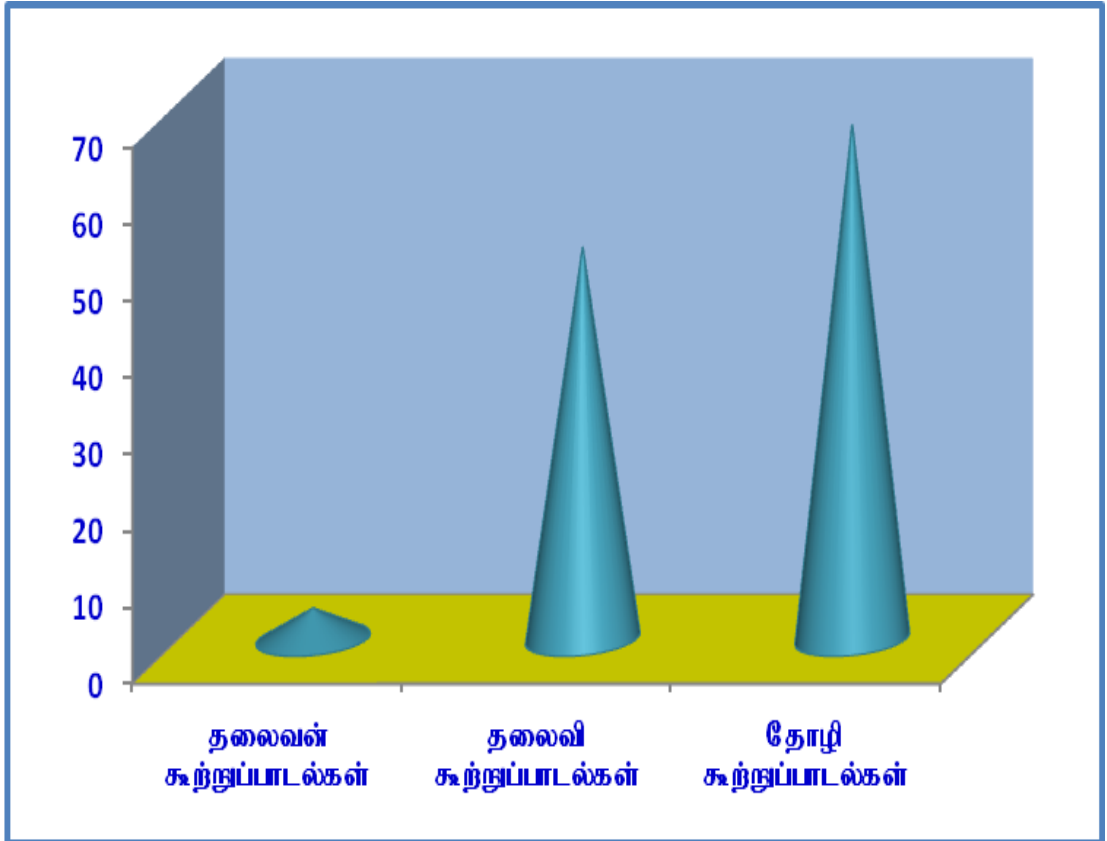
மருதநிலம் கூற்றுக்குரியோர்களின் மொத்தப்பாடல்கள்

நெய்தல்நிலம் கூற்றுக்குரியோர்களின் மொத்தப்பாடல்கள்

வ.எண்	கூற்றுப்பாடல்களுக்கு உரியோர்கள்	மொத்தப்பாடல் எண்ணிக்கை
1.	தலைவன் கூற்றுப்பாடல்கள்	4
2.	தலைவி கூற்றுப்பாடல்கள்	51
3.	தோழி கூற்றுப்பாடல்கள்	67
மொத்தம்		122

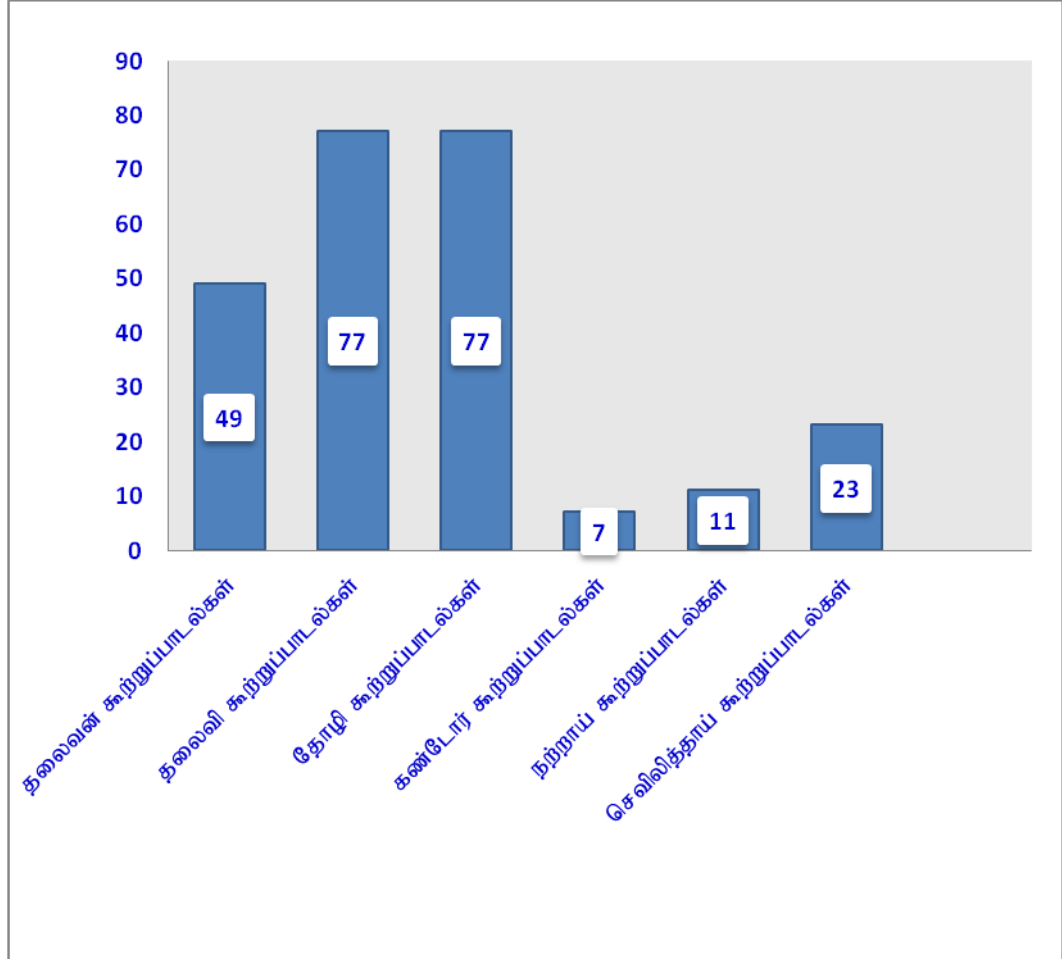
நெய்தல்நிலம் கூற்றுக்குரியோர்களின் மொத்தப்பாடல்கள்

பாலைநிலம் கூற்றுக்குரியோர்களின் மொத்தப்பாடல்கள்

வ.எண்	கூற்றுப்பாடல்களுக்கு உரியோர்கள்	மொத்தப்பாடல் எண்ணிக்கை
1.	தலைவன் கூற்றுப்பாடல்கள்	49
2.	தலைவி கூற்றுப்பாடல்கள்	77
3.	தோழி கூற்றுப்பாடல்கள்	77
4.	கண்டோர் கூற்றுப்பாடல்கள்	7
5.	நற்றாய் கூற்றுப்பாடல்கள்	11
6.	செவிலித்தாய் கூற்றுப்பாடல்கள்	23
மொத்தம்		244

பாலைநிலம் கூற்றுக்குரியோர்களின் மொத்தப்பாடல்கள்

பின்னிணைப்புகள் – 2
குறிஞ்சிநிலம் – தலைவன் கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	6	72	259	56	162	5
2.	8	95	281	—	322	4
3.	44	100	288	—	—	3
4.	75	136	291	—	—	3
5.	77	291	293	—	—	3
6.	82	—	298	—	—	2
7.	95	—	—	—	—	1
8.	140	—	—	—	—	1
9.	185	—	—	—	—	1
10.	190	—	—	—	—	1
11.	192	—	—	—	—	1
12.	201	—	—	—	—	1
13.	209	—	—	—	—	1
14.	213	—	—	—	—	1
15.	265	—	—	—	—	1
16.	389	—	—	—	—	1
மொத்தம்	16	5	6	1	2	30

குறிஞ்சிநிலம் – தலைவி கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	17	25	201	—	8	4
2.	51	36	213	—	52	4
3.	104	38	253	—	58	4
4.	116	54	262	—	72	4
5.	144	60	263	—	82	4
6.	217	68	265	—	102	4
7.	244	76	272	—	252	4
8.	255	82	274	—	292	4
9.	304	105	278	—	298	4
10.	309	106	284	—	332	4
11.	332	112	286	—	348	4
12.	347	121	292	—	352	4
13.	357	133	295	—	378	4
14.	—	134	—	—	388	2
15.	—	141	—	—	398	2
16.	—	150	—	—	—	1
17.	—	153	—	—	—	1
18.	—	158	—	—	—	1

19.	—	160	—	—	—	1
20.	—	170	—	—	—	1
21.	—	185	—	—	—	1
22.	—	187	—	—	—	1
23.	—	201	—	—	—	1
24.	—	208	—	—	—	1
25.	—	239	—	—	—	1
26.	—	241	—	—	—	1
27.	—	249	—	—	—	1
28.	—	261	—	—	—	1
29.	—	288	—	—	—	1
30.	—	301	—	—	—	1
31.	—	315	—	—	—	1
32.	—	327	—	—	—	1
33.	—	360	—	—	—	1
34.	—	361	—	—	—	1
35.	—	371	—	—	—	1
36.	—	385	—	—	—	1
மொத்தம்	13	36	13	—	15	77

குறிஞ்சிநிலம் – தோழி கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	5	1	208	38	2	5
2.	13	18	211	39	12	5
3.	22	47	212	40	18	5
4.	36	69	214	41	68	5
5.	47	88	216	43	78	5
6.	57	90	217	44	88	5
7.	65	115	218	45	92	5
8.	68	179	219	46	108	5
9.	93	198	220	48	118	5
10.	98	214	225	49	132	5
11.	108	225	226	50	148	5
12.	112	247	239	53	168	5
13.	114	259	246	—	172	4
14.	119	265	251	—	178	4
15.	122	284	252	—	182	4
16.	125	308	254	—	202	4
17.	151	317	261	—	218	4

18.	154	332	264	—	228	4
19.	158	333	266	—	232	4
20.	168	335	267	—	238	4
21.	194	339	268	—	242	4
22.	206	342	269	—	248	4
23.	222	346	270	—	268	4
24.	228	357	271	—	272	4
25.	232	372	273	—	288	4
26.	233	373	275	—	308	4
27.	247	375	276	—	358	4
28.	251	388	277	—	362	4
29.	253	—	279	—	368	3
30.	257	—	280	—	392	3
31.	259	—	282	—	—	2
32.	261	—	283	—	—	2
33.	268	—	285	—	—	2
34.	276	—	287	—	—	2
35.	282	—	294	—	—	2
36.	285	—	296	—	—	2

37.	288	—	—	—	—	1
38.	292	—	—	—	—	1
39.	294	—	—	—	—	1
40.	317	—	—	—	—	1
41.	322	—	—	—	—	1
42.	326	—	—	—	—	1
43.	334	—	—	—	—	1
44.	336	—	—	—	—	1
45.	344	—	—	—	—	1
46.	373	—	—	—	—	1
47.	376	—	—	—	—	1
48.	379	—	—	—	—	1
49.	383	—	—	—	—	1
50.	386	—	—	—	—	1
51.	393	—	—	—	—	1
52.	396	—	—	—	—	1
53.	399	—	—	—	—	1
மொத்தம்	53	28	36	12	30	159

குறிஞ்சிநிலம் – பரத்தைக் கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	176	—	—	—	—	1
மொத்தம்	1	—	—	—	—	1

குறுந்தொகை – குறிஞ்சிநிலம் – பாங்கன் கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	78	—	—	—	1
2.	—	204	—	—	—	1
மொத்தம்	—	2	—	—	—	2

முல்லைநிலம் – தலைவன் கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	21	99	411	—	34	4
2.	42	233	412	—	44	4
3.	59	—	413	—	54	3
4.	142	—	414	—	64	3

5.	161	—	416	—	84	3
6.	169	—	417	—	94	3
7.	221	—	418	—	134	3
8.	242	—	420	—	144	3
9.	371	—	422	—	154	3
10.	374	—	430	—	164	3
11.	—	—	447	—	204	2
12.	—	—	—	—	214	1
13.	—	—	—	—	234	1
14.	—	—	—	—	244	1
15.	—	—	—	—	254	1
16.	—	—	—	—	274	1
17.	—	—	—	—	284	1
18.	—	—	—	—	304	1
19.	—	—	—	—	334	1
20.	—	—	—	—	344	1
21.	—	—	—	—	374	1
மொத்தம்	10	2	11	—	21	44

முல்லைநிலம் – தலைவி கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	69	21	452	—	74	4
2.	266	65	458	—	194	4
3.	—	94	476	—	264	3
4.	—	98	—	—	294	2
5.	—	126	—	—	364	2
6.	—	148	—	—	—	1
7.	—	155	—	—	—	1
8.	—	183	—	—	—	1
9.	—	186	—	—	—	1
10.	—	220	—	—	—	1
11.	—	221	—	—	—	1
12.	—	240	—	—	—	1
13.	—	319	—	—	—	1
14.	—	391	—	—	—	1
மொத்தம்	2	14	3	—	5	24

முல்லைநிலம் – தோழி கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	99	66	431	101	4	5
2.	115	251	432	103	104	5
3.	248	382	433	—	184	4
4.	—	—	434	—	314	2
5.	—	—	435	—	394	2
6.	—	—	436	—	—	1
7.	—	—	437	—	—	1
8.	—	—	438	—	—	1
9.	—	—	439	—	—	1
10.	—	—	440	—	—	1
11.	—	—	461	—	—	1
12.	—	—	462	—	—	1
13.	—	—	464	—	—	1
14.	—	—	468	—	—	1
15.	—	—	469	—	—	1

16.	—	—	496	—	—	1
17.	—	—	497	—	—	1
18.	—	—	499	—	—	1
மொத்தம்	3	3	18	2	5	31

நற்றிணை — முல்லைநிலம் — தேர்ப்பாகன் கூற்றுப்பாடல்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	121	—	—	—	—	1
மொத்தம்	1	—	—	—	—	1

நற்றிணை — முல்லைநிலம் — கண்டோர் கூற்றுப்பாடல்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	394	—	—	—	—	1
மொத்தம்	1	—	—	—	—	1

குறுந்தொகை – முல்லைநிலம் – செவிலித்தாய் கூற்றுப்பாடல்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	242	—	—	—	1
மொத்தம்	—	1	—	—	—	1

ஐங்குறுநூறு – முல்லைநிலம் – செவிலித்தாய் கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	—	404	—	—	1
2.	—	—	405	—	—	1
3.	—	—	406	—	—	1
4.	—	—	408	—	—	1
மொத்தம்	—	—	4	—	—	4

ஐங்குறுநூறு – முல்லைநிலம் – அயலோர் கூற்றுப்பாடல்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	—	421	—	—	1
மொத்தம்	—	—	1	—	—	1

கலித்தொகை – முல்லைக்கலி – சுற்றத்தார் கூற்றுப்பாடல்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	—	—	102	—	1
மொத்தம்	—	—	—	1	—	1

அகநானூறு – முல்லைநிலம் – பாணன் கூற்றுப்பாடல்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	—	—	—	14	1
மொத்தம்	—	—	—	—	1	1

அகநானூறு – முல்லைநிலம் – உழையர் கூற்றுப்பாடல்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	—	—	—	324	1
மொத்தம்	—	—	—	—	1	1

மருதநிலம் – தலைவன் கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	80	—	92	—	236	3
2.	120	—	94	—	—	2
3.	—	—	97	—	—	1
4.	—	—	99	—	—	1
மொத்தம்	2	—	4	—	1	7

மருதநிலம் – தலைவி கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	260	35	11	73	6	5
2.	280	46	12	75	16	5
3.	340	50	13	77	26	5
4.	350	91	14	79	36	5
5.	—	107	15	—	56	3

6.	—	169	17	—	146	3
7.	—	171	18	—	—	2
8.	—	181	19	—	—	2
9.	—	202	20	—	—	2
10.	—	271	22	—	—	2
11.	—	293	23	—	—	2
12.	—	330	41	—	—	2
13.	—	—	43	—	—	1
14.	—	—	47	—	—	1
15.	—	—	48	—	—	1
16.	—	—	49	—	—	1
17.	—	—	63	—	—	1
18.	—	—	65	—	—	1
19.	—	—	70	—	—	1
20.	—	—	95	—	—	1
மொத்தம்	4	12	20	4	6	46

மருதநிலம் – தோழி கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	60	10	1	70	46	5
2.	180	53	3	—	96	4
3.	210	85	4	—	116	4
4.	230	113	5	—	156	4
5.	290	127	6	—	176	4
6.	310	139	7	—	256	4
7.	330	178	8	—	286	4
8.	360	238	9	—	306	4
9.	—	309	10	—	316	3
10.	—	363	21	—	346	3
11.	—	—	24	—	356	2

12.	—	—	25	—	366	2
13.	—	—	26	—	386	2
14.	—	—	27	—	—	1
15.	—	—	29	—	—	1
16.	—	—	30	—	—	1
17.	—	—	44	—	—	1
18.	—	—	50	—	—	1
19.	—	—	51	—	—	1
20.	—	—	52	—	—	1
21.	—	—	53	—	—	1
22.	—	—	54	—	—	1
23.	—	—	55	—	—	1
24.	—	—	57	—	—	1
25.	—	—	60	—	—	1

26.	—	—	91	—	—	1
27.	—	—	93	—	—	1
28.	—	—	98	—	—	1
29.	—	—	100	—	—	1
மொத்தம்	8	10	29	1	13	61

மருதநிலம் – பரத்தைக் கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	100	—	—	—	106	2
2.	216	—	—	—	276	2
3.	390	—	—	—	336	2
4.	400	—	—	—	—	1
மொத்தம்	4	—	—	—	3	7

குறுந்தொகை – மருதநிலம் – காதற்பரத்தைப் கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	8	—	—	—	1
2.	—	164	—	—	—	1
மொத்தம்	—	2	—	—	—	2

குறுந்தொகை – மருதநிலம் – இற்பரத்தைக் கூற்றுப்பாடல்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	364	—	—	—	1
மொத்தம்	—	1	—	—	—	1

ஐங்குறுநூறு – மருதநிலம் – காதற்பரத்தைக் கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	—	40	—	—	1
2.	—	—	81	—	—	1
3.	—	—	86	—	—	1
4.	—	—	87	—	—	1
5.	—	—	88	—	—	1
6.	—	—	89	—	—	1
7.	—	—	90	—	—	1
மொத்தம்	—	—	7	—	—	7

ஐங்குறுநூறு – மருதநிலம் – வாயில்கள் கூற்றுப்பாடல்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	—	96	—	—	1
மொத்தம்	—	—	1	—	—	1

கலித்தொகை – மருதக்கலி – காமக்கிழத்தி கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	—	—	71	—	1
2.	—	—	—	74	—	1
3.	—	—	—	78	—	1
4.	—	—	—	91	—	1
மொத்தம்	—	—	—	4	—	4

அகநானூறு – மருதநிலம் – காதற்பரத்தைக் கூற்றுப்பாடல்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	—	—	—	376	1
மொத்தம்	—	—	—	—	1	1

நெய்தல்நிலம் – தலைவன் கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	101	—	—	—	130	2
2.	—	—	—	—	140	1
3.	—	—	—	—	390	1
மொத்தம்	1	—	—	—	3	4

நெய்தல்நிலம் – தலைவி கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	131	5	112	123	40	5
2.	74	92	117	—	170	4
3.	94	103	131	—	260	4
4.	199	163	132	—	290	4
5.	249	175	141	—	—	3
6.	272	226	142	—	—	3
7.	275	228	144	—	—	3
8.	—	246	146	—	—	2
9.	—	296	150	—	—	2
10.	—	299	151	—	—	2
11.	—	304	152	—	—	2
12.	—	313	154	—	—	2

13.	—	334	155	—	—	2
14.	—	341	157	—	—	2
15.	—	349	160	—	—	2
16.	—	—	161	—	—	1
17.	—	—	162	—	—	1
18.	—	—	163	—	—	1
19.	—	—	164	—	—	1
20.	—	—	165	—	—	1
21.	—	—	167	—	—	1
22.	—	—	169	—	—	1
23.	—	—	170	—	—	1
24.	—	—	184	—	—	1
மொத்தம்	7	15	24	1	4	51

நெய்தல்நிலம் – தோழி கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	4	109	103	127	50	5
2.	19	117	108	132	70	5
3.	35	166	110	133	100	5
4.	49	236	143	—	120	4
5.	67	303	145	—	160	4
6.	78	328	147	—	180	4
7.	91	—	148	—	190	3
8.	96	—	149	—	240	3
9.	123	—	153	—	250	3
10.	127	—	156	—	360	3
11.	131	—	158	—	—	2
12.	138	—	159	—	—	2

13.	163	—	166	—	—	2
14.	167	—	168	—	—	2
15.	183	—	177	—	—	2
16.	195	—	180	—	—	2
17.	203	—	189	—	—	2
18.	207	—	190	—	—	2
19.	211	—	—	—	—	1
20.	235	—	—	—	—	1
21.	278	—	—	—	—	1
22.	291	—	—	—	—	1
23.	299	—	—	—	—	1
24.	311	—	—	—	—	1
25.	323	—	—	—	—	1
26.	345	—	—	—	—	1

27.	354	—	—	—	—	1
28.	358	—	—	—	—	1
29.	372	—	—	—	—	1
30.	375	—	—	—	—	1
மொத்தம்	30	6	18	3	10	67

பாலைநிலம் — தலைவன் கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	3	56	321	—	3	4
2.	62	151	322	—	5	4
3.	76	209	323	—	9	4
4.	103	235	325	—	19	4
5.	105	250	326	—	21	4

6.	137	256	327	—	29	4
7.	141	274	395	—	33	4
8.	157	347	—	—	39	3
9.	202	—	—	—	41	2
10.	205	—	—	—	43	2
11.	256	—	—	—	47	2
12.	—	—	—	—	51	1
13.	—	—	—	—	57	1
14.	—	—	—	—	109	1
15.	—	—	—	—	121	1
16.	—	—	—	—	169	1
17.	—	—	—	—	191	1
18.	—	—	—	—	199	1
19.	—	—	—	—	225	1

20.	—	—	—	—	245	1
21.	—	—	—	—	249	1
22.	—	—	—	—	291	1
23.	—	—	—	—	353	1
மொத்தம்	11	8	7	—	23	49

பாலைநிலம் – தலைவி கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	14	12	311	6	1	5
2.	24	39	318	20	11	5
3.	79	77	319	23	23	5
4.	107	79	320	24	31	5
5.	118	149	334	—	37	4

6.	186	174	335	—	45	4
7.	224	192	338	—	53	4
8.	243	207	339	—	67	4
9.	302	278	342	—	95	4
10.	—	281	343	—	97	3
11.	—	285	344	—	103	3
12.	—	307	345	—	119	3
13.	—	329	346	—	133	3
14.	—	352	348	—	135	3
15.	—	—	349	—	139	2
16.	—	—	369	—	147	2
17.	—	—	370	—	151	2
18.	—	—	397	—	155	2
19.	—	—	—	—	157	1

20.	—	—	—	—	185	1
21.	—	—	—	—	187	1
22.	—	—	—	—	193	1
23.	—	—	—	—	205	1
24.	—	—	—	—	227	1
25.	—	—	—	—	241	1
26.	—	—	—	—	247	1
27.	—	—	—	—	267	1
28.	—	—	—	—	293	1
29.	—	—	—	—	329	1
30.	—	—	—	—	331	1
31.	—	—	—	—	347	1
32.	—	—	—	—	367	1
மொத்தம்	9	14	18	4	32	77

பாலைநிலம் – தோழி கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	7	16	301	5	25	5
2.	12	37	303	11	27	5
3.	28	124	304	7	59	5
4.	37	211	305	8	65	5
5.	43	213	307	12	81	5
6.	48	215	308	13	85	5
7.	86	232	316	21	107	5
8.	148	253	351	31	125	5
9.	171	255	352	33	129	5
10.	252	260	362	34	137	5
11.	274	262	367	35	171	5
12.	286	282	368	36	177	5
13.	318	331	398	—	223	4

14.	325	338	—	—	233	3
15.	—	343	—	—	285	2
16.	—	348	—	—	295	2
17.	—	350	—	—	307	2
18.	—	369	—	—	319	2
19.	—	—	—	—	357	1
20.	—	—	—	—	363	1
மொத்தம்	14	18	13	12	20	77

நற்றிணை – பாலைநிலம் – கண்டோர் கூற்றுப்பாடல்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	2	—	—	—	—	1
மொத்தம்	1	—	—	—	—	1

நற்றிணை – பாலைநிலம் – நற்றாய் கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	29	—	—	—	—	1
2.	66	—	—	—	—	1
3.	279	—	—	—	—	1
4.	293	—	—	—	—	1
மொத்தம்	4	—	—	—	—	4

குறுந்தொகை – பாலைநிலம் – கண்டோர் கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	7	—	—	—	1
2.	—	390	—	—	—	1
மொத்தம்	—	2	—	—	—	2

குறுந்தொகை – பாலைநிலம் – செவிலித்தாய் கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	15	—	—	—	1
2.	—	356	—	—	—	1
3.	—	378	—	—	—	1
4.	—	396	—	—	—	1
மொத்தம்	—	4	—	—	—	4

ஐங்குறுநூறு – பாலைநிலம் – நற்றாய் கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	—	371	—	—	1
2.	—	—	373	—	—	1
3.	—	—	377	—	—	1
4.	—	—	378	—	—	1
மொத்தம்	—	—	4	—	—	4

ஐங்குறுநூறு – பாலைநிலம் – செவிலித்தாய் கூற்றுப்பாடல்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	—	391	—	—	1
மொத்தம்	—	—	1	—	—	1

ஐங்குறுநூறு – பாலைநிலம் – கண்டோர் கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	—	381	—	—	1
2.	—	—	383	—	—	1
3.	—	—	386	—	—	1
மொத்தம்	—	—	3	—	—	3

அகநானூறு – பாலைநிலம் – செவிலித்தாய் கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	—	—	—	7	1
2.	—	—	—	—	17	1
3.	—	—	—	—	49	1
4.	—	—	—	—	63	1
5.	—	—	—	—	89	1

6.	—	—	—	—	117	1
7.	—	—	—	—	145	1
8.	—	—	—	—	153	1
9.	—	—	—	—	189	1
10.	—	—	—	—	203	1
11.	—	—	—	—	207	1
12.	—	—	—	—	219	1
13.	—	—	—	—	263	1
14.	—	—	—	—	275	1
15.	—	—	—	—	321	1
16.	—	—	—	—	369	1
17.	—	—	—	—	385	1
18.	—	—	—	—	397	1
மொத்தம்	—	—	—	—	18	18

அகநானூறு – பாலைநிலம் – நற்றாய் கூற்றுப்பாடல்கள்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	—	—	—	15	1
2.	—	—	—	—	55	1
3.	—	—	—	—	315	1
மொத்தம்	—	—	—	—	3	3

அகநானூறு – பாலைநிலம் – கண்டோர் கூற்றுப்பாடல்

வ.எண்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	மொத்தம்
1.	—	—	—	—	165	1
மொத்தம்	—	—	—	—	1	1

பேராசிரியர் வை.இராமராஜபாண்டியன், எம்.ஏ., எம்.பில்., பிஎச்.டி.,
பேராசிரியர் மற்றும் புலத்தலைவர்,
இக்கால இலக்கியத்துறை, தமிழியற்புலம்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை – 625 021.

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்

“சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி நிலத்தோற்றம்” என்னும் தலைப்பில் இரா.பாண்டியராஜன் (பதிவு எண்: F9801) அவர்களால் முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பட்டுள்ள இவ்வாய்வு மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம் தமிழியற்புலத்தில் இக்கால இலக்கியத்துறையில் இவரால் தம் சொந்த முயற்சியால் செய்யப்பட்டது என்றும் இவ்வாய்வின் மீது நான் அறிந்தவரை இந்தத் தலைப்பில் வேறு எவரும் ஆய்வு செய்யவில்லை என்றும் ஆய்வாளருக்கு வேறு எந்தப்பட்டமும் அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதி சான்றளிக்கிறேன்.

இடம்: மதுரை – 21.

மேற்பார்வையாளர்

நாள்:

(வை.இராமராஜபாண்டியன்)

இரா. பாண்டியராஜன்,

(பதிவு எண்: F9801)

முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

இக்கால இலக்கியத்துறை, தமிழியற்புலம்,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை – 625 021.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி நிலத்தோற்றம்” என்னும் தலைப்பில் முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பட்டுள்ள இவ்வாய்வு எனது சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்றும், இவ்வாய்வு இதற்கு முன்னர் வேறு எந்தவொரு ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம்: மதுரை – 21.

ஆய்வாளர்

நாள்:

(இரா.பாண்டியராஜன்)

மேற்பார்வையாளரின் உறுதிக் கையொப்பம்,

பேராசிரியர் வை.இராமராஜபாண்டியன், எம்.ஏ., எம்.பில்., பிஎச்.டி.,

பேராசிரியர் மற்றும் புலத்தலைவர்,

இக்கால இலக்கியத்துறை, தமிழியற்புலம்,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை – 625 021

நன்றியுரை

வீட்டில் தவழ்ந்த என்னை ஏட்டில் தவழவைத்த என் தமிழன்னைக்கும், என்னை அனுதினமும் ஆனந்தமாய் நல்வழிப்படுத்தி வையத்தில் வாழவைக்கும் தெய்வங்களுக்கும் எனது முதற்கண் நன்றியை காணிக்கையாக்குகிறேன்.

“சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி நிலத்தோற்றம்” என்னும் தலைப்பில் முழுநேர முனைவர் (பிஎச்.டி) ஆய்வு மேற்கொள்வதற்கு அனுமதி அளித்த மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் அவர்களுக்கும், பதிவாளர் அவர்களுக்கும், ஆட்சி மன்ற குழு உறுப்பினர்கள் மற்றும் பணியாளர்கள் ஆகியோர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தாய்போலத் தேற்றி தந்தை போலாற்றித் தன் தோளில் என்னுடைய கல்வி கனவை சுமந்து இன்றுவரை அதனை நிறைவேற்றி எனது ஆய்வுபணி சிறப்பாக அமைய பல்வேறு நிலைகளிலும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் ஊட்டி எனது ஆய்விற்கு வழிகாட்டியாக இருந்து, ஆய்வின் சிக்கல்களையும் ஐயங்களையும் போக்கி தொய்வு ஏற்பட்ட நேரங்களில் அவற்றை நுணுக்கமுடன் ஆராய்ந்தும் நுணுகியும் அன்போடு களைந்தும் என்னைச் செம்மைப்படுத்தி வழிநடத்திய மதிப்பிற்கும் மரியாதைக்குரிய தமிழியற்புலம் ஒருங்கிணைப்பாளரும் எனது ஆய்வு மேற்பார்வையாளருமான பேராசிரியர் வை.இராமராஜபாண்டியன் அவர்களுக்கு என் சிரம் தாழ்ந்த நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அறிவென்னும் விளக்கேற்றி அன்பென்னும் வழிகாட்டி எமது வாழ்க்கையில் ஏற்றம் பெற உதவியதோடு மட்டுமல்லாமல் எனது ஆய்வினைத் தமிழியற்புலத்தில் தொடர்வதற்கும் செம்மையாக நிகழ்த்துவதற்கும் காரணமாக இருந்த மதிப்பிற்கும் மரியாதைக்குரிய மேனாள் தமிழியற் புலத்தலைவர் பேராசிரியர் செ.சாரதாம்பாள் அவர்களுக்கு எனது உளங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

‘பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறப்புண்டேல், உன்னை என்றும் மறவாமை வேண்டும்’ என்றடிகளுக்கு இணங்க நான் சோர்ந்து விடும் போதெல்லாம் சோதியாய் இருந்து சோதனைகளை அகற்றி சாமியாய் வந்து சாதனைப் படைக்கும் சரித்திர தன்னம்பிக்கைகளைத் தளிராக எடுத்தாட்டி என் தடைகளை அகற்றி முப்பொழுதும் என் முன்னேற்றத்தின் முதல் படியாய் இருந்தும், என்னைச் சோர்வடைய விடாமல் மணிதுளிகள் தோறும் ஊற்சாகமடைய வைத்தும் என் ஆய்வு பணிகளுக்கு ஆலமரமாகவும் ஆணிவேராகவும் இருந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் என் வாழ்விற்கே ஊன்றுகோலாகவும் உறுதுணையாகவும் ஒளிவிளக்காய் இருக்கின்ற கணினி அறிவியல் பொறியியலாளர் செல்வி. பா.ஜெயபிருந்தா அவர்களுக்கு என் நெஞ்சம் நிறைந்த கனிவான நன்றியைக் கூறிக்கொள்கிறேன்.

வேகாத வெயிலில் உழைத்த என் பெற்றோரின் வியர்வையில் விளைந்த முத்துக்கள் தான் என் முனைவர் பட்ட படிப்பு அதில் விளைந்தது தான் என் கல்வியெனும் மதிப்பு என்பதற்கு இணங்க என்னை வளர்த்து ஆளாக்கி உலக அறிவைப்புகட்டி வாழ்வில் உயரச் செய்து, அழகு பார்க்கும் முதல் தெய்வங்களான என் பெற்றோர் இ.இராமநாதன் – கு.லெட்சுமி ஆகியோருக்கும் என் மாமா அதை அ.பாண்டியன் – ஆ.சுமதி ஆகியோருக்கும் என் மைத்துனன் பா.மணிரத்தினம் அவர்களும் எனது ஆய்விற்குப் பெரிதும் உதவிய என்னுடன் பிறந்த உடன் பிறப்புகளான இரா.பாண்டிஸ்வரி, இரா.கவிதா சகோதரிகளுக்கும் இரா.கக்கன் சகோதரன் ஆகியோர்க்கும் இன்பத்தில் மட்டுமல்ல துன்பத்திலும் கூடப் பங்குகேட்டு என் சிரிப்புக்கு சொந்தகாரர்களாய் என்னுடைய நட்பு என்னும் சொல்லுக்குப் பெருமைக்காரர்களாய் என்னுடன் ஆய்வுலகில் பயணப்பட்டு அனைத்து துறைகளையும் சார்ந்த சக ஆய்வாளர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

முன்னுரையில் தன்னுரையை முடித்துக் கொள்ளாமல் முடிவுரையில் அடிவரையிலும் நீள்கின்ற நூல்களின் நூலகங்கள் எனது ஆய்வுக்குத் தேவையான நூல்களை வழங்கிய மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம் தெ.பொ.மீ. நூலகம், தமிழியற்புல நூலகம், சென்னை கன்னிமாரா நூலகம், அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகம், டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் நூல்நிலையம், ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், திருச்சி பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம் நூலகம் மற்றும் தகவல் அறிவியல் துறை, கோவை அறிஞர் அண்ணா மைய நூலகம், தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் முதுமுனைவர் வ.அய்.சுப்பிரமணியம் நூலகம், சிதம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் டாக்டர் சி.பி.இராமசாமி ஐயர் நூலகம், திருநெல்வேலி மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம் நூலகம், சேலம் பெரியார் பல்கலைக்கழகம் நூலகம் ஆகிய நூலகங்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தண்ணீர் மேல் செல்லும் ஓடம் போல என்னுள் செல்லும் எண்ணத்தை ஏட்டில் வண்ண எழுத்துக்களாய், செம்மையுற செய்து சிறந்த முறையில் கணினி மூலம் தட்டச்சுச் செய்து கொடுத்த திரு. சோ.அறிவுமணி அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நன்றியுடன்

(இரா. பாண்டியராஜன்)

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	—	அகநானூறு
உ.ஆ.	—	உரையாசிரியர்
ஐங்.	—	ஐங்குறுநூறு
கலித்.	—	கலித்தொகை
குறுந்.	—	குறுந்தொகை
சிலம்பு.	—	சிலப்பதிகாரம்
தொல்.	—	தொல்காப்பியம்
தொல்.அகம்.	—	தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல்
தொ.ஆ.	—	தொகுப்பாசிரியர்
தொல்.பொருள்.	—	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
தொல்.பொருள்.மரபு.	—	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் மரபியல்
நற்.	—	நற்றிணை
ப.	—	பக்கம்
ப.ஆ.	—	பதிப்பாசிரியர்
பக்.	—	பக்கங்கள்
பெரும்பாண்.	—	பெரும்பாணாற்றுப்படை
மு.கூ.நூ.	—	முன் கூறிய நூல்
மேலது.	—	மேலே கூறிய நூல்
மொ.ஆ.	—	மொழிபெயர்ப்பாசிரியர்

பொருளடக்கம்

இயல் எண்கள்	இயல் தலைப்புகள்	பக்கம் எண்கள்
	முன்னுரை	1 – 10
1	பழந்தமிழர் வாழ்வில் நிலம்	11 – 43
2.	சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி குறிஞ்சி நிலத்தோற்றம்	44 – 101
3.	சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி முல்லை நிலத்தோற்றம்	102 – 131
4.	சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி மருத நிலத்தோற்றம்	132 – 165
5.	சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி நெய்தல் நிலத்தோற்றம்	166 – 207
6.	சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி பாலை நிலத்தோற்றம்	208 – 255
	முடிவுரை	256 – 262
	துணைநூற்பட்டியல்	263 – 280
	பின்னிணைப்புகள்	i – xlvii

முன்னுரை

ஆய்வு அறிமுகம்

- 0.1 ஆய்வுத் தலைப்பு
- 0.2 ஆய்வு நோக்கம்
- 0.3 ஆய்வுக் கருதுகோள்
- 0.4 ஆய்வு முன்னோடிகள்
- 0.5 ஆய்வு அணுகுமுறை
- 0.6 ஆய்வு எல்லை
- 0.7 ஆய்வுச் சான்றாதாரங்கள்
- 0.8 ஆய்வுப் பகுப்பு
- 0.9 துணைநாற்பட்டியல்
- 0.10 பின்னிணைப்புகள்

முன்னுரை

தமிழர்களின் வாழ்வியல் பன்னெடுங்காலத் தொன்மையான பண்பாட்டினை உடையது. வரலாற்றின் நெடும் பரப்பில் தமிழர்கள் நிலம் சார்ந்தும், இயற்கை சார்ந்தும் இடையறாத தொடர்பினைக் கொண்டவர்களாக இருந்து வந்துள்ளனர். சங்க காலமானது நாகரிகத்திலும், பண்பாட்டிலும் உயர்வான நிலையை வெளிக்காட்டும் வகையில் இருந்ததை அறியத் தருவனவாகச் சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்கள் காணப்படுகின்றன. அகப்பாடல்கள் தமிழின் காதல் வாழ்வை மையமிட்டதாக அமைந்துள்ளன. காதற் பாடல்களில் கூற்று நிகழ்த்துவோரின் பார்வை முழுமையாக வெளிப்படும் வகையில் புனையப்பட்டுள்ளன. புலவர்கள் தாமே பல்வேறு மனிதர்களாக வெளிப்பட்டுப் பாடல்கள் இயற்றியுள்ளனர் என்பதைக் காணமுடிகிறது. அகவாழ்வினை வெளிப்படுத்தும் பாடல்கள் யாவும் தலைவியை மையப்படுத்தும் வகையிலானவை. தலைவியே முதன்மையான பேசுபொருளாகிறாள். தலைவியும் கூடக் கூற்று நிகழ்த்தினாலும் அதுவும் அவளைப் பற்றியதாகவே அமைகிறது. தலைவன், தோழி, செவிலி, நற்றாய், பாங்கன், கண்டோர் ஆகியோரது கூற்றுக்கள் யாவும் தலைவியை மையமிட்டதாக அமைந்திருப்பது தற்செயலானதல்ல. ஏனெனில் அன்றைய காலம் நிலவுடைமை சமூகமாக முதிர்ந்து கொண்டிருந்த காலமாகும். நான்கு நிலைகள் சங்க காலத்திய சமூகத்தில் ஊடாடுகின்றன. வேட்டை, மேய்ச்சல், வேளாண்மை, கடலோர வாழ்வு என அவை அமைகின்றன. இந்நான்கு நிலத்திலும் மனிதர்கள் கொண்டிருந்த அகவாழ்வினைத் தருவதாக அகத்திணைப் பாடல்கள் அமைகின்றன. இப்பாடல்கள் யாவும் கூற்றுக்களால் ஆனவை. இக்கூற்றுப் பாடல்கள் வெறுமனே தலைவன், தலைவி ஆகியோரது காதலை மட்டும் பாடவில்லை. மாறாக அதன் பொருட்டு அவ்வைந் நிலத்துச் சூழல்களைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. கூற்றுப் பாடல்களை வகைபிரித்து அவற்றில் நிலத்தோற்றத்தை அறிய இயலவில்லை. ஒவ்வொரு கூற்று நிகழ்த்துவோரின் எண்ணங்கள் இயற்கையை மையமிட்டு அமைந்திருத்தலால் ஒரே மாதிரியான நிலத்தோற்றங்களே புலப்படுகின்றன. தனித்தனியான கூற்றுக்களிலும் நிலத்தோற்றம் கருப்பொருள்களை மையமிட்டே உள்ளன எனவே தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், பரத்தை, கண்டோர் ஆகியோரின் கூற்றுக்கள் மொத்தமாகவே ஆய்வில் சுட்டப்படுகின்றன. தனித்தனியாகச் சுட்டுவதற்கு ஏற்ப வேறுபாடுகள் துவக்கம் பெறவில்லை என்பதே அதற்கான காரணமாகும்.

அந்தவகையில் இந்த ஆய்வானது கூற்றுப்பாடல்களில் நிலத்தோற்றம் அமைந்துள்ளமையை வெளிக்காட்டுவதாக உள்ளது.

0.1 ஆய்வுத் தலைப்பு

இவ்வாய்விற்கு “சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி நிலத்தோற்றம்” என்னும் தலைப்புத் தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

0.2 ஆய்வு நோக்கம்

தமிழ் ஆய்வுச் சூழலில் சங்கப் பாடல்கள் குறித்த பல்வேறு ஆய்வுகள் அவற்றின் பொருண்மை கருதியும், உள்ளடக்கம் கருதியும் வெளிப்பட்டுள்ளன. சங்ககால மக்களின் வாழ்வியலானது அகம், புறம் எனப் பகுக்கப்பட்டாலும் அகவாழ்வில் புறத்தை மையமிட்ட மனநிலையை உடையனவாகப் பாடல்கள் புனையப்பட்டன. அகப்பாடல்களில் காதல் உணர்வுகளோடு நிலக்காட்சிகளும் இணைந்தே வெளிப்படுகின்றன. புறவய மெய்மையின் அகவயப் பிரதிபலிப்பாகவே சங்க அகப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. எனவே தான் கூற்றுப்பாடல்களில் நிலம் காட்சியாகிறது என்பதைக் கூறுவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

0.3 ஆய்வுக் கருதுகோள்

பண்டையத் தமிழர்களின் அகவாழ்வு பதிவு பெற்றிருக்கும் கூற்றுப் பாடல்களில் திணைகளின் ஒழுங்கமைவு குறித்த சிந்தனைகள் வெளிப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு திணையின் முதல், கரு, உரிப் பொருள்கள் அடையாளப் படுத்தப்படுகின்றன. நிலத்தின் தன்மை, சங்க அகப்பாடல்களில் கூற்று நிகழ்த்துவோரின் எண்ணங்களைப் புலவர்கள் புனைவாகவும் புறவயக் காட்சிகளாகவும் வெளிப்படுத்தினர் என்பதே இவ்வாய்வின் கருதுகோளாகும்.

0.4 ஆய்வு முன்னோடிகள்

இவ்வாய்விற்குக் க.ரத்தினம் அவர்களின் ‘சங்க அகப்பாடல்களில் கூற்று’ என்னும் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடும், இரா.ஈஸ்வரி அவர்களின் ‘தொல்காப்பியத்தில் கூற்றுக் கோட்பாடு’ ஆகிய நூலும், ‘சங்கஇலக்கியத்தில் தொல்காப்பியரின் கூற்று மரபுகள்’ என்ற தலைப்பில் 2012இல் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சு.காளீஸ்வரி அவர்களின் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடும், ‘சங்க அகப்பாடல்களில் கருப்பொருள்’ என்ற தலைப்பில் 2012இல் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட வெ.சங்கீதா அவர்களின் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடும், ‘தொல்காப்பியக் கூற்றுநோக்கில் சங்க இலக்கியம்’ என்ற தலைப்பில் 2013இல் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில்

சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மு.ஹரிகிருஷ்ணன் அவர்களின் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடும், ‘சங்க அகஇலக்கியங்களில் பெண்பாற் கூற்றுகளில் பொருள் புலப்பாட்டு நெறிகள்’ என்ற ஆய்வை 2016இல் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மா.மாரியம்மாள் அவர்களின் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடும் ஆய்வு முன்னோடிகளாக அமைகின்றன.

0.5 ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வாய்வில் சங்கப் பாடல்களுக்கு விளக்கம் அளிக்கப்பட்டு அவை பயன்படுத்தப்படுகின்றன. எனவே விளக்கமுறை ஆய்வும், கருத்துக்கள் தொகுத்தும் பகுத்தும் அளிக்கப்படுவதால் பகுப்பாய்வு அணுகுமுறையும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. நிலத்தோற்றக் கூறுகளாகத் திணை சார்ந்த மக்களும் அவர்களது செயல்பாடுகளும் விவரிக்கப்படுவதால் திணையவியல் கோட்பாடும் பின்பற்றப்படுகிறது.

0.6 ஆய்வு எல்லை

இவ்வாய்விற்குச் சங்க அகப்பாடல் நூல்களான நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு, ஆகிய ஐந்து நூல்கள் மட்டும் ஆய்வு எல்லையாக அமைகின்றன.

0.7 ஆய்வுச் சான்றாதாரங்கள்

இவ்வாய்வு சான்றாதாரங்களை இரண்டு வகையாகக் கொள்ளலாம். அவை,

0.7.1 முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்

இவ்வாய்விற்குச் சங்க இலக்கியத்தின் அகநூல்கள் மட்டும் முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன.

0.7.2 துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

இவ்வாய்விற்குச் சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள், சங்க இலக்கியத்தில் பிறநூல்கள், இலக்கண நூல்கள், திறனாய்வு நூல்கள், ஆய்வேடுகள், கலைக்களஞ்சியங்கள், அகராதிகள் முதலியன துணைமைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன.

0.8 ஆய்வுப் பகுப்பு

இவ்வாய்வு முன்னுரை முடிவுவுரை நீங்கலாக ஆறு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவை,

1. பழந்தமிழர் வாழ்வில் நிலம்
2. சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி குறிஞ்சி நிலத்தோற்றம்

3. சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி முல்லை நிலத்தோற்றம்
4. சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி மருத நிலத்தோற்றம்
5. சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி நெய்தல் நிலத்தோற்றம்
6. சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி பாலை நிலத்தோற்றம்

என்பனவாகும்.

முன்னுரை

ஆய்வு அறிமுகத்தில் ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வுக் கருதுகோள், ஆய்வு முன்னோடிகள், ஆய்வு அணுகுமுறை, ஆய்வு எல்லை, ஆய்வுச் சான்றாதாரங்கள், ஆய்வுப் பகுப்பு ஆகியன இடம்பெறுகின்றன.

இயல்: ஒன்று

“பழந்தமிழர் வாழ்வில் நிலம்” என்னும் முதல் இயல் தமிழர் ஐந்திணை ஒழுக்கத்தின் பாற்பட்ட திணை வாழ்வை மேற்கொண்டவர்கள் என்பதை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது. நிலம் தமிழரின் அடையாளமாக உருப்பெற்றதாகும். நில எல்லைகள் வரையறுக்கப்பட்ட தன்மையைத் தொல்காப்பியத்தின் பாயிரவியலில் பனம்பாரனார் கூறுகிறார். நில எல்லைகள் மட்டுமே தரப்படுகின்றன. கடல் எல்லைகள் தரப்படவில்லை என்ற அடிப்படையில் குமரிக்கண்டம் அக்காலத்து நிலை பெற்றிருந்தது என்ற அடிப்படையில் ஆய்வோர் உண்டு. ஆயினும் குமரியையும் வடவேங்கடத்தையும் எல்லையாகக் கொண்ட தமிழர்களின் வாழ்வு ஐந்திணைப் பகுப்பில் அமைந்தது என்பதை அறியலாம். நானிலம் என்போரும் ஐந்து நிலம் என்போரும் தத்தம் கருத்துக்களை வாதத்திற்கு எடுத்தாண்டுள்ளனர். ஐந்திணைகளைத் தொல்காப்பியம் கூறினாலும் நானிலங்களை மட்டுமே எடுத்துரைக்கிறது. நடுவணது ஒழிய என்ற பதத்தில் பாலை தவிர்த்த நான்கு நிலங்களுக்கான புறச்சூழல்கள் எடுத்தியம்பப்படுகின்றன. ஆயினும் திணை என்ற அடிப்படையில் பாலை நிலத்தின் சூழல்களும் விவரிக்கப்படுகின்றன. ஆதலின் பாலை என்பது குறித்த ஐயப்பாட்டினை இளம்பூரணர் உரையில் கண்டவாறு தெளியலாம். அதாவது கோடைக் காலத்து முல்லை, குறிஞ்சி நிலங்கள் பாலையாக மாறுகின்றன. அந்நிலத்து மக்களும் கேடுதரும் செயலில் ஈடுபடுகின்றனர் எனக்கூறுவதை ஒப்பலாம். தமிழர்களின் நிலம் சார்ந்த வாழ்வியலானது முதல், கரு, உரிப்பொருள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலக்கணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொன்றின் முதற் பொருளான நிலமும் பொழுதும் அகவாழ்வின் செயல்களோடு பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. அதுபோலக் கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் மனித உணர்வு நிலைகளை வெளிக்காட்டுவனாக

அமைகின்றன. இவ்வாறு நிலம் அகஉணர்வின் படிமத்தைப் பெறுவதாக அமைகிறது. மனித உணர்வோடு இயற்கை இயைபு படுத்தப்படுகிறது என்பதே இதில் வெளிப்படும் செய்தியாகக் காணப்படுகிறது. அகவாழ்வில் ஒவ்வொரு நிலத்தின் கூறுகளும் மாறுபடுகின்றன. நிலமும் பொழுதும் முதற் பொருளாக இருக்கின்ற போது புணர்தல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல், பிரிதல் என்னும் ஐந்தும் உரிப்பொருளாக அமைகின்றன. இந்நிலையில் கூற்று நிகழ்த்தும் பெண்ணின் தன்மையே பெரிதும் மேலோங்கிக் காணப்படுகிறது.

இயல்: இரண்டு

“சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி குறிஞ்சி நிலத்தோற்றம்” என்னும் இரண்டாவது இயல் குறிஞ்சித் திணையின் அகவாழ்வையும் இயற்கைப் பொருட்களின் காட்சி விரிவையும் எடுத்துரைக்கின்றது. மலைசார்ந்த பகுதிகள் யாவும் குறிஞ்சி நிலமாகும். குறிஞ்சியின் உரிப்பொருள் புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும் ஆகும். மலைப் பகுதியாதலின் குளிர் மிகுதியாகக் காணப்படும். இந்நிலத்தில் மழை பெய்து அருவியாக நீர்கொட்டும் இயல்புடையது. கற்பதுக்கைகள் மிகுதியாகக் காணப்படும். விலங்குகள் தமக்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்ளும் வகையில் மனிதர்க்கு அச்சம் தருவது. தலைவன் வரும் வழியாக அகப்பாடல்களில் கூறும்போது விலங்குகள், மழை, இடி, மின்னல், நச்சுப் பாம்புகள் ஆகியனவற்றுடன் காணப்படுகிறது. மழைபெய்து அருவிகள் வீழும் வகையில் அதன் இயற்கைக்காட்சி விரித்துக் கூறப்படுவதாகக் காணப்படுகிறது. குறிஞ்சி நிலத்து மக்களான குறவர், குறத்தியர், பொற்பன், சேர்ப்பன், வேட்டுவன் ஆகியோரின் செயல்பாடுகள் வாழ்வாதாரத்திற்கானதாக அமைந்துள்ளன. வேட்டையாடுதல் அவர்களின் முதன்மைத்தொழில் ஆகும். உணவுக்காக வேட்டையாடுதல், திணைப்புனத்தின் பொருட்டு விலங்குகளை வேட்டையாடுதல் எனக் காணப்படுகிறது. திணை விதைத்தல் அறுவடை செய்தல் அடுத்தத் தொழில் ஆகும். குறிஞ்சி நிலத்தினரின் குடியிருப்புகள் அவ்விடத்தில் கிடைக்கும் புல்லினால் வேயப்பட்டவையாகும். மலையில் திணை தவிர ஐவன நெல்லினை விதைத்து அறுவடை செய்வதும் காணப்படுகிறது. குறவர்களின் பல்வேறு செயல்பாடுகளில் அவர்களது வழிபாடும் ஒன்றாக அமைகிறது. முருகனை வழிபட்டு மறியறுத்து விழாவாகக் கொண்டாடுகின்றனர். குறிஞ்சி நிலத்தில் திணைக்கதிர்கள் மிகுதியாகப் பயிரிடப்படும் சூழல் காணப்படுகிறது. குறிஞ்சிப் பூக்களைத் தவிர்த்த வேங்கை மலர்கள் குறிஞ்சி நிலத்தில் யானைகளைச் சினமுறச் செய்யும் வகையிலானவை. காந்தள் மலர்கள், கூதளம் கொடிமலர், குவளைமலர் ஆகிய மலர்களும் குறிஞ்சி நிலத்தை அணி செய்கின்றன. சுரபுன்னை, மூங்கில், அசோக

மரம், மாமரம், அகில் மரம், குமிழ் மரம், ஞாழல் மரம் முதலான மரங்களும், அவரை, மிளகுக்கொடி, மாணைக்கொடி முதலான கொடியினங்களும், ஆலமரம் போன்ற பரந்து விரிந்த மரவகைகளும் கூற்றுப் பாடல்களில் விவரிக்கப்படுகின்றன. அதுபோலக் கிளிகள், ஆந்தைகள், சேவல், மயில், குறும்பூழ்ப் பறவை, அன்றில் முதலான பறவைகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் செயல்பாடுகள் மனிதச் செயல்பாடுகளுடன் இயைபு படுத்தப்படும் நிலையைக் காணமுடிகிறது. இந்நிலத்தில் யானைகள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. புலி அடுத்த நிலையில் காணப்படும் விலங்காகும். பன்றிகள், குரங்குகள், காட்டுப்பசு ஆகிய விலங்குகள் கூற்று நிகழ்த்துவோரின் எண்ணங்களிலிருந்து வெளிப்படுகின்றன. மலைப் பாதையில் பாம்புகள் மிகுந்து காணப்படுவது தலைவியின் கூற்றுக்களில் விவரிக்கப்படுகிறது.

இயல்: மூன்று

“சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி முல்லை நிலத்தோற்றம்” என்னும் முன்றாவது இயலானது முல்லைத் திணையின் காட்சிகளை முன்னிறுத்துகின்றது. இருத்தல் இந்நிலத்தின் உரிப்பொருளாக அமைகிறது. கோவலர், ஆயர், பொதுவர், இடையர் ஆகிய குடியினர் இந்நிலத்தில் வாழ்கின்றனர். இவரது முதன்மையான தொழில் மேய்ச்சல் ஆகும். ஏறுதழுவுதலில் ஈடுபடுதல் இங்கு நடைபெறக் கூடிய நிகழ்வாகக் கலித்தொகையில் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது. இம்மக்களின் வேறு தொழில்களாக வணிகத்தில் ஈடுபடுதல் அதாவது பால்பொருட்களை விற்று அதற்கு இணையாகத் தானியங்களைப் பெறுதல், வேளாண்மை செய்தல் முதலியவை ஆகும். இந்நிலத்தினைப் பற்றிய கூற்றுப் பாடல்களில் நிலத்தின் தன்மை, இயற்கைச் சூழல், நீராதாரங்கள் ஆகியன சுட்டப்படுகின்றன. இந்நிலத்தில் காணப்படும் தாவரங்களில் மரங்களும், மலர்களும் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. முல்லை மலர்களும், பிடவம், குரா மலர்களும் கார்காலத்தில் அரும்பு விடத் தொடங்கும் சூழல்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. தலைவியின் இருத்தலானது பிரிந்திருத்தல் ஆகும். கணவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவியின் கூற்றுக்களில் இம்மலர்கள் மலர்வது அவளது வேதனையை மிகுவிப்பதாக அமைகிறது. உரிய நேரத்தில் வந்து சேராத தலைவனைப் பற்றிய கோபம் இவ்வியற்கைப் பொருட்கள் மீது வெளிப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறது. கார்காலத்தின் தன்மையானது புதிய அரும்புகள் விடத் தொடங்கும் மலர்களை வெளிக்காட்டுகின்றன. பிறகாலங்களை விடக் கார்காலமானது முல்லை நிலத்திற்குப் பசுமையைத் தருவதாகக் காணப்படுகிறது. மழைபெய்யும் போது மலர்கள் மலர்ந்து மணம் வீசுவதைக் காணமுடிகிறது. முல்லை நிலத்தில் பசுக்கள் மேய்ச்சல் சார்ந்து

வளர்க்கப்படுகின்றன. அதுபோல ஆடுகளும் உள்ளன. குதிரை, பன்றி, முயல், நரி, கானக்கோழி ஆகிய உயிரினங்கள் கூற்றுப் பாடல்களில் சுட்டப்படுகின்றனவாக அமைகின்றன.

இயல்: நான்கு

“சங்க அகஇலக்கியங்களில் கூற்றுவழி மருத நிலத்தோற்றம்” என்னும் நான்காம் இயலானது வேளாண்மை நடைபெறும் நிலமான மருத நிலத்தின் தன்மைகளைச் சூழல்களைக் கூற்றுப் பாடல்கள் வழி விவரிப்பதாக அமைகிறது. மருத நிலமானது விளைச்சல் மிகுதியாகக் கிடைத்து அதன் மூலம் பசியை அகற்றி வாழும் மக்களைக் கொண்டது. எனவே ‘தொல்பசி அறியா துளங்கை’ என்று பத்துப்பாட்டில் கூறப்படுகின்ற சிறப்பினை உடையது. இந்நிலத்தின் மக்கள் உழவர், உழத்தியர், களமர், கடைசியர் ஆவர். மகிழ்நன், ஊரன் ஆகிய தலைமக்களைக் கொண்டதாக அமைகிறது. இந்நிலத்துத் தலைவி ஊடல் கொள்ளும் இயல்பினள். பரத்தையரிடம் சென்று வரும் தலைவனைச் சினந்து புலந்து வாயில் மறுப்பவள் எனக் கூறப்படுகிறது. இந்த வகையில் கூற்று நிகழ்த்தும் போது தலைவனின் செயல்கள் எருமைக்கு ஒப்பிடப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. பரத்தைத் தொடர்பு எருமை சேற்றில் இருப்பதற்கு ஒப்பாகக் கூறப்படுகிறது. இந்நிலத்து மக்களின் முதன்மையான தொழில் வேளாண்மை ஆகும். உழவுக்கான நிலத்தைப் பண்படுத்துதல், விதை விதைத்தல், நாற்றுக்களைப் பிடுங்கி வேறொரு இடத்தில் நடவு செய்தல், களைப் பறித்தல், அறுவடை செய்தல் என்பனவாகும். இந்நிலத்தின் தாவரங்களில் மழைப் பொழிவின் போது பசுமை மிகுதியாகக் காணப்படும். அந்நிலையில் பகன்றை மலர்கள் பூக்கத் தொடங்கும். வேழமரம் நீர்த்துறைகளில் காணப்படும். நீர்நிரம்பிய கழனிகளில் தாமரை மலர்கள் மலர்ந்திருக்கும், ஆம்பல் மலர்கள் வயல்களில் மிகுதியாகக் காணப்படும். இம்மலர்களை எருமைகள் உணவாகக் கொள்ளும். நெருஞ்சிச் செடிகள் பூக்களை உடையதாக இருக்கும். கரும்பு நெல்லைப் போல விளைவிக்கப்படும் பயிராகும். பனை மரங்கள், மா மரங்கள், புன்க மரங்கள் நிறைந்திருக்கும் நிலமாகும். குருவிகள், அன்ன பறவை, நாரை எனப்படும் குருகுகள் காணப்படும். இவை நீர்த்துறைகளில் மீன்களை உண்ணும் வகையினவாகும். எருமை, மான், நீர்நாய், காட்டுப்பூனை, யானை எனச் சிற்சில விலங்குகள் காணப்படும் நிலமாக மருதநிலம் காட்சியளிக்கிறது. இதனைத் தலைவன் தலைவியருடன் இணை பிரியாத பிற வாயில்களின் வழியாகவும் இவ்வியல் கூற்றுப் பாடல்களை எடுத்துரைக்கின்றது.

இயல்: ஐந்து

“சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி நெய்தல் நிலத்தோற்றம்” என்னும் ஐந்தாம் இயல் கடல் சார்ந்த பகுதியினை விவரிப்பதாக அமைகிறது. கடற்கரையோர மக்களே நெய்தல் நிலத்தவர் ஆவர். கடலில் சென்று மீன் பிடித்தல் அவர்தம் முதன்மையான தொழில், அகப்பாடல்களில் நெய்தல் நிலத்தலைவியின் நிலை இரங்கல் ஆகும். கடலிற் சென்றவர் திரும்பும் வரை தம் மனத்திண்மையும் உலைவும் கொண்டிலங்கும் தலைவியின் கூற்றுக்கள் களவுக் காதல் சார்ந்தும் உப்பங்கழிகளில் சோலைகளில் தலைவனைச் சந்தித்து மகிழ்ந்திருத்தல் சார்ந்தும் அமைகின்றன. பிற கூற்றுக்களிலும் தலைவியின் செயல்பாடுகள் விவரிக்கப்படுகின்றன. அவ்வாறு விவரிக்கும் போது கடல் சார்ந்த பல்வேறு நிகழ்வுகள் கூறப்படுகின்றன. இந்நிலத்தின் மக்கள் பரதவர், நுளையர், திமிலர், உமணர் என்று குறிக்கப்படுகின்றனர். சேர்ப்பன், புலம்பன் ஆகியோர் தலைமக்களாவர். இந்நிலத்தின் மக்கள் மீன்பிடித்தல், வலைப் பின்னுதல், வலை சரிசெய்தல், உப்பு விளைத்தல், உப்பு விற்பல், மீன் காயவைத்து கருவாடாக்குதல் அவற்றை விற்பல் எனப் பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாக இருக்கின்றனர். மீன்பிடித்தல் தவிர்த்து வேளாண்மையும் நெய்தல் நிலத்தின் முடிவில் உள்ள விளை நிலங்களில் செய்கின்றனர். கடலில் சென்று வணிகத்திலும் ஈடுபடக் கூடியவர்களாக இருக்கின்றனர். நிலத்தில் வேளாண்மை செய்வதைப் போல உப்பு விளைச்சலும் இவர்களுடைய முதன்மையான தொழிலாகச் சுட்டப்படுகிறது. முத்துக் குளித்தல், சங்கறுத்தல் போன்றனவும் இவர்களுடைய தொழில்களில் காணப்படுகின்றன. இந்நிலத்தின் தாவரங்களாகப் புன்னை, ஞாழல், தாழை, செருத்தி, தில்லை, பனை ஆகியன சுட்டப்படுகின்றன. ஞாழல் நிறைந்த பகுதியை வேறு இலக்கியங்களும் சுட்டுகின்றன. தாழை மரங்கள் வேலியைப் போலக் காணப்படும் எனவும் கூறப்படுகிறது. இந்நிலத்தின் பறவைகள் நாரை, காக்கை, அன்னம், அன்றில், கொக்கு, கூகை, வெளவால் ஆகியன சுட்டப்படுகின்றன. இதில் அன்றில் நாரை பிற நிலங்களிலும் வாழுகின்றனவாகும். இந்நிலத்தில் நண்டுகள் மிகுதியாகக் காணப்படும். கடலில் மீன்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றைப் பற்றிய பாடல் பகுதிகளில் அவற்றின் செயல்கள், அதன் தன்மை ஆகியன கூறப்படுகின்றன. ஆமை, சுறாமீன், இறா,முதலை, அத்திரி எனப்படும் கோவேறு கழுதைகள் ஆகியன சுட்டப்படுகின்றன. நெய்தல் மலர்கள் மிகுந்திருத்தலால் நெய்தல் நிலம் எனப்படுகின்ற இந்நிலத்தில் அது தவிர்த்த வேறு கருப்பொருட்களும் கூற்றுக்களின் வழியாகக் காட்சியுறுகின்றன.

இயல்: ஆறு

“சங்க அகிலக்கியங்களில் கூற்றுவழி பாலை நிலத்தோற்றம்” என்னும் ஆறாம் இயலில் வெம்மையும் வறட்சியும் ஒருங்கே காணப்படும் கடுமையான நிலமாகக் காட்சித் தரும் பாலை நிலத்தின் தன்மைகள் கூற்றுப் பாடல்கள் வழி வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. இந்நிலத்தில் வாழும் மக்கள் கடுங்கண் கொண்டவர்கள் ஆவர். வம்லர்களைக் கொன்று கொள்ளையடிப்பதை முதன்மையான தொழிலாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். இவர்களின் செயல்கள் மனித உணர்வுகளுக்கு அப்பாலானது. எனவேதான் தலைவன் அவ்வழியே செல்லும் போது பதைப்புக்குள்ளாகும் தலைவியின் மனநிலைப் பாடல்களில் ஒலிக்கிறது. இந்நிலத்தின் மக்களாக எயினர், எயிற்றியர், கள்வர், மழவர், மறவர், ஆரியர் ஆகியோர் சுட்டப்படுகின்றனர். ஆரியர் என்போர் புலம்பெயர்ந்து வந்தோர் எனப்படுகின்றனர். வணிகத்திற்காகப் பாலை நிலத்து வழியே செல்பவர்கள் அச்சத்துடன் செல்வதை அந்நிலத்துப் பறவைகள், விலங்குகள் ஆகியனவற்றின் செயல்கள் வழியும் விரித்துரைக்கப்படுகிறது. இந்நிலத்தின் தலைமக்கள் காளை, மீளி எனப்படுகின்றனர். இவர்களுடைய பதிவுகள் கூற்றுப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. பாலை நிலத்தில் வெப்பத்தைத்தாங்கி நிற்கும் தாவரங்களே பெரிதும் காணப்படுகின்றன. வேப்பமரம் மிகுதியும் காணப்படுகின்றன. குறிஞ்சி நிலத்தில் காணப்படும் மூங்கில்கள் இங்கும் காணப்படுகின்றன. புன்னை, ஓமை, கொன்றை, வேங்கை, வேலமரம், வாகை, அரசமரம், இருப்பை, யாமரம், முருக்கமரம், இற்றிமரம், இலவ மரங்கள் எனப் பல்வேறு மரங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் யா மரங்களையும், ஓமை, வேங்கை மரங்களையும் யானைகள் நீரின் வேட்கையால் உட்கொள்வதற்குக் குத்தி சாய்க்கின்ற காட்சியினைக் காணமுடிகிறது. கரும்பு, நுணா, நெல்லி, பனை, ஞெமை, விளா, கள்ளி முதலான மரங்களும் காணப்படுகின்றன. எறுழ மலர், கோங்க மலர், ஈங்கை மலர், கடப்ப மலர் ஆகிய மலர்களும் காணப்படுகின்றன. இந்நிலத்தின் பறவைகளில் குயில்கள், கணந்துள், வெளவால், போகில், கழுகு ஆகிய பறவைகள் காணப்படுகின்றன. வழிச் செல்வோர்க்கு அச்சமுட்டும் போகில் பறவைகளின் ஒலியானது, ஆபத்து இருப்பதை முன்னுணர்த்துவதாகக் கூற்றுக்களின் வழியாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது. கொன்று போடப்படும் பிணங்களைக் கொத்தித் தின்பதற்காக மரங்களில் கழுகுகள் காத்திருக்கும் எனவும் கூறப்படுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் மட்டுமே ஆளி விலங்கு குறித்துக் கூறப்படுகிறது. அதன் கொடூரத் தன்மையினைக் கூறும்போது யானையைக் கொன்று அதன் மருப்புகளை ஒடித்துத் தின்னும் வகையிலானது எனக்

கூறப்படுகிறது. மான்கள், புலி, யானை, கரடி ஆகிய விலங்குகளும் காணப்படுகின்றன. கூற்றுப் பாடல்களில் பாலை நிலமானது கடுமையான வழியாகக் கூறப்படுகிறது. அச்சம் நிறைந்ததாகவும் ஆபத்து நிறைந்ததாகவும் காட்சிப்படுவதைக் கூற்றுக்களின் வழியாகவும் விவரிக்கப்படுகின்றன.

முடிவுரை

முடிவுரையில் இயல்களில் விவாதிக்கப்பட்ட கருத்துக்கள் அனைத்தும் தொகுத்துத் தரப்படுகின்றன.

0.9 துணைநூற்பட்டியல்

துணைநூற்பட்டியலில் ஆய்விற்குத் துணைநின்ற நூல்கள் அனைத்தும் அகரவரிசைப்படுத்தித் தரப்பட்டுள்ளன.

0.10 பின்னிணைப்புகள்

இவ்வாய்விற்குத் துணைநின்ற ஐவகை நிலங்களுடைய கூற்றுக்களின் அட்டவணைகளும் படங்களும் பின்னிணைப்புகளில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.